

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DYLAN PAGE

A white flower with a gold center is being held by a white hand against a dark background. The flower has five petals and a dense, golden-yellow center. The hand is white and appears to be holding the flower gently. The background is dark and textured, with some gold-colored patterns visible in the corners.

Ashes

THE BLEEDING HEARTS SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ASHES

KANAYAN KALPLER SERİSİ 3. KİTAP

DYLAN PAGE

Telif Hakkı 2021 Dylan Page İLK
BASKI
Tüm hakları saklıdır.

Eğer bu kitabı Amazon tarafından satılan lisanslı bir kopya üzerinden okumuyorsanız, korsan bir versiyona sahipsiniz demektir.

Bu kitap, kitap eleştirilerinde yapılan kısa alıntılar dışında kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı veya herhangi bir erişim sisteminde saklanmamalıdır.

Kitap satın alarak veya yasal kanallardan abonelikler okuyarak bağımsız yazarları desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Angie Ojeda Hazen tarafından düzenlendi
İletişim: <https://www.facebook.com/LunarRoseEditingServices>

Bibiane Lybaek ve Ashton Reid tarafından Affinity Author Services ile PA & Yazar Hizmetleri
İletişim: <https://linktr.ee/AffinityAuthorServices>

Kapak Tasarımı Jodie-Leigh Plowman @ JODIELOCKS Designs İletişim:
<https://www.facebook.com/groups/JodielocksDesign>

Savannah Richey @ Peachy Keen Author Services tarafından Formatlama Hizmetleri
İletişim: <https://www.facebook.com/PeachyKeenas>

*Birlikte büyüdüğüm çocuklara.
Birlikte geçirdiğimiz çocukluk yılları hayatımın en mutlu yıllarıydı.
Sizler her zaman benim kardeşim olacaksınız. Teşekkür .*

Aynı anda hem bir başyapıt hem de devam eden bir çalışma olmanıza izin verilir.

- BİLİNMIYOR

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22 Sonsöz

Sonsöz Teşekkür

Yazar Hakkında

Tetikleyici Uyarı

****Uyarı:** Bu kitap yetişkin okuyucular içindir, 18+.

Küller, 118.000 kelimelik olgun bir lise/çağdaş karanlık aşk romanıdır ve bazı okuyucular için üzücü olabilecek sahneler ve durumlar içerir. Aile içi istismar, küfür, çete şiddeti, TSSB, depresyon, anksiyete bozuklukları ve cinsel saldırı gibi çeşitli tetikleyiciler ve hassas materyaller içerir. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır.

Yukarıdakilerden herhangi birinden rahatsızlık duyuyorsanız lütfen okumayın. Teşekkür ederim. **

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Vail: On Bir Yaşında

"BU ŞİMDİYE KADARKİ EN APTALCA CESARET..."

"Bunu sadece yapmak istemediğın için söylüyorsun." "Hayır, sadece daha yaratıcı olacağını düşünmüştüm, hepsi bu."

"Bak, Bishop." Lee başını salladı, arkadaşımızın kıvranışını izlerken gülüyordu. "Ya ayağa kalkar, bir sonraki sırana kadar sessizce Macarena yaparsın ya da Casey'nin annesinin özel acı sosundan sana biraz içirebilirim. Sana seçenek sunduğum için şanslısın." Shaw'a geniş, beyaz bir sırtışıla baktı ve "Ne olacak?" dedi.

Lee, Casey ve ben hep birlikte Shaw'a baktık ve hangi cesareti göstereceğini görmek için bekledik. İçten içe Macarena yapmasını umuyordum. En başından beri arkadaşım olmasına rağmen

Shaw Bishop dört kişilik grubumuz içinde her zaman en içine kişi olmuştu. Nadiren konuşurdu ve onu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum ama çok sadıktı ve bu boktan mahallede yaşarken sadık bir arkadaş bir kenara atılacak bir şey *değildi*.

Görünüşe göre, Lee'nin akli da benim dalga boyumdaydı. Muhtemelen Shaw'un sopayı kışından çıkarmasını ve düşünceli bir ergen gibi davranmak yerine bir kez olsun lanet bir çocuk olmasını istiyordu. Kalın, siyah, omuz hizasındaki saçlarından biriyle oynarken arkadaşımızın yüzünde kocaman, bok yiyen bir sırıtişla kaşlarını çatarak bize bakmasını izledi. Aramızda en rahat davranan ve muhtemelen en geleneksel ev hayatına sahip olanın Lee olduğunu söyleyebilirim. Ebeveynlerinden ya da aile üyelerinden hiçbirinden fiziksel şiddet görmemişti ya da herhangi bir bağımlılıktan muzdarip değillerdi. Sadece çok fakirlerdi. Ebeveynleri ona ve fatura akınının ana nedeni olan tıbbi ihtiyaçları olan büyükanne ve büyükbabasına destek olmak için sonsuz saatler çalışıyordu. Ama üç yıl önce buraya taşındığından beri üçümüzle baş başa kalmıştı.

Yine de Casey'nin yüz ifadesini fark etmeden edemedim. Elbette onun yaptığı hiçbir şeyi kaçırmazdım.

Yerdeki uyku tulumunun üzerine kıvrılmıştı, üzerinde bir zamanlar annesine ait olan eski bir David Bowie tişörtü ve yine annesinden kalma, üzerine birçok yama dikilmiş bir çift gri eşofman vardı. Hepimiz gibi o da önüne atılan her cesarete . Zaten milli marşı söylemeye zorlanmıştı ve zavallı kızın hayatını kurtarmak için kesinlikle bir melodi taşıyamadığını söylemeliyim. Bir sonraki cesareti, (annesiyile birlikte yaşadıkları bodrum katının üstündeki dubleks dairenin ana katını kiralayan) komşularının kapısını çalmak ve onlara burnunu karıştırdığını söylemekti. Sonuncusu oldukça acımasızdı. Shaw zorla

Lee'nin botlarından birini derin derin kokladı. Casey'de sevdiğim bir şey de meydan okumalardan asla geri adım atmamasıydı. Üç meydan okumayı da tereddüt etmeden tamamlarken hepimizin onun göz devirmelerine şahit olmamızı ve nefesinin altında mırıldandığı küfürleri duymamızı sağladı.

Ama şimdi sadece üzgün görünüyordu. Işığa bağlı olarak, özellikle de porselen tenine karşı neredeyse siyah gibi görünen iri ve koyu kahverengi gözleri Shaw'a kilitlenmişti ve onu izlerken elleri kucağındaki pelüş kuzunun etrafında sıkıca kenetlenmişti. O anda ona karşı hissettiğim kıskançlık kıvılcımına engel olamadım. Üçümüz arasında en nazik davrandığı, ona dokunmasına ya da sarılmasına izin verdiği kişi hep Casey olurdu. Yani, anlıyorum; ikisinin de tacizci, hıyar babaları vardı ve sanırım bu şekilde bağ kurdular. Ama ne zaman yatıya kalmak için bir araya gelsek, onun yanında uyuması gereken kişi oydu, yakın olduğunda kaygısına yardımcı olduğunu iddia ediyordu. Bir kez olsun, bu Cumartesi gecelerinden birinde, onun yanında yatan ben olmak isterdim. Burada yalnız olmadığımı biliyordum.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle hâlâ Shaw'ı izleyen Lee'ye baktım. Ama aldanmamıştım. Casey'nin yanında da nasıl davrandığını görmüştüm. Onu kucağına almak (şüphesiz hepimiz arasında en iri olan oydu) ya da gıdıklamak ve onunla uğraşmak için her bahaneyi değerlendiriyordu. Lee Knight'ın bu gecelerden birinde Shaw'ın yerini almak için *can* attığını biliyordum.

Ama...

İçimi çektim ve bir elimi koyu bronz renkli saçlarımda gezdirdim, Shaw'un erkek davranıp bizim için dans etmesini sabırla beklerken saçlarımı daha da karıştırdım. Ona karşı bir pislik olmayı reddediyordum. Ben onun arkadaşıydım. Casey'ye yakın olmak kadar basit bir şey şeytanlarını uzak tutuyorsa, öyle olsun. Daha büyük olsaydım ve bir şansım olsaydı, babasına yaptığı saçmalıklar için onu döverdim.

Shaw ve annesi. Shaw'un gördüğü şeyler... altı yaşındaki hiçbir çocuk bunları yaşamamalıydı. Artık teyzesi ve amcasıyla yaşıyor olsa da hâlâ kâbuslar görüyordu. Bu yüzden sessiz kaldım ve oyun oynadığımızda her zaman kullandığım koltuğa uzanıp beklemeye başladım.

"İyi..." Shaw sıkıdığı dişlerinin arasından tısladı ve ayağa kalktı, sarkık sarı saçları yüzüne düştü.

"Tanrım, dostum, bu sadece dans," diye yüksek sesle güldü Lee ve ben de bunun ne kadar bulaşıcı olduğuna karşı koyamayarak gülümsedim.

Shaw onu tersledi, koyu mavi gözleri saçlarının arkasında gizliydi ama gözle görülür bir şekilde kısılmıştı, sanki kendini bir kaplan kafesine atmak üzereymiş gibi birkaç saniye durakladı ve sonra dans etmeye başladı. Lee ve ben histerik bir şekilde gülerek eğilirken Casey sadece başını salladı ve neden bizimle takıldığını merak ediyormuş gibi gözlerini tavana kaldırdı.

"Burada her şey yolunda mı?"

Hepimiz başımızı kaldırdığımızda Liza Cooper, pazen pijamalarının üzerine bir sabahlık giymiş, her zaman yatıya kaldığımız oturma odasının kemerinde belirdi. O da kızı gibi koyu renk saçlıydı ama saç telleri ağarmıştı. Diğer tek benzerlik muhtemelen soluk tenleriydi. Eylül ayının ilk haftası olmasına rağmen kat kat giyinmişti; geceler soğumaya başlamıştı bile.

"Biz iyiyiz anne," diye sırtı Casey. "Sadece ilk kimin korkacağını görmeye çalışıyoruz."

Bayan Cooper kıkırdadı. "Tamam o zaman. Ama bu gece için kapıyı kilitledim, bu yüzden bodrumdan çıkmak yok... ve bu sefer tuvalet suyunu içmek yok!" Gözleri ona hınzırca sırtan Lee'ye kaydı. Geçen hafta sonu Casey'ye tuvaletten bir yudum su içmesi için meydan okumuştı.

porselen kase, ancak annesi banyoda hepimizi içeri aldığında son saniyede durdurulmuştu.

"Endişelenmeyin, Bayan Cooper." Lee ellerini havaya kaldırdı. "Geçen seferden dersimizi aldık. Mikroplar. Hastalıklar. Anladık."

Casey'nin annesi sadece güldü ve başını salladı. "Siz çocuklar delisiniz. Ben yatmaya gidiyorum. Üşürseniz ısıtıcıyı açın, tamam mı? Sabah waffle yapacağım, gece geç saatlere kadar yemek yok!"

"Yapmayacağız," dedik hep birlikte.

Casey'nin evinde her hafta Cumartesi geceleri yatıya kalmayı sevmemizin bir başka nedeni de annesinin muhtemelen tanıdığım en iyi aşçılardan biri ve en iyi insan olmasıydı. Benim annemi utandırırđı. Casey'yle birlikte o boktan bodrum katında yalnız yaşıyor olsalar da, evi gerçekten konforlu hale getirmişti. Oturma odasının zemininde kalın, tüylü bir halı, Goodwill'den aldığı rahat, uyumsuz mobilyalar vardı ama her şey için koyu renkli, yumuşak malzemelerden örtüler yapmış ve her yere yastıklar ve battaniyeler yerleştirmişti. Lekeli tavanı ya da duvarlardaki çatlakları fark etmemiştim bile. Dürüst olmak gerekirse? Buranın yaşadığım boktan bungalovdan daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

"Pekala. İyi geceler!" Bayan Cooper bu kez kızının başına bir öpücük kondurmadı. Geçen hafta Casey'yi kucaklayıp öptüğünde hepimiz onunla acımasızca alay etmiştik ve Casey annesine bir daha üçümüzün önünde ona karşı sevgi gösterisinde bulunmaması için yalvarmıştı.

Bir kez daha yalnız kaldık ve oyun Shaw'ın bir sonraki cesaret için beni seçmesiyle devam etti, tüm bunlar sıfır müzikle yerinde bir aptal gibi dans ederken.

"Cesaretim ne?" Biraz doğrulup sordum. İlk korkan ben . Hiç korkmadım ve

asla .

"Oyunun geri kalanında üçüncü şahıs olarak konuşun. Her başarısız olduğunda, üçümüz de seni olabildiğince sert yumruklayacağız."

Yüksek sesle güldüm, "Vail bu meydan okumayı seviyor. Kabul edildi."

Casey'nin kıkırdadığını duydum ve bunun sebebinin ben olduğumu bildiğim için anında kendimi hissettim.

Bakışlarımı ondan ayırmadan, özellikle de gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum. Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve yanaklarında gamzeler belirliyordu. O kadar ki. Şu anda, bu oyundan yararlanmaya ve kendimi diğer iki adamın önüne geçirmeye karar vermiştim. Bu yüzden benden biraz nefret edeceklerdi ama değecekti.

"Casey..." Bakışlarımı ona sabitleyerek söyledim.

Hemen sertleşti ve şampiyon gibi bakışlarımın üzerine dikildi. "St. James," dedi ciddi bir şekilde, bana soyadımla hitap ederek.

"Sana meydan okuyorum... Vail'i dudaklarından öpmeye." Kendimden üçüncü şahıs olarak bahsetmemiş olsaydım kulağa çok daha hoş gelebilirdi. Ama yüzümü ifadesiz bir maske gibi tutarken tereddüt etmedim, bu son bir yıldır mükemmelleştirdiğim bir şeydi. Bunu yaptığımda insanların sinirlerinin bozulduğunu fark ettim ve bana onlar üzerinde verdiği güç hissinden hoşlandım.

Oda ölüm sessizliğine büründü. Shaw bile dans etmeyi bırakmıştı. O ve Lee, ifadeleri tamamen şok olmuş ve inanmaz bir halde, bir ileri bir geri bize bakıyorlardı. Ama ben ona odaklanmışım, ne yapacağını merak ediyordum.

Casey'nin kara kaşları çatılırken gözleri kısıldı. "Gerçekten mi, Vail? Senin bitlerini kapmaktan korktuğumu mu sanıyorsun? Unutuyorsun, sen işerken ben de seninle birlikte havuzdaydım. değil."

"O zaman, eğer korkak değilsen, buraya gel ve Vail'e güzel, tatlı bir öpücük ver." Çevremde, Shaw'un nasıl pratik bir şekilde

öfkeyle titriyordu. Yumrukları sıkılıydı ve gözleri dağınık sarı saçlarının altında daha da gölgelenmişti. Lee ise bizi izlerken tüm espri anlayışını kaybetmişti, yüzünde şaşırtıcı bir şekilde hiçbir duygu yoktu. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Genelde kendinden emin bir gülümseme takınırdı, tıpkı benim boş, soğuk maskemi taktığım gibi.

Casey tereddüt etti. Gerçekten tereddüt etti.

Bu kız, Ashland'ın en düşük kaliteli, en korkunç, en boktan yeri olan Harley sokaklarında korkusuzca bisikletlerimizle dolaşırken bizimle arkadaşlık eden kızdı. Bu kız Hunter Tremblay'i tek başına döverken gördüğüm kızdı ve Hunter onun dudağını kanatmayı başardığında ya da uzun, siyah saçlarından bir tutam kopardığında gözünü bile kırpmamıştı. Tanrı aşkına, geçen hafta tuvalet suyu içmeye gidiyordu! Ama beni öpme onu çok germişti.

Alt dudağını çiğnemesini izledim ve ona sırtıtmaktan kendimi alamadım. Bu cüretin onu bu kadar rahatsız edeceğini tahmin etmemiştim. Ama ben açgözlü küçük bir piçtim (en azından babam hep böyle söylerdi) ve o öpücüğü istiyordum. Bu yüzden dudaklarımı büzdüm ve bir tavuk gibi gıdıklamadan önce bir öpücük sesi çıkardım, bunun onu sadece kızdıracağını ve geri adım atmamaya daha kararlı hale getireceğini biliyordum. Casey onunla alay etmemden nefret ederdi ve benim gibi o da tavuk oyununda hiç kaybetmemişti.

Yüzü kararlı bir ifadeyle ayağa fırladığında içimi bir beklenti dalgasının kapladığını hissettim. Diğer iki erkeğin de onu izlediğini biliyordum, çünkü o yavaş adımlarla benim ısıtıcının yanındaki lacivert koltukta bir kral gibi tembel tembel uzandığım yere doğru ilerliyordu. Başımı arkaya eğip ona bakmak dışında kıpırdamadım, beklerken dudaklarımda küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Tekrar durakladı ve yavaşça uzanıp yüzümü avuçladı, bunu yapmasını beklemiyordum ama hoşuma gittiğine karar verdim. O

Üzerime çömeldi ve parmaklarının yanağımda hafifçe titrediğini hissedebiliyordum ama tek kelime etmedim. Bir iki santim ötemde durdu ve birbirimizin gözlerinin içine baktık... benim gri-yeşil bakışlarım ona bunu yapması için cesaret veriyordu; onun güzel kahverengi bakışları ise kararsız ve biraz da endişeliydi.

"Case, zorunda değilsin..." Lee aniden söyledi.

"Bu cesareti saymak zorunda değiliz-" Shaw aynı anda söyledi.

Ama ikisi de konuşurken o kararını verdi ve ağzını nazikçe benimkine bastırarak diğer ikisini susturdu.

Dudakları yumuşaktı, çok daha yumuşaktı ve ağzının karşısında sırtırmaktan kendimi alamadım. Bir elimi yukarı kaydırıp ve ensesine bağladım, onu öperken yerinde tuttum. Sadece birkaç saniye sürdü, sonra o çekildi ve ben de onu . Bana bir daha ne baktı ne de bir şey söyledi. Sadece uyku tulumuna doğru yürüdü, üzerine oturdu ve Lee'ye baktı, "Cesaretin için hazır mısın?"

Saatler geçmişti ve gecenin kör karanlığında irkilerek uyandım. Uzak ısıtıcısının yumuşak, turuncu ışıltısı duvarlardaki mobilyalarda büyük gölgeler yaratıyordu ve beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışarak etrafıma bakarken, omurgamda aşağı yukarı dolaşan korku ürpertisini durduramıyordum. Hayatım boyunca Harley'de yaşadığım için, geceleri silah sesleri duymaya ya da çiftler kavga ederken komşuların ve ara sıra dayak yemelerine alışmışım. Ancak duyularım da bir şeylerin yanlış gittiğini fark edecek kadar gelişmiş durumdaydı. Ve yalnız değildim.

Cesetlerin oluşturduğu çemberin öte yanından Shaw'un uyku tulumuna kıvrıldığı yerden kaydığını ve başını biraz kaldırdığını fark ettim.

Yanında Casey mışıl mışıl uyuyordu ve ellerinin kenetlenmiş olduğunu fark ettim. Alışılmadık bir şey değildi. Yıllar boyunca onları pek çok kez el ele tutuşurken yakalamıştım; bunun erkek-kızdan hoşlanmaktan çok bir rahatlık meselesi olduğunu öğrenmiştim. Shaw biraz daha hareket edebilmek için elini bırakıyordu, yüzü salona açılan kemere dönüktü. İkimiz de dinledik, bekliyorduk...

Uyumaya devam eden Lee ve Casey'nin yumuşak nefes alışlarını duydum. Yer seviyesindeki küçük pencerelerden birinden dışarıdaki çimenlere doğru, ölü çalılardan birinin cama tekrar tekrar vuran tıkırtısını duydum. Ama beni uyandıran bu değildi. Bunu biliyorum. Başka bir şeydi... yerinde olmayan bir şey.

Güm!

Gerildim ve uyku tulumumda biraz daha doğrulup beklemeye başladım...

Güm... güm... tık-tık...

Bu ön kapıdan geliyordu. Kesinlikle .

Daha fazla itiş kakış, sanki biri kapı koluyla uğraşıyormuş gibi daha fazla tırmalama oldu ve hemen birinin içeri girmek için kilitleri açmaya çalıştığını anladım. Casey'nin annesini çağırmak için ayağa kalkmak üzereydim ki, Casey elinde sopayla aniden belirdi ve oturma odasına koştu.

"Benimle gelin. Hadi çocuklar, uyanın!" diye usulca tısladı ama sesindeki aciliyeti duyabiliyordum. Yıllardır Harley'de yaşıyor. Aptal değil. Neler olduğunu ve beraberinde gelen tehlikeleri çok iyi biliyordu.

"Ha? Anne? Neler oluyor..." Casey kendine geldiğinde esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Yanımda Lee kıpırdandı ve oturdu, kafası karışmış görünüyordu.

"Şşşt... sessiz olun, şimdi. Benimle gelmenizi istiyorum çocuklar."

"Sorun nedir?" Casey'nin sesi, fısıldıyor olmasına rağmen, bir şekilde korkudan biraz tizleşmişti.

"Her şey yoluna girecek ama yatak odama gidip dolabın arkasına saklanmanızı istiyorum." Gözlerim odanın loşluğuna biraz daha alıştı ve sonunda yanağı ile omzu arasında tuttuğu cep telefonunu gördüm. Telefonla polisi aramıştı. Ayağa kalktım, kontrolü ele almaya hazırdım ve Shaw'a elimi uzattım, o da elimi tuttu ve ayağa kalktı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Kapıdaki her kimse şimdi bedenini kapıya doğru savuruyordu ve kapı, çerçevesi içinde tıkırdıyordu.

Annesi sopasını kaldırarak ona doğru ilerlerken Casey haykırdı: "Her kimsen, silahlıyım ve polis yolda!"

Casey tam annesinin peşinden koşacakken Lee onu kucağına aldı ve koridordan yatak odasına taşıdı, Shaw ve ben de onu takip ettik. Bize söyleneni yaptık ve hepimiz annesiyle paylaştığı yatak odası dolabının arkasına saklanana kadar eski ayakkabı ve terlik üzerinden sürünerek geçtik. Casey usul usul ağlıyordu ama Lee ona sarılmıştı. Kulağına bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum ama o kadar sessiz konuşuyordu ki kelimeleri çıkaramıyordum. Onu tanıdığım için, onu rahatlatmak için söyleyeceği mükemmel şeyi seçtiğine bahse girerim. Bu konuda her zaman iyi olmuştur. İyimser, yumuşak başlı... tıpkı bir oyuncak ayı gibi, demişti Casey bir keresinde. Sözleri karşısında irkilmiş olsa da, kollarını ona doladığında ve onunla dalga geçerken kahkahalarla güldüğünde yüzünde beliren zevk dolu gülümsemeye karşı koyduğunu görebiliyordum. Ona böyle hitap etmesine izin verdiği tek kişi oydu. Ve şu anda, onun için öyle davranıyordu. Güzel.

Shaw diğer tarafıma oturdu ve adam sıkılmış görünüyordu. *Sıkılmış. Onun*

Başını duvara yaslamıştı, gözleri biraz kaymıştı ve uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu. Cidden, bu çocuk

Sadece on bir yaşındaydı ve potansiyel olarak silahlı bir keş ya da suçlu tarafından evine saldırılması fikri onu en ufak bir şekilde bile etkilemiyordu.

Bana gelince, diğerlerini teselli edecek kişi ben olmasam da durumun ciddiyetine karşı duyarsız da değildim. Parmaklarım Casey'nin köşede duran hokey sopalarından birine değene kadar Bayan Cooper'ın dolabını karıştırdım. Onu aldım ve kendimi öne doğru konumlandırımdı, işler ciddileşirse arkadaşlarımı savunmaya hazırdım.

Crash!

Kapı kulakları yırtan bir gürültüyle içeri girerken mutfaktan Bayan Cooper'ın çığlığını duydum. Bunu nasıl başardığımızdan emin değildim ama hiçbirimiz bağırmadık. Dikkatle dinledim ve Casey'nin annesinin bağırışını ve içeri şerefsizce indirdiği metal sopanın uzaktan gelen çınlamasını duydum. Polisler hangi cehennemdeydi?

Koridordan bir itiş kakış sesi geldi, sonra da birinin duvara itilmesinin ağır sesi. İyi bildiğim bir sestti... babam annemi kum torbası olarak kullandığında birçok kez duymuştum. Bu da ya Casey'nin annesinin davetsiz misafiri alt ettiği ya da...

Ayağa fırladım ve arkadaşlarımın tıslayan protestolarına aldırmadan kendimi yatak odasına attım. Hokey sopasını tutarak koridora koştum ve Bayan Cooper'ın yerde bir yığın halinde yattığını, alnına hafifçe dokunurken sersemlemiş görüldüğünü gördüm. Şimdi içeri girip ona saldıran pisliği iyice görebiliyordum. Tek bir bakışla, bu adamın ciddi bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu hemen anladım. Vücudunun durumuna bakılırsa, babamın kullanmayı sevdiği şeylerin aynısını kullandığından yüzde yüz emindim.

Vücudu solmuş ve zayıflamıştı. Loş ışıkta, dişlerinin çoğunu kaybettiğini buradan bile anlayabiliyordum. Gözleri faltaşı gibiydi.

Sanki lanetli bir kâbusun içine hapsolmuş ve neyin gerçek olup neyin olmadığını anlayamıyormuş gibi çılgına dönmüştü. Solgunluğu hastalıklıydı, derisi sarıya çalıyordu ve kollarındaki mavi, neredeyse siyah damarlar açıkça görülüyordu. Daha da iğrenç olanı, dirseklerinin kıvrımında ve ön kollarının aşağısında çukurlaşmış yaraların ve boynu ve çökmüş yüzünün bazı kısımları gibi cildinin diğer görünür bölgelerinin irin sızdırıyor olmasıydı. Kullandığı uyuşturucu yüzünden kelimenin tam anlamıyla dökülüyordu. Ancak, tüm o bağımlılar gibi, bu durumdaki birinin sahip olmaması gereken tuhaf bir enerjisi vardı. Metal bir sopayla vurulması bile (kafasından sızan kanı görebiliyorum, boynunun yanından aşağı damlıyor) onu yavaşlatmamıştı. Sanki bunun farkında bile değildi.

Beni henüz fark etmemişti. Onun yerine Bayan Cooper'ın kıpırdamayan bedeninin üzerinden geçerek arkadaşlarımla birlikte uyumakta olduğumuz aile odasına doğru ilerledi. Koridorda ilerledim ve Liza'nın cesedinin yanında durdum. omzuna dokundum ve gözlerini açtı, bakışları odaklanmamıştı. Birkaç saniye sonra beni tanıdı, gözleri telaşla irileşti ve "N-nnooo... Vail... hiiiiiide." diye geveleyerek itiraz etti. Mırıldandı ve beni koridorun aşağısına doğru itmeye çalıştı ama elleri gevşekçe yere düştü, başı döşeme tahtalarına çarptı.

Aile odasında, bağımlının etrafta bir şeyler karıştırdığını duydum, büyük olasılıkla satıp daha fazla uyuşturucu, metamfetamin ya da daha kötüsünü alabilmek için çalacak bir şeyler arıyordu. Bir dakika içinde icabına bakacaktım. Yerde unutulmuş olan sopaya uzandım, tam o sırada arkamda bir tahtanın hafifçe gıcırdadığını duydum. Omzumun üzerinden baktım, orada duranın bana destek olmaya hazır Shaw olduğunu görünce şaşırmadım. Lee yatak odasının kapısında durmuş, bir kolunu Casey'nin karnına sarmış, diğerini de yerde yatan annesini görünce çığlık atmasını engellemek için ağzına kapatmıştı. Annesi

Onunla savaşıyor, bacakları havada asılı dururken tekmeliyor, kendini kurtarmaya çabalıyordu ama Lee çoktan irileşmişti. Kurtulma yoktu. Onu güvende tutacaktı. Ona tamamen güveniyordum.

Shaw hokey sopasına uzandı, ben de onu uzattım, sonra da atılmış aldım. Liza daha fazla itiraz etti. Saklanmaya devam etmemizi istediğini biliyordum ama bu işin bırakamazdım. Herif buraya zorla girmiş, ona saldırmış ve değerli bulduğu her şeyi çalmıştı. Bayan Cooper kendisini ve kızını geçindirmek için çok çalışıyordu ve ben buna seyirci kalamazdım. Bağımlıları neredeyse her gün görüyordum. Alışkanlıklarına ve uyuşturucunun çekimine kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, bir sonraki uyuşturucuyu almak için *her şeyi* yapmaya hazırdılar. Sadece iki hafta önce, birlikte 'Bones' adlı yeni bir sokak uyuşturucusu kullanan bir çiftle ilgili bir haber vardı. Kız arkadaşı, dengesiz sanrıları yüzünden ne yapacağını şaşırarak erkek arkadaşına bıçak çekmiş ve karnını deşmişti. Komşuların aile içi bir tartışmaya kulak misafiri olduklarına dair şikayetleri üzerine polis geldi, iki saat sonra, kız arkadaşını adamın bağırsaklarını karnından çıkarıp onlarla oynarken bulunduğunu da ekleyebilirim. Bu öngörülemez bağımlılardan birinin burada olduğunu ve dünyada verdiğim tek insanları tehdit ettiğini düşündükçe öfkem artıyordu...

Shaw'a bir kez daha baktım, gözlerimiz kilitlendi. Salonun loş ışığında bile mavi gözlerini seçebiliyordum. Bekleneceği gibi bakışlarının arkasında hiçbir şey yoktu. Shaw donuk ve soğuktu ama benim arkadaşımdı. Arkamı kolluyordu. Ona bir kez başımı salladım, o da hemen karşılık verdi ve ayağa fırlayıp kendimizi davetsiz misafirin bulunduğu odaya attık.

Pek bir şey hatırlamıyordum... sadece o hasta herifin televizyonun yanında durduğunu ve Casey'nin bu yılki çerçeveli sınıf fotoğrafını pis elleriyle tuttuğunu görmüştüm ve sonra bildiğim tek şey her şeyin karardığıydı. Zar zor nefes alabiliyordum. Başım dönüyor ve titriyordum.

ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldım. Sanki yıldızlar görüşümü engelliyor, beyaz ışıklar yanıp sönüyordu.

"Hey, çocuk! Hey!" Tanımadığım birinin sesi başımın üzerinden bağıırıyordu. Ellerin aniden omuzlarımı kavradığını ve sertçe sıkıldığını hissedebiliyordum. Bir anda kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve kendimi uzağa attım. Kim olduğu umurumda değildi, beni tutmamalıydılar. Beni sıkma. Dokunma bana.

Elleri boğazıma dolanmıştı.

duvara yasladım. Öksürüyorum, bileklerine tükürüyorum, kendimi kurtarmak için umutsuz bir çabayla pençeliyorum.

"bana dokunma, seni küçük pislik!" diye yüzüme doğru bağırdı ama ben ona bakmadım bile. Gözlerim yerdeki hareketsiz figüre kaydı... Anneme.

"D-dokunma... dokunma... h-h-" kesilirken ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordum. Eğer bu pislüğün annemi bir kez daha incitmesini izlemek zorunda kalırsam, onu öldürecektim.

Yüzüme güldü. Üzerime sinen iğrenç içki ve ter kokusu midemi bulandırdı. "O senin annen olabilir, evlat. Ama o benim karım. Ve onunla ne istersem yapabilirim..." Masanın üzerine attığı ve hâlâ yanmakta olan sigaraya uzandı ve onu aldı, tahtada bir yanık izi bıraktı. "Eğer ona zarar vermek istiyorsam, onu işaretle..." Gülümsedi, dikkatini başını kaldırmaya çalışan kadına çevirirken bir eliyle beni duvara yaslamaya devam ediyordu.

"V-Vail?" diye inledi ve onu kurtarmak için umutsuzca çırpınarak boğazımı sıktım. Ama yapamadım. Yapamadım amına koyayım. Adamın eğilip sigarasının parlak, kiraz rengi ucunu kızın omzuna izledim ve kırmızıyı gördüm. Benim için tekrar tekrar çığlık attı, çığlıkları zihnimde sonsuza dek iz bıraktı.

"Vail... Vail..."

"Vail!"

Göz kırptım.

Bayan Cooper'ın oturma odasının köşesinde oturuyor, saatler önce tavuk oynarken oturduğum şezlongun arkasına neredeyse saklanıyordum. Yerde bandajlarla sarılmış ve şırıngalara bağlanmış bir ceset vardı ve onu dışarı taşımak için bodruma bir sedye getiriliyordu. İşte o zaman kan içinde olduğumu fark ettim. Ellerim, kollarım, tişörtüm ve yatarken giydiğim eşofmanım kan sıçramıştı. Titriyordum, yüzüm ve parmaklarım uyuşmuştu ve saçlarımı kafatasımdan koparmaya çalışır gibi sıkıyordum. Üç polis memurunun yüzüne baktım, hepsi de gergin bir endişeyle beni izliyordu. Yan tarafta, Shaw'un kendisini kontrol ediyor gibi görünen bir sağlık görevlisiyle oturduğunu gördüm, ancak gömleğini kaplayan küçük bir sıçrama dışında iyi görünüyordu, hatta onu muayene etmeye çalışan sağlık görevlisinden biraz rahatsız olmasa da sıkılmıştı. Beklediğim gibi, her dokunuş Shaw'un rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

"Vail!"

Beni sarmalımdan çıkaran ses tekrar seslendi, nerede olsa tanıyacağım bir ses. Bu *oydu*. Memurlardan birinin arkasından baktım ve onu, kendisini tutan Lee'yle birlikte ayakta dururken gördüm.

"Casey?" Ses tellerimi koparmışım gibi hissederek kısık sesle fısıldadım. Çığlık mı atıyordum?

Onun adını duyunca Lee'den uzaklaştı ve domuzların tehlike arz ettiğime dair aldırmadan bana doğru koştu ve kollarını boynuma dolayarak kendini kucağıma attı. Ona sıkıca sarılıp yüzümü siyah saçlarına gömdüğümde omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim ve uzun, ürpertici bir nefes verirken gözlerimi sıkıca kapattım.

"İyi misin?" Ona fısıldadım.

"Benimle dalga mı geiyorun?" dedi inanamayarak. "*Ben* iyi miyim?
İyi miyim?

İyi misin?"

Henüz tam olarak konuşamıyordum ve dürüst gerekirse konuşup konuşmadığımı da bilmiyordum. Tek bildiğim ona sarılmanın bana yalnız olmadığımı hissettirdiğiydi, bu yüzden ona daha sıkı sarıldım.

"... babam artık resimde yok-" Lee'nin sesi odaya süzüldü ve Casey'nin başının üstünden baktığımda onu polislerden birinin önünde, kollarını , neredeyse konuştuğu domuz kadar uzun boyuyla dururken gördüm. Ben değil de o olduğu için mutluydum. Bir polis memuruyla konuşmak için içimden aşırı dürtüyle savaşmak zorunda kalmadan konuşamazdım. Şerefsizler beni birçok kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Shaw'un gözlerindeki parıltıyı görünce ve geçmişini bilince, onun da aynı şekilde hissettiğini anladım.

"Annesi iyileşene kadar yanında kalabileceği başka akrabaları var mı?" Krispy Kreme arkadaşşıma sordu. Lee bana doğru baktı, kara kaşları gerilmişti. Casey'nin annesi ve bizden başka kimsesi yoktu. Keith küfürbaz bir pislikti ve iki yıl önce onu terk etmiş olmalarına rağmen Liza hiçbir şey yapmak istemiyordu. Shaw'la eve gidemezdi. Teyzesi ve eniştesi, eski hayatına göre küçük bir ilerleme kaydetseler de, cehennem gibi dengesizdiler, sürekli tartışıyorlardı ve teyzesinin kumar sorunu sayesinde kıt kanaat geçiniyorlardı. Bana gelince, annem babamla yaşadığımız onca şeyden sonra zar zor geçiniyordu. Sinirleri bozulmuştu ve ne kadar saklamaya çalışsa da gizli bir içici olduğunu biliyordum. Boktan, dağılmakta olan bungalovumuzda dolaşan bir gölgeydi. Bir hayalet. Bırakın Casey gibi birini, bana bile bakamıyordu.

İkimiz de en iyi hareket tarzının ne olacağını bildiğimiz için Lee'ye salladım ve yüzümü tekrar onun saçlarına sakladım.

Lee sonunda, "Benimle ve ailemle kalabilir," dedi. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından yüksek sesle ve kararlı bir şekilde ekledi: "O

Ailemi tanıyor ve daha önce de bizimle kalmıştı. Şimdi onları arayacağım."

"Peki," diye yanıtladı Krispy Kreme. Aslında onun nerede kaldığı umurunda bile değildi. Casey bir Harley Faresiydi, tıpkı ben, Shaw ve Lee gibi. Hepimiz Harley . Ashland'da bize ne olduğu kimsenin umurunda olmazdı. Mezuniyeti görece kadar uzun yaşarsak şanslıydık ve yaşasak bile, belediye başkanı ve onun yozlaşmış mavi takımına göre suçlu olma ihtimalimiz vardı.

Casey geri çekilip bana baktı, iri gözleri endişeyle gerilmişti ama ağlamadı.

"Annen..." Ona fısıldadım.

Başını salladı ve eğdi. "Birkaç gün hastanede kalacak ama iyileşeceğini söylediler. Sadece bir beyin sarsıntısı..." Uzandı ve yüzünü buruşturarak üzerimdeki kanlı gömleği çekiştirdi. "Hadi seni temizleyelim, tamam mı?" Ayağa kalktı ve koridorda , şüphesiz kollarımı ve yüzümü kaplayan kanı yıkamak için ıslak bir bez bulacaktı. Oda temizlenmeye başlarken ben de yavaşça ayağa kalktım. Lee telefonunu çıkarmış, ailesine bizi almaları için mesaj ve Shaw hastaneye gitmesi önerildikten sonra bir sağlık görevlisine soğuk davranıyordu. Shaw hastanelerden nefret ederdi. Kendi isteğiyle hastaneye ihtimali yoktu. Bu yüzden arkasını döndü ve tek kelime etmeden uyku tulumlarımızı ve sırt çantalarımızı toplamaya başladı.

Casey'yi koridorda beni beklediği tuvalete kadar takip etmek üzereydim ki yerdeki kırık resim çerçevesini gördüm. Kırılmıştı, camı parçalanmıştı ve fotoğraf kırık parçaların arasından dışarı çıkmıştı. Uzandım ve fotoğrafı elimde tutarak çerçeveyi çektim. Sadece birkaç hafta önce, okul yılının başında çekilmişti. Annesinin onu bordo, kadife bir elbise ve altına gri örgü bir kazak giymeye zorladığını hatırladım. Bunun yerine

Bayan Cooper bir gece önce saçlarını her zamanki at kuyruğu yerine örmüş, böylece Fotoğraf Günü için dalgalar halinde bırakmıştı. Okula yüzü kızarmış ve öfkeli bir şekilde gelmişti ama hatırlayabildiğim tek şey onu gördüğümde aklımın başımdan gittiği idi, öyle ki ağzım açık kalmıştı.

"Ya bana öyle bakmayı kesersiniz ya da taşaklarınıza öyle bir tekme atarım ki onları yersiniz," diye tısladı yanımdan geçerken. Onu süzen tek kişinin ben olmadığımı fark etmemiştim. Lee ve Shaw'ın yüzlerinde de benimle aynı ifade . Ancak onun tehdidi karşısında hepimiz kendimize geldik. Casey'yi iyi tanırdık ve bir tehdit savurduğunda her kelimesinde ciddiydi. Ben de ondan bir çuval tekme yemiştim ve bu hiç de şaka değildi. Günün geri kalanında doğru düzgün yürüyemedim.

Ama bu fotoğrafta ona istediğim kadar bakabilirdim. İri, çikolata rengi gözleri ışıklardan parlıyordu ve dudakları hafifçe aralanmıştı, annesine yapacağına söz verdiği bir şeydi bu... dişlerini göstererek gülümsemek.

"Vail! Kaldır kışını da buraya gel ve elini yüzünü yıka! Bayan Knight kanlar içindeyken arabasına binmene izin vermez, seni pislik!" Bağırması beni transımdan çıkardı. Bir an bile düşünmeden fotoğrafı katladım ve eşofmanımın cebine soktum.

"Geliyorum, sevgilim!" Geri seslendim, iğrenç bir öğürme sesiyle karşılık verdiğinde kıs kıs güldüm. Kanlı halının üzerine bastım, ona doğru ilerlerken ayaklarımın altında hissettiğim yumuşaklıktan hiç etkilenmedim. Harley'de sıradan bir hafta sonuydu.

Casey: On Altı Yaşında

"Batı Yakası Çöplüğü..."

Nylah başını çevirerek Amanda Kerr ve Barbie Takımı'na doğru baktı ve gözlerini onlara dikti. Kızlara çıkışmak üzere biliyordum ama olası bir uzaklaştırmayı göze alamazdı. Hele de son sınıfta basketbol sezonunun başladığı bir dönemde... Bu yüzden dolaplara yaslandığım yerden hızla doğruldum ve ona seslendim: "Tüm kelime dağarcığınızı tek bir cümlede kullandığınızı duymak çok komik."

Amanda'nın sakız pembesi ağzı açık kaldı, soluk mavi gözleri kısıldı ve aşırı boyalı sarı saçlarını omzuna atıp bana doğru gelmeye hazırlandı. Gerindi

bir bacağını uzattı, tüm ağırlığını tek kalçasına verdi, bu da kötü bir şeyin bana doğru geldiğinin işaretiydi, sonra gülümsedi ve "Bir kere Harley Faresi oldun mu, hep Harley Faresi kalırsın. Ayakkabımdaki boktan daha aşağılıksın. Bir sonraki nefesime bile değmezsin."

Kraliçeleri bana sırtırken arkadaşları bir grup sırtlan gibi kıkır kıkır gülüyordu. Ama *Nylah* bu okulun gerçek kraliçesiydi ve Amanda ne kadar uğraşırsa uğraşsın onun yerini asla alamayacaktı. Peki ya şimdi? Nylah kızgındı ve tam saldırı moduna geçmeye hazırdı. Elimi uzatıp onu omzundan nazikçe geri çektim ve başımı ona doğru salladım.

"Basketbol..." Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. Elimin altında adeta titriyordu. Gri gözleri Amanda'ya ve takımına sabitlenmişti ama o tek kelimenin ağırlığı onun için her şeydi. Bilim diplomasını alırken basketbol oynamak için McGill'e tam burslu gitmek istiyorsa sicilini temiz tutması gerekiyordu. Önüne geçtim, kendimi onun önüne koydum, iş noktaya gelirse bir hafta daha ceza almaktan korkmadım. Amanda Kerr ve onun Sürtük Barbie'lerinden daha kötüleriyle karşılaştım. Ona tatlı tatlı , sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuşum gibi başımı yana eğdim ve "Harley'den... daha iyileri tarafından daha kötü olarak adlandırıldım" dedim.

Tepkisini görmek için etrafta dolaşmadık. Her ne kadar başka bir kavgaya karışmayı umursamasam da annemin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Bu yüzden sözümü söyledim, kolumu Nylah'ın koluna doladım ve bizi çevirerek koridordan aşağıya, Amanda kendini kaybetmiş bir halde bizi takip eden tiz çığlıklardan, isim ve hakaretlerden uzaklaşmaya yöneldik.

"Onunla benim ilgilenmeme izin vermeliydin," diye homurdandı Nylah, onu yönlendirmeme izin vererek.

Neredeyse gülmek istiyordum. Ne kadar sert olursa olsun, Nylah gerçekten de çok tatlı bir kızdı.

bu kadar popöler olmasının sebebiydi. Çok zekiydi, herkese iyi davranırdı ve güzelliğın de ötesindeydi. Karışık bir soydan geliyordu; babası Güney Afrikalı, annesinin ailesi ise Alman'dı. Cildi her zaman bronz, kusursuz ve ışıltılıydı, bu da gri gözlerini daha da öne çıkarıyordu ve burnunun üzerinde bir tutam küçük çilleri vardı. Doğal sarı röfleli çikolata rengi saçları süper dolgun ve kıvrıkcıktı ve attığı her adımda zıplayan saçlarını imrenerek izledim. Heykelsi, uzun boylu ve atletik yapılıydı, spor yapmak için yaratılmıştı. Babasının Ashland polisinde dedektif olduğu gerçeğini de eklersek, The Hill'deki okulumuzdaki çocuklar arasında havalı olma faktörü daha da artıyordu.

Ve arkadaş olmak için seçtiğı onca insan arasından beni seçmişti. Buraya on yaşındayken, Kasım ayının hemen başında, annem ve onun yeni doktor sevgilisi Matthew Hart ile birlikte Harley'den yeni ayrılmıştım. Harley'den gelmiş olmak sosyal konumum açısından hemen puan kaybettirmişti. Bir tavrım olması ve bana zorluk çıkaran herkese yumruk hazır olmam gerçeğı mi? Hızlı bir şekilde ün kazandım diyelim. Annem ağlayarak uslu durmam için yalvarırdı ve onu ağlatmaktan nefret etsem de eski alışkanlıklar kolay bırakılmazdı.

Fiziksel tartışmalara girmeye ya da ağzımı bozmaya alışkındım. Doğduğumdan beri bu şekilde hayatta kaldım ve hiç kazanılmış Ben içine sorun yukarı kadar Bu nokta. Şimdi, I Biri bana hakaret ettiğinde ya da bir tehdit hissettiğimde dilimi tutmam ve diğer yanağımı çevirmem bekleniyordu. Kasım ayının ilk iki haftasında her gün cezaya kalmama rağmen,

Diğer çocuklara yaptıkları pisliklerden dolayı dikiş için madalya almam gerektiğini hissettim.

Kullanılmış, ıslak spor çorapları bir şekilde dolabımın içine girmişti (koku neredeyse bir ay boyunca etrafta kaldı). Sanat dersinde bir kız makasıyla saçımın bir kısmını kesmişti, ben de buna şöyle karşılık vermiştim

Kendine ait büyük bir parçayı köklerinden söküp atmıştı. Matthew'un bana yeni evime hoş geldin hediyesi olarak aldığı yeni bisiklet tahrip edilmişti: lastikler kesilmiş, koltuklar yırtılmış, içleri boşaltılmış ve boyanın üzerine 'Harley Sıçanı', 'Çöp', 'CB Fahişesi' ve Eve git' kelimeleri kazınmıştı. Bu işin arkasında Amanda Kerr ve arkadaşlarının olduğunu duymuştum ama kanıt yoktu. Sadece spekülasyon vardı. Yaşadığım onca zorbalığa rağmen okul hiçbir şey yapmadı ve sorunun *bende* olduğuna karar verdi. Annem ve Matthew'dan müdüre telefonlar geldi, toplantılar düzenlendi ve diğer çocukların aileleri bilgilendirildi. Sonunda, bu okulda saygın ve son derece prestijli öğrencilerle birlikte kabul edilmek istiyorsam davranışlarımı değiştirmem gerektiği söylendi.

Sadece Nylah bana ulaştı.

Kasım ayının ortasında tatilden dönmüş, bana yapılan "hoş geldin" karşılamasını kaçırmış ve öğle yemeğinde boş masama doğru yürümüş, sonra da bana sorular yöneltmeye başlamıştı. İlk başta çok . Kimse bilerek bu kadar nazik olamazdı. Onu görmezden geldim, Matthew'un aşçısının benim için hazırladığı süslü öğle yemeğini çöpe attım ve aceleyle derse gittim. Ama beni rahat bırakmıyordu. Nereye gitsem karşıma çıkıyor, gevezelik ediyor ve arkadaşça davranıyordu. Onu kaybetmeye çalıştım, ama o acımasızdı. Sonunda, ondan kurtulmaya çalışmaktan yoruldum ve yalnızlığım başladı. Eskiden üç arkadaşım vardı... üç harika arkadaşım. Neredeyse kardeş gibiydik. Ama buraya taşındıktan sonra beni dışladılar. Hiçbiri beni geri aramadı, mektuplarıma cevap vermedi ya da söz verdikleri gibi ziyaretime gelme zahmetine katlanmadı. Onları görmeyi denediğimde, hayalet gibiydim. Sanki hiç var olmamışım gibiydi. Çok iyiydi. *Siktir et onları*, diye düşündüm ve Nylah Bryant'ın dostluk elini kabul ettim.

Hem ne tuhaf bir tane.

Hiç kız arkadaşım olmamıştı. Tüm hayatım boyunca erkeklerle birlikte olduktan sonra, kızlarla ilgili şeylerin hazır olduğumdan emin olmadığım yeni ve korkutucu bir ihtimal olduğunu hissediyordum. Okul üniformamı en dağınık şekilde giyiyordum, böylece prezentabl olmaktan çok rahattım. Beyaz düğmeli gömleğimin düğmelerini açmış, kravatımı gevşetmiş ve lacivert hırkamı birkaç beden büyük almıştım, böylece hırka üzerimde yüzüyordu. Nylah, kız gibi bir kız olduğu için, nihayet hiçbir yere gitmeyeceği gerçeğini kabul ettiğim gün benim üzerimde çalışmaya başladı. Biraz zaman aldı ama ergenliğe girdiğimde, ortaya çıkmak için can atan kızsı tarafıma sonunda teslim oldum. Koyu renk saçlarımı lila tonuna boyadım, vücuduma gerçekten uyan kıyafetler giymeye razı oldum ama yine de bir çift siyah savaş botuyla dolaşmayı tercih ettim.

Bu arada, yanımda, Nylah parlak siyah beyaz topuklu oxfords ayakkabılarıyla zarafetle yürüyordu. Bir buçuk metre boyuyla benim bir metrelik boyumdan daha uzun boyluydu. Bir mobilya parçasıymışım gibi dirseğini başımın üstüne dayayarak beni kızdırmayı severdi.

Ancak şimdi, avluya bakan avluda oturuyorduk, zamanki uzanma köşemiz boştu, böylece bir çift rahat, zencefilli kahverengi deri sandalyede oturup sohbet edebildik. İçerisi sıcacıktı ve sonbaharın ilk soğuk gününde avluya bakan cam duvarda uzanarak biraz güneşlenmek için mükemmel bir yerdi. Eylül ayının son haftasıydı ve güneşli günlerin sayısı güneşsiz günlerden fazlaydı. Ancak bugün, camların kenarlarında güzel kristal desenler oluşturan buz vardı ve birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturup huzurun tadını çıkardık.

"Yine bir motorcu geldi," diye itiraf etti Nylah sonunda. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, "Nereye?"

"Dün gece evimin önünde."

"Komşularınızdan birinin kendine bisiklet almadığından emin misiniz? Bilirsin işte, orta yaş krizinden falan muzdarip." MC elemanlarının son bir aydır onu takip ettiğine ikna olmuştu. Onları gördükçe daha da paniklemeye başladı ve ben de bu tuhaf görüntülerin sadece tesadüf olduğuna dair onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. İnsanlar bisiklet sürüyordu. Bunların hiçbirisi olağandışı değildi. Ancak, nereye giderse gitsin bu kadar çok görülmeleri garipti.

"Bizim mahallede mi?" Nylah alt dudağını ısırıldı. Genelde sakin olan tavrı şimdi endişeliydi ve şezlongun koluna defalarca vuruyordu. "Hadi ama Case... Bizim yaşadığımız yerde *kimse* helikoptere binerken yakalanmaz, özellikle de yılın bu zamanında havalar yeniden soğurken."

"Son zamanlarda hava ılıman." silktim. Ortaya çıkan motorcular kendilerini bir bandana ya da zaman zaman siyah bir kaskın ardında gizlemeyi tercih ediyorlardı... Harley Davidson sürücüleri için alışılmadık bir durumdu bu. Okuldan sonra antrenman için kaldığında, deplasman maçına gittiğinde ya da sosyal komite için projeler üzerinde çalışmak üzere okula erken geldiğinde ortaya çıkıyorlardı. "Ashland'da büyük bir MC varlığı var. Her zaman öyleydi," dedim ona, onlardan biri olup olmadığını merak ederek. En yaygın olanı, Ashland'ın çoğu bölgesinde, çoğunlukla da şehir merkezinde dolaşan mavi ejderha ceketli Kelt Canavarlarıydı. Nadiren, etrafında alevler olan bir Siyah Maça giyen birini görebilirdiniz, ancak eski mahallemde veya sınır kasabalarından birinde kalma eğilimindeydiler.

"Burada, The Hill'de olmaz" diye ısrar etti. Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. The Hill şehrin doğu ucundaydı, Ashland'daki aşırı zenginler için bir sığınaktı.

"Suç oranı son zamanlarda oldukça kötüleşti." Okul hırkamın gümüş düğmeleriyle oynamaya başlamıştım.

Tek tip. Bu doğrudu. Büyük bir suç örgütünün varlığı yeni bir şey değildi. Ashland'ın suç oranları yıllar içinde artmıştı. Bunun şehir merkezinin ve Batı Yakası'nın ötesine geçerek buraya kadar uzanması şaşırtıcı olmamalıydı. Görünüşe göre MC'ler de dahil olmak üzere her şeyi yöneten Yüzsüzler adlı gizemli bir grubu herkes biliyordu.

Haberler, bilinen çete mekanlarında arabadan ateş açılması, motorcuların düşük kaliteli, grunge mahallelerde ortaya çıkması ve küçük bir uyuşturucu satıcısını dövmesi, şehir nehrinde veya çöplüğünde ortaya çıkan cesetlerle ilgili hikayelerle doluydu. Geçen hafta, kaybolan bir polisi bir halıya sarılmış ve bir hurdaliğa atılmış halde buldular. Az kalsın sıkıştırıcı makinelerden biri tarafından eziliyordu. İki ay önce, ceketlerinin arkasında kürekler olan iki genç bisikletçi şehrin kenarında ölü olarak telefon direklerine asılmış ve bisikletleri alevler içinde bulunmuştu. Her zaman aynıydı. Uyuşturucu satıcıları ya da motorcular. Bazı cesetler Harley'deki yıkık dökük evlerinde, bazıları ise en olmadık yerlerde bulundu. Parkta, kendini vurduktan sonra bir bankta otururken bulunan tek bir motorcu gibi. Hatta şehir merkezinde, belediye başkanı ve diğer belediye meclisi üyelerinin çalıştığı Belediye Binası'nın yakınında bombalı araçlar bile vardı. Ashland hızla boktan bir gösteri haline geliyordu.

Hâlâ gergin bir şekilde parmaklarını şıkırdatmakta olan arkadaşşıma baktım, bakışları uzaklarda, pencereden avluyu kaplayan kırağıya dikilmişti.

"Ny-laaah," diye adını söyledim, dikkatini dağıtan karanlık düşüncelerden onu kurtarmayı umarak. Arkadaşımanın korkmasını istemiyordum. Yumuşak bakışlarını bana doğru çevirdiğinde, yüzümü çoktan gözlerimi yummuş, dilimi dişlerimin arasından çıkarmış ve burun deliklerimi olabildiğince açmıştı. Bir kıkırdama nöbetine tutuldu. Lastik bir yüzüm olması ve onu eğlendirmek için çevirebilmem hoşuna gidiyordu. Onu izledim

omuzlarını gevşetti, doğal gülümsemesi ortaya çıktı ve ekledi, "Eminim bir şey yoktur. Sadece motorcu çeteleri daha yüz­süz ve cesur olmaya başladı... erkeklere yapışıyorlar, değil mi?" Ona göz kırptım, o da kıkırdadı ve sinirleri yeniden tepesine çıkmadan önce başını salladı. "Ne oldu?" diye sordum.

Uzun, kesik bir nefes verdi ve bakışlarımı kaçı­rarak kucağına baktı. Ona doğru eğildim, şimdi gerçekten endişeliydim. Asla çekinecek biri değildi. Uzanıp dizine dokunduğumda bu yeni davranışı *beni* tedirgin etmişti. Yavaşça gri bakışlarını bana doğru kaldırdı ve usulca, "Ama aynı motorcu, Casey." dedi

Dudağımı ısırdım. *Bu* yeni bir bilgiydi. İkimiz de endişelerimizi bir kenara bırakmaya çalışsak da, her seferinde aynı bisiklet olduğunu duymak zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

"Aynı kişi," diye fısıldadı, elleri biraz titriyordu. "Antrenmandan erken çıktığımda yüzünü sadece bir kez gördüm. İri yarı, uzun saçlı ve sakallı, vücudunu dövme­ler kaplamıştı. Tüm boğazını kaplayan üç kafatasını seçebiliyordum. O..." Birinin bizi dinlediğinden endişe ediyormuş gibi sözünü kesip omzunun üzerinden baktı. Ama diğer öğrenciler ya telefonlarına bakmakla ya da kendi konuşmalarına dalmakla meşgul oldukları için bize dikkat etmediler. Tekrar bana baktı, ifadesi ağırbaşlı ve endişeliydi. "Sanki... Bilmiyorum, sanki beni *bekliyormuş* gibiydi."

Omurgamda bir ürperti hissettim. Bu açıklayamadığımız bir şeydi. Neden bu adam onun görüldüğü her yerdeydi? Neden bir okulun dışında bekliyordu? Pedofil miydi? İçimi rahatlatacak bir şey söyleyemiyordum.

"Aynı bisiklet, siyah ve yanlarında garip soluk hayalet var. Çok ayırt edici. Ve bu adamın cüssesiyle... Demek istediğim, kaç bisikletçinin yan tarafında bu grafik olan bir bisikleti vardır?

neredeyse bir metre boyunda?" Omuz silkti ve kalın bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Yani, ne kadar narsist olabilirim ki, değil mi? Ama yemin ederim *beni* izliyordu. Dışarı çıktım, arabama bindim ve uzaklaştım. varıncaya kadar beni takip etti ve sonra arabayı sürmeye devam ederek şehrin güneyindeki sapaktan döndü. Zamanlama çok garipti. Ama yemin ederim, bu saçmalığı . Aynı adamı ve bisikleti son iki ay içinde birden fazla kez gördüm."

Bu garip tesadüfleri ve manzaraları açıklayabilecek bir şeyler düşünmeye çalıştım, ama dürüst olmak gerekirse, aklımdakileri onu daha da korkutmak için gergin olduğumu düşündüm.

Babası lanet olası bir dedektifti, Tanrı aşkına! Suçla dolu ve her şeyi yöneten büyük bir organizasyonla tanınan bir şehirde. Bay Bryant hakkında bildiklerime göre, birkaç iyi dedektiften biriydi. Ne zaman evlerine gitsem, ofisinde evrak işleriyle uğraşüyor, telefonda üstleriyle tartışıyor ya da karısına departmandaki sahtekârlıklardan dert yanıyordu. Şimdi düşünüyorum da, az sayıdaki iyi polisten biri olması şehirde sırtında bir hedef tahtası olduğu anlamına geliyordu. Harley'den ayrılalı altı yıldan az olmuştu ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Şüpheli ya da değerli bir polise dair en ufak bir ipucu, adamın ortadan kaybolmasına neden oluyordu.

"Ailene söyledin mi?" Ona sordum.

Başını salladı, parmaklarını kucağında birbirine geçirirken hâlâ çok gergin ve endişeli görünüyordu.

"Bence yapmalısın."

"Neden? Hayatlarına daha fazla stres mi ekleyeyim? Hayır, bunu onlara yapamam." Başını iki yana salladı ve içini çekti, o anki endişe ve şüpheden kurtulmuş gibiydi. "Babamın zaten çok fazla yükü var."

aklından çıkarma. Eğer bu bir hiçle sonuçlanırsa, bu sadece onun zamanını boşa harcayacak ve onu gereksiz yere endişelendirecektir."

"Peki ya hiçbir şey *değilse*?"

Bana gülümsedi, kararlılığı güçleniyordu ve onu sorgulamaya devam ederek boşa kürek çektiğimi biliyordum. Bir kez kararını verdiğinde, her şeyi kabul etmişti. "Sorun değil Casey. Gerçekten. Eminim bir şey yoktur ve ben sadece... bilmiyorum, egoistlik mi yapıyorum?" Güldü, şimdi her zamanki haline dönmüştü ve ayağa kalktı. "Hadi, bir sonraki dersimizden önce kahve içelim."

Onu ailesiyle konuşması için zorlamak istedim ama her şeyin bittiğini biliyordum. Söylediğim hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı, bu yüzden tek eklediğim, "Eğer tekrar ortaya çıkarsa, lütfen bir şey söyle, tamam mı?" oldu.

Gözlerini devirdi, "Peki. Eğer gizemli motorcu kapımda belirirse, babama söylerim."

"Söz mü?"

Bunun üzerine Nylah'nın kaygısız yüzü bir parça düştü. Hayır. Bunu kabul edemezdim. Ayağa kalktım ve ona sert bir bakış fırlattım. Ondan kısa olmam umurumda değildi. Önemi yoktu. Neyle büyüdüğümü biliyordu ve bu yüzden kıcına ciddi bir şekilde girdiğimde dikkatini verdi.

"Bana söz ver, Nylah," dedim ona, serçe parmağımı uzatarak. Serçe parmağıyla söz vermeye on yaşındayken başlamıştı ve bu hiç bırakmadığımız bir şeydi. Ben de serçe parmağımı yüzüne doğru tuttuğumda yenilgiyle iç geçirdi ve serçe parmağımı onunkiyle birleştirip sıkı.

"Söz veriyorum."

Cidden, annem ve Matthew hangi cehennemdeydi? Yıldönümlerini kutlamak için geç saatlere kadar dışarıda olacaklarını biliyordum ama saat neredeyse on bir olmuştu. Önce annemin, sonra üvey babamın cep telefonuna mesaj attım.

yatağında amaçsızca çeşitli sosyal medya hesaplarımda geziniyor ve cevap bekliyordum. Patrick Cook'tan bir mesaj aldım, bu hafta sonu tekrar takılmak isteyip istemediğimi soruyordu. Bunu görmezden geldim.

Patrick partilerde falan takılmak için eğlenceli biriydi ama benim tipim değildi. İri bir sporcuydu, futbol oynar ve güreşirdi, siyah saçları ve mavi gözleriyle tipik bir lise çapkınının yakışıklılığına sahipti. Onunla güzel, sarhoş bir sikişten ne kadar keyif alsam da, anlaştığımız tek konu buydu. Spordan, lise ve profesyonel sporlardan, balık tutmaktan ve yazlarını geçirdiği batıdaki babasının çiftliğinden konuşmayı severdi.

Ben mi? Zamanımı defterime bir şeyler karalayarak geçiriyordum, hâlâ lise bittiğinde ne yapmak istediğimi merak ediyordum ama hiçbir şey bulamıyordum. Matthew beni bir yıl boyunca seyahat etmem için teşvik ediyordu ama annem bunu yaparsam geri kalacağımdan endişeleniyordu. Bu konu son zamanlarda evimizde hararetli bir tartışma konusu olmuştu.

Bir dakika boyunca ekranıma baktım, bir şeyler düşünüyordum ve bu ilk kez olmuyordu. Sonunda tüm sosyal medya uygulamalarımı açtım ve "Vail St. James" yazdım ama hiçbir şey . Sonra "Lee Knight" yazdım. Hiçbir şey çıkmadı. Son olarak, "Shaw Bishop" yazdım ama hiçbir şey çıkmadı. Bir zamanlar tanıdığım çocuklarla ilgili *hiçbir* şey yoktu. Sanki hiç var olmamışlardı. Sonra merak ettim, Harley'deki hayat o kadar farklıydı ki oradaki gençler bile sosyal medyayı The Hill'dekiler gibi kullanmıyor muydu? Ashland'ın iki bölgesi arasında farklı şeyler olduğunu biliyordum ama bu *kadar* farklılar mıydı? Ben çok mu değişmiştim?

Bir zamanlar bana annem kadar yakın olan çocuklara son bir kez bakmayı denedim, yüzlerini tekrar görebilmek için neredeyse çaresizlik hissettim. Ne kadar ? Değişmişler miydi yoksa aynı mı kalmışlardı? Onları bulmak ve onlara ihtiyacım olduğunda beni terk ettikleri için bağırarak istedim.

En çok... hiç bilmediğim bir yerde, benden nefret eden ve beni yakalamak isteyen insanlarla izole edilmişim. Bildiğim tek dünyadan koparılıp bu okulda yılanlarla dolu bir çukura atılmışım ve sadece hayatta kalmam bekleniyordu. İrtibatta kalacaklarına, beni burada ziyaret edeceklerine ve arayacaklarına dair verdikleri sözü tutuyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Ayrıldığım an, onlar için varlığım sona ermişti. Tüm bunların gerçekten bir anlamı mıydı? Yaşadığımız her şey?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonumu bir kenara fırlattım ve battaniyemin üzerine uzanıp gözlerimi tavana diktim. Annemle Matthew'un neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum ama kendimi endişeli hissetmeye başlamışım ve bir çıkışa ihtiyacım vardı. Gece geç saatte buluşmak için Patrick'i bile aramak istiyordum ki kapı çaldı.

Bu da ne böyle? Çalar saatime baktım, parlak kırmızı Harfler 11:22'yi gösteriyor. Gecenin bu saatinde kim geliyordu? Eski mahallemde olsam, elimde telefon, 911'i aramaya hazır bir şekilde pencereden dışarı bakardım ama burada, Ashland'ın en prestijli bölgesindeki güvenli bir sitede, uyku tulumum ve tişörtümle kalkıp aşağı inerken kendimi tamamen güvende hissediyordum. Ancak, gözetleme deliğinden dışarı baktığım ve iki polisin orada durduğunu gördüğüm an, kendimi bir fıçı buzlu suya batırılmış gibi hissettim.

Kilidi geri kaydırmaya ve kapıyı açmaya karar verdiğimi hatırlamıyordum. Daha çok otomatik pilotta çalışıyor gibiydim. Vücudum sadece hareketleri yapıyordu ve bir sonraki bildiğim şey, oturma odamdaki kanepede oturduğumdu. İki polis başımda dikilmiş, annemin ve üvey babamın bu akşam eve dönerken sarhoş bir sürücü tarafından nasıl öldürüldüklerini anlatmalarını dinliyordum. Beni karakola götürmeleri gerektiğinden bahsettiler. Matthew'un hastanedeki iş arkadaşlarından bazıları ikisini de teşhis etti ve onları son bir kez görmek isteyip istemediğimle ilgili bir şeyler daha söyledi ama ben hiçbir şey kaydetmiyordum. Bir şey vardı.

Kulaklarımdaki yüksek sesli uğultu, bir şey dışında her şeyi engelliyor gibiydi...

Annem. Bu dünyada herkesten çok sevdiğim annem artık yoktu. Bana öz kızı gibi davranan üvey babam Matthew artık yoktu. Artık eve geldiğimde annemi beyaz karaca çiçeğini budarken ve kuş yemliğini taze tohumla doldururken göremeyecektim. Matthew'un uzun bir iş gününün ardından hastaneden eve döndüğünde "Selam balkabağım!" diye seslendiğini duyamayacaktım. Bunlar aklıma gelen ilk iki düşünceydi ve bunları düşündüğüm için kendimi çok aptal hissettim. Yani, anne ve babamın öldüğünü yeni duymuştum ve annemi, çiçeklerini ve Matthew'un bana taktığı çocukça lakabı düşünüyordum. Benim sorunum neydi? Şu anda hüngür hüngür ağlıyor ve onları görmek istiyor olmalıydım.

Onun yerine kendimi bu iki memura bakarken buldum ve kendimi taşa dönüşmüş gibi hissettim. Yüzüm ve parmak uçlarım uyuşmuştu ama bana söylediklerini sindiremiyordum. Tepkimden rahatsız oldukları belliydi ama şu anda ne düşündükleri umurumda bile değildi. Bunun yerine, "Bir bardak suya ihtiyacım var..." dedim ve bir zombi gibi yürüyerek mutfağa gidip bir bardak doldurdum, bir saniyede içtim ve sonra bir tane doldurdum. Ellerim titremeye başlamıştı ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Neden nefes alamıyordum ki? Bardağı mermer tezgâha çarptığımda parçalandı ve camlar saçıldı. Küfrederek için eğildim, kırıkları toplarken hiç düşünmedim. İki polisin aceleyle içeri girdiğini duydum ama tüm parçaları toplamaya çalışırken onları görmezden geldim.

"Bekle, bekle, keseceksin-" İçlerinden biri aceleyle yanıma geldi ama artık çok geçti. Elimi kestiğimi bile fark etmemiştim.

Kan akmaya başladı, bileğimden aşağı kayarak yere damladı.

"Tanrım, kahretsin!" Hızla ayağa kalktım, parçaları lavaboya attım ve kağıt havluya uzandım. "Annem kirli zeminlerden nefret eder, şunu alayım... Ben..." Donup kaldım. Anne... *Tanrım!*

Sonra bir baktım yere yığılmışım, polis memurlarından biri beni rahatlatıcı şekilde kucaklıyor, ama ben kontrolümü sağlamaya çalışırken hıçkırıklarımı tutuyorum. *Annem...* o gitmişti. Beyaz İtalyan fayanslı zemininde kan olmasını umursamayacaktı. Bir cam kırdığımı da bilmeyecekti, zaten bunu da pek umursamazdı. Her şeyden çok kanayan elimi görmekle ilgilenirdi. Ama içeri girip elimi temizlemeyecek ve benim için sarmayacaktı. Matthew da öyle. Yalnızdım.

Anne... Anne... Kafamı toparlamaya çalışırken nefesim kesildi ama inatçı tarafım her şeye katlanmaya çalışıyordu. Bu memurların önünde ağlamak istemiyordum. Kimsenin beni zayıf görmesinden hiç hoşlanmamıştım. Belki de bu, gözyaşlarının zayıflık olarak görüldüğü Harley'de büyümekten kalmaydı ve bu olmak istediğim son şeydi. Bu yüzden yüzümü kapattım, dudagımı ısırdım ve serbest kalmak için yanıp tutuşan boğucu kederi zapt etmeye çalıştım. Yalnız olduğumda, içimi dökerek ağlardım. Ama şimdi değil.

Diğer memur yanıma gelip elimi kendine doğru çekti ve kanamanın akışını yavaşlatmak için avucuma bir tomar kağıt havlu bastırdı. "Bunu hastanede kontrol ettirebiliriz. Hazır olduğunuzda sizi götüreceğiz."

Aklıma başka düşünceler geldi. Annemin başka ailesi yoktu. Ve Matthew, o da 'dan gelmişti. Ailesi New York'taydı ve onlarla nadiren konuşurdu. Başka kimsem yoktu. Hiç kimsem yoktu. Yapayalnızdım. Tek ... Ne halt edecektim? Annemin sürekli olarak onu bir an önce bulmam gerektiğini mırıldandığını hatırlıyordum.

ve her şeyi organize ediyordu, ama dikkati dağılıyor ve erteliyordu. Bana ne olacaktı? O kadar su içtiğim için midem bulanıyordu. Onu ve Matthew'un öldüğünü düşündüğümde durum daha da kötüleşiyordu. Kederimin boğazımda düğümlendiğini hissediyordum, sanki boğuluyordum.

"Şimdilik yanında kalabileceğin biri var mı?"

Nylah. Başımı salladım, titreyerek ayağa kalkarken hızlı ve keskin nefesler aldım. Bir çanta hazırlayıp ona bir mesaj gönderecektim. Babasının adının Phillip Bryant olduğunu söyleyince memurlar beni daha sonra onun evine götüreceklerini söylediler.

Çantamı toplayıp evi arkamdan kilitlediğimde tekrar hissizleşmeye başlamıştım. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Dünyada istediğim tek şey annemin kollarının bana sarılmasıydı. Bu duyguya bir daha asla sahip olamayacağımı fark etmek karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Chapter three

Casey

"NEDEN BURADA KALAMIYORUM?"

"Yasal olarak burada kalamazsınız-"

"Özgür kalacağım! Gitmeyeceğim..."

"O zaman on sekiz yaşına gelene kadar koruyucu aileye verileceksin-" "Bu saçmalık!" Ayağa fırlayarak bağırdım. "On yedi yaşında olacağım

Kasım'da! Benim yaşımdaki çoğu çocuk tek başına yaşayabilir!"

"Eyaletimizdeki yasalar böyle, Bayan Cooper." Sosyal hizmet görevlisi öfkeli bakışlarımı doğrudan karşıladı. Durumuma hiç sempati duymuyordu ve bunu bana sert bir şekilde bakmasından anlayabiliyordum. Sanki benimle uğraşmaktan yorulmuş gibi konuşuyordu.

Zorlu gençler ve ayrıca burada benimle oturup hayatımı tartışmaktan daha önemli yerleri varmış gibi saatine bakıp . "Yalnız yaşamınıza izin veren vasileriniz varsa, bu farklı olacaktır. Ama gelir kaynağınız olmadığı için ve vardır altında ve yaş . Onsekiz, Ontario Çocuk Hizmetleri bağımsız yaşamı kabul etmeyecektir. Ve baban-"

O adamdan bahsedilince histerik bir kahkaha krizine girdim. "Lütfen, babam mı? Spermlerini anneme bağışlamış olabilir ama o piç benim babam *değil!*"

Notlarını kontrol ederken, "Sabıkası var, alkollü araç kullanmaktan birkaç kez tutuklanmış ve aile içi huzursuzluk nedeniyle birçok kez eve çağırılmış, ancak rahmetli anneniz tarafından kendisine karşı herhangi bir suçlamada bulunulmamış," diye onayladı.

"Evet, çünkü onu mahkum etmeye çalışmaktan çok korkuyordu! Yirmi dört saat hapiste kaldıktan sonra serbest bırakılacaktı!"

"Bunun için bir yasaklama emri çıkarabilirdi-"

"Ve ne? Onunla ne yapmış olabilir? İçeri girmeye çalışırsa yüzüne mi sallayacaktı? Lütfen." Başımı salladım ve onun önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladım. Nylah' oturma odasıdaydık; annesi ve babası sosyal hizmet görevlisini ve beni biraz yalnız bırakabilmek için arka bahçeye taşınmışlardı. Bay Bryant'ın şu anda burada olmasını çok isterdim. Bu kadının aklını başına getirebilirdi, bundan emindim.

"Bu bir spekülasyon, Bayan Cooper. Annenizle ayrıldığından beri sicili temiz olduğu, düzenli bir işte çalıştığı ve bize velayet hakkını talep etmek istediğini belirttiği için, bu şekilde olması gerekiyor. On yedi yaşına geldiğinde, eğer hâlâ istiyorsan, reşit olmak için başvurabilirsin." Kare, siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve sırtıttı, "Ya da, Harley'e taşındığına göre, büyük olasılıkla-"

"kadar yeter!"

Arkamı döndüm ve Phillip Bryant'ı görünce göğsümden bir yük kalktığını hissettim. Bugün görevde olmadığı için gündelik kıyafetlerini giymişti; kot pantolon ve mavi polo tişört. Bu kadından hoşlanmadığı, odaya girerken neredeyse siyah olan gözlerinin nasıl kısıldığından belliydi.

"Merhaba Phil," diye sıırttı ve ben hemen bu kadının yüzünü tırmalamak istedim. Nylah'ın babası hakkında kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da kendisine Phil denmesinden *nefret ettiğiydi*. Ona bu şekilde hitap etmesi ve benimle konuşma şekli, bu kadının ne kadar sefil ve acımasız olduğu hakkında çok şey söylüyordu. Ondan resmen nefret ettiğime karar verdim.

"Jackie." Bana bakmadan önce ona başıyla ufak bir selam verdi. "Neden yukarı çıkıp Nylah'ı bulmuyorsun tatlım? Akşam yemeği yarım saat içinde hazır olur."

Beni kovduğunu biliyordum ama bu kaltağa ne diyeceğini bilmek istiyordum. Yine de Bay Bryant'a şımarıklık edip isteğini reddedemeyecek kadar saygı duyuyordum. Başımı eğdim ve odadan aceleyle çıktım, köşeyi döndüğümde adımlarımın sessiz ve yavaş olduğundan emin oldum, biraz kulak misafiri olmayı umuyordum.

"Sizin işiniz bu çocuklara *yardım* etmek. Onlara sahip olman gerekiyor ama siz kendinizi düşman ilan ediyorsunuz. Neden?" Alçak ve derin sesiyle gürledi: "Senin gibi insanlar yüzünden bu çocuklar sisteme olan inançlarını kaybediyor."

"Lütfen," diye genizden bir kahkaha attı. Bunu yaparken uzun, at gibi yüzünün buruştuğunu hayal edebiliyordum. "İkimiz de biliyoruz ki o Harley'e gittiğinde on sekiz yaşına gelmeden hamile kalacak ya da mezun olacak kadar şanslıysa bile hayatının büyük bir kısmını devletin emziğiyle geçirecek... tıpkı gibi."

"*Diğerleri* mi?" Bay Bryant'ın sesi, eğer mümkünse, daha da derinleştirdi ve yanıt olarak ürperdim. O. Kızmıştı. *Kızgındı*. "Peki bu da ne demek oluyor?"

"Oh, oh! *Öyle* bir şey değil, Phil." Geri adım atmaya çalışsa da şimdi gergin bir şekilde gülüyordu. Bu kadın şimdiden onun bok listesinde kendine bir yer edinmiş görünüyordu. "Harley'den gelen insanların nasıl olduğunu bilirsin... Bu şehir için bir yüküdür. Oradan iyi bir şey çıkmaz. Hiçbir şey."

"Ben Harley'denim, Bayan MacDonald. Yani söyledikleriniz benim için de geçerli."

Bu açıklamanın ardından bir dakikalık sessizlik oldu ve eminim ki hem o hem de sosyal hizmet görevlisi benim gibi hareketsiz bir şekilde pimin düşmesini bekliyorlardı.

"Sana geri dönüp yeniden başlaman için bir şans vereceğim," dedi ona. "Gerçi Tanrı biliyor ki bunu hak etmiyorsun. Şimdiye kadar yaptığın pek çok şey yanına kâr kaldı ve açıkçası yıllar önce kovulman gerekirdi ama sanırım patronunu becermenin de avantajları var, değil mi?"

"Ben... Yani, sen nasıl... nasıl cüret edersin?"

"Şimdi şöyle olacak. Casey'i yasal olarak babasından alamayacağıma göre, eğer isterse, onun acil durum irtibat kişisi olarak listelenmek istiyorum. Eğer o orospu çocuğu ona dokunur ya da yanlış bir şekilde bakarsa, buradan ayrılıp buraya gelmeye hakkı var. Lanet evrakları dolduracağım. Onun hakkında sana şikâyetle bulunsa bile, o dakika içinde belge ve telefon istiyorum. Senin ve sikik patronunun altta yatan bir planınız olduğunu biliyorum."

"Casey!"

Kavisli merdiven boşluğunun dibinde durduğum yerden döndüğümde Nylah'ın üst kattaki trabzana yaslandığını gördüm,

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Şşşşt!" Fısıldadım, babası bizi duymadan önce aceleyle merdivenleri çıktım.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu, ben ona doğru ilerlerken kaşları birbirine çarpılmıştı. Şefkatli arkadaş moduna geçmişti ve yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?" Parmaklıkların üzerinden babasıyla o kaltağın hâlâ kapıştığı yere baktı.

"Ben iyiyim. Çabuk, gidip tırnaklarımızı falan boyayalım." Aceleyle yanından geçip yatak odasına yöneldim. Son iki haftadır onun yatağını paylaşıyorduk ama birlikte yaşamak çok kolay olmuştu. Nylah'nın odasının düzenli olmasından hoşlandığını biliyordum, bu yüzden arkamı nasıl topladığıma ya da ne kadar yer dikkat ediyordum. Geniş, beyaz, kanopili yatağına zıpladım, ancak elini alınma koyarken bana doğru süründü. "Ne yapıyorsun sen?" Güldüm ve geri çekildim.

"'Hadi gidip tırnaklarımızı boyayalım,' diye tekrarladı, mutlu bir kahkahaya boğulmadan önce kaşlarını inanmaz bir şekilde kaldırdı. "Aman Tanrım! Resmen aklını kaçırdın. Ama ben bundan sonuna kadar faydalanacağım."

"Uzlaşacağım; onlara bunu boyayabilirsin," dedim ve 'şarap' adı verilen koyu mor bir ton tuttum.

Pırıl pırıl gri gözlerinin buz gibi pembe bir renge dönüştüğünü gördüm ve hemen gözlerini kaçırdım. "Hayır, Ny! Hayır!" Onu azarladım.

Gözlerini devirdi ve dilini bana doğru uzattı. "Güzel! Karanlık ve kara kara düşünüyorsun, canım!" Güldü ve yatağının başucundaki masadan mendil aldı. "Şimdi bu sefer kıvranmak yok, yoksa bana yeni bir yorgan borçlu olacaksın."

Mezarlıktan ayrıldım ve zihnim her şeyden fırıl fırıl dönüyor, esintideki sonbahar ısırığı içimi keserken titriyordum. Otobüsüne ulaşmak için tepeden aşağı yürümem, ardından bir düzine fast food mekânı ile giysi, mücevher ve antika (Tepede yaşayanların alışveriş sevdiği türden şeyler) satan küçük ama pahalı dükkânların bulunduğu mini bir alışveriş merkezi olan The Station'da aktarma yapmam gerekiyordu. Hill'in ana otobüs durağını çevreliyordu, buradan Nylah'nın evine giden başka bir otobüse binecektim. Beni bırakmayı teklif etseydi kabul edebilirdim ama annemle Matthew'u ziyaret ettiğimde yalnız kalmak istiyordum.

Gelecek hafta, Ekim ortasında, babamla birlikte Harley'e geri dönecektim ve hayatta kalabilmem için altı yıldır bastırdığım her şeyin hızla su yüzüne çıkması gerekecekti.

Sosyal hizmet görevlisinin sözleri geçen hafta boyunca zihnimde yankılanıp durdu. Bay Bryant'ın ona başka ne söylediğini bilmiyorum ama Nylah tırnaklarımı boyamayı bitiremeden, ön kapıyı arkasından öyle çarptı ki antrede asılı avizenin kristalleri birbirine çarptı. Çaresizce konuşmanın nasıl bittiğini öğrenmek istiyordum ama olan tek şey Nylah'ın odasına gelip bizi yatağında bulması ve daha önce kulak misafiri olduğum her şeyi anlatmasıydı. Babama gitmem gerekecekti ama dışarı çıkmam gerekirse onu arayacaktım, o da ne yapabileceğine bakacaktı.

Bana o can simidini verdiği için çok mutluyum.

Matthew ve annemin cenazesinde babamı gördüm. Tam bir utanç kaynağıydı. Sarhoştı, salyaları akıyordu ve annem toprağa verilirken yüksek sesle ağlıyor, onun sevdiği tek kadın olduğunu söyleyip duruyordu. Sonunda Nylah'ın babası araya girdi ve ona eşlik etti, böylece anneme ve *gerçek* babama huzur içinde veda edebildim.

Matthew, Keith Cooper'da eksik olan her şeye sahipti. Anneme karşı çok tatlıydı ve onunla tanıştığımda, ilk başta ona gösterdiğim sümüklü on yaş tavrına rağmen inanılmaz derecede nazik ve beni kabul eden biriydi. Sabırlıydı ve neredeyse sinir bozucu derecede nazikti. Doktor olması, yani annemin hırsızlıktan sonra gittiği doktor olması, düzenli ve rahat bir geliri olan zeki biri olduğu ve annemle beni bir an önce Harley'den çıkarmak istediği anlamına geliyordu. Böylece yıl Kasım ayının birinde, on birinci doğum günümünden yirmi üç gün önce, bizi oradan çıkarıp The Hill'deki evine taşıdı.

Annemi ne kadar çok sevdiğini, onu nasıl mutlu ettiğini ve ona karşı ne kadar nazik olduğunu gördükten sonra yumuşadım ve ilişkimiz de büyüdü.

Keith'in, beceriksiz sarhoş Keith'in, tüm yaptıklarından sonra onu sevdiğini iddia *ettiğini* duymak... Kusmak istedim. Aptal, sarhoş öfkesi hep anneme yönelirdi. Şiddetli bir ruh halindeyken annem onun kum torbasıydı. Kazandığı tüm parayı içkiye yatırmış, kendisi taksi şoförlüğü yaparken annemi de ufak tefek işlerde çalışıp parasını saklamak zorunda bırakmıştı. Alkollü araç kullanmaktan tutuklandıktan sonra, o otuz gün boyunca yerel hapisshanede kilitli kalırken annem eşyalarımızı topladı ve biz de o eski bodrum katına taşındık. Annem boşanma davası açtı ve hapisteyken ona postaladı, sonra da yerel bir süpermarkette işe girdi. Matthew'la tanışana kadar o bodrum katında sadece ikimiz yaşadık. Ama onunla yalnız yaşadığım o yıllar, Harley'de yaşadığımız süre boyunca hayatımın en güzel yıllarıydı. Nylah'ı ne kadar sevsem de, üç çocukluk arkadaşım ile kurduğum dostluk benim için şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Ve onları tekrar görebilirsin...

İkinci otobüste uzanmış, düşüncelerimde kaybolurken pencereden dışarı bakıyordum: Annem, Matthew, Keith Cooper ve üç çocuk.

Ya gitmişlerse? Ölmüş olsalardı? Ya ölmedilerse? Beni tanırlar mıydı? Ben onları tanır mıydım? Ve eğer tanısaydık, birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olur muydu? Artık farklı insanlar olduğumuz kesindi. Yine de en çok cevap istiyordum. Beni neden dışlamışlardı? Bir nedeni var mıydı, yoksa sadece pislik mi yapıyorlardı?

Eğer ikincisiyse, kalbimde bir sızı hissettim. Arkadaşlığımızın bundan daha derin olduğunu sanıyordum. Tadını çıkarmaya değer bir şey olduğunu düşünmüştüm. Kendime bunun düşündüğüm gibi olmadığını hatırlatmak zorundaydım, yoksa bunca yıldır beni hayalet gibi görmezlerdi.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki durağımı kaçırdım ve hemen şoföre bir sonraki durakta durmasını işaret etmek zorunda kaldım. Sadece birkaç sokak gerideydi ve lüks bir sitenin içinden geçiyordu. Bay Bryant fazla para kazanmıyordu ama Nylah'ın annesi Laila, eserlerini ülke çapında satan başarılı bir sanatçıydı. Bana tam olarak ne yaptığını açıkladığında, farklı renklerden, fırçalardan, ışıkla ilgili bir şeylerden bahsettiğinde ve sanatı ne kadar çok sevsem de, neredeyse on dakika boyunca durmadıktan sonra yardım edemedim ama kendimden geçtim. Yirmi dakika daha Avrupa'da adını duymadığım bazı sanatçı bahsederken başımı sallayıp gülümsedim. Nylah'a baktım, her ne kadar annesinin konuşmasını izliyor olsa da, annesine karşı saygılı olmaya çalışırken gri gözlerindeki donuk bakışı edebiliyordum. Belli ki, aslında hiç dikkat etmediği halde dikkatli görünmekte ustalaşmıştı.

Sonunda dolambaçlı, taş araba yollarına ulaştım, beni mükemmel bakımlı bir bahçenin etrafından dolaştırarak bir tür modern taş kaleyi andıran evlerine götürdü. Alışılmadık ama güzeldi ve

araziyi kaplayan ve onlara yoldan mahremiyet sağlayan ağaçlarla mükemmel bir uyum içindeydi. Yolun yarısında durdum. Hava kararmaya başlamıştı ve pencerelerden gelen sıcak ışıklar çimlerin üzerinde bir parıltı oluşturuyordu. İçeride Laila'nın akşam yemeğini hazırlamak üzere olduğunu biliyordum; üzerinde çalıştığı yeni bir dizi olmadığı sürece neredeyse her akşam yapmakta ısrar ettiği bir şeydi bu. Ailece vakit geçirmeye çok önem verirdi. Nylah'nın babası muhtemelen eski plak koleksiyonunu karıştırıyor, biz yemek yerken arka planda çalacak bir şeyler arıyordu ve Nylah da tabii ki masayı hazırlıyordu. Her gece. Bir rutin.

Benim evimdeki durumun da buna ne kadar benzediğini düşündüğümde kalbimin sıkıştığını hissedebiliyordum. Annem masayı hazırlarken ve ben de için müzik listesi , geceleri yemek yapmaktan hoşlanan Matthew'du. Buna bir daha asla sahip olamayacaktım.

Burnumu çektim, o ana kadar orada durup içinde mutlu bir ailenin yaşadığı bir eve bakarken sessizce ağladığımı fark etmemiştim. Hepsi güvende. Hepsi seviliyordu. Birkaç gün içinde onlardan koparılacak ve yeniden yılanlarla dolu bir çukura atılacaktım. Harley Enstitüsü'ndeki çocuklar (gerçekten mi? Kim bir liseye bu ismi verir ki?) The Hill'den geldiğimi duyduklarında, aslında onlardan biri olmamın bir önemi kalmayacaktı; bu benim için yanlış bir başlangıç olacaktı. Altı yıl önce buraya geldiğimde yaşadıklarımın tekrarı olacaktı. Sadece Harley'den gelen çocuklar bambaşka bir oyundu. Nylah benimle arkadaş olduktan sonra buradaki hayata uyum sağladım. Geri dönebilecek miydim?

Sonbaharın serin rüzgârı beni savurdu ve titredim. Bütün gece burada kalamazdım. Bu, tadını çıkaracağım son otantik aile yemeklerinden biriydi ta ki... ki... kim bilir? Hiç ailem kalmamıştı; Keith sayılmazdı. Yalnızdım.

Duygularımı bastırdım, çok çok bastırdım, soğuk yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim ve yolun geri kalanını yürüdüm, uzaklarda kaybolan bir Harley Davidson'un sesiyle kulaklarım bir kez dikildi.

Keith onun yanına taşınacağım gün çalışmakla meşguldü, bu yüzden Jackie McCuntface beni Bryant'lardan aldı. Kıyafetlerle dolu bir hokey çantam ve iki kutu kişisel eşyam vardı; bunları steysin arabasının bagajına yüklememe yardım etmeyi reddetti. Nylah yanından geçerken gözlerini kadına dikerek içeri girdi. Sanki Nylah tehditkâr bir şeymiş gibi. Kızdığı zaman daha çok güzel görünümlü bir kedi yavrusuna benziyordu. Çantama yer açmak için kutularımdan birini dikkatlice arkaya doğru iterken başını eğdi, kalın bukleleri yüzünü benden gizledi. Doğrulduğunda, diğer kutuyu almak için hızla arkasını dönerken yanağındaki bir damla yaşı hızla sildiğini gördüm.

Ben de gözlerimde hafif bir sızı hissediyordum. Sadece bunu saklamakta daha iyiydim. Eğer onun önünde yıkılırsam, Nylah bir su birikintisine dönüşür ve beni burada tutması için babasına yalvarırdı. Ama şu anda Bay ve Bayan Bryant, Bayan McNeedsToRemoveTheStickFromHerAss ile bir kenarda konuşuyorlardı ve anne babasının her ikisinin de kaltağa nasıl baktıklarına bakılırsa, bu parçası olmak istemediğim bir konuşmaydı. Kıyafet çantamı çekiştirerek tamponun üzerine kaldırdım ve ağırlığa karşı mücadele ederek geri itmeye başladım. Bir anda Nylah'ın mükemmel manikürlü elleri belirdi ve içeri sokmama yardım etti. İşim bittiğinde bagajı kapattım ve ona döndüm, ancak gri gözlerinin çalıştığı gözyaşlarıyla parladığını gördüm.

... Kırılacağım...

"Casey," diye fısıldadı, sesi biraz çatallaşmıştı.

"Kahretsin, yapma, Ny..." Başımı eğdim, boğulacakmışım gibi hissediyordum. Sanki evrenin benimle bir sorunu varmış gibi hissediyordum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Annem ve Matthew'un avukatı değerinin kalacağını söylemişti ama bu on sekiz yaşına kadar olmayacaktı. Hayat sigortası yaptırmışlardı ama yine reşit değildim, dolayısıyla o parayı bir yıldan fazla bir süre göremeyecektim. Mirasları satılacak, satıştan elde edilen para Keith'in bulunan ve Jackie'nin iddia ettiği gibi benim için yatırım yapacak olan mirasıma konulacaktı. O zamana kadar ve yeterince büyüyene kadar, hükümetin kurallarına göre oynamak zorundaydım. Bu da hayatımda sahip olduğum son iyi şeyi de bırakmak anlamına geliyordu. Bir ay içinde tüm dünyam alt olmuştu. Annemi, Matthew'u, aile evimi ve şimdi de en iyi arkadaşımı kaybetmiştim.

Öfkeyle salladı, ellerinin tersiyle gözlerini sildi ve boğazını temizledi, "Doğru, biliyorum. Sertleş, Nylah!" Güldü ama ne kadar zoraki olduğunu duyabiliyordum.

Ellerini ellerime alarak sıktım ve ona bakıp küçük, titrek bir gülümseme verdim. "Yıllar önce beni sürekli rahatsız ettiğin için teşekkür ederim."

Bu sefer gerçekten güldü ve beni kendine çekip sıkıca sarılırken başını salladı. "Çok tatlıydın, kızgın bir kedi yavrusu gibi herkese kaşlarını çatıyordun."

Benimle ilgili çizdiği resme itiraz beni kucağına aldı ve bir bez bebek gibi salladı, bu da asla ölmeyen bir alışkanlıktı. Beni ayağa kaldırdığında, Bayan McMyPerfumelsn'tHidingMyBOPProblem'alçak topuk seslerini duyabiliyordum, arabasının sürücü tarafına doğru yürürken, "Ms.

Cooper, hadi gidelim! Trafiği atlatmak istiyorum." Sonra arabaya bindi ve beni son bir veda etmek zorunda bıraktı.

Bayan Bryant beni kızının yanından çekip aldı ve aynı sıklıkla kucakladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece bir telefon uzağındayız, tamam mı?"

Sesindeki endişe beni , kelimelerimi çaldı, bu yüzden tek yapabildiğim cevap olarak başımı sallamak oldu. Beni kocasına , kocası fısıldadı: "Eğer bir sorun çıkarsa, numaramız sende var. Beni ara, tamam mı? Eğer oraya zamanında varamazsam, seni için bir ekip arabası gönderirim."

"Her şey yoluna girecek Bay Bryant," dedim ona, durumdan emin görünmeye çalışarak. Endişelenmelerini istemiyordum. Zaten çok şey yapmışlardı. "Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Hiçbir şey düşünme, tatlım." Başımın üzerinden arkamda rölantide duran arabaya doğru baktı ve Nylah ile son bir kez sarılıp vedalaşabilmemiz için geri çekilmeden önce gözlerini hafifçe kıstı.

"İçeri girer girmez bana mesaj atarsın, tamam mı?" dedi, biz kucaklaşırken sesi endişeliydi.

"Yapacağım. Ama benim için endişelenme. Ben orada büyüdüm, hatırladın mı? İyi olacağım."

"Evet, ama-"

"Gerçekten, Ny, ben iyi olacağım. Sen kendin için endişelen. Basketbol için elinden geleni yaptığını ve tüm derslerinde başarılı olduğunu duymak istiyorum. McGill'e girmelisin." Geri çekilip ona sert bir bakış fırlattım, o da kıkırdadı ve yüzündeki suçluluk duygusunu gizlemeye çalışarak başını eğdi. "Hey!" diye bağırdım. Bakışlarıma karşılık verdi ve ben de kederimi bastırarak ona gülümsedim. "Sen büyük şeyler için yaratılmışsın."

"Sen de öylesin."

Ona inanmasam da yine de başımı salladım ve gitmek için sabırsızlanarak geri çekildim. Bu, kolunuzdaki bir yara bandını yavaşça çekip gibiydi, uzun süreli ve acı vericiydi. Artık gitmem gerekiyordu. Ellerini son bir kez sıktım, bize biraz yer açmak için kapılarının önüne çekilmiş olan ailesine el salladım ve arabaya bindim. Yolun köşesini dönene ve ağaçlar onu görüş alanımdan çıkarana kadar camdan dışarı baktım. Birbirimizi tekrar görebilmemiz ne kadar zaman alacaktı?

Chapter four

Casey

GERİ DÖNMÜŞTÜM.

West-End'i Ashland şehir merkezinden ayıran tren raylarının üzerinden geçerken, görünüş ve buranın *hissî* arasındaki keskin fark, içimden bir duygu selinin aktığını hissettim. Eski tuğla yapıları, kaldırımları kaplayan ağaçları (yıllar içinde daha da belirginleşmişlerdi) ve tanıdığım bazı eski dükkanları görmek bana çok nostaljik ve tuhaf geldi. Ama farklı bir şeyler vardı. Belki de artık çocuk olmadığım ve uzun zamandır uzakta olduğum içindi, ama şimdi her şey daha karanlık görünüyordu. İnsanlar, dükkânlar, yıkık dökük evler ve ara sokaklar ağır bir yük taşıyordu. Etrafı incelediğimde bakımsızlık açıkça görülüyordu.

Vitrin tabelalarındaki kayıp harfler, tahtaya asılmış pencereler, neredeyse her boş alana yapılmış grafitiler ve her yere yığılmış çöpler...

Hep miydi? Yoksa çocukken kör müydüm? Burada büyürken anlayışlı olduğumu düşünmüştüm. Belki de son birkaç yıldır The Hill'de yaşamanın ne kadar kötü olduğunu cidden unutmuştum? Yoksa daha da mı kötüleşmişti? Belki de annem beni çok daha fazla şeyden korumuştur. Ya da çocuklar. Ana caddelerden birinden sapıp eski püskü apartmanlar ve küçük bungalovlardan oluşan bir mahalleye girdiğimizde onlarla ilgili düşüncelerimden hızla sıyrıldım.

Burnu pis bir koku almış gibi kırıışmış olan Jackie'ye baktım (o... bu o. Sürdüğü parfüm hiçbir şeyi saklamıyor) ve bir köşede toplanmış bir grup genç adamın bir şeye , nefeslerinin beyaz bulutlar halinde soğuk havaya yükseldiğini görünce dudağını büktü. Bu kadının iş için mecbur kalmadıkça Harley'e adım atmadığından emin olabilirdim.

Bir grup kasaba evine geldiğimizde yavaşladık ve durumlarından etkilenmemiş bir şekilde onlara baktım. Çok eskiydiler, muhtemelen Ashland'ın orijinal yapılarından biriydiler, aşağı yukarı birkaç on yıl. Tuğladan yapılmış, süslü taş kaplı sivri çatıları olan ve ölü sarmaşıklarla kaplı bu evler eminim bir zamanlar çok güzeldi. Ama şimdi, grafitilerle kaplıydı (dürüst olmak gerekirse, sanat eserlerinin kendisi harika olduğu için onları marjinal olarak daha iyi gösteriyordu), uzun pencereler parmaklıklıydı ve ön kapılara çıkan yüksek taş basamaklar parçalanıyordu. Tamamı siyaha boyanmış orijinal ahşap kapılar, eskitilmiş, bronz, parmaklıklı paravanlarla korunuyordu.

En uçta, ağaçların aşırı büyüdüğü küçük bir yeşil alanı çevreleyen bir yerde durduk. Beton meydan

Çiçek tarhları boştu, bazıları çöplerle, atılmış bir trafik konisiyle ya da kargaların üzerinde kavga ettiği çöplerle doluydu. Yazın bile pek çok insanın takılacağı bir yer gibi görünmüyordu.

Jackie kaldırıma paralel park etti ve endişeyle baktı. Ekim ayının ortası olduğu için hava kararmaya başlamıştı ve etrafı kontrol edişinden kimsenin bizi izlemediğinden, arabanın kapılarını açtığımız anda üzerimize atlamak için beklediğinden emin olduğunu anladım.

"Çabuk eşyalarını topla, anladın mı?" diye tısladı bana. "Neden?"

Cahil numarası yaparak sordum.

"Sadece dediğimi yap!" diye tersledi. "Soyulmak istemiyorum!"

"Neden soyulasın ki?" Mümkün olduğunca masum görünmek için sesimi değiştirdim ve bana döndü, B.O. ile karışmış parfümü şimdi burun deliklerime doluyordu ve öğürmemeye çalıştım.

"Akıllı olma!"

"Korktuğun bu kadar açıkken ve *benim* düşünmen gerekirken beni burada sorun etmemeni komik buluyorum," dedim bakışlarını tutarak.

"Lütfen," diye alay etti, "Siz buraya alışkınsınız. Ancak ben burada hiç yaşamadım ve bu da beni hedef haline getiriyor. Şimdi eşyalarını topla ve gidelim!" Aşırı büyük halı çantasını karıştırdı ve birkaç anahtar olan bir yüzük çıkardı. Dışarı fırladım ve önce kıyafet çantamı almaya karar verdim, o içeri girmeden önce perdedeki iki kilidi, ardından ön kapıdaki iki kilidi daha açarken arkamda taşıyarak dik merdivenlerden dikkatlice çıktım. Sanırım Keith ona bugün kullanması için bir takım vermişti. Jackie ışıkları yakmak için etrafta dolanırken ben de çantamı aceleyle arabaya attım, iki kutuyu üst üste koyarak dengeledim ve zar zor kaldırıp içeri sokmayı başardım.

Ev dar ve eskiydi. Koyu renkli ahşap zemin gıcırıyor, eski kereste ve alkol kokuyordu (buranın sahibi Keith olduğu için bu benim için sürpriz değildi). Sağ tarafta, televizyonun ve sehpanın önüne yerleştirilmiş, seksenli yıllardan kalma kahverengi tek bir kanepenin bulunduğu bir oturma odası vardı. Köşede Jackie'nin açtığı elektrikli bir şömine vardı ama hepsi bu kadardı. Fotoğraf yok, bitki yok, dekor yok. Eski, yeşil desenli duvar kâğıdı bile soyulmuştu. Bu bana annem ve Matthew'la yaşadığım eski evimi ve şöminenin üzerinde aile fotoğraflarımızın, annemin bahçesinden ya da seradan getirdiğimiz taze çiçeklerle dolu vazoların (beyaz karaca otu en sevdiğiydi) ve Matthew'un yirmili yaşlarında yaptığı dünya seyahatlerinden kalma birkaç rastgele parçanın olduğunu düşündürdü.

Perdeler sokağa bakan cumbalı pencerelerin üzerine çekilmişti. Odanın arka tarafındaki kemerden küçük ve demode mutfak görünüyordu; Jackie içeri girdi, tepe lambasını yaktı ve doğrucu buzdolabına yürüyüp kapıyı açtı. Arkasında durmama rağmen, elinin kapıyı sıkıca kavrayışından ve başını hafifçe sallayışından etkilenmediğini anladım. Dondurucu da farklı bir tepki vermedi, dondurulmuş yemeklerle tika basa doluydu.

Kapıyı kapattı ve burnu hafifçe kırışarak bana döndü. "Baban odanın üst katta olduğunu söyledi. Sanırım bunu artık aradan çıkarabiliriz..." Önümden geçip kocaman çantasından bir pano çıkardı ve notlar karalamaya başladı. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama peşinden gittim ve gıcırdayan ahşap basamakları tırmanmak için kıyafet çantamı kaptım.

Üst kat da evin geri kalanı gibi dardı ve soyulan sarı duvar kâğıtları ve düzensiz döşeme tahtalarıyla benzer bir bakımsızlık hissi veriyordu. En üstte bir depo odası vardı, sonra da küçük bir banyo.

Sarı küveti ve lavabosuyla seksenli yıllar mı, yoksa sadece yaşlılıktan mı? Benim odam sonuncusuydu ve Jackie kapıyı açıp odayı gösterdiğinde oldukça sönüktü.

Küçük ve sıkışık bir odaydı ve Keith uzak duvarın dibine tek kişilik bir yatak sığdırmıştı; yatağın ayakucunda sokağa bakan tek bir pencere vardı. Başucuna uzun bir şifonyer yerleştirilmişti ve pencerenin yanında da basit bir meşe masa vardı. Dolap ancak içinde durabileceğim kadar büyüktü. Ama bir dolar mağazasına gidip fazladan giysilerimi koymak için saklama sepetleri bulabileceğimi düşündüm. Tavanda çatıdaki bir sızıntıdan kaynaklanan sarı lekeler vardı ve duvarlar temelde ibaretti, derz macunu bile zımparalanmamıştı. Hatta bir köşede, Keith'in "Depo" olarak etiketlediği bir yığın kutu vardı, bu da buraya geleceğimi öğrenmeden önce buranın bir hurda odası olduğunu bana doğruladı.

Jackie bana dönmeden önce birkaç not daha karaladı, "Baban vardiyasının sabah 4:00'te biteceğini söyledi. Yani onu yarın göreceksin. Pazartesi günü Harley Enstitüsü'ne başlaman için kaydını yaptırdı ve kitaplarını sipariş etti." Eve girmek kullandığı anahtarları uzattı, ben de aldım. "Daha sonra girişin sürgü, üst ve zemin kilitleri hariç tüm kilitleri açık tutmamı söyledi. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Ona baktım, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. İşini gerçekten önemsemediği açıktı. Bu kadarını daha ilk günden anlamıştım. Bu sadece bir maaş çekiydi. Sorduğu soru standart bir prosedürdü. Gerçekten umursamıyordu ve bu iyiydi. Gitmesini istedim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ben de başımı salladım, o da rahat bir nefes aldı.

"Tamam o zaman. Zaman zaman kontrol edeceğiz. Annenizin avukatının numarası sizde var sanırım?"

Başımı salladım. Bana kartını vermişti, böylece alacağım miras ya da hayat sigortası parasıyla ilgili herhangi bir sorum olursa arayabilecektim. Yakın zamanda bu konularla ilgili olarak onunla iletişime geçmek isteyeceğimi sanmıyordum. Hâlâ yas tutuyordum. Annemi ve Matthew'u geri alacağım anlamına gelecektse, o parayı Jackie'nin buruşuk at suratına fırlatmayı tercih ederdim.

"Pekâlâ. Bunu dosyalamak için ofise dönmem gerekiyor." Ve bir veda bile etmeden yanımdan geçip hızla merdivenlerden indi. Ben de onu takip ettim ve talimatlara uygun olarak kapıları arkasından kilitledim. Buraya dönmeyeli uzun zaman olmuş olabilirdi ama olayların ciddiyetini tamamen kaybetmiş değildim. Annem bana sürekli kapı ve pencerelerimizi kilitli tutmam gerektiğini hatırlatırdı. Hırsızlık olayları nadir değildi ve eğer bir kapı ya da pencere açık bırakılırsa hırsızlara açık bir davetiye çıkarılmış olurdu. Kapının arkasından, onun buradan hızla uzaklaştığını duyabiliyordum.

Serin evin içinde titriyordum, elektrikli şömine istediğim kadar hızlı çalışmıyordu ve eşyalarımı yerleştirmekle meşgul olmaya karar verdim. Tüm kıyafetlerimi kaldırdım, kitaplarımı dizüstü bilgisayarımın birlikte masamın arkasına yerleştirdim, banyo malzemelerimi sonundaki küçük banyoya koydum ve daha kişisel eşyalarımı şifonyerin üstüne yerleştirdim... Matthew, annem ve benim geçen yıl Noel'de çekilmiş bir fotoğrafımız, çocukluğumdan kalma pelüş kuzum ve sedef mücevher kutum gibi.

Gecenin geri kalanını evin geri kalanını keşfederek geçirdim. Keith'in odası ana katta, arkasındaydı ve bodrum kilitliydi. Buzluktaki televizyon yemeklerinden birini ısıttım ve mutfağın köşesine atılmış şeffaf bir poşetin içinde yeni ders kitaplarımı buldum. Bir gün içinde yeni bir başlayacaktım.

Midem aniden kelebeklerle doluymuş gibi hissetti ve üç isim zihnimde tekrar tekrar yankılandı... *Lee... Shaw... Vail...*

Dün gece uykuya dalmam çok uzun sürdü, bu yüzden güneş penceresinin üzerindeki perdedeki bir çatlaktan içeri süzülüyordu. İnledim, başımı yastığımın altına gömmek için yuvarlandım ama... orada yatak yoktu. Sert bir tokatla yüzüstü yere düştüm ve ciğerlerimdeki rüzgâr kesildi. Doğrulduğumda öksürdüm ve soluk soluğa kaldım ve aşağıdan, Keith yatak odamın kapısından içeri sadece iç çamaşırlarıyla girene kadar koridorda, merdivenlerde hızla koşan ağır ayak sesleri duydum.

"Casey! Ne yaptın lan sen? Tanrım! Ne oldu?" Pencereye koştu, kilidi kontrol etmek için yırtık mavi perdeyi kenara fırlattı, böylece kıllı, neredeyse çıplak vücudunu mahalleye gösterdi. Dönüp bana baktı ve ben de hemen bir elimi kaldırarak kasık bölgesini görüş alanımdan korudum.

"Yataktan... düştü..." Nefesim kesildi ve Keith gözle görülür bir şekilde rahatladi.

"Lanet olsun!" Olduğu yere çöktü, elini kalbinin üzerine koyarak sessizce dua ediyormuş gibi gözlerini tavana çevirdi.

Ayağa kalktım, yatağımın kenarına oturdum; ciğerlerim hafifçe iyileşti ama gözlerimi kaçırmaya devam ettim. Öz babam hala çıplaklığının beni rahatsız ettiğini anlamamış gibiydi, çünkü yaklaştı ve elini omzuma koydu, nasıl gerildiğimi görmezden geldi.

"İyi dinleniyor musun?" Sesi benim hissettiğim kadar garip ve rahatsız geliyordu.

"Evet, evet, ben iyiyim. Sadece duş alacağım ve yarınki okul için hazır olduğumdan emin olacağım." Yüzüne baktım, boynunun güneyindeki herhangi bir yere dikkatle odaklanmaktan kaçındım. Gerçekten de bana hiç benzemiyordu. Çökük, uzun bir yüzü, kırmızımsı kahverengi bukleleri ve soluk, mavi gözleri vardı. İçki içtiğinin kanıtı olan kırmızı yanakları vardı. Aramızda bir tür fiziksel benzerlik bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Ne burunlarımız, ne çenelerimiz, hatta ne de kulaklarımız. Sanki Tanrı beni annemin küçük bir versiyonu olarak yaratmıştı ama sadece renklerimiz aynıydı. Belli ki benim görünüşüm onun ailesinde bir yerlerden gelmiş olmalı.

Keith'in bakışlarıyla karşılaştığımda hafifçe irkildiğini fark ettim, çünkü annemle olan benzerliği onun da gördüğüne şüphe yoktu.

"Tamam, evlat. Sen bugün ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ben birkaç saat daha uyuyacağım. Pazar günleri , bir şeye ihtiyacın olursa buralarda olacağım, tamam mı?"

"Evet, tabii. Teşekkürler Keith." Başımı eğdim, onunla konuşuyor olmanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım. Cenazede bile bana bakmamış ya da tek kelime etmemişti. Annemin tabutu dışında etrafındaki pek çok şeyi fark edemeyecek kadar sarhoştı. Ondan önce onu en son dokuz bastığımda görmüştüm ve doğum günü partime tamamen sarhoş bir şekilde gelmiş ve annemle kavga etmeye başlamıştı. Çok öfkeliydim ve ona bağırıldığı için onu dövmeye hazır bir şekilde savunma moduna geçmiştim ki, Vail ve Shaw birlikte hediyelerini toplarken Lee beni patates çuvalı gibi omzuna attı ve yola çıktık. İki blok ötedeki Lee'nin evine koştuk ve oturma odasında yatalak olan büyükanne ve büyükbabamla oturup hediyelerini açtık, onlarla sohbet ettik.

Annesi bize patlamış mısır ikram ederken ve güvende olduğumuzu bildirmek için annemi ararken tatlı, yaşlı çift.

Şimdi bu adam, beni evimden korkutup kaçıran ve annemin kaçtığı adam, yarı çıplaktı, omzumu tutuyordu ve sanki endişeli bir ebeveyn gibi davranmaya *çalışıyormuş* gibi sahte bir endişeyle bana bakıyordu, ama bunun arkasında bir kalp yoktu ve sadece durumu daha da garipleştirdi.

Sonunda, birkaç acı dolu saniyeden sonra, ne kadar rahatsız olduğumu anlamış gibi göründü ve beni bıraktı ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Onunla geçirdiğim günün geri kalanı cehennem gibiydi. Odamda kalabildiğim kadar kaldım ama sonunda aşağı inmek ve en azından Keith'le biraz çaba sarf etmek zorunda kaldım. Eşofmanları ve uzun kollu tişörtüyle uzanıyordu, elektrikli şömüne yanıyordu ve televizyon CFL maçına ayarlanmıştı. Kimin oynadığına pek dikkat etmedim. Nylah beni basketbola alıştırmıştı ve futbol bana sadece Patrick'i hatırlatıyordu. Ama kendime çay yaptım ve kanepenin diğer ucuna oturup sohbet etmeye çalıştım. Ancak Keith futbol maçına dalmıştı ve sorularımın çoğu homurdanarak, "hm" ya da uh-huh" ile yanıtlanıyordu. Odaklanabileceği bir zamanda tekrar denemem gerekecekti.

Odama çıktım ve Matthew'un geçen yıl bana aldığı deri el çantası olan kitap çantamı iki kez kontrol ederek tüm metinlerimin, defterlerimin ve kırtasiye malzemelerimin yanımda olduğundan emin olduktan sonra kapağını kapattım. Nylah ile mesajlaşmaya başlamıştım bile, onu kontrol ederken her şeyin yolunda olduğunu . Bahsettiği motorcuyu düşünüyordum ve babasına söylemesini diliyordum ama ben yanında kalmadan önce hiçbir şey görmediğine ve duymadığına yemin ediyordu, yani her şey yolundaydı.

Hatta Bay Bryant iyi olduğumdan emin olmak için mesaj attığında, bunu ona bildirmek istedim ama bir şey söylersem Nylah'ın aklını kaçıracağını biliyordum. Ortalık sakın olduğu için çenemi kapalı tuttum ve ona iyi olduğumu söyledim.

dağıtmaya, yarın için göğsümde biriken gerginliği yatıştırmaya çalıştım ama çok heyecanlıyım. Çok gergindim. Hayatta kalmak istiyorsam sertleşmem gerekiyordu. Bu, gittiğim özel okuldaki çocuklardan farklı olacaktı. Lisedeki son yılımda hayatta kalmak istiyorsam çabucak uyum sağlamam gerekecekti.

Benim planım mı?

Başımı eğmem gerekiyordu. Dikkatleri çekmemeliydim. Kimsenin işine karışmayacaktım, yani ispiyonculuk yapmayacaktım ve sadece derslerime konsantre olacaktım. Hayatta kalmak. Dayanmak. Bir yıl içinde ailemden hayat sigortası parası alacaktım, bu da ne yapacağımı bildiğimden daha fazla olacaktı. Eğer liseyi tek parça halinde bitirip mezun olabilirsem, o zamana kadar ne yapmak istediğime karar verene kadar birkaç yıl bu parayla yaşayabilirdim. Yirmi bir geldiğimde mirasın geri kalanını alacaktım ve istediğim her şeyi yapabilir, Harley'i, Keith'i ve tüm bu saçmalıkları arkamda bırakabilirdim.

O gece yatağa girdiğimde oyun planım konusunda kendime daha çok güveniyordum. Bunu başarabilirdim. Sadece dilimi tutmam, çekmemem ve kimsenin beni fark etmemesi için dua etmem gerekiyordu.

Chapter five

Casey

Pazartesi sabahı güvenlikten geçtikten sonra Harley Enstitüsü'nün kapısından içeri , etrafıma bakıp buraya uymadığımı ve diğer tüm öğrencilerin bunu gördüğünü anladığımda göğsümdede bir gerilim oluştuğunu hissettim. Bugün için seçtiğim kıyafetin ortama uyum sağlayacak kadar sade olacağını düşünmüştüm ama yine de göze batıyordum. Yüksek bel açık mavi bir kot pantolon, gri, uzun kollu bir bluz giymiştim ve uzayan lila saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Düşük topuklu beyaz spor ayakkabılarım bile göze çarpıyordu. Kızların bana attığı bakışlar ve erkeklerin bana yavaşça bakmalarıyla, onların daha rahat kıyafetlerine bir kez ve hatamı anladım. Kotlarım tasarımcıydı... hepsi . Onlar

Annem bana aldığı için sadece onlar vardı. Sade takıdan anladığım, geçen Noel'de annem tarafından bana hediye edilen ama artık sadece kızların bile yeterince ilgisini çeken bir çift inci küpeydi. Ya siyah, deri çantam? Birkaç çocuk altın rengi tasarımcı etiketini işaret edince yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. The Hill'deki özel akademiye giderken tüm çocuklar çantalar kullanırdı ama burada sırt çantaları ve çapraz askılı çantalar yerine bunun bir ofiste çalışan biri tarafından daha iyi kullanılacağını hissediyordum.

Başımı eğerek, kendimi daha iyi hazır hissedene kadar akranlarımla arama mesafe koymaya hevesli bir şekilde, kayıt yaptırmak için aceleyle Yönetim Ofisine gittim. Okulun kendisi köhneydi ve şehrin buradaki devlet okullarına neredeyse hiç para ayırmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Yer karoları turuncu ve beyazdı, duvarlar bej betonu ve bir zamanlar kırmızı olan dolapların hepsi çizilmiş, yer yer paslanmış ve . Asılı floresan lambaların ampullerini kaplayan tel kafesler vardı ve bunların onları kırılmaktan koruduğunu varsayabilirdim. Benim ilkokulum da mıydı? Bu tür şeyleri fark ettiğimi hatırlamıyordum. Gerçekten de Hill'deki çocuklar gibi sığ ve dar görüşlü biri mi olmuştum?

"Bayan Cooper," diye seslendi resepsiyon görevlisi ve bana birkaç form uzattı. "Öğretmenlerinizin her birine bunları imzalattın ve gün sonunda geri getirin. Şimdi öğrenci kimlik fotoğrafınızı çekeceğiz. Bunu her yerde yanınızda taşımalısınız, çünkü bir öğretmen ya da güvenlik görevlisi bunu her an isteyebilir. Dolap numaranız. Şifrenizi *kimseye* vermeyin, anladınız mı? Burada hırsızlıklarla ilgili bir sorunumuz var, yüzden dolabınızda ya da üzerinizde değerli eşya bulundurmamanızı öneririm." Gözleri kulaklarımdaki küçük inci küpelere kaydı. "Sık sık sürpriz dolap aramaları yapıyoruz ve işbirliğiniz zorunlu. Bu okulun bir haritası." Bana bir çift-

üç katın ve bodrumun planını içeren bir kağıt parçası. "Hastaysanız, sizin adınıza bir ebeveynin araması gerekir. Herhangi bir gruba veya spor takımına katılmakla ilgileniyorsanız, ofisin dışındaki duyuru panosunda ders dışı etkinliklerin bir listesi asılıdır..." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı ve buraya nasıl uyum sağlayacağımı anlamaya çalıştığını biliyordum. Başını salladı ve programımın yazılı olduğu kâğıda dokundu. "Birle başlayan odalar ana katta, başlayanlar ikinci katta..."

"Dur tahmin edeyim... üçler üçüncüde mi?"

Gözlerini bana dikti ve mırıldandı: "Evet. Spor salonu, ağırlık ve soyunma odalarıyla birlikte bodrum katta. Sorusu olan var mı?"

"Hayır, hanımefendi."

Alaycı olduğumu düşünmüş gibi gözleri daha da kısıldı. Alay etmiyordum. Akademi'de yetişkinlere bu şekilde hitap etmemiz beklenirdi. Ama sanırım burada bu farklı bir anlama geliyordu. "İşte okulda yaptığımız tatbikatların ve ne yapmamız gerektiğinin bir listesi. Yangın, bomba ya da atış tatbikatı yaptığımızda duyuracağız."

Sözleri karşısında döndüm, gevezelik ederken dikkatimi topladım ve sadece bir kez nefes almak için durakladım. Bomba tatbikatı mı? Vay anasını... Okulda silahlı saldırı tatbikatları nadir değildi, hatta Akademi'de bile yapardık ama nedense burada duymak tüylerimi diken etti.

"Sanırım baban ona postaladığımız ders kitaplarını sana vermiştir?"

"Uh, evet. O aldı. Onları ben aldım." Programı hızlıca gözden geçirdim. Günler değişiyordu, bu da dikkatli olmam ve sabahtan öğleden sonraya nasıl geçtiklerine gerçekten dikkat etmem gerektiği anlamına geliyordu. İngilizce ve Matematik 30, Beden Eğitimi vardı ve

Ev ekonomisini seçeneklerimden biri olarak görüyordum. "Bayan Hoffman? Ben ev ekonomisine yazılmadım."

"Sömestr ortasında aramıza katıldığınız için seçenekleriniz sınırlı Bayan Cooper," derken sanki Ekim ortasında kayıt yaptırarak okulu zor durumda bırakmayı seçmişim gibi sinirlenmiş gibiydi. "Sanat dersini gelecek dönem almak zorunda kalacaksın." İri, solgun gözleri bana doğru döndü, yüzünü tutuş şekli bana sosyal hizmet uzmanımı hatırlattı. "O zaman git ve kendine bir çeki düzen ver. Burası büyük bir okul, bu yüzden derslerini bulmak için fazladan zamana ihtiyacın olacak." Başka bir şey söylemeden telefona cevap vermek için arkasını döndü ve bileğinin bir hareketiyle bana el salladı, ben de bunu izinli dair bir işaret olarak algıladım. Hızlıca geri çekildim, dolabımın nerede olabileceğini belirlemek için haritaya baktım ama numaralar belirtilmemişti. Dışarı çıktığımda ilk seti kontrol etmem ve 326'yı bulana kadar oradan saymam gerekecekti.

Ofisten dışarı adımımı atar atmaz öyle sert bir dirsek ki kollarımdaki her şey kalabalık koridorun zeminine yayıldı. Yakınımda duran, gözlerinde bariz bir neşe ve kötü niyetle beni izleyen bir grup kızı fark ettim.

Onları görmezden gel, Casey. Planını unutma. Eşyalarını topla ve yoluna devam et.

Diğer öğrenciler tarafından ezilmeden önce eşyalarımı almak için hızla hareket ederken dişlerimi sıkarak onlardan uzaklaştım. Her şeyi aldıktan sonra kızlara tekrar baktım ve bana en yakın duranın en büyük sırtışıya sahip fark ettim. Saçları mor ve kırmızıya boyanmıştı. Doğal renginin ne olduğunu bile söyleyemiyordum. Ayrıca yüzünde ağır bir makyaj vardı ve okuldan çok bir kulüp için uygun giyinmişti. Atkuyruğumdan kopan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım ve ilk günümde çok fazla dramaya karışmak istemediğim için aceleyle uzaklaştım. I

Sonunda dolabımı okulun arka kapısına yakın bir yerde, merdivenlerin hemen yanında buldum. Yapışkan olan kapıyı açtığımda, yanımdan geçen kızların daha fazla düşmanlığıyla karşılaştım. Sorunlarının tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum, sadece yanımdan geçerken beni itiyorlar ya da kapımı çarparak kapatmaya çalışıyorlardı, neredeyse parmaklarımı sıkıştırıyorlardı. Derin bir iç çektim ve hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmeden önce bir an için gözlerimi kapattım. Biraz taciz bekliyordum ama gerçek bir fiziksel temas beklemiyordum. En azından bu kadar erken değil.

Tepki verme... Tepki verme... Onlar senin onların seviyesine yükseldiğini görmek istiyorlar.

yemleme. Kendime tekrar tekrar söyledim, göğsümde canlanmaya başlayan o küçük öfke balonunu görmezden gelmeye çalıştım. The Hill'e taşındığımda Harley'den gelen içgüdülerimi bastırmayı öğrenmemin ne kadar uzun sürdüğünü hatırladım. Ama şimdi buraya döndüğüme göre, o eski alışkanlıklarım yeniden canlanıyordu. Kendimi öldürtmemek için bunu kontrol altına almam gerekiyordu.

Sadece on dakika olmuştu ve şimdiden kendimi dışlanmış gibi hissediyordum. Koridorlarda ilerlerken, pek de hoş olmayan bakışlarla karşılaşmam bu hissimi daha da pekiştirdi. Çoğu meraklıydı, ama diğerleri düpedüz korkutucuydu, düşmanlıkla doluydu. Daha korkutucu ifadelerin diğer kızlardan geldiğini fark ettim. Ben de okulun çıktısını aldığım haritayı takip ederek ikinci kattaki ilk dersim olan İngilizce dersini bulmaya çalıştım. Merdivenleri aceleyle çıkıp koridorda hızla ilerleyerek zil çalmadan önce sınıfa ve diğer öğrenciler yavaşça içeri girerken başımı eğerek arka tarafa yakın bir yer seçtim. Sınıfa girdiklerinde herkesin bana baktığını hissedebiliyordum ama sıralar dolarken hepsini görmezden geldim. Ancak öğretmenimiz koyu çerçeveli gözlüklerini düzelterek ve elini saçsız saçlarında gezdirerek aceleyle içeri girdiğinde herkes sustu ve öne doğru baktı. Zil çaldı ve

Nefes nefese kaldı (buraya zamanında gelmek için koştuğu belliydi) ve sınıfa sıırttı. "Herkes'e günaydın! Mutlu Pazartesi'ler!"

Tabii ki homurdanmalar ve umursamaz mırıldanmalarla karşılaştı.

Sıırttı ama başını salladı. "Oh, hepiniz Othello çalışmamıza devam etmeye hazır gibi görünüyorsunuz!" Onun hevesli olma çabasına gülümsemeden edemedim. Geçen yıl Othello alıştığım için de rahatladım. En azından İngilizce dersinden geri kalmayacaktım.

Tam içimi bir güven dalgasının kapladığını hissederken, gözüme takıldı ve gülümsedi. "Ah! Yeni bir  ğrenci! Ben Bay Kennard." Burnundan aşağı kayan gözlüklerine tekrar dokundu. "Lütfen buraya gelin ve kendinizi herkese tanıtın!" Bir elini yanına uzatarak beyaz tahtanın önündeki boş alanı işaret . Bu adama karşı artan sevgim bir anda yok oldu ve bir deliğe kıvrılıp ölmek istedim. Başımı ona doğru hafifçe salladım, gözlerim büyüdü. Birkaç  ğrenci kıs kıs güldü.

"Hadi , utanmayın. Herkesin rahat etmesi gerekiyor topluluk önünde konuşma ile. Bu hayatta önemli bir değerdir. Bize adınızı ve biraz da kendinizden bahsedin."

Oturduğum yerde hafifçe b z ld m ama isteksizce ayağa kalktım ve odanın önüne doğru yürüdüm. Herkesle yüz yüze geldiğimde, parmaklarımı birbirine geçirip beni tanımaması için Tanrı'ya dua ettim. "Ben Casey Cooper," dedim usulca. "Harley'e babamla yaşamak için yeni taşındım..."

"Buraya gelmeden önce hangi okula gidiyordun Casey?" Bay Kennard yüzünde bir gülümsemeyle sordu. Arkadaşça çalıştığını biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, bu çocukların duyması gereken son şey, Ashland'ın züppe merkezi olarak bilinen The Hill'den buraya taşındığımdı. Tıpkı Harley'nin Ashland'ın Sidik Kovası olarak bilinmesi gibi.

"Ben  zel bir okula gittim," diye mırıldandım.

Odanın arka tarafında bir yerden bir kurt ısıltı duydum ve iki adam aptallar gibi birbirlerine beşlik çaktı. Gözlerimi onlara diktim. Koyu kahverengi saçlı ve kehribar gözlü olanı fark ettiğimde göğsüm gerildi, çünkü tanıdık geliyordu. Bana baktı ve dudaklarını büzerek bana bir öpücük gönderdi, alt dudağının iki yanındaki gümüş dudak piercingleri floresanların ışığı altında parlıyor, bronz teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Koridorun karşısındaki arkadaşı kirli sarışın, ela gözlü ve septum piercingliydi. Sert bir bakışları vardı ve açıkçası beni bu kadar bariz bir şekilde süzmelerinden ürperdim.

"Peki sen ne yapmaktan hoşlanırsın, Casey?" Bay Kennard çocuklara sert ve uyarıcı bir bakış attıktan sonra sordu.

"Um..." Ayaklarımın üzerinde kaydım ve gözlerimi beyaz zemine indirdim. "Resim yapmayı severim. Basketbol oynuyorum ama yarışmacı olarak değil," diye ekledim Bay Kennard'a yan gözle bakarak, tam ağzını açmıştı ki, hiç şüphesiz beni bu okulun koçuyla takıma katılmam için konuşmaya teşvik edecekti. Tanrıça gibi uzun bacakları olan Nylah kadar iyi değildim. Ama çocukken erkeklerle top oynadığım için kavgacıydım. Parktaki açık hava sahalarına takılıp kalmıştım, yaz akşamları parti olmadığı bazı günler onunla bir saat oynardık. "Ve, uh..." Eski aktiviteler aklıma geldikçe yüzümün yandığını hissettim. Arkadaşlarımla The Hill's Alışveriş Merkezi'ne gitmek, zengin bir çocuğun malikanesindeki partiler, yazın annem ve Matthew'la kayıkla gezmek. Bunları , buradan ayrıldığımda bana ne kadar ayrıcalıklı bir hayat verildiğini daha iyi anladım ve söyleyeceğim her şeyin beni akranlarımdan daha da uzaklaştıracağını fark ederek anında sustum.

Sanırım Bay Kennard sonunda ne kadar rahatsız gördü, çünkü başını salladı ve bana çok yıpranmış bir Othello kopyası uzatmadan önce bir kez daha gülümsedi. "Harley'e hoş geldin Casey!"

Sınıftaki hiç kimse beni selamlamadı, birbirlerine beşlik çakan iki sersem dışında, "Harley'e hoş geldin diyeceğim," diye bağırdı tanıdığımı sandığım biri, "Okuldan sonra kamyonetimin arkasında buluşmaya ne dersin?"

"Bu kadar yeter, Bay Tremblay!" Bay Kennard onu tersledi.

Tremblay... Hunter Tremblay! Bir anım aklıma geldiğinde sistemimde bir şok hissettim.

Sekiz yaşındaydım ve çocuklarla birlikte mahallemizde okuldan tanıdığımız bazı çocuklarla beyzbol oynuyorduk. Hunter ve küçük çetesi sahanın diğer tarafında ortaya çıkıp benden önce oynayan ve ikinci kaleye geçmeyi başaran Lee'ye sataşmaya başladığında ben vuruş yapıyordum. Ona doğru atılan her şeyi duyamıyordum ama Hunter'ı tanıdığımdan ve Lee'nin yüz hatlarını sert bir şekilde tutmasından anladığım kadarıyla iyi bir şey değildi. Onunla yüzleşmek, defolup gitmesini ve arkadaşımı rahat bırakmasını söylemek için sahaya fırlamıştım ki, yandaşlarımdan Mark DeLuca uzanıp Lee'nin saçlarından birini yakaladı. O anda kendimi kaybettim ve bir de baktım ki Hunter'ın göğsüne oturmuş, ulaşabildiğim her yerini yumrukluyorum. Birkaç adım ötede Mark bir elini başına götürmüştü, yüzünden ve kolundan kan damlıyordu ve sopam yakınlarda bir yere atılmıştı. Arkamdan bir çift el beni Hunter'ın üzerinden kaldırdı, tam o sırada Hunter saçlarımdan bir avuç yakalayıp kopardı ama umurumda değildi. Şimdi Harley'in etrafında, sınıfımızdaki her çocuğun onu bir kızdan dayak yerken gördüğünü bilerek dolaşmak zorunda kalacaktı. Kimse arkadaşlarıma bulaşamaz. Özellikle Lee, Shaw ve Vail.

Neyse ki birkaç sıra ötede olan yerime dönerken Hunter'dan tamamen kaçtım. Yine de sağ tarafımda, o ikisinin benim hakkımda tüm sınıfın duyacağı şekilde konuştuklarını duyabiliyordum.

"O dolgun dudaklarıyla iyi kafa yapıyor gibi görünüyor-" dedi koyu sarışın, ama ben bu sürüngeni hiç tanıımıyordum.

"Bay Fraser, bu kadar yeter-" Bay Kennard onları susturmaya çalıştı ama Hunter onun sözünü kesti.

"Hey Bryce, o sana çekerken, ben de mor saçlarından bir avuç tutup, onu arkadan becerirken yerinde tutacağım." Çevresel görüşümde Hunter'ın tepkimi izlemek için arkadaşının etrafında döndüğünü gördüm. Ama yüzümü soğukkanlı tuttum ve Bay Kennard'ın kopyalamamız için kara tahtaya önceden yazdığı çalışma notlarını not etmek için defterimi açtım.

"Ceza, Bay Tremblay!" Öğretmenimiz bu sözleri adeta bağırarak söyledi. Çocuklara ters ters bakarken yüzü kıpkırmızıydı. "Bu hafta her gün okuldan sonra." Hunter içinden homurdandı ama Bay Kennard'ın lafı bitmemiştii: "İki olsun mu?"

Sonunda sınıf sessizliğe büründü ve Othello Tragedyası dersine odaklandı.

İngilizce dersinden sonra zil çaldığında, çantamı kitaplarımla birlikte toplamış ve Bay Kennard'a daha önce 1. Perdeyi gözden geçirirken formu imzalatmış olduğum için yerimden kalkıp dışarı çıkmıştım bile. Hunter'ın beni çocukluğumuzdan tanıyıp tanımadığını bilemiyordum ama bunu öğrenmek için etrafta dolaşmayacaktım. Dikkat çekmemek istesem de koridorlarda dolaşırken yanımdan geçen çocuklara bakıp yüzlerinde o üç kişiden birini aradım ama hiçbiri bana tanıdık gelmedi.

Okul günü dört ekstra uzun periyoda bölünmüştü ve öğle yemeği günün ortasında onları bölüyordu. Ardından Beden Eğitimi, öğle yemeğinden sonra Ev Ekonomisi ve günün sonunda da Matematik 30 dersi vardı. Beden Eğitimi okulun bodrum katında yapılıyordu ve ben de aşağıya inerek üç öğretmenin masalarını kurduğu koçun odasını buldum. Gördüğüm kadarıyla

Yeniydim, spor salonu şeridimin sipariş gerekiyordu, bu yüzden bedenimle ilgili bir sayfa doldurdum ve eve Keith'e götürmem için bir fatura verildi.

Öğretmenim Bayan Reeves, burada beden eğitiminin biraz eski moda olduğunu söyledi. Kızlar ve erkekler ayrı sınıflara ayrılıyordu. Ana spor salonu ve onun yanında da ağırlık odası vardı. Cam bir duvar bizi ayırıyordu, böylece birbirimizi görebiliyor ama etkileşime giremiyorduk. Yanağımın içini ısırdım, eski okul konseptine gülmek için kendimi zor tuttum, ancak aynı zamanda rahatlamış hissediyordum. Bu sabah koridorlarda dolaştıktan ve daha şimdiden aldığım bakış ve laf atmalardan sonra, bu okulda dolaşan yoğun testosteron karşısında hiç gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Erkekler burada çok daha kendinden emin görünüyordu. Kendilerinden daha emin. Ve bazılarının etrafındaki hava tehlike çıgıllıkları atıyordu.

Çoğu meslektaşından çok daha genç ve güzel bir öğretmen olan Bayan Reeves, bir jimnastik kursunun ortasında olduğumuzu ve bu kurstan sonra bir hafta daha devam edip başka bir kursa geçeceğimizi açıkladı. Beden eğitimi üniformam bu hafta sonuna kadar teslim edilecekti, bu nedenle bu süreyi ofisinde ders çalışmak için kullanabileceğimi söyledi. Dersini anlatmam için beni orada bıraktı, ben de İngilizce'den Othello ile ilgili küçük ödevi çıkardım, böylece bu gece matematik ödevi verilirse ona odaklanabileceğime karar verdim, çünkü matematik benim varoluşumun felaketiydi.

Öğle yemeği için zil çaldığında, geçici olarak azalmış olan endişem tüm gücüyle geri geldi. Öğle tatili için toplanan öğrencilerin yüzlerce ayak sesinin gök gürültüsünü duyabiliyordum. O kafeteryaya adım atma düşüncesi, herkesin görebileceği şekilde açıkta olmak, avuç içlerimin nemlenmesine ve kalbimin göğsüme çarpmasına neden oldu.

Hadi, Casey... Eskiden bundan daha serttin! Sadece ögle yemeği. Kimse seni umursamıyor. Bu kadar narsist olma.

Çantamı toplayıp dışarı çıktım ve soyunma odalarından yeni çıkmış, birbirleriyle sohbet ederek ögle yemeğine doğru yürürken beni tamamen görmezden gelen küçük bir kız kalabalığının arkasında kayboldum. Onları kafeteryada bir kalkan olarak kullanmayı umarak sessizce takip ettim. Yine de, hayal kırıklığıma rağmen, doğu koridoruna yön değiştirdiler ve beni onlardan ayıran çelikte yüksek ses korosunun yankılandığı çift kapının dışında tek başıma bıraktılar.

Bir nefes aldım ve kapılardan birini iterek açtım. İçeride, uzun masalardan oluşan bir düzene bakan uzun bir yiyecek seçenekleri dizisi vardı. Çoğu doluydu, ancak birkaç tanesinde daha küçük gruplar ve kendi başlarına kalan arkadaş çiftleri vardı. Sıraya girip bir tepsi kaptığımda odadaki değişimi gerçekten hissedebiliyordum. Yemek seçeneklerini gözden geçirirken arkamdaki odada fısıltıların dolaştığını duyabiliyordum. Doğrudan mutfakta pişirilen her şeyi hemen eledim. Isınan tavalardan gelen koku ekşiydi ve köfte, peynirli makarna ve bir çeşit fettuccine alfredo olduğunu düşündüğüm, ancak eriştelerin sulu görünümlü beyaz bir sosta yüzdüğü iddialarına rağmen her şey garip renkli bir çorbayı andırıyordu. Bir grup folyoya sarılmış sosisli sandviç, önceden sipariş edilmiş bazı sandviçler ve cips, kurabiye, elma, muz ve küçük bir gazoz ve içecek seçkisi vardı. Ben de bir hindili sandviç, bir elma ve küçük bir kutu çikolatalı süt aldım. Herkesin içinde muz yemem gerektiğini biliyordum. Geçmişte hep yanlış kişiyle göz teması kurmuştum ve bu çok hızlı bir şekilde garip bir hal almıştı.

Dört çift arkadaşın birlikte yemek yediği uzak duvara yakın uzun bir masanın ucunda bir yer buldum. Burada, küçük köşemde, görmezden gelineceğimi ve huzur içinde yiyebileceğimi düşündüm.

Daha iyi bilmeliydim. Oturduğum ve karalamak için defterimi çıkardığım andan itibaren, masanın diğer tarafından bir gölge sayfanın üzerine gölge düşürüyordu.

"Demek... Harley'in yeni prensesi sensin?" dedi bir ses ve kafeteryada tek başıma oturduğum yerden başımı kaldırdığımda, sabah beni yere seren aynı kız grubunun hemen yanımda durduğunu gördüm. En öndeki kızıl ve mor boyalı saçlı kız kollarını kavuşturmuş, saf bir tiksintiyle bana bakıyordu.

"Ah, merhaba." Medeni bir şekilde konuşmaya çalıştım ve elimi uzatırken ona gülümsedim. "Ben Casey-"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi ve elimi görmezden gelerek neredeyse bana tükürdü. "... sen yeni kızsın... The Hill'den gelen, değil mi? Tiki bir özel okuldan mı transfer oldun?"

Elimi yavaşça geri çektim ve ondan yayılan düşmanlığı hissederek kaşlarımı hafifçe çattım. Hiçbir şey söylemedim. The Hill'den olduğumu nasıl anlamıştı ki? Kemikli gövdesinin etrafında hafif bir hareketlenme gözüme çarptı ve hızla baktığımda Hunter, Bryce ve bir grup korkunç görünümlü adamın bu etkileşimi izlediğini gördüm. Ona kesinlikle İngilizce olanlardan bahsetmişlerdi.

"Arkanı kolla, yeni kız," diye alay etti ve bunun gerçekten olduğuna inanmakta güçlük çekerek bir kahkaha attım. "Bayan Truffle Harley'de sürünüyor. Ona... ne dersiniz hanımlar? Şımarık bir velet gibi ağlayarak geldiği yere geri dönmeden önce bir hafta mı?" İçeride oturan neredeyse herkesin dikkatini çeken yüksek sesli, tiz bir kahkaha attı.

Yirmi adım . Biraz Batı Yakası Hikayesi gibi hissetmeye başlamıştım. Bana meydan önce parmaklarını ritmik bir şıklatmaya başlayacağından endişeleniyordum.

Öne doğru eğildi, avuçlarını masaya dayadı ve tüm mizah izleri kayboldu. "Okuluma gelip bana tepeden bakabileceğini düşünen her zengin kaltağın bir gerçeklik çekine ihtiyacı vardır." *Oysa şu anda bana tepeden bakan sendin*, diye geçirdim içimden. "Bu okul bizim," diyerek arkasındaki kızları işaret etti. "Ve siz buraya ait değilsiniz. Eğer beni kızdıracak bir şey yaparsanız, peşinize düşerim. Bana hakaret mi ediyorsun? Bu yanınıza kâr kalmayacak, anladınız mı? Seni ortadan kaldırırız."

"Tamam," dedim yavaşça, takip etmeye çalışarak. "Hakaret olarak gördüğünüz bir şey yapıp yapmadığımı ya da ayak parmaklarınıza basıp basmadığımı nasıl bileceğim?"

Bana sırtıttı. "Merak etme, sana hatırlatmak için her zaman yanında olacağız."

Diğer kızlara bir göz attım. Arkadaki birkaç kıvrımlı kız dışında hepsi oldukça sıskaydı. En son biriyle kapışmamın üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, bunun bana geri döneceği konusunda umutluydum. Ancak bu grupta, özellikle de tek başıma mücadele etmek Harley'deki geçici hayatıma başlamak için en kötü yol olurdu. Her şeyi berbat etme riskini göze alamazdım, yoksa buradan asla ayrılamazdım. "Sana tepeden bakıyormuşum gibi bir izlenim verdimsem özür dilerim," dedim gözlerim masadayken. Bu kaltaktan uysalca özür dilerken göğsümde bir öfke duygusunun uyandığını hissettim. "Hiç de bile. Sadece sınıfıma gitmek ve sizler gibi mezun olmak istiyorum."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Ah, tatlım." Bunu söyleme şekli bende onu tokatlama isteği uyandırdı. "Evden çok uzaktasın, değil mi?"

"Yani... Sanırım karşılama komitesinin bir parçası değilsin, öyle mi?" Kendimi durduramadan önce söyledim.

Kaşlarını aşırı derecede kaldırarak bana baktı. "Affedersiniz?"

"Hiçbir şey. Sadece, pek de olumlu hisler uyandırmıyorsun." Omuz silktim, rahat görünmeye çalıştım ama kesinlikle çok gergindim. Kafeteryadaki neredeyse herkes bizi .

Omzunun üzerinden diğer kızlara baktı ve güldü, "Ciddi misiniz? Kim olduğunuzu sanıyorsunuz siz?"

"Kendimi tanıtmaya *çalıştım* ama kestiniz. Ben Casey Cooper, kıdemli-"

Koyu mavi gözlerini bana dikti. "Bu saçmalığa benimle başlayacak kadar yüzsüzsün!"

Şimdi ukalalığımdan pişmanlık duyarak başımı salladım. "Hayır, ben hiçbir şey yapmadım. Bana yaklaşan ve işleri bu şekilde başlatan sendin, ben de kabul ettim." Omuz silktim. "Senin gibi birinin benden hoşlanmasını sağlamaya çalışacak enerjim yok. İyi davranmakla uğraşmak istemiyorsan, tamam. Umurumda değil."

Arkadaşları sallanıyor ve birbirlerine fısıldıyorlardı.

"Hiç arzum yok..." diye devam ettim. Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak başımı salladım, "... bu okuldaki konumunu *gasp etmek*. Sadece sınıfıma gitmek ve yalnız kalmak istiyorum."

Bana gülümsedi ama bu hiçbir şekilde samimi değildi. Kötü niyetli ve çarpıtılmıştı. "Güzel küpeler" diye mırıldanmadan önce beni son bir kez daha taradı. Peşinden gelen yardakçılarıyla birlikte uzaklaştı.

Gözlerimi devirdim, başımı salladım ve okumaya devam ettim.

Daha bir paragraf bile yazamadan üzerimde kocaman bir gölge belirdi ve yavaşça başımı kaldırıp tanıdık bir yüze baktım. Lanet olası Hunter Tremblay. Şimdi onu ayakta gördüğümde ne kadar fark edebiliyordum. Her zaman benden daha uzun ve büyük olmuştu.

Eski mahallemizdeki diğer çocuklardan farklıydı, ama şimdi cüssesi kasa . Siyah uzun kollu bir gömlek, yırtık bir asker ceketi ve rahat, yıpranmış bir kot pantolon giymişti. Gözlerim ondan grubun geri kalanına kaydı, tanıyabileceğim başka bir yüz aradım ama hepsi yabancıydı. Mark DeLuca bile yoktu.

"Casey," dedi, sesi artık derin ve baritundu. Koyu kehribar rengi gözleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken bana sırttı, "Büyümüşsün."

Ona ters ters baktım ve daha dik oturdum. "Belli ki mankafa. Yaşlandıkça genellikle böyle olur."

Bana ters ters bakacağını ya da bir tür hakaret veya alaycı bir espri yapacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, sanki bundan zevk alıyormuş gibi gülümsedi. "O zamanki pis ağzın hâlâ aynı. Sadece..." başını yana eğdi, "... şimdi bakıyorum da, bana başka pis düşünceler düşündürüyor..."

Sadece beni kızdırmaya çalıştığını bildiğim için gözlerimi devirdim ve dikkatimi kitabıma verdim. "Lütfen. Sanki bunu daha önce duymamışım gibi. Git biraz orijinal materyal bul ve tekrar dene, belki de hiç?"

Küstahlığı bırak Casey, diye azarladım kendimi. Bu tür ters konuşmalar başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramayacaktı ama içimden kelime kusmuğu gibi çıkıyordu. İnatçı tarafım ben durup düşünmeden kazandı.

Elbette, kocaman ellerinden biri tepsimin önündeki masaya çarparak her şeyin takırdamasına neden oldu ve sonra üzerime o kadar yakın durdu ki boğuluyordum. Özellikle de vücut spreyinin kokusu ortalığı sarmışken. Bu tepkiden o kadar ürkmüştüm ki kitabımdan başımı kaldırdım, başını yana eğdiğini, koyu kahverengi saçlarından bir tutamın alnına düştüğünü ve mırıldandığını izlerken gözlerimi kocaman açtım, "Sen ateşli bir

Kıç, Case... sıska bir erkek fatmanın bu kadar sikilebilir olacağı kimin aklına gelirdi?"

Dürüst olmak gerekirse, bana bakışı tüylerimi diken diken etti. Koyu renk gözleri boştu, ifadesi mizahsız ve yoğundu.

"Biraz geri çekilebilir misin? Bu açıdan burnunun ucunu görebiliyorum," diye ağzımdan kaçırdım ama beni korkutmayı başardığını görmemesi için dua ederek soğukkanlılığımı korudum. Artık çocuk değildik. Hunter bir dönüşmüştü. Şimdi bana zarar vermek istese, verebilirdi. Kolayca.

Gözleri gerildi ve gerçekten de geri çekildi, ama sadece biraz. "*Prenses*, er ya da geç bir ekibe katılman gerekecek. Harley Enstitüsü'nde kimse tek başına hayatta kalamaz."

Onun sözleri karşısında dişlerimi sıktım ama gözlerimi kitabımın sayfalarından ayırmadım.

"Çabuk karar vermenizi öneririm," dedi, sesi aynı anda hem yumuşak hem de tehditkârdı ve devasa, korkutucu görünümlü piçlerle dolu kendi masasına geri döndü. Hunter'ın bir gruba katılması beni şaşırtmadı... onun deyimiyle bir çeteye. Büyük ihtimalle bir çete. Hunter'dan hemen önce buraya gelmiş olan "kötü kız "ın onun omuzlarına sarıldığını fark ettim ama Hunter onu fark etmemiş gibiydi. Masadaki diğer adamlara bir şeyler mırıldandı ve sonunda kızdan bıkip onu geri itti. Suratını astı, sanki onu terslemesi benim suçummuş gibi bana kötü bir bakış fırlattı ve kevaşe takımına geri döndü.

Hah! Kendi kendime sııttım... *kevaşe takımı*. Ben kesinlikle gidiyordum

O lakap kalsın. "Kötü Kızlar "dan daha iyiydi. Başımı salladım, çikolatalı sütümden bir yudum aldım ve kitabıma geri döndüm.

Casey

"SIK BENI, O KIÇ!"

"Bahse girerim bir şampiyon gibi biniyordur..."

"Onu bir dakikalığına çıplak görmek için sonsuza dek mastürbasyon yapmaktan vazgeçerdim."

Hunter'ın masasının önünden geçerken duyduğum yorumlar bunlardı ve grubunun birkaç üyesi hâlâ kafeteryadaki masalarında oturuyordu. Neyse ki dolabıma yakın olan Home EC'ye doğru ilerlerken tamamen görmezden gelerek omzumun üzerinden tersledim.

Odada birkaç mini mutfak, çok eski dikiş makineleri ve çeşitli malzemelerin bulunduğu bir alan ve yuvarlak

iş istasyonları. İçeri adımımı atar atmaz diğer kızların düşmanca bakışlarıyla karşılaştım ve hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamadım. Sanırım gerçekten de The Hill gibi olacaktı.

Kızlar kendi mutfaklarında takılırken odayı taradım, hepsi kendi küçük gruplarında çalışıyordu. Öğretmenimiz henüz gelmemiştii, bu yüzden diğer öğrencileri taramak için bir dakikamı ayırdım ve bana zeytin dalı uzatabilecek birini aradım.

Kafasını kaldırıp bana doğru hançer gibi bakmayan sadece bir kız vardı. Aslında, yaptığı işe dönmeden önce bana sadece bir kez ilgisiz bir şekilde baktı. Arka taraftaki mutfak tezgahına uzanmış, elinde bir yemek kitabı, duvara yaslanmıştı ve yanında başka kimse yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onu içime çekerken nedenini neredeyse anlayabiliyordum.

Siyah deri tayt giymişti, üzerinde rockçı bir tişört vardı... ne yazık ki bilmediğim bir grup, siyah deri bir ceket ve dolgu topuk botlar. Bir motosiklete aitmiş gibi görünüyordu. Ama ona bakarken ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedim. Saçlarının dipleri neredeyse siyahtı ama geri kalanı gök mavisine boyanmıştı. Teni solgundu ve gözleri iriydi ve neredeyse saçlarıyla uyumluydu. Nylah gibi uzun boylu ve gibiydi. Etrafında, anında saygı ve hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir özgüven havası vardı. Diğer kızları görmezden gelerek ona doğru yürüdüm ve şansımı deneyip içgüdülerime güvenmeye karar vererek arka tarafa yöneldim. Her ne kadar korkutucu görünse de, onunla ilgili bir şey bana onun iyi bir insan olduğunu söylüyordu... belki de sadece yanlış anlaşılmıştı. Aptalcaydı, biliyordum ama şu ana kadar bu odada yeni kızı hiç umursamıyormuş gibi görünen tek kişi oydu.

"Hey, mutfak grubunuza katılmamın sakıncası var mı?" Tezgâhın kenarında dururken ona sordum. Mavi gözleri yavaşça yukarı kaydı. Bir an için

Bir an onunla konuşarak korkunç bir hata yaptığımı hissettim ama geri adım atma isteğime direndim. Ona sıcak bir şekilde gülümsedim ve başımı iki yana sallayarak diğer kızları işaret ettim: "Mutfakların geri kalanı dolu görünüyor."

Mavi saçlı kız yavaşça beni içine aldı, gözleri aşağı ve sonra tekrar yukarı tararken beni inceledi. Sonra korkutucu ifadesi değişti ve hem eğlenmiş *hem* de kafası karışmış gibi göründü. Kara kaşlarını kaldırarak bana baktı: "Demek... prenses sensin, ha?"

Bir an için gözlerimi kapattım ve omuzlarımdan çöktüğümü hissettim. "Ciddi misin? Gerçekten buradaki lakabım bu mu olacak?" Sadece Skank Squad'ın lideri ve Hunter'ın bana böyle seslendiğini sanıyordum. Onun da bunu söylediğini duymak beni çok . Ben bir prenesten çok .

Omuz silkti ve kıkırdadı, "Çağrılacak daha kötü isimler de var."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Sanırım bu doğru..." Ona sııttım. "Ama umarım diğerleri gün daha yaratıcı olurlar." Beni saf bir nefretle izleyen diğer kızlara baktım.

Mavi saçlı kız sırtarak onlardan bana baktı. "Onlar parazit. Koyun..." Başını salladı ve yemek kitabını bir kenara fırlattı. "*Kraliçe Arı* unvanının peşinde olmadığınızı anlayana kadar muhtemelen hayatınızı cehenneme çevirmeye çalışacaklar."

"Peki şu anda bu unvanın sahibi kim?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Omuz silkti. "Kime sorduğunuza bağlı." "Öğrenci konseyiyle ve hazırlık sınıfıyla konuşursanız Rebecca Thompson diyeceklerdir... sınıf birincisi, Sosyal Komite başkanı ve daha büyük ve daha iyi şeyler yapmak için Harley'den ayrılmaya kararlı." "Çakallarla konuşursan Celeste Wood'a kefil olurlar," diyerek sııttı.

Ben. "Ve ögle yemeğinde size kendini *nazikçe* tanıttığını gördüm."

Demek o sürtüğün adı *buymuş*. *Bildiğim iyi* oldu, diye düşündüm, adını bir kenara kaydederken. "Çakallar mı?"

Tam o sırada zil çaldı ve beyaz saçlı, tombul, yaşlı bir kadın ellerini çırparak içeri girdi: "Pekâlâ hanımlar! Yerlerinize geçin! Dönemin ikinci yarısına tatlı bir şeyle başlamak istiyorum! O yüzden bir tatlı tabağı seçin ve başlayın!" Aceleyle masasının bulunduğu arka tarafa geçti ve eski, yıpranmış bilgisayarının üzerine eğilerek hızlıca bir şeyler yazdı.

Mavi saçlı dönüp elimi uzattım ve "Benim adım Casey Cooper," dedim.

Gülümsedi, gözleri parlıyordu ve elimi tuttu. Bileğinin iç kısmında bir dövme olduğunu fark ettim. Siyahtı ama ne olduğunu görme şansım olmadı. Elimini bıraktı, ayağa kalktı ve ceketini onu gözümünden sakladı. "Ben Meredith Nadeau," dedi bana. "Ve Rocky Road kurabiyeleri pişirmeme yardım edebilirsin."

Gülümsedim, bu okulda en azından *bir* öğrencinin bana değer vermesine sevindim.

bana bir şans. Rocky Road kurabiyeleri benim favorimdi. Kitaplarımı yere bıraktım, pembe önlüklerin asılı olduğu dolaba kadar onu takip ettim ve kiler ile buzdolabından malzemeleri toplamasına yardım ettim. Meredith tarifi olduğu sayfayı açtı ve yan yana durup yemeğimizi hazırlamaya başladık.

"*Son* grup..." dedi aniden, "... ve kimin görüşü önemli olan *tek* şey Vendetta'ya düşüyor ve onların Kraliçe Arısı yok. Böyle aptalca saçmalıklara karşılar."

"Vendetta?"

Başını salladı. "Sakın aldanmayın. Çakallar bir *çetedir*. Vendetta ise bir *ekip*. Arada büyük fark var."

"Ne fark eder ki?"

Bana sırtıttı. "Çeteler yasadışı işlere bulaşıyor. Okul sistemine girmeye çalışırlar ama Vendetta onları dışarıda tutmaya çalışır. Onları koruma olarak düşün. Halkın ve Harley'nin çıkarlarını gözetirler."

"Kulağa hoş geliyorlar," dedim dalgın dalgın birkaç karıştırma kabı ve çırpıcıyı bir araya getirirken.

Başını geriye atıp kahkahayı patlattı ve öğretmenimizin sert bir bakışını kazandı. Meredith bana dönmeden önce parmaklarını ona doğru salladı. "Hata yapma prenses, Vendetta çok serttir. Yerlerini hak etmek için bir sürü saçmalık yaptılar. Onlar bu okulun ve Harley'in güç kalesi. Artı, onların desteğiyle..." Sesi kesildi ve çok fazla şey söylemiş gibi dudaklarını ısırdı. Destek mi? Bir lise grubunu kim destekliyor olabilir? Ve neden?

Kahretsin, hayır, bu bokla hiçbir şey yapmak istemiyorum, sanırım.

"Sahip oldukları saygı sadece kas gücünden kaynaklanmıyor... Akıllılar ve *dikkatliler*." Başını sallıyor ve bana sert, uyarıcı bir bakış atıyor, "Ne yaparsan yap, onlara karşı gelme."

Ellerimi önümde havaya kaldırdım. "Hey, ben sadece mezun olmak ve sonra da bu şehirden defolup gitmek istiyorum."

Meredith bana baktı ve kuru malzemeleri karıştırmaya başlamamı izledi. Başımı eğdim ve onun hikâyesinin ne olduğunu merak ederek yaptığım işe devam ettim.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim prenses?" dedi bir dakika sonra, ben her şeyi birbirine karıştırmaya başladığımda.

"Emin misin?" Duruyorum ve sesindeki ciddi tonu duyarak ona bakıyorum.

"Bu okulda hayatta kalmak istiyorsan, bir taraf seçmeli ve ona katılmalısın."

"Ya sadece başımı eğmek ve tüm dışında kalmak istersem?" Kuru ve ıslak malzemeleri karıştırmaya sordum. "Hangi tarafı seçeceğimi nasıl bileceğim?"

Başını iki yana salladı. "Bu şekilde olmaz. Çok güzelsin, parlak yeni bir oyuncak gibisin. Burada olman hakkında konuşulmaya başlandı bile."

Uzun bir nefes aldım ve yaptığım işi bırakarak ona , "Ben burada, Harley'de büyüdüm."

Meredith'in kara kaşları alnında yukarı doğru kalktı. Bunu beklemediğini söyleyebilirdim. "Bok yok mu?"

"Yok artık." Yaptığım işe geri döndüm.

"Ha... o zaman çenemi kapa!" diye güldü, hamuru benden aldı ve küçük kaşıklar halinde tepsiye yaymaya başladı, tam da fırının ısındığını bildirdiği sırada.

Meredith'in kurabiyeleri fırına koymasını izledim ve arkamı dönüp temizlik yapmaya başlamak için kendimi zorladım, "Çakallar ve Vendetta var... Bilmem gereken başka biri var mı?"

"Şirket, ama Harley Public'e katılıyorlar... Onlar bir grup suçlu özentisi. Rastgele ortaya çıkıp kavga çıkarmayı severler. Ara sıra ellerine ateşli silahlar alır, birkaç mermi sıkar ve tutuklanırlar. Tehlikeli ve aptallar. Ölümcül bir kombinasyon." Bana bunları anlatırken gözleri biraz parlıyordu. Bana Harley'in inceliklerini anlatmaktan, geçmişimi öğrenmekten zevk aldığını hissediyordum. "Sanırım üç büyükler diyebiliriz... ama tabii ki Yüzsüzler'i bildiğinden eminim, hatta The Hill'den bile."

"Yüzsüzler..." Evet, onları biliyordum. Ashland'daki herkes onları biliyordu. Zavallı Bay Bryant. Bu piçler onu çoğu gece uyutmuyordu, çünkü onları attırmak için canla başla çalışıyordu, ama sistem yozlaşmıştı.

Belediye Binası ve Polis Teşkilatı'na yerleştirilmiş bir örgüt. "Evet, onları duymuştum, tamam."

"Celtic Beasts kıyafeti giyen herkesten uzak durun," dedi kararlı bir şekilde, "o suç grubuyla bağlantılılar." MC'den bahsedildiğinde birdenbire nasıl temkinli ve hatta biraz korkmuş olduğunu fark ettim.

"Lise gruplarından birinin bir parçası mısın?" Ona sordum.

Gülümsedi. "Tabii ki. Neden bütün bu kızların benden uzak durduğunu sanıyorsun?"

"Üç ana gruptan herhangi birine dahil değiller mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu kızlar bazen partilerde ortaya çıkar, hızlı sikişler için kullanılır, ama sonra kaldırıma atılırlar. Buraya getirilemeyecek kadar zavallı oldukları düşünülür. Onlara groupie deniyor."

"Arka planda saklanmamın bir yolu yok mu?" İçimi hafif bir paniğin kapladığını hissedebiliyordum. "Yani, alınma ama bir çetenin parçası olmak istemiyorum. *Normal biri olamaz mıyım?*" Burnumu kıvırdım, kim olmayı tercih edeceğime dair bir lakap bulmaya çalışıyordum.

Bunun üzerine Meredith başını geriye attı ve katıla katıla güldü. "Bu kadar komik olan ne?" Sinir bozucu bir alışkanlığım vardı. Birinin gerçekten güldüğünü duyduğumda, neden güldükleri hakkında hiçbir fikrim olmasa bile otomatik olarak ben de gülmeye başlardım. Ben başladım ve içimden kendime kızdım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Meredith gözlerinin altını sildi ve başını bana doğru salladı. "Oh, prenses... çok tatlısın. Hepsi üzerine düşecek." Öğretmenimiz ona bir uyarı bakışı daha fırlatırken sıırttı. "Çete üyesi olarak içeri alınmayacaksın prenses. Dediğim gibi, buralı olmana rağmen çok fazla yabancı gibi görünüyorsun. Ve hiçbir şekilde bir groupie olmayacaksın. Hayır, olsa olsa birinin sevgilisi olursun."

"Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum," dedim ve kurabiyelerimizin pişmesini beklerken boş yuvarlak masalardan birine geçtim. Meredith de bana katıldı ve ikimiz de not defterlerimizi çıkardık. "Hayatım şu anda tüm bunlarla uğraşmak için biraz fazla... *kaotik*. Buraya kimseyle ya da herhangi bir dramayla uğraşmak için gelmedim. Sadece okul ödevlerimi yapmak ve son hayatta kalmak istiyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye , kalemini uzun, ince parmaklarının arasında döndürürken. "Ne yazık ki bazen dikkatli planlamamızın önüne kontrol başka şeyler çıkıyor..." Sesi birdenbire hüzünlü çıkmaya başladı ve kendimi bu kızın daha da ilgisini çekerken buldum. Ağzının kenarını tekrar kaldırdı. "Öyle ya da böyle, önümüzdeki hafta senin için ilginç olacak. Eminim gruplar sana yaklaşacaktır. Sadece nereye ait olduğuna kendin karar vermelisin."

Her ne kadar burada bilinmeyen, görünmeyen biri olarak kalmak istesem de, bu seçim bana bağlı değilmiş gibi . Eğer ilgilenen gruplar varsa, bunu belli edeceklerdi. Tek umudum onları sıkmak, vazgeçirmek ya da sadece liseyi bitirmek ve kimseye rahatsızlık vermemek isteyen bir öğrenci olduğumu belli etmektir. Eğer iş o noktaya gelirse, desteklenmesi gereken kişi Vendetta gibi görünüyordu. Üçü arasında, kaçınmak istediğim yasadışı işlere daha az bulaşmış görünüyorlardı. Meredith'e kiminle birlikte olduğunu sormak istedim ama sosyal olarak henüz o noktaya gelmediğimizi hissettim. Belli ki kendi kararımı kendim vermemi istiyordu ve bunu takdir ettim. İsterse beni kendi kalabalığına doğru itebilirdi. Ama yapmayacağını söyleyebilirim.

"Herhangi bir tavsiyen var mı?" İngilizce notlardan bazılarını yeniden yazarak ona sordum.

"Hayat hakkında mı? Çünkü gelebileceğin en iyi kişi ben değilim," dedi, sesi çok eğlenmiş gibi geliyordu ama hemen ayıldı ve ciddileşti

banâ. "Şirketin seni koruyamayacağını bil, özellikle de kamuya gittikleri için. Yine de muhtemelen partilerde veya okul etkinliklerinde sizi fark edeceklerdir. Ama onlardan uzak dur. Dediğim gibi... tehlikeli ve aptallar." Safir taşını andıran mavi gözleriyle bakışlarımı tutarken bir anda inanılmaz derecede kasvetli bir hal aldı. "Ancak Çakallar ve Vendetta, bu ikisi arasından kimi seçersen seç, diğerinin düşmanı olacaksın. Çakallar ve Canavarlar berabere. Vendetta... Onların da kendi destekçileri var. Sadece bu konuda daha ketumlar."

Destekçilerle neyi kastetmiş olabileceğini merak ettim. Bundan şüpheliyim.

Yüzsüzler'di, çünkü Canavarlar onlarla bağlantılıydı, bu da Çakallar'ın da öyle olduğu anlamına geliyordu. Etrafta Vendetta ile çalışabilecek başka kim vardı? Diğer üçüne meydan okuyabilecek güce sahip başka bir grup düşünemiyordum.

"Yani, çete mi mürettebat mı?" Ona kaşlarımı kaldırdım ve Vendetta'nın bir parçası olduğu sonucuna vardım.

Sırıttı ve başını salladı.

Dudaklarımı büzdüm, söylediği her şeyi düşündüm. "Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Görünüşe göre burada hayatta kalmak için bir taraf seçmek zorunda olmam hoşuma gitmiyordu. Belki birinin ya da diğerinin sessiz bir destekçisi olabilirdim? Dürüst olmak gerekirse, Hunter ve adamlarına katılma düşüncesi midemi bulandırıyordu. Eğer uyuşturucu falan satan yasal bir çeteyseler, o zaman bu işten dururdum. Ama Vendetta'yı desteklemeyi seçersem, diğer öğrenciler gibi sessizce onları desteklersem, belki herkes beni rahat bırakırdı? Sadece kimin bu işin bir parçası olduğunu bulmam gerekiyordu.

Meredith'e baktım, notlarını bir kenara bırakmış ve beni şaşırtacak şekilde bir iplik, bir makara ve yarım kalmış bir proje getirmiş ve çalışmaya başlamıştı. Programım nedeniyle adının Bayan Adamson olduğunu öğrendiğim öğretmenimiz yanıma gelmedi.

Bizi hiç rahatsız etmedi ve diğerk kızlarla takıldı, bu da Meredith'in bir üye olduğı ya da en azından bir üyeyle çıktığı varsayımımı güçlendirdi.

Zamanlayıcı çaldı ve ben soğutma raflarını bulurken o ayağı fırladı, fırın eldivenlerini taktı ve kurabiyeleri çıkardı. Dürüstlüğünü takdir ettim ve bazı sözleri biraz sert olsa da arkasındaki anlamı anlayamadım. Aslen Harleyli olabilirim ama bir süreliğine ayrıldım. İşler ciddi anlamda kötüye gitmeye başladığında burada değildim. Burada olmak istemediğimi biliyordu. Ayrıca kuzeybatıda yaşamamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve lakabına rağmen en azından beni uyarma nezaketini göstermişti.

Kurabiyelerimizi aramızda paylaştık ve streç filmle sardık. Siyah deri kitap çantamı elime aldığımı görünce sırttı ve başını salladı. Ne düşündüğünü biliyordum... tipik bir özel okul kızı olduğumu, masum ve saf olduğumu ve buralı olduğumu açıklamama rağmen beni nelerin beklediğinden olduğumu. Belli ki pek çok şeyi unutmuşum.

"Gözlerini açık tut prenses," dedi bana ciddi bir şekilde. "İyi birine benziyorsun ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyecek kadar uzun süredir uzakta olman senin suçun değil."

Açık sözlülüğünden şaşırtıcı bir şekilde rahatsız olmadım. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Hata yapma tatlım... İyi biri gibi görünebilirim ama ben de diğerkleri kadar kaba saba biriyim." O anda bir sonraki ders için zil çaldı. Kurabiyelerinden birini yerken bana göz kırptı ve başıyla işaret etti.

Günün son dersi okulun üçüncü katındaki Matematik 30 dersi idi. Merdivenleri kıcımlı yara yara çıktım ama ben kapıdan içeri koştuğumda zil çoktan çalmıştı.

Öğretmenim Bay Fortin bana kaşlarını çattı. "Geç kalmayı sevmem," dedi sertçe. "Oturun Bayan Cooper," dedi, ya yeni çocuk olduğumu çoktan duymuştu ya da odaya en son ben girdiğim için öyle olduğunu anlamıştı.

Etrafıma şöyle bir bakındım ve sadece birkaç boş koltuk kaldığını gördüm, bu yüzden arkaya yakın kapı aralığına dizilmiş bir tane seçtim ve aceleyle oraya gittim. Ne yazık ki odadaki tüm kızlar gözlerini kıstı ve arkalarını döndüler. Sanırım yakın zamanda herhangi bir yatıya davet edilmeyeceğim. Hızlıca metnimi ve not defterimi çıkarıp Bay Fortin Trigonometrik Fonksiyonlar ve Grafikler hakkında konuşmaya başladığında onu dinledim. Odaya bir çift ayak sesi daha girdiğinde başımı tekrar sayfasının üzerine eğmişim.

Bay Fortin hayal kırıklığı içinde sertçe iç çekti ama bana yaptığı gibi bu öğrenciye seslenmedi. Onun yerine homurdandı ve beyaz tahtaya yazarken kaleminin gıcirtısını duydum. Başımı defterime eğmiş, geç kalan öğrenci aldığı notları kopyalıyor ve boş sırayı alıyordum. Birkaç dakika sonra sandalyemin altından gelen bir ses beni telaşlandırdı. Aşağı baktığımda, arkamdan gelen iki bacağın koltuğumun iki yanında yere uzandığını gördüm. Adam her kimse, belli ki sınırlar ve kişisel alan hakkında hiçbir şey duymamıştı. Kirli ayakkabısı çantama değince kaşlarımı çattım ve ayağına bir tekme attım. Bunu yaptığımda sağ tarafımdaki iki çocuk nefes nefese kaldı ve ben ona baktım. Sanki yaptığım şey vatana ihanet gibi bir şeymiş gibi dehşet içinde beni . Gözlerimi devirdim ve Bay Fortin'in dersini kopyalamaya geri döndüm.

Arkamdaki adam çantamı tekrar itti ve ben de dişlerimi sıkarak "Dangalak..." diye mırıldandım.

Kıkırdadığını duydum ve beni duyduğunu anladım ama umurumda değildi. Bu sefer topuğuma tekme attı, ben de bacağımı geriye savurdum ve bacağına çarpmayı başardım. Bir homurtu çıkardı ve ben de sııttım. Güzeldi. Şimdi defolup gidebilir ve beni yalnız bırakabilirdi, böylece ben de derse konsantre olabilirdim. Tam beni rahat bırakacağını düşünürken, ayağıyla çantama tekme atarak öne doğru kaymasını sağladığını hissettim ve kendimi durduramayarak öfkeli bir homurtu çıkardım.

"Bayan Cooper? Sınıfın geri kalanıyla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Arkamdaki adam sonunda durdu, büyük olasılıkla öğretmenin gözleri bize kilitlendiği için.

"Hayır, efendim."

"Emin misiniz? Burada yeni olduğunuzu anlıyorum ve *Akademimizdeki* öğrencilerin öğretmenlerine ne tür bir saygı gösterdiğini ya da göstermediğini bilmiyorum, ancak Harley Enstitüsü'nde hiçbir aksaklık istemiyorum! Anlaşıldı mı Bayan Cooper?"

"Evet, efendim." Oturduğum yerde kaynıyordum. Odanın karşısındaki bazı sürtüklerin kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum ama onları görmezden geldim.

"Casey?" Arkamdaki adam mırıldandı ve ben donakaldım. *Adımı nereden biliyordu ki?* Ama başımı belaya soktuğu için ona o kadar kızgındım ki onu görmezden geldim ve notlarımın üzerine eğildim. Bu aşağılık öğretmenle bir kez daha uğraşmaya ihtiyacım yoktu.

Bir elin aniden omzuma dokunduğunu hissettim ve arkamdaki sinir bozucu hıyarın beni döndürmeye çalıştığını fark ettim. Elini omzumun üzerinden savurdum ve onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle mırıldandım: "Bana bir daha dokunursan parmaklarını keser ve karanlık internette satarım, böylece Rusya'daki bir psikopat suç mahallinde bıraktığın parmak izlerini kullanır."

Arkamdaki her kimse, tehdidimden hiç etkilenmemişti çünkü kıkırdadı, daha derin, bariton bir kıkırdama ama yine de bana dokunmadı. Birkaç saniye daha hareket ettiğini duydum, sonra bir şeyler yazarken cep telefonunun *bip-bip* sesini duydum. Adam o kadar sinir bozucuydu ki telefonunun sesini bile kapatmamıştı! Kim yaptı bunu? Yarın yeni bir koltuk seçmeye karar verdim.

Sınıf çok sessizdi ama adamın uzaklaşmak yerine biraz daha yaklaştığını hissedebiliyordum. Sanki aramızdaki mesafeyi kapatmak için sırasının üzerine eğildiğini hissediyordum ve korkunç bir an için saçımı keseceğini ya da yakacağını falan düşündüm. Bu dangalak öğretmenin dikkatini çekmek istemediğim için notlarımın üzerine eğildim ve ondan uzaklaştım. Hatta biraz daha fazla yer açmak için sandalyemi ve masamı hafifçe ne kaydırdım. Sandalyemin fayansa sürtünme sesi yüksek ve keskindi ve Bay Fortin omzunun üzerinden bakarak suçluyu aradı. Sesin nereden geldiğini tam olarak tespit edemeyince ders planını yazmaya geri döndü.

Bunu yaptığında sandalyem geriye kaydı ve bu adamın beni tekrar kendine çektiğini fark ettim! Bu da ne böyle?! Sonunda onunla yüzleşmek için dönmek üzereydim ki, koridordan bizim kapıya doğru koşan ayak sesleri herkesin dikkatini çekti. Arkamdaki ahmağa ters ters bakıp onu azarlama fırsatını yakaladım ama bunun yerine sesim boğazımda düğümlendi.

Bir ift siyah göze bakıyordum, o kadar yakışıklı ve tanıdık bir yüzdü ki onu hemen tanıdım. Artık daha yaşlıydı. Yüzündeki o çocuksu dolgunluk gitmiş, yerine keskin bir çene yapısı gelmişti. Siyah saçları omuz hizasındaıydı, elmacık kemikleri yüksekti ve teni güzel, sıcak bir kahverengiydi. Poposu

dudağı daha belirgin olan üst dudağından biraz daha dolgundu ve koyu renk gözleri hafifçe yukarı kalkıktı.

"Lee..." Az önce karnıma yumruk yemiş gibi hissederek fısıldadım. Başka bir şey söyleyemedim sınıfın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

"Affedersiniz, bu dönem bu sınıfın bir parçası *değilsiniz!*" Bay Fortin'in yüzü kıpkırmızı olmuştu ama ses tonundaki ayarlamayı ben bile duyabiliyordum. Sesini yükseltmediği halde nasıl bu kadar sert konuşabiliyordu? Bu yeni gelenden korkuyordu ve ben de ön tarafa doğru baktım, sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi içeri dalan adama bakarken ağzım açık kalmıştı.

Vail St. James.

O olduğunu hemen anladım. Kapının eşiğinde durmuş, bir eliyle kapıyı açık tutarken diğer eliyle çerçeveye yaslanmıştı. Sanki okulun öbür ucundan buraya koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Bronz renkli saçları dağınık bir şekilde kafasına dökülmüş, zahmetsizce şekillendirilmiş görünüyordu. Yüzü daha kare bir hal almış, çenesini koyu kirli sakallar kaplamıştı ve bana kilitlenen parlak ela gözlerindeki bakış midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu. Ama yüzündeki öfke ifadesini görünce bu his kayboldu. Çok öfkeliydi.

"Casey mi?" diye tersledi, ses tonundan güvensizlik damlıyordu.

Adımı söylediğini duyduğumda, sesi artık son duyduğumdan çok daha derindi ve sistemimde bir şok etkisi yarattı. Saniyeler içinde, dünyadaki herkesten daha çok değer verdiğim iki insanın huzurundaydım. Tüm eski anılar gözümün önüne geldi; bisiklet gezintileri, top oyunları, yerel gölette yüzmeler, yatıya kalmalarımız... hepsi bir anda aklıma geldi ve bir an için sandalyemden düşecekmişim gibi hissettim. Bir zamanlar istediğim, bir zamanlar sahip olduğum iki çocuk buradaydı.

"Bay St. James-" Bay Fortin tersledi ama sözünü bitiremeden Vail koridorda yürüdü, sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi beni kollarının arasına aldı, döndü ve odadan çıktı.

"Gerçekten şimdi! Bu kadar yeter... Bay Knight! Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz?" Biz odadan çıkarken Bay Fortin'in itirazları kesildi ve kapı çarparak kapandı. Vail'in omzunun üzerinden bakmak için boynumu Lee'nin bizi yakından takip ettiğini gördüm, benim eşyalarım onun bir kolunun altına sıkıştırılmıştı ve kendi çantası da bir omzuna asılmıştı. "Çocuklar, ben... durun! İndirin beni! Bu da ne-"

Onun içinde kıpırdandım.

Ama Vail en ufak bir tereddüt göstermedi. Aksine, beni yukarı kaldırdı, böylece göğsüne bastırıldım, yüzlerimiz çok yakındı. Ama bana bakmadı. Beni tam olarak nereye götürdüğünü bilerek bir amaç uğruna yürüyordu ve Lee'nin bizi yakından gölgelemesiyle neredeyse korktuğumu hissediyordum. Beni okulun arka tarafındaki ana kata ve sessiz bir koridorun sonundaki boş bir sınıfa kadar taşıırken Vail'in siyah uzun kollu gömleğine tutundum. Burada sınıflar var mıydı ki? Çok uzak görünüyordu.

"Ona söyledin mi?"

"Sadece burada buluşmamızı söyledim," diye yanıtladı Lee, içeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı ve nöbet tutar gibi yanında durdu. İkisi de tepegözleri açmadı, bu yüzden odadaki tek ışık uzak duvardaki dört küçük, dar hapishane tarzı pencereden geliyordu. Vail beni yere bıraktı, ben de boş olan öğretmen masasına oturdum ve geri çekilerek bana etrafa bakma şansı verdi.

Beni buraya neden getirdikleri şimdi anlaşılıyordu. Bu sınıf açıkça bir hurda odasına dönüştürülmüştü. Arka tarafta kırık masalar, sandalyeler ve kitap rafları toz tutuyor, bir köşede de boya ya da temizlik malzemesi olduğunu tahmin ettiğim kovalar yığılıydı. Bu masa tozlu ve yıpranmıştı, yüzeyi cehenneme kadar çizilmişti, üzerinde müstehcen

Her karikatürize çizimler kazınmıştı. Gergin bir şekilde, tekrar görmeyi hem istediğim hem de görmekten korktuğum iki çocuğa baktım.

Lee hâlâ kapının yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuştu ve şimdi ne kadar irileştiğini görebiliyordum. Boyu 1.80'e yaklaşmış olmalıydı ve kolları kalın kaslarla doluydu. Kafamı dirseğine dayayıp esneterek kırabilirmiş hissediyordum. Kapıyı izliyor olmasına rağmen gözleri sık sık odanın diğer ucundan bana doğru kayıyordu, sanki aniden ortadan kaybolmadığımdan emin olmak ister .

Ve Vail.

Bir kız ilk öpücüğünü asla unutmaz ve o da benimkiydi, sinsî piç. Ama bunu yaptığında ona aşık olmuştum. Çok... *Vail*'di. Sonra kalbimi ezdi ve beni terk etti, diğer ikisi de onu takip etti. Onu şimdi görmek kesinlikle ruhumu eziyordu ve kalbim acıyla çarpıyordu.

ne kadar ihtiyacım olduğunu, kaç kez aradığımı, mesaj attığımı, sesli mesaj üstüne sesli mesaj bıraktığımı, beni geri aramaları için yalvardığımı ve asla hatırladım. Beynim yavaş yavaş her şeyi kavramaya başladı, onları tekrar görmenin şoku geçmeye başlamıştı. Bunca yıldır içimde tuttuğum kızgınlık balonunun şimdi göğsümde yükseldiğini hissediyordum. Gözlerimi iki diktim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım. "Biliyor musunuz, beni buraya kadar taşımak yerine, en kolay şey beni altı yıl önce geri çağırmak olurdu," diye tersledim.

Lee'nin dudağı gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi seğirirken, Vail'in gözleri maskesi tekrar yerine kaymadan önce acı çekiyormuş gibi bir anlığına gerildi. Bana doğru uzandı ama ben elimi kaldırarak geri çekilmesi için onu uyardım.

"Dikkatli ol kardeşim, parmaklarımı karanlık ağda satmakla tehdit etti." Lee elini yüzünde gezdirdi ve savaştığı o gülümseme tamamen kayboldu, artık soğukkanlılığı geri gelmişti.

"Şimdi mi?" Vail gözlerini benden ayırmadı ve Hunter gibi gözleri aşağı yukarı hareket ederek beni içine çekti, ama Hunter'ın yaptığı gibi beni ürkütmedi. Ne de olsa ben de aynı şeyi yapıyordum. Lee kadar iri değildi; zaten kimse de iri değildi. Ama yaklaşık 1.80 boyuyla hâlâ göz korkutucuydu. Biraz spor yaptığı belliydi ve beni taşıırken gömleğinin altındaki kaslarının sert düzlemlerini hissettim.

Evet, buna hiç şüphe yok. Bu iki çocuk büyüdü ve *lanet* olsun. Başım beladaydı. İkisi de kendi muhteşemdi, ikisi de her zaman sevdiğim o özgüvenle duruyordu. Aynı aşinalık vardı ama şimdi farklıydı. Biz farklıydık. Yaşlanmıştık ve ne kadar değiştiğimizi sadece Tanrı biliyordu. Ama kalbimin küçük bir parçası onlar için acıyor, her şeyin eskisi gibi olmasını diliyordu. Bir saniye sonra, ilk fırsatta beni bıraktıklarını kendime hatırlattığımda bu umudumu kırdım.

Ama beni neden buraya getirdiler? Neden hiçbir şey söylemiyorlardı? Ve Vail neden şimdi bu kadar görünüyordu? Buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı ve bir şekilde onu gücendirmeyi başarmıştım. Tekrar burada, onların huzurunda olmak bana balyoz gibi iniyordu ama dışarıdan soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışsam da içimden çılgılık atıyordum. Garip bir sessizlik içinde saniyeler geçtikçe kafamın arkasındaki küçük bir ses fısıldamaya devam ediyordu: *Shaw nerede?*

"Siz ne halt istiyorsunuz?" Hissettiğimden daha cesur görüldüğümü umarak sonunda söyledim. "Beni sınıfın ortasında bir depoya götürmenizin bir nedeni var mıydı? Ve bacaklarım kırık değil. I

yürüyebilir, biliyorsun." Gözlerimi Vail'e diktim, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Lanet olsun! O maskeyi cidden mükemmelleştirmişti, ben de onun yerine Lee'ye döndüm. "Ve sen," bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirdim. "İlk günümde başımı belaya soktuğun için teşekkürler. Matematik zaten benim için bir kâbus. Bir de Bay Fortin gibi bir pislik çıkınca, tatlı dille geçer not alma umutlarıma veda edebilirim."

Lee'nin ağzının kenarları bir kez daha seğirdi. Vay anasını... Bu gerçekten de onu eğlendirmişti!

"İkiniz birden dilsiz mi oldunuz?" Aralarında bir ileri bir geri baktım ama sessiz kaldıklarında artık yettiğine karar verdim ve masadan aşağı atladım. "Tamam. Burada işimiz bitti-"

Kapıya iki sert vuruş ve ardından gelen iki tekme beni olduğum yerde durdurdu. Lee, sanki beklediği bir işaretmiş gibi hemen kapıyı açtı ve üçüncü bir kişi içeri girdi, başı eğik, kapüşonunu yukarı çekmiş, yüzünü neredeyse tamamen gölgede bırakmıştı. Ama kim olduğunu hemen anladım.

"Prenses'in kim olduğu neden umurumda ki, ben-" diye mırıldanıyordu, bir zamanlar çocuksu ve fısıltılı olan sesi şimdi derin ve hırıltılıydı, sanki saatlerdir çığlık atıyormuş gibiydi. Shaw başını kaldırdı, pencerelerden gelen ışık yüz hatlarını bana gösterdi ve kalbim durdu.

Shaw üçü arasında en ufak tefek olanıydı, yine de 1.80'in hiçbir şekilde kısa olduğunu söyleyemem. Diğer ikisinden daha zayıftı, siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolonla yüzüyordu. Sarı, sarkık saçları hemen hemen aynıydı, sadece koyu mavi gözlerinin üzerine düştüğü için biraz daha uzundu. Teni soluktu, elmacık kemikleri yüksekti ve yüzü erkeksiydi, yüz hatları bana bir Viking'i hatırlatıyordu. Ve her zaman hayranlık duyduğum o güzel, büzgülü dudakları beni görünce olduğu yerde durunca biraz aralandı.

"Casey..." diye nefes aldı, adımı fısıldarken sesi boğazında düğümlendi. Bir an sendeledi, düşecek gibi oldu, ama onun yerine şaşırtıcı bir hızla bana doğru koşmaya başladı, ben de şaşkınlıkla haykırarak geri çekildim, ama lanet olası masa tarafından engellendim.

Shaw beni yakaladığında oda patladı ve hem Lee hem de Vail bağırmaya başlayıp üzerimize gelirken kendimi geriye doğru uçarken buldum. Shaw'un kolunun etrafındaki yüzlerini görebiliyordum ve dehşete düşmüş görünüyorlardı, bu da benim şokumu ve korkumu daha da arttırıyordu.

"Sh-Shaw?" Uzaklaşmaya çalışarak ağladım. *Ne yapıyordu böyle?*

Ama başladığı anda her şey durdu. Lee ve Vail donup bizi izlerken Shaw beni kendine çekti, kolları beni o kadar sıkı sarmıştı ki neredeyse ciğerlerimdeki havayı boşaltacaktı. Yüzünü başımın tepesine gömdü, ciğerleri sanki beni içine çekiyormuş gibi genişliyordu. Bana sarılıyordu. Kimsenin kendisine dokunmasından hoşlanmayan Shaw, beni vücuduna yaslamıştı ve sanki beni diğer her şeyden korumaya çalışıyormuş gibi beni bir duvara doğru bastırarak şekilde döndürmüştü. O ve ben çocukken el ele tutuşurduk, evet, ama onu tanıdığımdan beri sadece iki kez ona gerçekten sarılmama izin vermişti. İlki gideceğimi söylediğimde, diğeri ise . Nefes alış verişi hızlanmaya başlamıştı ve bildiğim bir sonraki şey, tüm vücudu titriyor gibiydi ve bana doğru sarktı. Fiziksel olarak tükenmiş olmasına rağmen.

"Shaw? İyi misin dostum?" Lee bize doğru seslendi. Sesi neden bu kadar gergindi? Diğerlerini görmek için Shaw'un etrafına bakmaya çalıştım ama beni kollarının arasında tamamen hareketsiz tutuyordu. Diğer ikisi gibi kasları olmayan biri için şaşırtıcı derecede güçlüydü. Bir santim bile hareket etmeme izin vermedi.

"Bırak onu," diye tersledi Vail. Bu tavrı cidden sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Hayır," diye cevap verdiğinde Shaw'ın hırıltılı sesi yine kesildi. "Ona zarar verebilirsin-"

"Söz vermiştin!" diye neredeyse hırlayarak karşılık verdi. "Söz verdiğimi biliyorum ama henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

Orada öylece durdum, kollarında titriyordum, aklım karışmıştı, yarı dehşete düşmüştüm ve o kadar bunalmıştım ki gözyaşlarıma engel olmak zorunda kaldım. Uzandım ve omzuna hafifçe dokundum, hafif dokunuşumla vücudu hafifçe seğirdi ve fısıldadım, "Shaw?"

Bana bakabilmek için yeterince geri çekildi. Sadece masmavi gözlerine bakarak bile ne kadar perili olduğunu görebiliyordum. Etrafında koyu gölgeler vardı ve o zaman çocukluğunun kâbuslarından hâlâ acı çektiğini anladım. *Kahretsin... kahretsin, Shaw.*

"Neden beni dışarıda bıraktın?" Ona fısıldadım.

Shaw'ın gözleri sözlerim karşısında hafifçe gerildi ve kapüşonunu hâlâ sarkık sarı saçlarının üzerine çekmiş bir halde başını sertçe salladı.

"Neden buraya döndün, Casey?" Vail aniden sordu ve ben de ona doğru yürüyüp bir tokat atmaktan başka bir şey istemedim. Sanki beni gördüğüne gerçekten üzölmüş gibi bu sözleri söylemesi kalbime saplandı.

Yavaşça uzandım ve Shaw'ın ellerini vücudumdan çektim. Önce reddetti ama nazikçe dürtmemle istemeye istemeye bıraktı. Kenara çekildi ama diğer ikisinden çok daha yakınımdaya durdu ve koyu renkli kapüşonunun altından beni izledi. Lee ve Vail'le yüzleştirdim ve kendime soğukkanlılığımı korumam gerektiğini hatırlattım. Şimdi yıkılmayacaktım, hele de eski dostlarım bana öyle bakarken.

"Size hiçbir şekilde açıklama borçlu değilim. Hiçbirinize." Doğrudum ve Vail'in bakışlarını üzerimde tuttum. "Eğer yardımı olacaksa, ben seni görmezden gelirim, sen de beni görmezden gelmeye devam edebilirsin. Sadece son yılımı tek parça halinde atlatmak istiyorum."

"Geri dönmemeliydin Casey," dedi Vail bana. "Burası çok tehlikeli."

"Evet, ben de öyle duydum. Çakallar ve Vendetta, değil mi? Bir taraf seçmek mi gerekiyor?" Alay ettim ve kollarımı kavuşturdum. "Bu saçmalıkların hiçbirine bulaşmayacağım."

"Seçme şansın yok ki," dedi Lee ve kaşlarını kaldırarak ona baktım.

"Her zaman bir seçim vardır. Ben başımı öne eğip mezun olmayı seçiyorum, sonra da gideceğim." Pislik liderlerine ters ters baktım. "Tam da istediğin gibi."

Vail gözlerini devirdi, eski, terk edilmiş masalardan birine oturmak için uzaklaşırken tüm tavrı soğuk ve mesafeliydi. "Lee'nin dediği gibi, başka seçeneğim yok hayatım."

"Bana öyle deme," dedim ona, bana dudak bükerken ağzından çıkan sesteki nefret ediyordum. "Şimdi, ben senin soruna cevap verdim, sen de bu iyiliğe karşılık verecek misin?"

"Ne soracağına bağlı... *sevgilim*."

İçim biraz burkuldu ama duymamış gibi yoluma devam etmeyi seçtim, "Neden beni dışladınız?"

Bunu sessizlik izledi ve odadaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum, özellikle de arkamda kalan Shaw'dan. Hepsine baktım ama gözlerimle buluşan tek kişi Vail'di. Bu yüzden kendimi tuttum ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım ama çatlamanın eşliğine geldiğimi hissedebiliyordum.

"Neden? Size ihtiyacım vardı. En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama ayrıldığım an, sanki hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Öyle miydi?"

Arkamda Shaw'ın yaklaştığını hissedebiliyordum ve Vail'in ela gözlerinin omzumun üzerinden yukarıya doğru kayarak onu benden uzak durması için uyarırcasına başını hafifçe salladığını gördüm. *Ne, ben hastalıklı falan mıyım?*

"Biliyor musun?" Bir dakikalık sessizlikten sonra söyledim. "canı cehenneme. Sanırım olan buydu. Hiçbir şey. Madem konuşmayacaktın, neden beni buraya kadar sürükledin bilmiyorum-"

"Neden Harley'e geri döndün, Casey?" Vail tekrar sordu.

"Sana zaten *söyledim*... Başka seçeneğim yoktu."

"Bu bir cevap değil."

"Ve sen de soruma cevap vermedin. Sanırım bir çıkmazdayız." Ellerimi iki yana , sonra bıraktım, hayal kırıklığım şimdi daha da artmıştı. Şu anda bir şeyleri yumruklamak gerçekten iyi hissettirebilirdi. "İşte anlaşma. Sınıfa geri dönüyorum ve koridorlarda tanıımıyormuşuz gibi yürüyeceğiz. Tıpkı senin istediğin gibi." Kapıya doğru yürüdüm ama çantamı ve Lee'nin yere attığı kitapları almak için durdum ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Bir daha bana tekme atarsan, gerçekten parmaklarını alırım." Kapıyı açtım ve arkamdan kapattım ama kıkırdadığını duymadan önce değil.

Casey

VAIL, Lee ve Shaw'u geride bıraktığımda, günün sonuna bu kadar yaklaşmışken matematik dönmemin neredeyse hiçbir anlamı yoktu ama ofise teslim edebilmem için Bay Fortin'in o formu imzalaması gerekiyordu. Onları tekrar gördükten sonra duygularım allak bullak olmuştu ve . Başım dönüyor, yönümü şaşırmış hissediyordum. Geçmişten gelen patlama ve onunla birlikte gelen duygular kalbime ağır geliyordu.

Bunu yapabilirsin, Casey. Kimsenin seni zayıf görmesine izin verme. Tut onu.

Eve dönene kadar birlikte.

Sınıfın dışında durakladığımda, bu öğretmenin iki adam tarafından dışarı taşındıktan sonra beni sınıfta görmekten mutlu olmayacağını hissederek kendimi hazırladım. Yeterince eminim, yürüdüğüm an

içeri girdiğinde hazırды ve solmuş yaşlı yüzü öfkeyle kızardıktan sonra, sınıfını rahatsız ettiğim için, ona gösterdiğim saygısızlık için ve sadece The Hill'den olduğum için burada hak sahibi bir velet olmaktan kurtulamayacağım için beni azarladı.

O sözlerini bitirdiğinde zil çalmıştı ve diğer çocukların eşyalarını toplayıp yanımdan geçerken kıs kıs güldüklerini duyabiliyordum, bir iki tanesi yanımdan geçerken omzuma çarpmayı başarmıştı. Onunla yalnız kalan Bay Fortin, ben beceriksizce formumu imzalamasını istemeden önce bir dakika daha beni azarlamaya devam etti. Yemin ederim, adamın yüzü o kadar ki, burun deliklerinden ve kulaklarından duman çıktığını görmeyi beklerdim. Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki formumu elimden kaptı ve sanki bir art niyetim varmış gibi dikkatle okudu. Ona ne imzalatacağımı sanıyordu ki? RRSP'sinin ya da birikimlerinin hakları falan mı?

Ama diğer öğretmenlerimden gelen imzaları fark ettiğinde, nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, bir kalem kaptı ve adını karaladı, ucunu o kadar sert vurdu ki sayfayı en ufak bir şekilde yırttı. Kalem bana geri iterek tısladı: "Bir daha geç kalmayın ya da dersimi bölmeyin Bayan Cooper. Beni anladınız mı?"

"Evet, efendim." Başımı salladım ve formu alıp olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıktım.

Rekor bir sürede dolabıma geri döndüm. Görünüşe göre, burada günün sonunda zil çaldığında, çocuklar dışarı çıkmak için can atıyorlardı. Neden çıkmasınlar ki? Burası bir hapisane gibiydi. Dolabımın bulunduğu arka koridora ulaştığımda, birkaç dışında koridor neredeyse terk edilmişti.

Şifreyi hatırlamaya çalışarak kilidimi kurcalıyordum ki, yaklaşan ayak sesleri bana artık kilitli olmadığımı haber verdi.

artık yalnızdım. Omzumun üzerinden hızla kontrol ettim ve kendimi Celeste Wood ve onun Skank Squad'ı tarafından kuşatılmış buldum.

"Ne?" Bikkınlıkla sordum, havamda değildim. Ellerimi kaldırdım ve yanlarıma, kalçalarıma çarpacakları yere bıraktım. "Ben ne yaptım ki? Seni öğle yemeğinden beri görmedim... Şimdiye kadar seni kızdırmayı başarmış olamaz mıyım?"

Celeste bana sadece sırtıttı ve başını salladı. Aynı anda birkaç kız birden saldırdı ve ben de dolabımın içine düştüm. Kollarımı uzattılar ve onları itemeyeyim diye tuttular. Celeste yavaşça öne çıktı. "Bu küpeleri gerçekten çok beğendim..." dedi. Onları almak için uzandığında tepki gösterdim. Dolaba sırtımı dayadım ve tekme atarak karnına vurdum. Bu kaltağın bu küpeleri benden almasının imkânı yoktu. Onlar annemin hediyesiydi. Geriye dönüp baktığımda, onları bu okulda takmamam gerektiği açıktı ama bunu düşünmemiştim bile. Uyandım ve giyindim, onları zaten takmış olduğumu unutmuştum. Celeste öğle yemeğinde onları gösterene kadar hatamı fark etmedim ve onları giymemiş olmayı diledim. Ama hayır, böyle bir şansım olmayacaktı.

"Seni lanet olası amcık!" Celeste çığlık attı ve yüzüme sert bir tokat attı. Acımişti ama vuruşu oldukça zayıftı. Ellerini kulaklarıma götürüp sertçe çekmeden önce bana iki tane daha vurdu. Kulaklarımı yırttığını düşünerek haykırdım ama şans eseri kulak arkalarım yerinden fırlayıp yere düştü ve inciler kolayca kayarak cebe indi.

Kollarımı tutan kızlar beni iterek yere düşürdüler ve yan tarafıma birkaç güzel tekme attılar. Büzüldüm ve kendimi korumaya çalışarak dolabıma doğru kıvrıldım. Ama korkaklardı, güvenliğe yakalanmak istemedikleri için kaçmadan önce sadece birkaç tane indirebildiler. Orada kambur bir şekilde yatarken, bu okulun gardiyanlarının ciddi anlamda beceriksiz olduğunu düşünmeden edemedim. Birkaç

Bugün defalarca karşı karşıya geldim ve bu piçlerin hiçbirisi görünürde yoktu.

Birkaç kez nefes alıp verdim, yan tarafımı tutarken yüzüm buruştu. Kırıldıklarını sanmıyordum ama ağlıyorlardı... muhtemelen morarmışlardı. Yerden kalktım, hareket ederken gözlerim kapandı ve dolabıma yaslanıp alnımı soğuk metale bastırdım. Ağlamayacaktım... şimdi değil... ve kesinlikle bu yerde değil. Kulak memelerimi yokladım, hâlâ sağlam olduklarından emin olmak için ve sağlam olduklarını görünce rahatlayarak iç çektim. Annemin cenazesinde ağlamadıysam, bir çift küpe için ağlamayacağımdan emindim. Dolabımı açtım ve oradan çıkmaya hazır bir şekilde ceketimi aldım. Salon neredeyse bomboştu; köşeye sıkıştırılmamı izleyen birkaç öğrenci, ben hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ederken merakla bana bakıyordu.

Bu noktada sinirlerim bozulmuştu, bu yüzden eşyalarımı toplayıp arkamı döndüğümde, Vail'in yakınlarda durduğunu, karşı duvara yaslandığını ve kollarını kavuşturmuş beni izlediğini gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Yüzü okunmuyordu, karanlıktı ve sanki bana da saldırma isteğiyle savaşıyor gibiydi. Beynimin onun vücudunun her bir parçasına ve muhteşem yüzüne hayranlık duyan kısmını görmezden ve kendime terk edilmeyi, sürgünü ve şimdi de düşmanlığı hatırlattım.

"Ne?" Ona tısladım.

"Bir iyilik isteyelim mi?" diye alay etti, ağzının kenarı hafifçe kalktı.

Yüzümü ona döndüm, bir an için gözlerimi kapattım ve dudaklarımı yaladım, dilimde biraz kan tadı aldım. İtiş kakış sırasında bir şekilde kesmiş olmalıydım. Ama ona tekrar baktığımda, ifadesi değişmiş, her zamanki karanlık ve hesapçı halinden, şimdi bir şekilde daha da korkutucu olmayı başaran bir hale gelmişti. Kutsal

Kahretsin... Bu bir zamanlar tanıdığım Vail *değildi*. Bu tamamen başka biriydi.

Onun bu yönünü görmek beni şaşırttı ve tökezleyerek geri çekildim. Ama boğazımı temizleyip sert bakışlarına karşılık verirken kendimi toparlamayı başardım. "İyiliğe ihtiyacım yok," dedim kararlı bir şekilde, bununla ne demek istediğini anlamamıştım. "Bazen kötü şeyler olur... ve bunun seni mahvetmesine izin verebilirsin ya da sineye yoluna devam edebilirsin." Dolabımı kapattım ve ona karanlık bir bakış fırlattım. "Onlar *sadece* küpeydi..." Ona ve arkama bakmamak için kendimi zorlayarak dönüp gittim.

Eve geldiğimde Keith kanepede sarhoş bir şekilde sızmıştı. Onun yanından gizlice merdivenleri çıktım ve kendimi odama kapattım. Ancak o zaman uzun ve yorgun bir iç geçirdim ve tamamen bitkin bir halde yatağıma yığıldım. Bugün hem duygusal hem de fiziksel olarak çok yorucu geçmişti. Bütün gün okulun etrafında koşturmak, itilip kakılmaya hazırlanırken kendimi çok gergin hissetmek, geçmişten gelen patlamayla beni ciddi şekilde yormuştu. Çantamdan telefonumu çıkarıp Nylah'a mesaj attım ve antrenmanın nasıl geçtiğini kontrol ettim. Buraya geldiğimden beri tek can simidim ve tek gerçek tesellim oydu. Ama aynı zamanda o motorcuyu görüp görmediğini de bilmek istiyordum. Aynı adam olduğunu düşündüğünü duymak beni hâlâ korkutuyordu. Bu durum tüylerimi diken diken etti ve kendimi gün boyunca rastgele onu düşünürken buldum, güvende olmasını umuyordum.

Alt katta, Keith horlarken televizyonun sesini duyabiliyordum ve o Ashland şehrinde taksicilik yapmak için mesaisine gidene kadar kendimi meşgul etmeye karar verdim. Masama oturdum ve

ve odaklanmaya çalıştım, ancak ne yaparsam yapayım zihnimi dağıtamadım. Pencereden dışarıya, gri, kararan manzaraya bakmak için yana kayan gözlerim buğulanıyordu. Ekim ayının sonuna yaklaşırken, gün ışığı artık uzun sürmüyordu ve sık sık karanlıkta uyanıyor ve eve karanlıkta geliyordum. En azından o anki ruh halime uygun görünüyordu.

Meredith'in bana anlattıklarını düşündüm... çeteler ve bir taraf seçmemin nasıl beklendiği hakkında. Bu işin içinden çıkamayacağımı söylemişti ama ben yine de tamamen arka plana karışmaya niyetliydim. Umarım, istemeden de olsa yakaladığım ilgi zamanla geçerdi. Geçmezse, Vendetta'nın destekçisi olduğumu belli edecektim. Umarım, her kim olurlarsa olsunlar, onlarla aynı safta yer almak mezuniyete kadar hayatta kalmama yeterdi.

Celeste tamamen başka bir sorundu. Henüz bir taraf seçmemiş olmam umurunda değildi. Bana karşı duyduğu kin, her şeyden çok Tepeden geldiğim gerçeğine dayanıyor gibiydi. Büyük olasılıkla gözünün korktuğunu ve ben onun ayak parmaklarına basmadan önce saldırıyordu. En mantıklısı buydu. Muhtemelen hayatı boyunca zorlu bölgelerde yaşamıştı ve gücünü bu şekilde zirvede tutuyordu. "Onun yerini almak" gibi bir niyetim yoktu, özellikle de o yer Hunter'ın yanı gibi görüldüğü için, ama küpelerimi geri almaya kararlıydım. Siktiğimin kaltağı.

Sonra... çocuklar vardı.

Ne halt edecektim ki?

Vail neden bu kadar kızgındı? Lee neden bu kadar sessizdi? Ve Shaw... Tanrım. Bana sarıldığında titremesi, sesinin kırılması, her şey kalbimi sızlattı. Üçünü tekrar görmek beni düşündüğümünden daha fazla etkilemişti. Ne umduğumu bilmiyordum ama bu tepkiyi beklemiyordum. Düşmanlık, kafa karışıklığı ve açık bir isteksizlik... Shaw hariç. Lee de flört ediyordu.

Ama ben olduğumu anlayınca tamamen değişti ve soğuk davrandı. Kısa süreliğine yüzünün kırıldığı anlar oldu, ancak çabucak soğukkanlılığını geri kazandı ve beni tekrar gördüğü için öfkeli olan Vail'in yanında durdu.

Onları görmezden gelmek zorundaydım. Bu düşünce kalbimi acıtıyordu ama istedikleri ya da en azından kendi kabul ettikleri şey buydu. Neden? Bilmiyordum ve büyük olasılıkla hiçbir zaman da bilemeyecektim. Bu yüzden kendime odaklanmalı ve mezuniyete kadar nasıl hayatta kalacağımı düşünmeliydim.

Aşağı inip küpelerimi geri alacağım ve o üçü yokmuş gibi davranacağım.

Ertesi gün, okul için ne giyeceğime biraz daha dikkat ettim. Akademi'ye gitmek üniforma demekti, bu yüzden arkadaşlarımla dışarı çıkmadığım sürece kıyafet seçmeyi düşünmek zorunda kalmıyordum. Ama eşyalarımı karıştırırken, aslında ne kadar yersiz olduğumu fark ettim. Annem bana son moda, tasarım ürünler almıştı ve en sade kıyafetler bile yüksek fiyat etiketini haykırıyordu. Bulabildiğim en basit şey bir çift lacivert skinny jean, önünü kıvrıdığım siyah, bol bir bluz ve koyu renk topuklu ayakkabılardı. Lila saçlarımı her zamanki dalgalarıyla bıraktım ama bugün takı takmadım. Bu hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Dün dolabımın yanında Vail'e söylediklerime rağmen Annemin bana hediye ettiği küpeler Celeste Wood gibi bir sürtük tarafından alındı. Ama acımın ortaya çıkmasına izin veremezdim. Bu sadece okuldaki çocuklara beslenecekleri bir şey verirdi. Kim olduğumu ve neden birdenbire öğrenci topluluğunun bir parçası olduğumu bilmezlerse, o zaman bana atacak az cephaneleri olurdu.

Bana rüya gibi bir dinlenme görünümü verdiği söylenen pembe dudaklarım ve uzun, koyu kirpiklerim olduğu için makyajımı basit tuttum, bu yüzden sadece biraz dudak kremi ve göz kalemı sürdüm ve bir miktar maskara sürdüm. Bugünkü kıyafet seçimimin daha iyi uyum sağlamama yardımcı olacağını umuyordum.

Ne kadar da yan.

Celeste ve Skank Squad'ı öğle yemeğinde beni yine köşeye sıkıştırmakla kalmadılar, bu kez küçük deri sırt çantamı da çaldılar. Neyse ki cüzdanım ve telefonum dolabımdaydı ama tüm bozuk param, öğrenci kimliğim, kalemlerim ve defterlerim oradaydı. Daha da kötüsü, sürtük bugün annemin inci küpelerini takmıştı. Kızlar beni koridorda yerde kış üstü oturur halde bıraktılar ve ben de bileğimle dudağımdaki küçük bir kan lekesini sildim. Neyse ki, bu onların saldırısından aldığım tek yara gibi görünüyordu. Ders kitaplarımı alıp dolabıma atarken diğer öğrenciler etrafımda dolanıyordu. Othello'yu ve cüzdanımı kaptığım gibi kafeteryaya doğru yürüdüm, başımı eğerek dünkü öğle yemeğimi aldım ve yine bir köşeye oturup işime baktım.

Ama Celeste'in Hunter ve ekibiyle oturduğunu, yüksek sesle güldüğünü ve yeni mücevherlerini gösterirken saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığını duyabiliyordum. Sessizce öfkelendim ama yüzüme yansımaya izin vermedim. Kitabımın üzerine eğildim, dalgalı bir saç telini yüzümden uzaklaştırdım ve sessizce yemeğimi yedim.

Yemeğimi yerken, kafeteryayı incelemeye devam ettim ve alabildiğim kadar çok şey aldım. Herhangi bir bilgi burada hayatta kalmamın anahtarı olacaktı. Okulun genel nüfusu sporculardan, ineklerden, grup ineklerinden ve bunların arasında kalanlardan oluşuyordu. Ayrıca, daha küçük ekiplerin ve çetelerin bir parçası olması gereken daha sert görünümlü çocukların masaları arasında dolaşan, grup kızları gibi görünen kız grupları olduğunu fark ettim,

Bir çeşit ilgi umuduyla kendilerini erkeklere atıyorlardı. Bazı kızlar bunu anlıyordu, bir erkek kolunu bellerine doluyor ve onu kendine çekiyordu. Kıkırdarlar, hatta kucaklarına otururlar ya da bir öpücük alırlardı ama sonra kız yoluna giderdi. Onlar üye değildi. Üye olan kızlara farklı davranılırdı... en azından daha fazla saygı gösterilirdi. Meredith de onlardan biriydi.

Onu bir grup korkutucu görünümlü adamla otururken gördüm ve o birkaç kızdan biriydi. Ama onlarla konuştuğunda dinliyorlardı. Onların saygısı ya da koruması için flört etmesine ya da kendini sunmasına gerek yoktu. Sadece bunların Vendetta üyeleri olduğunu varsayabilirdim, çünkü onun da onlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Bana doğru baktı, beni gözlemimde yakaladı, gülümsedi ve kitabımı okumaya geri dönmeden önce karşılık verdiğim dostça bir el salladı.

"Merhaba prenses." Kafamı kaldırdığımda masamın yanında duran kahverengi saçlı, ürktücü görünümlü bir piç gördüm. Onunla göz göze geldiğimde ifadesi değişti ve bana küçük bir gülümseme verdi. En azından bunu yaptığında, başlangıçta ondan geldiğini hissettiğim soğukluğu ortadan kaldırmaya yardımcı oldu. Ama lanet olsun, bu lakattan nefret ediyordum.

"Benim adım Casey," dedim ve elimi uzattım. Elimi tuttu, kibar ama muhtemelen tuhaf jestim karşısında ağzının kenarı daha da kalktı. değildi. Akademi sayesinde kendimi bu şekilde tanıtmak bana aşılarmıştı. Ama sanırım adamın hoşuna gitti.

"Casey." Elimi bıraktı ve masanın kenarına yaslandı. Okulun, sırtında kurtlar olan siyah ve kırmızı ceketlerini giyen sporculardan oluşan gruptan geliyordu. "Ben Peter," diye bilgilendirdi beni. "Son sınıf."

"Ben de öyle," dedim ona, bana ne tür saçmalıklar yollayabileceğini merak ederek. Şimdiye kadar bana uzaktan da olsa dostça yaklaşan tek kişi Meredith'ti. İhtimaller bana karşı yığılmıştı.

"Demek sen de benim gibi buradan kaçmanın eşiğindesin, ha?"

"Yeterince erken gelemez." Daha ne kadar yolumuz olduğunu düşünürken burnumu kırıştırdım. Haziran çok görünüyordu.

Biraz güldü ama samimi görünüyordu. Belki de rol yapmıyordu? "Yakında buradan çıkacaksın," dedi bana. "Duyduğuma göre Celeste Wood sana Harley'de hoş geldin demeyi kendine görev edinmiş."

Bunu bir soru gibi değil, bir açıklama gibi söyledi. Okulda bu konunun konuşuluyor olmasından nefret ederek biraz soluklandım. "Öyle." *Omuz silk. Omuz silk...* "Aslında onur duydum. Benim için herhangi bir çaba gösterme zahmetine girmesi bile şok edici. Onun için bu kadar değerli olacağımı ama ne ki?"

Peter'ın kahverengi gözleri söylediklerim karşısında biraz dans eder gibi oldu ve tekrar güldü. "O tipik bir kıskanç, şımarık, işbirlikçi küçük sürtük," dedi bana, "ve tehdit ediliyor... açık ve basit."

"Bunu kendim de anladım."

"Sana yardım edebilirim, biliyorsun..." dedi sesini alçaltarak.

"Ne demek istiyorsun?" Anında . "Sana koruma sağlayabilirim."

Düşündüğüm şeyi ima etmiyor için dua ederek ona baktım. "Yani...?"

"Kimsenin sana bulaşmayacağından emin olacağım. Ve eğer..." Sesi kesildi ve ben imalı bir ton yakaladım.

Öğürme isteğimi bastırdım. *Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi söyleyecekti?*

Sonunda alt dudağını ısırarak, "Her şeyin bir bedeli vardır prenses," dedi ve içimden biraz öldüğümü hissettim. Bir bedelden söz ettiğinde, anında kendi üzerime kıvrılmak istedim. Görünüşe göre kızların buralarda herhangi bir şey için ödeme yapabilmesinin tek yolu buydu.

"Anlıyorum..." Çikolatalı sütümden uzun bir yudum alırken yavaşça söyledim. "Teşekkürler ama hayır. İlgilenmiyorum ve sana söz verebilirim ki asla da ilgilenmeyeceğim."

"Bunu düşünmelisin. Görünüşe göre Hunter'ın gözü senin üzerinde." Çakalların toplandığı yere doğru dik dik baktı ve Hunter'ın kehribar rengi gözlerinin Peter ve benim üzerimde, tüylerimi diken diken eden ürkütücü bir kaş çatmayla durduğundan emin oldu. "O senin zamanına değmez. Şirket de öyle." Vendetta'dan bahsetmediğini fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, ne diyebilirdim ki? Bu gruplar hakkında fikir yürütecek kadar bilgi sahibi değildim. Eğer istediğimi , herkes tarafından yalnız bırakılmayı tercih ederdim. İkinci gündü ve şimdiden iki grup bana yaklaşmıştı, Meredith'i de bir grubun parçası olarak sayarsam muhtemelen üç. Bir de dün Vail'den gelen 'iyilik' yorumu vardı. Ancak bunun, bir grup kızdan dayak yediğimi görünce yaptığı saçma ve ukalaca bir yorum olduğunu varsayıyorum. Eğer bu çetelerden birinin üyesiyse, hangi çetenin üyesi olabilir? Onu öğle yemeğinde hiçbir masada görmemiştim.

"Uyardığın için teşekkürler," dedim Peter'a. Ses tonumda biraz alaycılık vardı ama o bunu tamamen kaçırdı.

"Sorun değil, Prenses." Bana flörtöz bir göz kırptı ve diğer sporcuların oturduğu yere doğru gitti. Döndüğünde hepsi ona doğru eğildi ve kendi aralarında usulca konuştular.

Etrafıma bakındım ve konuşmamızın gözden kaçmadığını fark ettim. Hunter, Bryce, Celeste ve diğer çocuklar Çakallar'ın masasından kısık gözlerle beni izliyorlardı. *Harika, şimdi ne yapmalıydım?* Meredith'in masasında oturan birkaç erkeğin de izlediğini gördüm. İştahım kaçtı ve toparlandım.

Yemeğimin geri kalanını da fırlatıp attım ve kafeteryadan olabildiğince hızlı şekilde çıktım.

"Nasılsın, Chickadee?" Meredith, Ev Ekonomisi'ne girerken nefesinin altında bir şarkı söyledi ve beni bugün yapacak bir şeyler için tarif kitabına göz atarken buldu.

"İyiyim," diye kaşlarımı çatarak ona baktım, neden bu kadar neşeli olduğunu merak ediyordum.

"Sadece iyi mi?" Gözleri boş loblarıma kaydı ve bir tsk- tsk sesi çıkardı. "Duyduğum gibi değil. Yırılmadıklarına sevindim."

aşkına...

"Bu okulda benim hakkımda konuşmayan kimse var mı?" Dişlerimin arasından homurdandım.

"O kızlar ortadan kaybolduğundan beri dedikodular durgunlaştı," dedi sesi gerilerek.

"Ne?" diye sordum. Gözlerim irileşip ağzım açık kalarak sordum. "Kızlar ortadan kayboldu mu?"

Meredith başını , en az benim kadar sıkıntılı görünüyordu. "Burada çok oluyor, özellikle de son zamanlarda..." Sesi bir an için , sonra dönüp duvardaki kancadan fırfırlı pembe bir önlük aldı ve deri taytı, koyu renk, grafik tişörtü ve mavi saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturacak şekilde bağladı. "Her neyse, o orospu senin peşinde, TMZ gibi yayılıyor."

"Süper," diye mırıldandım, aklım hâlâ kızların kayboluşunu kabullenmiş gibi görünmesine takılmıştı, zorbalığa maruz kalmamın bu haberin önüne geçtiğini düşünmek midemi bulandırıyor. Buradaki çocuklar da en az Akademi kadar kötüydü. Sanırım nereye giderseniz gidin, dedikodu yine dedikoduydu.

Meredith yan tarafımı dürterek dikkatimi çekti ve küçük, yaramaz bir gülümseme sundu. "Surat asmayı bırak. Burada kimse Celeste'i gerçekten sevmiyor zaten. En azından, önemli olan insanlar bilmiyor. O kullanılmış, eski bir haber, ama sıkı sıkıya tutunuyor..." Gülümseme kayboldu. "O bir akal Fahişe. Kulüplerinin gerçek bir yesi bile değil. Hunter'ın en çok seviştiği kişi olduğu için saygı gördüğünü sanıyor ama hepsi bu. Hunter onun işinin bittiğine karar verdiği an, onun için her şey biter."

Bir an için Celeste için kötü hissettim. Değersiz görülene kadar kullanılıyordu ve sonunda eski bir sakız gibi tkrlp atılacaktı. Kasvetli bir tablo çiziyordu.

"Taraf bir grup semelisin, Chicky-Poo. Burada güvende kalmanın en iyi yolu bu," Meredith uzanıp sayfayı evirmemi engelledi. "Canım brownie çekiyor ve Haldon'un en sevdiği kek bu." Ben daha kim olduğunu sormadan malzemeleri almak için arkasını döndü. Ama ben omuz silktim ve onun seçimine uydum. Zaten brownie'yi seviyordum.

"Sessiz bir destekçi olacağım ama gerçekten... her ne halt ona karışmak istemiyorum," dedim düşünmeden. *Kahretsin Casey... büyük olasılıkla bu çetelerden birinin yesi olan biriyle konuşuyorsun.* Ama Meredith sadece güldü ve başını salladı, en ufak bir hakarete uğramış gibi görünmüyordu.

"Merak etmeyin, ye olmaya davet edilmeyeceksiniz." Bir torba un, kabartma tozu ve şeker getirirken kıkırdadı. Ben de biraz yumurta ve tereyağı getirdim.

Bir karıştırma kabını kavrarken, "Ben de bir hayran ya da her neyse, olmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Eğer bir taraf seçmek zorunda kalırsam, seçerim." "Biliyorum, tatlım. *Sadece yalnız kalmak istiyorsun...*" O

Dünkü sözlerimden alıntı yaparak. "Ama kötü şans, Buttercup," diye devam etti, iki yeni lakap takmayı başararak. "Seçme şansın yok

Harley. Yapabileceğin en iyi şey, sana sunulan boktan seçeneklerden daha iyisini seçip hayata tutunmaktır."

"Yaptığın bu muydu?" Kendimi durduramadan sordum. Gülümsemesi kaybolup bana baktığında yüzümün utançtan kızardığını hissettim. "Çok özür dilerim, öyle demek istememiştim-"

"Sorun yok." Başını eğdi, bana küçük bir gülümseme verdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Aksine, üzgün görünüyordu. "Sanırım buradaki çoğumuz bir şeyler yaşadık ve bir yerlere sığınmak zorunda kaldık. Ben kendiminkini mürettebatımla birlikte buldum." Başparmağının tırnağını ısırды. Sözleri sadece onun bağlılığının nerede yattığına dair şüphelerimi doğruladı. "Kıçımı sayısız kez kurtardılar..." Tekrar yüzüme baktığında ekledi: "Yalnız olursan, diğer kızlar gibi kaybolma ihtimalin artar. Bir grup bul, onlara bağlı kal. Birlikten kuvvet doğar."

Burnumu sokmak istemedim, bu yüzden ne istediğini sorma zahmetine girmedim. Çok kişisel hissettirdi ve eğer bu konuda konuşmak isteseydi, konuşmaya devam edeceğini düşündüm, ama . Ben de konuyu kapattım ve elimizdeki işe odaklandık.

Dersin sonunda taze brownieler yapıp ayırdık ve son dersim olan İngilizce dersine, o hiç sevmediğim iki çakalla birlikte girdim. Başımı öne eğerek sınıfa girdim ve yerime oturdum.

"Hey, Prenses." Hunter diliyle bir hareket yaptı ve ben açıkça öğürdüm.

"Sorun nedir, kaltak? Doğu Yakası'nın pislikleriyle takılmak için fazla mı ?" Bryce resmen bana tükürdü. Güzel bronz tenli ve uzun siyah saçları neredeyse sırtının yarısına kadar inen bir çocuğun etkileşimimizi yakından izlediğini fark ettim, yoğun bakışları çocuklara kaydıığında siyah gözleri tiksintiyle doluydu.

"Hayır, sadece çaresiz pisliklerle ilgilenmiyorum..." Bay Kennard odaya girerken mırıldandım.

"Az önce ne dedin sen?" Bryce bana tısladı ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. *Lanet olası kelime kusmuğu...* Yine kendimi ağzımdan kaçırmıştım ve şimdi koca ağzım yine başımı belaya sokacaktı. Ama ben daha bir şey söyleyemeden zil çaldı ve ders başladı ve Othello'nun ilerleyişi hakkında bir tartışma başladı. Ancak tüm bu süre boyunca Hunter ve Bryce bana ters ters bakıyordu ve zil çalar çalmaz buradan hızlıca kaçmam gerektiğini biliyordum. Tüm ders boyunca koltuğumda gergindim, sandalyemin kenarında sallanıp duruyordum. Çevremde, uzun, siyah saçlı çocuğun hâlâ beni izlediğini, benimle iki pislik arasında gidip geldiğini gördüm. Ama ben bakmadım. Notlarıma odaklandım ve yumruklarımı kucağımda sıkılı tuttum.

Sonunda zil çaldığında sandalyemden fırladım ve yerimi ayırttım.

Öğrenciler aceleyle dışarı çıkarken kalabalık koridorlarda kayboldum,

Okulu bir gün daha geride bırakmak için çaresizdim. Hunter ve Bryce'ın peşimde görmek için omzumun üzerinden arkama baktım ama ben küçüktüm ve insan kalabalığının içinde kolayca kaybolabilirdim. Koşarak dolabıma gittim, çantamı ve paltomu aldım, kapağını kapattım ve koridorda özgürlüğe doğru koşmaya hazırlandım. Ancak merdiven boşluğunu geçerken bir el uzandı ve beni kabaca kalabalığın arasından çekip aldı. Kocaman bir nefes aldım, yardım için bağırarak üzüldüm ama kocaman, etli bir el ağzımı kapattı ve bir tüy kadar hafifmişim gibi merdivenlerden yukarı çekildim. Beni merdivenlerden yukarı çıkaran dört adamın arasında Bryce'ı gördüğümde korku hissi tüm tenimi sarmıştı. Öğrenciler bizden uzak duruyor ve göz temasından kaçınıyorlardı. Çığlığımı bastırmak için tekme attım ve ele karşı bağırdım ama işe yaramadı. Küçük bir odaya çekildim.

İkinci katın yarısına kadar bir oyuk vardı ve çocuklar etrafımı sararak beni yoldan geçen öğrencilerin görüşünden gizlerken orada kaldım. Korkmuştum ve titriyordum. Beni tutan kişinin Hunter olduğundan hiç şüphem yoktu.

Hunter kulağıma mırıldandı: "O akıllı ağzın şimdiden başını belaya sokmaya başladı, Prenses," dedi. Ürperdim ve başımı sallamaya çalıştım ama o hafifçe güldü. "O tatlı dudaklarını kullanmanın daha iyi yollarını bulabilirim..."

Tekrar çırpındım ama beni yerden kaldırdı ve tuğla oyuğun duvarına çarptı.

"Huysuz tavrını her zaman sevmişimdir." Sesi boğuktu ve gözleri beni korkutacak şekilde doğrudan benimkilere bakıyordu.

"Süper," dedim ona. "Şimdi, bir adım geri gider misin? Baloncuğumu işgal ediyorsun. Sınır sorunlarım var."

Beni görmezden geldi ve onun yerine daha yakına eğilerek, "Eskiden yapmazdım," diye mırıldandı.

"Bırak. Bırak. Bırak. Beni," diye tısladım ona.

"Ne yapacaksın, küçük Cooper? Kıcı mı tekmeleyeceksin? Burası ilkokul değil," diye kıkırdadı. Boştaki eliyle uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Artık o kadar kolay değil." Ondan uzaklaştım ama gerçekten gidecek bir yerim yoktu. Arkadaşlarının hepsi arkalarını dönmüş, yüzlerini başka tarafa çevirmişlerdi; bedenleri bizi, eve gitmeden önce arkadaşlarıyla konuşmak için arkada dolaşan herhangi birinden koruyordu.

"İlgilenmiyorum-"

"Bana bir şans vermiyorsun, Prenses. Tek yaptığımız kavga etmekken sen hâlâ ilkokulda takılıp kalmışsın. Seninle kavga etmekten bıktım..." Ela gözleri vücudumun üzerinde geziniyordu ve gözlerindeki parıltıyı fark ettim.

"Seninle *hiçbir* şey yapmak istemiyorum ve her sikimse, senin o sikik grubun neyin peşindeyse. Sadece bu yılı tek parça halinde atlatmak istiyorum."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve belimdeki eli biraz sıkıştı. "Benim *puştlarım* benim ailemdir. Birbirimize göz kulak oluruz."

"Peki ya küçük suçlar? Yoksa bundan daha mı kötü? Ne tür bir pisliğe bulaştın Hunter?"

"Burada hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz Casey," diye .

Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak ona ters ters baktım. Sadece kısa bir anlığına ... bir acı parıltısı. Söylediklerimi düşündüm... adi suçlar ve başka hangi pisliğe bulaşmış olabileceğini... grubunun onun ailesi olduğunu ve hayatta kalmakla ilgili yorumunu. Bir an için kalbimin sıkıştığını hissettim. Biraz öne doğru eğildim ve gözleri bu hareketime şaşırarak hafifçe açıldı. Ama kendimi onun için biraz yumuşamaya zorladım.

"Peki ya Mark?" Ona nazikçe sordum.

İşte . Çocukken birlikte koşturduğu Mark DeLuca'dan söz edince biraz kırıldığını gördüm. Onu bu okulun hiçbir yerinde görmemiştim, hele Hunter'ın yakınında hiç. Yüzündeki ifade şüphelerimi doğruladı. Mark gitmişti. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Gözlerinin kenarları hafifçe seğirdi. Burun delikleri alevlendi ama sonra beni tutuşu biraz gevşedi ve sertçe başını salladı. Yavaşça kenara çekildim, bana izin verdiğiine sevindim, ama uzaklaşmadan elimi tekrar kavradı. Bana bakışı rahatsız ediciydi, her zaman yüzünde olan o ukala sırıtış gitmişti ve tüm o saçmalıklarının altına gömdüğü *gerçek* Hunter'ı gördüğümü fark ettim.

"Senden uzun hoşlanıyorum," dedi elimi sıkıca tutarak. Hafifçe çekiştirerek beni yaklaştırdı. Kendimi olduğum yerde buldum, Hunter çok yakınımda duruyordu ve bir kolunu başımın üstündeki duvara bastırıyordu. "Seni uzun zamandır istiyordum ama sen hep o üçüyle birlikteydin. Hep onları seçtin." Gözlerinde bir düşmanlık parıltısı gördüm. "Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermediler. Ve ben seni istiyordum. Seni şimdi görmek," diye titreyerek nefes verdi, "daha da kötü."

"Hunter-" Diğer eli bileğimi bırakıp göğsümün kıvrımını sıyrarak yan tarafımdan yukarı doğru kaymaya başladığında titreyerek uyardım. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ama bu hareket onu fikrimi değiştirmeye çalışmak konusunda daha kararlı hale getirdi.

Belimin küçük kısmını kavradı ve kalçalarını benimkilere bastırdı. "Seni istiyorum." Eğildi ve dilini boynumun kenarından geçirdi. Ciyakladım ve geri çekilmeye çalıştım ama bu onu daha da hırslandırdı ve saldırganlaştırdı.

"Kes şunu, bırak!" Göğsüne doğru geri itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

"Seni hep istedim, Casey." Alt dudağını yaladı. "Bir gün büyüyeceğini biliyordum-"

Elini karnımdan aşağı kaydırıp kot pantolonumun üzerinden beni okşadığında tepki verdim. Bacağımı savurdum ve kaval kemiğine tekme atmayı başardım.

"Lanet olsun!" Yanağıma sert bir tokat attı ve başım yana doğru kaydı. Ben daha fazla bir şey yapamadan uzandı ve üst kolumu sertçe yakaladı. Bağırdım ve onu tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalıştım ama o sıkı sıkı tuttu.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona bağırdım. "Bırak beni!" Bana attığı tokadın etkisine rağmen, hâlâ içimde karşı koyma isteği vardı. İki büklüm oldum, oyuktan kaçmaya çalıştım ama elleri hâlâ

Koluma sarıldı, sıktı, derimi sıkıca kavradı ve acı içinde bağırdım. Arkadaşları etrafımı sararak herhangi bir çıkış yolunu kapattılar ve hepsi dönüp bana baktıklarında altıma işemek üzere olduğumu anladım. "Hayır! Hayır, lütfen... Yapma! beni!"

O sırada Bryce atılıp bacaklarımı tuttu, Hunter ise beni kollarımdan tutup kaldırdı. İkisi de tutunmayı başarırken, ben de onları tutmaktan vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. Hatta bağırdım ve Hunter'a ters kafa atma umuduyla başımı geriye attım ama yaptığım hiçbir şey işe yaramadı. Gülüşerek beni merdivenlerin sonundan ikinci katın ana koridoruna taşıdılar ve koridor boyunca bir sınıfa açılan aralık bir kapının olduğu yere götürdüler. Kapının ince penceresinden ışıkların sönük olduğunu görebiliyordum ve beni onlarla birlikte oraya kilitleyeceklerini anladığımda midem bulandı. Daha fazla mücadele ettim, onun elinden kurtulmaya çalıştım, ama benim mücadelem bu hıyar için hiçbir şeydi. Arkadaşları da onu takip ederken kahkahalarına katıldılar, hepsi de yola koyulmaya hevesliydi.

"Dur!" "Lütfen, dur!" diye bağırdım. Bırak beni!" Öyle bir döndüm ki Bryce tutuşunu kaybetti ve ayaklarım yere çarptı. Elimden geldiğince çırpındım ve Hunter'ın tutuşu gevşedi.

"Kapa çeneni!" diye tısladı ve beni kendisi ve arkadaşlarıyla birlikte o odaya girmeye zorlamak için daha iyi kavramaya çalıştı. Ellerim uzandı ve kapı pervazının kenarını yakaladı ve can havliyle . Tutuşumun kaydığını hissedebiliyordum, bu yüzden kendimi kurtarmak için son bir çaba gösterdim... Çığlık attım.

Hunter beni kapının pervazından çekip aldı ve terli avucunu ağzıma kapattı, beni karanlık, boş odaya sürüklerken kulağıma yüksek sesle küfretti, arkadaşları da peşinden içeri doluştu. Kolayca boş öğretmen masasına götürüldüm, Bryce önden giderek kâğıtları, kalemleri yere süpürüp yer açtı ve kalbim neredeyse duracaktı. Toplu tecavüze uğrayacaktım...

Hunter'ın avucunu ısırabilecek kadar ağzımı açmayı başardım. Dişlerim o kadar sert kenetlendi ki kan tadı aldım ve bağırarak elini çalıştı ama ben .

"Siktir! Çıkar onu, çıkar onu!" diye bağırdı ve umduğum gibi beni serbest bıraktı.

Bunu yapar yapmaz havalandım, kapıya doğru koştum, kolların altına girdim ve hazırlıksız yakalanan diğerlerinin etrafından dolandım. Kapıdaydım, koridoru yırtmaya hazırdım ama bir kol beni ortamdan kavradı ve geri çekti. Bacaklarımı tekmeledim ve tırnaklarımla kolunu tırmaladım ve Bryce'ın bana sesini duydum ama . Vücudunu beni duvara yaslamak için kullandı, bir eliyle iki elimi başımın üzerinde sabitledi ve yüzüme dik dik baktı, boğuşmaktan nefes nefese kalmıştı.

Hunter'ın kanının tadını hâlâ ağzımda hissedebiliyordum, bir kısmı çenemden aşağı süzülüyordu, Bryce'ın yüzüne tükürüp sol gözünün tam altından vurduğumda. Piç kurusu zorlukla irkildi ama yedek eliyle uzanıp kanı sildi. Arkasından Hunter bana küfretmeye devam ederken elini sımsıkı tutuyordu. Tekrar çığlık atmak üzereydim ama Bryce tükürükle kaplı, kanlı elini kaldırıp ağzıma bastırdı ve son bir kez daha yardım isteyemeden beni susturdu. Tutuşundan , onu itmeye çalıştım ama vücudu bana baskı yaparken taş gibiydi ve ben mücadele ederken sertleştiğini hissettiğimde dehşete düştüm. Herif bundan zevk alıyordu!

Ancak mücadele ettikçe daha da yorulduğum ve yandaşlarımdan birinin kapıyı kapatmak için harekete geçtiğini gördüğümde içimi bir umutsuzluk dalgasının kapladığını hissettim. Bu gerçekten olacaktı.

Kapının kapanmasına birkaç santim kalmıştı ki, devasa bir figür kapıya çarptı ve kapıyı kış tarafına doğru kırdı,

Lee, Vail ve Shaw'un hemen arkasında olduğu halde odaya adım attı. Vail uzanıp ışıkları yaktı, ortalığı aydınlattı ve akalların üyelerini onlara gösterdi.

Lee gözlerini önündeki beş kişiye dikti ve sayıca az olmalarına rağmen gülümsedi... yavaş, ürkütücü bir gülümseme onu korkunç gösteriyordu, hatırladığım Lee'ye hiç benzemiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, yanlarında daha fazla üye olmasına rağmen, iki adam Hunter'a yaklaştı ve gergin görünüyorlardı. Ancak Bryce, Lee'yi görünce kılını bile kıpırdatmadı ve olduğu yerde kalarak beni duvara yapıştırdı. Shaw arkadaşının etrafından dolanana kadar vücudunun hafifçe sarsıldığını hissettim. Shaw hantal kazağının altına gizlenmişti, Bryce'ı bu kadar tedirgin eden de buydu.

Shaw'un koyu mavi, gölgeli gözleri bana kilitlendi, ellerimin başımın üzerinde sıkışmış olduğunu, ağzımın Bryce'ın kan ve tükürük bulaşmış eli tarafından kapatıldığını ve vücudunun benimkine nasıl bastırıldığını görüyor ve bir adım ileri atıyor, ancak Lee onu durdurmak için bir kolunu salladığında duruyor. Ancak onun bu hareketi üzerine Bryce harekete geçti, etrafında dönerek beni de yanına aldı, böylece sırtım bir kalkan gibi onun önüne yapışırken, o da Hunter ve diğerlerine doğru ilerledi. Elini ağzımdan çekti ve onun yerine boğazımı tuttu, beni yerimde tutmak için kolunu karnıma sardı ve kulağıma tısladı. "Ses çıkarırsan seni boğarım. Kaçmaya çalışırsan seni boğarım. Karşı koymaya çalışırsan? Boynunu kırarım."

Çenemdeki kan lekesini hissedebiliyordum ve odanın diğer tarafında duran üç kişiye baktım. Lee diğerlerini incelerken Shaw hâlâ Bryce ve beni izliyordu ama bakışları birkaç saniyede bir bana kayıyordu. Düşündüm ki

tehditkâr bakışları olmadan da yeterince korkutucu olduğunu fark etti.

O sırada Vail bir adım öne çıktı ama tamamen Hunter'a odaklanmıştı ve buradan, diğer ikisinin önünde kendini ortalarken ondan yayılan nefreti hissedebiliyordum.

"Ne halt ediyorsun, Tremblay?" dedi yavaşça, sesi o kadar sakindi ki bağırmasından daha ürpertici geldi.

Hunter doğruldu ve çocukların görmesi için elini uzattı. "Küçük sürtük beni ısırdı. Sadece ona bir ders veriyordum, hepsi bu."

Vail ısırik izimi görünce sıırttı. "Bırak da küçük bir kız seni yine dövsün, ha?"

Küçük kız dediğinde, içinde bulunduğum duruma rağmen ona kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. *Küçük kız, dedi. Siktir git, Vail!* Ama Bryce'ın boğazımı sıkın tutuşu bana uyarısını hatırlatacak şekilde hafifçe sıkılaşıncı kendimi tuttum.

"Bakın, özel bir konuşma yapıyoruz. Gidip kendi işinize bakabilirsiniz," diye çıkıştı Hunter.

Vail'in bakışları diğerlerini taradı, Bryce'ın beni nasıl kısıtladığını kısaca not ettikten sonra eski düşmanııla tekrar yüzleşti. "Sohbet mi diyorsun? Pek öyle görünmüyor."

"Neye benzediği önemli değil. Bu seni ilgilendirmez."

"İşte ben de buna katılmıyorum." Bir adım öne çıktı ve beni şaşırtacak şekilde tüm Çakallar geri adım attı. Üçü arasında *Vail*'den en çok korkan onlar mıydı? Gerçekten mi? İnanamayarak diğerlerine baktım ve kesinlikle çok gergin oldukları izlenimini verdiler. Hunter bile durduğu yerde kıpırdanıyor, ağırlığı ileri geri kayıyor ve gözleri hızla kapıya gidip geliyordu, sanki Lee ve Shaw'u geçip geçemeyeceğini anlamaya çalışıyordu. "Bence Casey'nin gitmek istediği çok açık. Öyle değil mi sevgilim?" Elleri kenetlendi

Sesi alçaldı, her sözcüğün arasına karanlık bir kenar yerleşti ve Çakallar'ın içinde başka bir belirsizlik dalgasının yayılmasına neden oldu. Bryce'ın boğazımı sıkan eli bile biraz gevşedi, onun yerine eli aşağı kayarak omzumu kavradı.

"Evet, çok memnun olurum," diye bağırdım, bu odadaki herkesin beni duyduğundan emin olarak.

Bunu sessizlik izledi ve Tanrı'ya yemin ederim ki, bu odadaki testosterondan neredeyse boğuluyordum. Vail Bryce'a baktı ve başını salladı. "Onu duydun. Bırak onu. *Şimdi!*"

Piç kurusu bir an tereddüt etti ama hafif bir itmeyle beni bıraktı. Öne doğru tökezledim ve hemen Lee'nin kalın kollarına çekildim. Beni diğerlerinden uzaklaştırdı ve Shaw ile Vail'i sayıca az bir halde geride bırakarak odadan dışarı çıkardı.

"Ne hakkında-"

"İyi olacaklar," diye mırıldandı derin baritonuyla. Beni koridorda en yakındaki tuvalete götürdü, tuvalet erkekler içindi ve beni içeri çekti. Sonra bir baktım, beni yerden kaldırıp tezgâhın üzerine koydu, sonra birkaç kâğıt havlu alıp lavaboda ıslattı ve bana döndü. Havluları havaya kaldırdı, kara kaşlarını izin ister gibi kaldırdı, ben de başımı salladım. Dikkatle çenemi parmaklarının arasına alarak beni yerinde tuttu ve kanı ve tükürüğü nazikçe sildi.

"Siz nereden biliyorsunuz?" Çığlık atmaktan boğazımda ağrı hissederek ona usulca sordum.

"Gece yarısı," diye gürledi, Hunter'ın tokadından dolayı yüzümde oluşan kırmızı izi incelemek için başımı hafifçe yana çevirdi.

"Gece yarısı mı?"

"O senin İngilizce sınıfında. Seni takip gördüm..."

Uzun siyah saçlı adamı ve etkileşimimizi nasıl gözlemlediğini hatırladım. "Adı Midnight mı?" diye sordum.

"O Metis. Bu onun tercih ettiği isim. Ama Haldon Cadot olarak doğmuş."

Haldon... Meredith Ev Ekonomisi'nde ondan bahsetmişti.

"O... bir arkadaş mı?"

"O da ekibimizin bir parçası, evet."

Ekip... bu da Lee ve diğerk ikisinin Vendetta'nın bir parçası olması gerektiği anlamına geliyordu. Eğer öyleyse ve Haldon da öyleyse, Meredith konusunda da haklıydım demektir. Yüzümü temizlerken sessizce bekledim; dokunuşları yavaş ve nazikti. Lee'nin her zaman beni güvende hissettiren rahatlatıcı bir yönü vardı. Benim dev oyuncak ayım gibiydi. Ama şimdi vahşiydi ve daha önce görmediğim korkutucu bir yanı vardı. Aynı zamanda, Lee konusunda Shaw ya da Vail konusunda olduğu kadar gergin değildim.

İşini bitirdi, kâğıt havluyu taşan çöp kutusuna attı ve telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdikten sonra tekrar cebine attı. Benimle yüzleştğinde ellerini tezgâhtaki kalçalarımın iki yanına koydu ve göze gelebilmemiz için başını eğdi. "Sana başka bir şey yaptılar mı?" diye sordu. Tehditkâr bir ton duyabiliyordum ve söylersem kan döküleceğini biliyordum.

"O kadar uzağa gitme şansları olmadı," diye fısıldadım, sesim boğazımdaki acıdan kırılıyordu. O şerefsizler bunu yapmadıkları için şükretmeliydiler. Lee'nin yüzünde bunu görebiliyordum. Hemen arkasını dönüp o sınıfa geri dönecekti. "çekmemem için çok fazla, değil mi?" Hafifçe güldüm ve boğazımdaki acıdan dolayı öksürdüm, durumla ilgili küçük bir şaka yapma girişimim boşa çıktı.

"Harley'de ne istediğinizin bir önemi yok. Bu şekilde değil. Burada çalışıyor," dedi bana, koyu renk gözleri yüzümde defalarca geziniyordu, sanki artık için yüz hatlarımdaki değişiklikleri not ediyor, hafızasına kaydediyordu. "Burada, yaklaşık

Boktan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak ve kaçabileceğiniz bir fırsat ortaya çıkana kadar dayanmak. Ne istediğimiz dünyanın umurunda değil, kimsenin de değil. Bizi bu bok çukurunun küllerinden çıkarmaya yardım etmektense yanışımızı seyretmeyi tercih ediyorlar."

"Kim yapacak?"

"Diğer herkes." Başını eğdi ve sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi derin bir iç çekti. "Neden buraya geri döndün, Casey?"

Lee olduğu için, her zaman çok iyi, çok tatlı olduğu için ona söyledim. "Annem öldü." Kelimeler dilimde ağırlaşmıştı ve onları söylediğimde göğsümde bir ağırlık hissettim.

Sakinleşti ve kollarındaki kasların tekrar tekrar nasıl esnediğini gördüm, sanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama başaramıyordu. "Ne oldu?" diye sordu bana, sesi biraz kırılmıştı.

"Araba kazası. O ve üvey babam öldü."

Başını salladı, bu bilgiyi sindirirken hâlâ bana bakmıyordu. "Peki ya şimdi?"

"Babamla yaşamak zorundayım."

"Siktir!" diye bağırdı ve doğruldu. Gözlerinin nasıl görebiliyordum, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibiydi ve bir an için ikimiz de konuşmadık, ta ki uzanıp kocaman, kaslı kollarını bana sarana kadar. Beni sert ve sıcak göğsüyle kucakladı ve ben de içinde eridim. Lee her zaman en iyi sarılmaları yapardı. "Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı başımın üzerinden. Ona tutundum, yanağımı kalbinin üzerine bastırdım, kalbinin sabit güm güm sesi beni rahatlattı. Bu rahatlığa, sarılmaya ve teselli edilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde biraz kırıldığımı hissedebiliyordum. Nylah sayısız kez yanımda olmuştu ama Lee gibi birinin bana sarılması bambaşkaydı. Kendimi, tüm acımı gösterebilecekmişim gibi hissediyordum.

ve benimle ilgilenmesine izin verdim. Bu yüzden beni rahatlatmasına izin verdim, o bizi hafifçe bir o yana bir bu yana sallarken ona sarıldım.

Banyonun kapısı pat diye açıldı ve Shaw ile Vail'in bir konuda tartıştıklarını duydum. Lee gitmeme izin vermedi, bu yüzden neler olduğunu göremedim.

"-Dudaklarını izin vermeliydi!" Shaw hırıliyordu.

Bunu bir itiş kakış ve Vail'in nefes nefese kalışı izledi, "Bu kadar ileri gitmesine gerek yoktu. Sakin ol ve bunu bir düşün-"

"Hayır! O pis orospu çocuğunun elleri kızın üzerindeydi, ağzı! Onun bağırsaklarını deşmek istiyorum!" Shaw tükürdü ve her kelimesinde ciddi olduğuna inanarak ürperdim.

"Şimdi olmaz. Diğerleri nerede olduğumuzu bilmiyordu ve bizim de onların ne paketledikleri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Eğer ilk yumruğu atacaksak, adamlarımızın bizi destekleyeceğinden emin olmak istiyorum."

Küçük kavgaları aniden sona erdi, Shaw "Burada ne haltlar dönüyor?" diye homurdanana kadar sessizlik devam etti.

Lee hafifçe geri çekildi ve diğer ikisinin kapının yanında durup merakla bizi izlediklerini görebiliyordum. Lee bana baktı ve ben de başımı hafifçe ona doğru sallayarak gözlerimle annem hakkında bir şey söylememesi için yalvardım. Vail'in bana Kaptan Pislik gibi davranması yüzünden, onun için bu kadar kişisel ve yıkıcı olan bir konuyu açarken kendimi pek rahat hissetmiyordum.

"Sadece onu rahatlatıyorum. Lanet olası pislikler yeterince uzağa gitmediler ama bakın." Yüzümü yukarı ve yana doğru çevirdi, böylece kızarmış yanağımı ve Bryce'ın boğazımda oluşturduğu morluk olduğunu tahmin ettiğim şeyi görebiliyorlardı.

Shaw hemen yine kendini kaybetti ve Vail onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldı. Ama aralarındaki boyut farkına ve Vail'in

daha büyük bir adamdı, mücadeleyi görebiliyordum. Shaw görüldüğünden çok daha güçlüydü ve arkadaşını iki kez itmeyi başardı. Vail sonunda Shaw'u kendine çekti, arkadaşına sıkıca sarıldı ve sadece kendisinin duyabileceği şekilde kulağına fısıldadı. Shaw bu dokunuş karşısında hemen sustu ve sanki hapsedilmekten acı çekiyormuş gibi yüzünün buruştuğunu görebiliyordum ama ben yavaşça, çok yavaşça izlemeye devam ettikçe gevşedi ve sonunda başını sallayarak oldu.

"Teşekkür ederim-" Söylemeye başladım.

Vail başını salladı. "Bu bedava bir şeydi, sevgilim," diyerek minnettarlığımın önünü kesti. "Beladan uzak dur çünkü bir sefere buralarda olmayabiliriz."

Gözlerimi ona diktim ve tezgâhtan aşağı atladım. "Ben senden yardım istemedim. Sen kendin teklif ettin."

"Yani çılgılık atmanız bir yardım çağrısı değildi, öyle mi?"

Neden ne zaman Vail'in etrafında olsam, onu tokatlamak istiyordum? "Bir kıza toplu tecavüze uğramaması yardım etmeye beleşçilik mi diyorsun?" Sözlerim karşısında üçü de irkildi ve ben de tiksintiyle başımı salladım. "Yardım edebilecek durumdayken neler olduğunu bildiğin halde seyirci kaldıysan sen de bir pisliksin." Yanından sıyrılıp kapıyı iterek açtım, önce koridorda Hunter ya da ekibinden biri var mı diye dikkatle kontrol ettim. Yine de boş olduğunu görünce aceleyle merdivenlerden indim. Arkamdan gelen ayak sesleri duydum ama kimse adımları söylemedi. Kalbim göğsüme çarparak arkamı döndüm ama gelenin sadece Lee olduğunu görünce anında rahatladım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, karşımdakinin o olduğunu fark ettiğimde öfkem azaldı.

"Eve sağ salim gittiğinden emin olmak için." Başımı salladım. "İyi olacağım."

"Eminim yapacaksın. Ama ben her karşı izliyor olacağım."

"Zahmet etme, Lee."

"Bu bir tartışma değil, Case," dedi, tüm neşesi kaçmış bir halde.
"Seninle geliyorum, hepsi bu."

Chapter eight

Lee: On Yaşında

"BAŞKA BİR BATTANIYEYE İHTİYACIN VAR MI, TATLIM?" Annem dairemizin koridorundan elinde en az iki ekstra yorgan ve babamla onun yatağındaki yorganı taşıyarak çıktı. Casey, Shaw, Vail ve ben oturma odasının zemininde, televizyonun önünde birbirimize sokulmuştuk. Casey'nin evinden ayrıldıktan sonra annem bizi doğruca eve getirmiş ve yerde uyumamız için bir alan hazırlamıştı. Saat geç olmuştu, muhtemelen sabahın erken saatleriydi ama yine de annem etrafta dolaşıyor, güvende ve rahat olduğumuzdan emin olmaya çalışıyordu. Ama gündüzleri kuru temizlemecide uzun saatler çalıştığını, sonra eve gelip babamla yer değiştirdiğini, böylece babamın büyükannem ve büyükbabamla ilgilenirken havaalanında işe gidebildiğini biliyordum. O

çok yorgundu. Yine de Casey'nin üzerine kendi kızıymış gibi titriyor, onun iyi ve rahat olduğundan emin oluyor ve hepimize sıcak çay ikram ediyordu.

Casey yerde Shaw ve benim aramda yatıyordu, Vail de başımızın üzerinde uzanıyordu. O adam kızın evinde cidden kendini kaybetmişti. Kesinlikle sıksa bir çocuktu ama o adamı yere sermiş ve polis gelmeden önce iki dakika boyunca yumruklarıyla onu orada tutmuştu. Kimse onu içine düştüğü delilik aleminden çıkaramamıştı... Casey dışında hiç kimse. Casey'nin tek yaptığı, hepimiz gibi onun da adını söylemekti ve adam sisinden kurtulur gibi oldu.

Onun üzerinde böyle bir etkisi vardı.

üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Annem ona sarılıp iyi geceler diledikten sonra, cesaretlendirici sözler fısıldayarak battaniyesinin altına sokuldu. "Annen güçlü bir kadın. Birkaç gün içinde iyileşip ayağa kalkacağını söylediler. Bu yüzden üzülme ve biraz dinlen tatlım," diye fısıldadı arkadaşşıma, boş fincanını alıp onu yatırmadan önce.

Gecenin kaosa ve boktan gidişatına rağmen, bu kızın yanımda yatıyor olması beni yeniden gülümsetmeye yetmişti. Shaw'ın her yatıya kalışında onu kıskanırdım, onlar uyurken elini tutan ben . Şimdi, ona sokulma şansım vardı ve yanımda olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hepimiz yerleştik. Annem tüm ışıkları kapatıp kilitleri iki kez kontrol ettikten sonra koridorda babamla benim paylaştığımız odaya doğru gözden kayboldu.

Dördümüz karanlıkta yatıyorduk, tek ışık salondaki gece lambasından geliyordu, bu da rahat bir parlaklık veriyordu ve arkadaşlarımla şekillerini seçebilmeme yetecek kadar aydınlatıyordu. Arkamda, Vail bir yığın halinde yere yığıldı ve saniyeler içinde uykuya daldı. Yaptığı şeyden sonra nasıl bu kadar huzurlu uyuyabildiğini bilmiyordum. Ben oldukça

O adamı can havliyle dövmeyi başardığından eminim. Hırsızlık olduğu ve yaşı küçük olduğu için çok şanslıydı. Yine de Casey onu sakinleştirdikten sonra son derece soğukkanlı bir şekilde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti. Hepimiz sorgulanmış ve Bayan Cooper Ashland General'a nakledilirken annemle birlikte eve gönderilmiştik. Casey'nin diğer tarafında Shaw sakinleşmişti ama her gıcırtının ve yabancı sesin farkında olduğunu biliyordum. Ara sıra başını kaldırıp odanın karanlık gölgelerini dikkatle inceliyor, sonra da başını yastığına koyuyordu. Diğer ikisinden biraz daha uzun sürdü ama sonunda o da bayıldı.

Ben ise uyanık bir şekilde az önce gördüklerimi düşünüyordum. Shaw'un cehenneme gittiğini biliyordum, ama Vail? Her zaman çok kontrollü, çok disiplinli görünürdü. Bu gece, değildi. adama saldırdığında kendini kaybetti ve gördüklerim kafamı karıştırıyordu. Onun için endişelendim. Zamanının yarısında kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmasına rağmen gerçekten acı çeken birini gördüm. Uzanıp bacağını buldum ve biraz okşadım.

Merak etme, kardeşim. Tuttum seni. Tıpkı her zaman sahip olduğun gibi

ben de seninkini alacağım. Kendi kendime gülümseyerek düşündüm. Bu üçü olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Harley İlkokulu'na geldiğim ikinci sınıftaki ilk günümü hatırladım. Sınıftaki tüm çocuklar üzerime geliyor, çamura itiyor, taş ve bok atıyor, babamın oturma alanının köşesindeki koltuğunda sessizleşmesine ve öfkelenmesine neden olacağını bildiğim isimlerle çağırıyorlardı.

Ve sonra.

Her şey değişti.

Taşlar saldırganların üzerine yağmaya başladı ve onlara nasıl bir his olduğunu tattırdı. Kafamı kaldırıp baktığımda uzun, dalgalı siyah saçlı, siyah gözlü ve soluk tenli bir kızın küfrettiğini gördüm.

Diğerlerine bağıırıyordu. Onun beni savunurkenki görüntüsü, hiç düşünmeden beni kurtarmaya gelmesi, diğerleri dağıldığında göğsümdeki o hissi hatırladım ve o bana doğru yürüdü ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Bana gülümseyişini, yanaklarında kendini gösteren gamzelerini, öfkeden tatlılığa o kadar hızlı geçişini hatırladım ki bir an için afalladım. Ama minnetle elini tuttum ve ayağa kalktım.

"Sen Lee'sin, değil mi?" diye sordu, yüzümü görmek için başını arkaya eğdi ve sıırttı.

"Uh, evet..."

"Ben Casey Cooper. Bunlar da Vail ve Shaw." Omzunun üzerinden işaret etti.

O zaman yalnız olmadığını fark ettim. Biri bronz saçlı, diğeri soluk sarışın iki çocuk onunla birlikteydi ve kaçan diğer çocuklara küfürler yağıdırıyorlardı.

"O aptalları dinlemeyin," diyerek, oyun alanının diğer tarafında güvenli bir mesafeye kaçıp metal aletinin altında toplanan saldırganların arkasından ters ters baktı. "Onlar ağızdan soluyanlar."

Onun isim takma tercihine güldüm ve kendime baktım, Saldırılarından dolayı aldığım kesik ve sıyrıklara bakıyordum. Düştüğümde avuç içlerimin derisi soyulmuştu ve kesinlikle canım yanacaktı. Ellerimdeki kanı görünce gözyaşlarımı tuttum. Bu adamların benim bir bebek olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Ama kırmızı damlacıkları gördüklerinde, üçü de yanıma gelip temizlenebilmem için bana tuvalete kadar eşlik ettiler. Erkeklerin odası olmasına rağmen Casey içeri girdi, tezgâha tırmanıp bacaklarını sallayarak ben yıkanırken sabırla bekledi, diğer ikisi ise tuvalete işemeyi tercih etmişti.

"Yardım ettiğiniz için teşekkürler çocuklar. Bunu yapmak zorunda değildiniz..." Mırıldandım, hâlâ gergin ve emin değildim. Bir şekilde geri ödeme mi bekliyorlardı?

nasıl? Onlara verecek hiç param yoktu. Ailem o kadar fakirdi ki, parçalanmış ve bazı durumlarda çok küçük gelen kıyafetler giyiyordum. Ayakkabılarımda delikler vardı ve çoğu gün öğle yemeği yemiyordum.

Casey adındaki kız bana kaşlarını kaldırarak şaşkın bir ifadeyle baktı: "Elbette baktık. Neden öylece durup izleyelim ki? Yanlış bir şey yapmadınız."

Klozetlerden birinden sifon sesi geldi ve Vail adındaki adam dışarı çıktı, pantolonunun fermuarını çekti, burada bizimle birlikte bir kız olmasından hiç de rahatsız olmamıştı. "Bu heriflerin sonu bir gün çöplük olacak," dedi kayıtsızca.

"Vail!" Casey ellerini yıkarken küçümsedi. "Böyle şeyler söyleme!"

Omuz silkti. "Bu doğru. Babam da öyle..." Durdu, bir an için dudağını ısırды, sonra suyu şakacı bir şekilde ona doğru fiskeledi ve kızın ciyaklamasına neden oldu. O ellerini kurularken çıkan sese gülümsedim ve Shaw başı eğik ve sessiz bir şekilde dışarı çıktı.

"Her neyse, o çocukların sana kötü davrandığını biliyorum ama buradaki tüm çocuklar öyle değil," dedi bana.

"Hayır, çoğu oldukça havalı. Ama Hunter ve onun aptal ekibi aptal boklar-"

"Vail!" Casey onu tekrar azarladı ama o, Casey'nin azarlayıcı ses tonuna karşılık olarak sadece sırıttı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve biraz geriye yaslandı. "Tetherball sever misin?"

"Elbette," dedim, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmek istemeyerek.

"Gidip oynayalım o zaman. Önce ben sana meydan okuyorum." O dışarı çıkarken Shaw da sessizce arkasından geliyordu. Casey uzanıp elimi tuttu ve beni de sürükleyerek önden yürüdü. A

Bizi avluda uzun bir zincire bağlı bir topun bir direğin tepesinden sarktığı boş bir alana götürürken kendinden emin yürüyüşü dudaklarımda bir neden oldu. Vail önden koşarak başka bir çocuktan önce topu kaptı, Shaw ise elleri cebinde ve omuzları çökük bir şekilde ilerledi. Bu çocuğun biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Çok gergin görünüyordu.

Casey elimi bıraktı ve koşarak ilerledi, omzunun üzerinden bana bakarken gülüyordu. Güneş yüzüne vuruyor, saçlarındaki açık kahverengi teller parlıyordu ve ben o anda aşık oldum. Peşinden koşmaya fırsat bulamadan omzunun üzerinden bana doğru koşan Shaw'ı gördüm, dikkati sadece bendeydi ve çok kızgın görünüyordu.

Whoa, whoa... onun sorunu neydi? Durduğum yerde donup kaldım ve çizik içindeki ellerimi kaldırdım, durup neye bu kadar kızdığını açıklamasını umuyordum. O sırada Casey arkadaşı hızla yanından geçerken arkasına baktı ve gülümsemesi kayboldu.

"Lee, !" diye bağırdı.

Kendimi hemen yere attım, sanki bir şey beni santimetrelerle ıskalamış gibi havanın sesi tepemde sertçe sallanıyordu. Shaw bedenimin üzerinden atladı ve biriyle mücadele ettiğini duyabiliyordum, kaldırımda sürtünen taşların, yerde çınlayan metallerin sesleri kulaklarımda çınılıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda Shaw'un neredeyse iki katı büyüklüğünde bir adamı yere serdiğini ve metal bir sopanın yanında yerde yattığını gördüm. Shaw çocuğun kafasını yakaladı ve çocuk hareket etmeyi tamamen bırakana kadar tekrar tekrar kaldırıma vurdu. Arka planda diğer çocukların çığlıklarını, koşuşturan ayak seslerini duydum ve bir baktım ki Casey beni yerden kaldırmaya yardım ediyor, Vail de Shaw'u muhtemel saldırganımdan kurtarmaya çalışıyordu.

"Bunu bir daha denersen DeLuca, gözlerini oyarım senin!" Shaw ılık atarken birkaç ğretmen koşarak geldi.

"Bay Bishop, dil!" Toplanan büyük kalabalığın arasından biri bağılıyor. "Sen daha iyi bilirsin... daha iyi... aman tanrımAman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım! Biri Müdür Weiser'ı arasın! Okul hemşiresini çağırın! Shaw nerede? Nerede o?"

Ama Shaw da Vail gibi gitmişti. Casey elimden tutmuş, beni kalabalığın arasından çekiyordu ki, öğretmen öğrencilerden taleplerde bulunmaya başladı. "Bunu Shaw mı yaptı? Kim gördü? Kimse görmedi mi? Shaw'un bunu yaptığını gören var mı?"

Ama kimse bilgi vermek için öne çıkmadı. Kimse tanık olmaya gönüllü olmadı ve dakikalar sonra Casey beni okulun arkasında temizlik malzemelerinin tutulduğu bir karavana götürdü ve diğer ikisini bulduk. Shaw köşede akan suyun altında titreyen ellerini , Vail de ona bir şeyler mırıldanıyordu.

"Shaw! Kötü mü yaralandın?" Casey ellerini kontrol etmek için yanına koştu ama başını kaldırdığında masmavi gözleri bakışlarımla buluştu ve öylece kaldı. Tek kelime etmedi ama bana her şeyi anlatan küçük bir baş işareti yaptı.

O gün, geniş ailemi buldum.

Casey'nin sırtına bakacak şekilde yattığım yerde yuvarlandım ve gülümsedim. Yavaşça uzandım, uzun, siyah saçlarından bir tutam bulana kadar parmaklarım sırtını zar zor sıyırdı. İki parmağımın etrafına doladım ve başparmağımla yumuşak telleri okşadım. Uykusunda yanımda usulca nefes alıp verdiğini duyabiliyordum ve boynumu omzunun üzerinden çevirdiğimde Shaw'la ellerini kavuşturduklarını görebiliyordum. Şanslı piç. Ama yine de ona ihtiyacı vardı. Tıpkı Vail'in kendini kaybettiğinde olduğu gibi. Tıpkı değerli olduğumu hatırlamaya ihtiyaç duyduğumda yaptığım gibi. Beni önemseyen insanlar olduğunu.

ve tüm bu dünyanın boktan olmadığını düşündüm. Arkadaşlarım gibi iyi insanlar da vardı. Önemsiyorduk. Ve eğer biz olmasaydık, Mark DeLuca, Hunter Tremblay gibi bok kafalılar ve Casey'nin bir zamanlar onlara verdiği isimle "ağız soluyan" çeteleri okulumuzdaki herkesi terörize ediyor olacaktı. Onları uzak tuttuk. Onlara karşı duracak kadar cesur olan bir tek bizdik.

On yaşındayken bile grubumuzdaki en kaslı kişi olarak görüldüğümü biliyordum. Herkesten bir karış daha uzun ve iki kat daha geniştim. Hoşuma gitmese de dövüşmek için yaratılmıştım. Aileme hayatta boktan bir kart dağıtıldığı için Harley'e ait değilmişim gibi hissediyordum, ya da belki de bir şey için cezalandırılıyorduk? Buradan nefret ediyordum. Kavgadan nefret ediyordum. Bölünmüşlükten ve adaletsizlikten nefret ediyordum. Bu hayata uyum sağlayamadığım için kendimi zayıf hissediyordum.

Ama güçlüydim.

Üç arkadaşım beni güçlü kıldı.

Birlikte, kendimizin en iyi versiyonlarıydık. Birbirimizi ve diğer herkesi gözetirdik. Biz bir takımdık ve birbirimize inanıyorduk.

Yanımda Casey iç çekti ve yüzünü bana dönerek yuvarlandı. Bir de baktım ki göğsüme sokulmuş, bir kolu yanıma düşmüş. Odanın gölgelerine uyum sağlayıp güzel yüzünü nefesimin kesildiğini hissettim. Uykusunda, kollarımı doladığımda ve sırtını tuttuğumda ağzının köşesinin nasıl kalktığını fark ettim. Vail'i ve o şanslı manipülatör herifin bu gece onu nasıl öptüğünü düşündüm.

Biraz daha sokuldu ve rahat bir uykuya daldı. Arkasında Shaw yavaş ve sabit nefesler alıyordu ve iyi olduğunu biliyordum. Yüzüne bakarken, ondan asla bu şekilde yararlanamayacağımı biliyordum, bu yüzden istediğim öpücüğü almak yerine, dudaklarımı alnına hafifçe bastırdım, onu fırçaladım

Parmaklarımla saçlarımı okşadım ve kızımı kollarımda, iki erkek kardeşimi de yanımda tutarak uykuya daldım. Birlikteydik, güvendeydik ve güçlüydük.

Chapter nine

Casey

İlk haftamda çok şey ÖĞRENDİM. Birinci kural, üzerinde asla değerli bir şey taşıma. Kural iki, asla dolabınızda yalnız kalmayın. Sizi arayan biri tarafından saldırıya uğramak için mükemmel bir yerdi. Üçüncü günümde Hunter yeniden ortaya çıktı ve omzumun üzerinden benimle başladığı işi bitirmekle ilgili tehditler mırıldandı. Onu görmezden geldim ve uzaklaştım. O andan itibaren okula geldiğimde, yakındaki ikinci el mağazasında bulduğum eski bir Air Force çantasını öğle yemeğine kadar ihtiyacım olan tüm kitaplarla doldurdum, böylece her dersten sonra dolabıma geri dönmek zorunda kalmayacaktım.

Öğrendiğim bir başka ders de bu okulda yangın, silahlı saldırı, bomba ve diğer olası kilitlenmeler için birden fazla tatbikat yapıldığı oldu. Ve çoğu

O zamanlar bu sadece bir tatbikat değildi; gerçek bir tehdit içindi. Perşembe günü Matematik dersinde alarm çaldı, üç kez tiz bir ses duyuldu ve Bay Fortin kapıyı kapatıp kilitlerken tüm çocuklar hiç duraksamadan sınıfın köşesine yığıldı. Dışarıda bir helikopter sesi duyduğumda ve polisin burada olduğunu fark ettiğimde neler olduğunu merak ederek ben de aynı şeyi yaptım. O anda dehşete düşmüştüm, yere çömelmiş otururken titriyordum.

Ama kısa bir süre sonra bir kolun omuzlarıma dolandığını hissettim ve kafamı kaldırdığımda Lee'nin diğer tarafımda oturduğunu ve beni kendine doğru çektiğini gördüm. Nereden geldiğini bilmiyordum, çünkü başlangıçta hiç konuşmadığım diğer iki çocuğun arasında sıkışmıştım. Ama o anda o kadar minnettardım ki, bütün hafta boyunca bu çocukların yanında gardımı aldığımı unutmuştum. Lee bana eve kadar eşlik ettikten sonra, yani yol boyunca bir metre arkamda yürüdükten sonra ben aceleyle merdivenlerden çıkıp kapıya doğru yürürken beni izledi ve o günden sonra tek kelime etmedi.

Ve şimdi buradaydı, kolunu omuzlarıma dolamış, bana güven veriyordu. Bu harekette el altından yapılmış bir şey yoktu. Bunu hissedebiliyordum. O sadece... *Lee* gibi davranıyordu.

Bu yüzden onun yanına sokuldum, dışarıdaki siren seslerini ve bağırışları dinlerken kendimi sakın ve toplu tutmaya çalıştım. Gerçek silah seslerini duyduğumda kulaklarımı kapattım ve gözlerimi kapattım. Silah sesi duymayalı uzun zaman olmuştu ve bu ses zihnimde hatırlamak istemediğim anılarla yankılandı. Diğer öğrenciler salatalık kadar soğukkanlıydı, sabırla oturuyorlardı ve tüm bunlar olurken hepsi nispeten rahat görünüyordu. Lee'ye şöyle bir baktım ve bir bacağını bükmüş, diğerini benim sol bacağımın yanına koymuş uzanmasına rağmen çenesinin gergin olduğunu ve gözlerinin hâlâ kilitli olan sınıf hiç ayrılmadığını fark ettim.

Kendi tarzında nöbet tuttuğu hissine ve bir an için biri buraya girmeye çalışırsa ne yapacağını merak ettim.

Dışarıda yine bağrıışmalar oldu ve ben irkilerek uzaklaştım, beni tutarken eli üst kolumda sıkılaştı. Bana bir kediyi anımsattı, an gerektirdiğinde saldırmaya hazırdı.

Parmaklarını saçlarımda hissettim, uzun telleri okşuyor, ara sıra şakacı bir çekiştirmeyele elinin etrafında dolaştırıyor, sonra tekrar taramaya devam ediyordu. Bu eski hareket beni her şeyden çok rahatlatıyordu. Çocukken saçlarımla oynayan, onları ören, tanıştığımız ilk yıl ona nasıl yapılacağını öğrettiğim bir şey yapan ya da sadece tekrar tekrar okşayan hep Lee olmuştu. Yavaşça ona baktım ve gözleri bana geldi. O kadar yakındık ki nefesini şakağımda hissedebiliyordum, alt dudağını içimde küçük bir heyecan yaratacak şekilde yalayışını izliyordum. Tanrım, onun dudaklarını hep sevmişimdir. Onlara dokunmanın, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir...

Ama sonra, her şey başladığı gibi çabucak sona erdi. Alarmlar kapandı, ışıklar tekrar yandı ve Bay Fortin kapının kilidini açtı ve derse devam etmek için tahtanın önüne geri döndü. Tüm çocuklar ayağa kalktı ve sanki sadece öğlen molası veriyormuşuz ve bir tetikçinin okulu basma ihtimaline karşı saklanmıyormuşuz gibi sıralarına geri oturdular. Lee beni bıraktı ve doğruca yerine döndü, sessizliği beni tedirgin ediyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Onunkinin önündeki masama geri döndüğümde, "Teşekkür ," diye fısıldadım.

sadece sessizlik vardı. Kısa bir an için onunla yüzleşmek ve nedenini sormak istedim. Hepsinin bana soğuk davranmasını hak edecek ne yapmışım? Ama sonra tekrar, onlara yalnız kalmak istediğimi söyledim. Bu yüzden defterimin üzerine eğildim ve tahtadaki notları karaladım. Çevresel görüşümde, yanımdaki pencerenin önünden bir helikopterin uçtuğunu görebiliyordum. Göz ucuyla baktım,

Yansımamı gördüğümde bir an için tetikçinin geri döndüğünden endişelendim. Kendime dönüp baktım ama beni hazırlıksız yakalayan arkamdan uzanan el oldu. Lee'nin saçlarıma dokunmak ister gibi uzandığını ama temas etmekten hemen önce durduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yüzündeki ifade, o gergin ve acı dolu ifade kalbimi burktu.

İstediğim gibi beni yalnız bırakıyorlardı. Ama görebiliyordum ki Eskiden gibi uzanıp saçlarımla oynamayı, yan yana oturduğumuzda saç tellerini parmaklarının arasında örmeyi ne kadar çok istiyordu.

En azından Shaw ve Lee'nin beni özlediğini biliyordum. Vail ise tamamen başka bir hikayeydi.

Onu koridorda gördüğümde beni görmezden geliyor, yoluma bile bakmıyordu. Onun için bir hiçten daha değersizdim ve bu canımı yakıyordu.

Daha sonra öğrendik ki, Şirket'in birkaç üyesi okul arazisine gelmiş ve görünüşe göre Çakallar'ın bir parçası olan belirli kişileri arıyorlarmış. Yumruklar atıldı, silahlar çekildi ve sonunda Harley Public elemanlarından biri bir polis tarafından bacağından vuruldu ve diğer ikisi tutuklandı. Geri kalanlar dağıldı ve olaya karışan Çakalların bir parçası olan adamlar sorgulanmak üzere getirildi.

İlk haftamın sonuna geldiğimde çok yorulmuştum. Sadece derslerime ve müfredatı yetiştirmeye çalışmıyordum, aynı zamanda okuldayken sürekli tetikteydim. Her zaman omzumun üzerinden bakar, Celeste ve kalabalığına dikkat eder ve Hunter ya da Çakal üyelerinden herhangi biri aceleyle diğer yöne doğru kaçardım. Tüm bunların ötesinde, her öğle yemeği saatinde her zamanki yerimde tek başıma oturduğumda Vendetta üyelerini görebiliyor, Meredith ve Midnight yüzünden onlar olduklarını anlıyordum,

Haldon ya da adı her neyse, hep onlarla birlikte otururdu. Ama ara sıra Shaw, Lee ya da Vail'in ögle yemeğinde onlarla birlikte oturduklarını, başlarını birbirine yaklaştırarak usulca konuştuklarını görüyordum. Bu da Lee'nin bir ekibin parçası olduğundan bahsettiği zamanki şüphelerimi doğruluyordu. Onlar üyeydi. Ve görebildiğim kadarıyla onlara her zaman son derece saygılı davranılıyordu. Ögle yemeği için Vendetta'ya katıldıklarında, yer onlar için boşaltılıyordu ve geri kalanlar söyledikleri her kelimeye kulak kesiliyor gibiydi, ki bu kelimeler genellikle Vail'den geliyordu.

Nylah'la da iletişim halindeydim, onunla mesajlaşıyordum ama bu yüz yüze görüşmekle aynı şey değildi. Bir taksiye atlayıp hafta sonunu onun evinde geçirmeyi çok istiyordum ama okul ve sporla ilgili çok işi olduğunu da biliyordum. O sapık motorcuyu hiç görmediğini söyleyip duruyordu ama ben ona inanmıyordum. Ne zaman sorsam, kısa bir "*hayır*"dan sonra konuyu değiştiriyordu. Bay Bryant da her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için mesaj attı ve Keith ile aramızda bir bağ olmamasına rağmen sorun yaratmak istemedim. Ben ayrıldığımda işiyle ilgili pek çok şeyle uğraşıyordu. Akşam yemeğinde Laila sanatından bahsettiğinde ya da Nylah ve bana günlerimiz hakkında sorular sorduğunda yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Bu yüzden ona iyi olduğumu, işlerin yolunda gittiğini söyledim ve öylece bıraktım.

Ama bu bir yalandı.

Okuldaki ilk haftamdan sonraki o ilk Cumartesi sabahı uyandığımda Keith gece vardiyasından yeni dönmüştü ve öfkeden deliye dönmüştü. Sanırım Cuma gecesi geç saatlere kadar parti yapanlar onu yol parasından mahrum bırakmışlardı. Tabii ki hiçbir fikrim yoktu, çünkü o öfkeyle içeri dalıp kapıyı gümbür gümbür açtığında ben küçük ikiz yatağımda uyuyordum.

"Ne-ne? Ne oldu?" , gözlerimi ovuşturdum, kalbim beni uykumdan uyandıran ani çarpıntı yüzünden çarpıyordu.

İçeri girdi ve hayatını nasıl mahvettiğini bağırarak anlatmaya başladı. Beni geçindirmek için nasıl aptal gibi çalışmak zorunda kaldığını, devletten aldığı ilk nafaka çekinin ancak bir haftalık yiyeceğe yettiğini ve benim onun hayatını tükettiğini... Sanki bunların hepsi benim suçummuş gibi. Şimdi onunla yaşarken, on dört yaşındayken annemin bana kısaca bahsettiği ve onu sorduğu kızgın, acı dolu, sarhoş halini gördüm. Bu konuda dürüsttü ama detay vermek istememişti. Keith odamda volta atarken, bağıırıp çağırırken ve hayatındaki her yanlış için beni suçlarken içimde bir öfke biriktiğini hissedebiliyordum. Ağlamayı reddettim.

Onun yerine, saçlarıyla uyumlu kırmızı yüzüne baktım ve orada kendimden hiçbir şey görmediğime sevindim. Bu kendimi ondan uzaklaştırmamı zorlaştıracaktı. Saçma sapan konuşmasını, benim hatam olmayan şeyler için beni suçlamasını dinledim ve yüzümde pasif bir ifade tutmaya çalıştım. Öfkeli bir aptalla tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu, sinirli bir tavukla kavga etmeye benzerdi. Hiçbir şey değişmeyecekti. Ben fikrimi savunmayı bitirdiğimde o hâlâ kızgın bir tavuk olacaktı.

"... senin orospu annen, beni sikip attı, beni o zengin hıyar için terk etti..."

Hayır, yapmadı.

Elveda soğukkanlılık. Annem ve Matthew'dan bahsetmek mi? Nuh-uh! Bana istediği kadar hakaret edebilirdi ama kendilerini savunmak için hayatta bile değilken onların peşinden gitmek? Sülük olduğu için onunla hiçbir şey yapmak istemedikleri için onlara hakaretler yağdırmak? Onlar gömülürken o yaşarken? Hayatta olmaz.

Yorganımı geriye attım ve pembe domuzcuk pijama altım ve açık gri atletimle ayağa fırladım ve ona ters ters baktım. "Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Bunları ben mi istedim sanıyorsun?" diye bağırdım. "Her şeyimi kaybettim! Her şeyi! Bu berbat bir şey.

küçük acınası hayatını mahvettin, ama *sen* benim babam olmalısın! Neden bir kez olsun öyle davranmıyorsun?"

Bir anda eli ve yüzüme çarptı. Başım yana savruldu, saçlarım mor bir perde gibi beni ondan saklıyordu. Donup kaldım. Annem ve Matthew bana hiç vurmazlardı. Onlara bir neden verdiğimden değil, ama yine de... Harley'e döndüğüm bu ilk hafta hiç bu kadar çok darbe almamıştım.

"Seni küçük pislik!" Keith bana tısladı. "Benimle bir daha böyle konuşursan, sana gerçekten şikayet edeceğin bir şey veririm!" Hışımla odayı geçti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı ve alt katta kayboldu. Umarım öfkesini atmak için uyumuştur.

Sersemlemiş bir halde orada durdum, hafifçe yanağıma dokundum. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum ama hayır, ağlamayacaktım... çünkü başlarsam duramazdım.

Pazartesi günü, Keith'in yanağımda bıraktığı iz morarmıştı ama makyajla kapatmak için elimden geleni yaptım. Hâlâ fark ediliyordu ama çok dikkatli bakmak gerekiyordu. Tüm hafta sonu Keith'ten uzak durdum, ancak Pazar günü izinli olduğu için zor oldu, bu yüzden odamda saklandım ve notlarımı en üst düzeyde tutmayı umarak okul ödevlerim üzerinde çalıştım. Nylah benimle çok gurur duyardı. Hafta sonu boyunca biraz mesajlaştık ama basketbolla ve ders dışı etkinlikleriyle meşgul olduğunu biliyordum, bu yüzden dikkatini dağıtmamaya çalıştım ve mesajlarımı minimumda tuttum.

Arkasına kırmızı güller dikilmiş fermuarlı gri kapüşonlu tişörtümü giydim ve beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Yüzümü gizlemek için kapüşonumu yukarı çekerek, bu haftanın geçen haftadan daha iyi geçmesini umarak okula doğru yola çıktım.

İlk dersim Matematik 30'du, bu yüzden aceleyle yerime geçtim, kitaplarımı çıkardım ve başımı eğip kapüşonumu yukarı kaldırdım. Neyse ki öğrencilerin çoğu beni görmezden geldi. Bir ya da iki fısıltı olabilirdi ama sonra herkes birbiriyle hafta sonları hakkında konuşmaya geri döndü. Lee odaya girdiğinde sandalyeme geri oturdum ve bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerinin yanağıma kaydığını gördüm ve bir an için çok kızgın görünüyordu ve bu beni çok korkuttu. Çabucak başımı eğip kitaplarımın üzerine eğildim ve ev ödevimizin bölümünü tekrar okuyormuş gibi yaptım.

"Ne oldu?"

Kukuletam çıkarılıp beni tamamen ortaya çıkarınca kaskatı kesildim. Arkamda Lee yerine oturmuştu ama o kadar yakınıma eğilmişti ki nefesini kulağımda hissedebiliyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzüne ne oldu?" Sesi ölümcüldü.

Omuz silktim. "Bu o kaltak Celeste ve onun kevaşe takımından..." Gözlerimi kitaplarımdan ayırmıyor, arkamı dönüp onunla yüzleşmeyi reddediyordum.

"Bana yalan söyleme." Sesi derinleşti ve kollarımdaki tüylerin kazağımın altında bile yükseldiğini hissettim.

"|-"

"Bir çürüğün ne kadar eski olduğunu söyleyebilirim, makyaj altında bile. Bu yeni. Peki kim yaptı bunu?"

"Belki de çok sakarımdır ve bir kapıya çarptım?" Dedim, umursamazca. "Ya da basketbol oynarken ayağım takıldı... Kahretsin, o kadar sakarım ki, her tarafımın izlerle kaplı olmaması şaşırtıcı."

"Yalan söylemeyi bırak, Casey."

Kahretsin... Bunca yıldan sonra bile içimi görebiliyordu. Bu neden karnımı zıplattı, kalbimi birazcık çarptırdı?

Lee'nin bana karşı bu kadar sezgisel olduğunu düşününce daha hızlı mı? "Bir akrabamla karşılaştım."

"mı?"

"Evet. Ama bunun kötü olduğunu düşünüyorsanız, *onu* görmelisiniz." Tam Bay Fortin içeri başımı kaldırdım, her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

"Çok kötü bir yalancısın, bebeğim."

Bu lakap karşısında yanaklarımın kızardığını hissettim ve sessiz kalmayı tercih ederek başımı tekrar öne eğdim. Ama en azından beni yalnız bıraktı. Zil çaldığında ayağa kalktım ve aceleyle sınıftan çıktım. Şu anda bu adamların hiçbirine karşı savunmasız olmak zorunda değildim ve Lee'nin tatlı koruyuculuğu, gizli sevgisi, o aptal lakap, hepsi beni rahatsız ediyordu.

Gün oldukça sakindi, ancak öğle yemeğinde kafeteryaya adım attığımda, işte o zaman ortalık . Her zamanki favorilerimin olduğu tepsiyi aldım, ancak masama doğru döndüğümde bir el tepsime çarparak tüm yiyeceklerimi yere düşürdü. Yemekhane ürkütücü bir şekilde sessizleşti ve bir stilettonun sandviçimi ezmesini izledim.

"oldu," dedim, sözlerime eğlence karışmıştı. I

Diğer öğrencilerin beni zayıf görmesine izin veremezdim, bu yüzden savunma olarak mizahı kullandım. Topuk çikolatalı süt kutuma bastığında ve kutu patladığında ve ayakkabının sahibi bağırdığında, gülmekten kendimi alamadım. Celeste Wood'un gözlerinin içine baktım. "Ne olacağını düşünüyordun?" Ona sordum.

"Dinle, seni küçük fahişe," diye tısladı bana ve basarak kayma riskini almaktansa süt kutumu tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Bu okuldaki tüm erkeklerin ağzının suyunu ne yaptın bilmiyorum ama *ben* Jackals'ın *bir* numaralı kızıyım. Anladın mı?"

Sözlerine yine kahkahalarla güldüm, acaba şimdi de şarkı mı söyleyecek diye merak ediyordum. Kendimi sevimsiz bir

Degrassi'nin bir bölümü. Onunla tekrar karşılaştığımda, genişçe gülümseyerek, yüzündeki şaşkınlığı gördüm. "Ciddi misin? Bütün mesele *bu mu?*" Ona başımı salladım. "Yapma Celeste... Bu kadar küçük ve güvensiz olma. Sanki bu okuldaki erkeklerin hiçbiri umurumda değil." Yalan dudaklarımdan o kadar kolay dökülmüştü ki. Vail, Shaw ve Lee'nin bu tartışmayı ilgiyle izlediklerini hissedebiliyordum. Bugün Vendetta'yla birlikte oturuyorlardı, buraya girdiğim andan itibaren varlıkları göze çarpıyordu. "Peki ya Çakallar? Onlar sende kalabilir, sürtük." Etrafından dolaştım, kafeteryayı tamamen terk etmeye karar verdim, ama uzun, manikürlü eli kolumu yakaladı ve beni yerimde tuttu.

"Seni lanet olası beğenmiş amcık!" diye dişlerinin arasından hırladı bana. "Ben bu okulun kraliçesiyim amına koyayım!" diye gevezelik etti ama gözlerim benden çaldığından beri gururla taktığı inci küpelerime kaydı. Bana savurduğu tehditleri ve hakaretleri zar zor kabul ederek onu duymazdan . Bana vurmak için elini kaldırdığında, , küpeleri loblarından yakaladım ve kopardım.

Celeste tiz bir çığlık attı ve beni bıraktı, elleri dehşet içinde kulaklarına doğru kalktı. Boynunun yan tarafından akan kanı gördüm ve bir hasar verdiğimi anladım.

"Bunlar benim," diye alay ettim ona, sesimi yükselterek. "Bir daha bana ait bir şeye dokunursan, seni *gerçekten* . Yara izleriyle yürüyüp gideceksin, sürtük." Şu anda bu hatuna ve onun sürekli saldırılarına dayanamıyordum. Hayatımda ihtiyacım olan son şeydi. Beni rahat bıraksaydı, kulakları sikilmiş olmazdı. Yaralanmayı hak etti. Arkamı döndüm ve yemekhaneden çıktım, onu etrafına toplanmış, teselli eden arkadaşlarıyla birlikte yüksek sesle ağlarken bıraktım. Hiçbiri beni takip etmek için harekete geçmedi ve her şey kristal gibi netleşti. Koyunlar

sadece çobanın emirlerini yerine getirirlerdi, ve şimdi? Liderleri düşmüştü.

Herkesin beni izlediğini biliyordum ama açıkçası umurumda bile değildi. Yemekhanenin kapısını iterek açtım, elimi arkamda kaldırdım ve arkama bakmadan herkese İtalyan kuşunu gösterdim. Bu okula geldiğimden beri zorbalığa uğramış, hakarete uğramış ve neredeyse toplu tecavüze uğramıştım. Resmi olarak hangi çete beni sahipleniyorsa onun safına *geçmem* gerektiği söylenmişti ve bu konuda başka bir seçeneğim yoktu. Hiçbir şekilde Hunter ve Çakallar'ın tarafına geçmeyecektim. Başlangıçta Vendetta'yı desteklemeye karar vermiştim ama Vail beni yine uzaklaştırdı! Benden bu kadar. Herkesin canı cehenneme.

"Cidden, Celeste tam bir salak!" Öğle yemeğinden sonra onunla Ev Ekonomisi'nde karşılaştığımda Meredith resmen kıkırdıyordu. Karıştırma kabına birkaç yumurta kırıp çırpmaya başlarken sııttım. "Yani, çikolatalı süt parlak ayakkabılarının üzerine döküldüğünde mi? Oh adamım, kayıp düşmesini umuyordum!" Gözlerini sildi, brownie karışımına başlamamı izlerken bana gülümsüyordu. "Gerçekten kulaklarını mı yırttın?"

Omuz silktim, "Hiçbir fikrim yok. Biraz kan vardı, sanırım öyle."

Meredith pırıl pırıl parlıyordu. "Kaltak bunu hak etti. " Kalçasıyla bana vurdu ve ben de ona sııttım.

"Bu küpeleri bir daha takmak isteyeceğimi sanmıyorum ama bu daha çok prensip meselesi. Geldiğimden beri peşimde ve saçmalıklarını destekleyecek hiçbir şey yok. Benden bu kadar."

"Aynen öyle, Kedicik!" Tekrar güldü. "Bize pençelerini göster! ederim, odadaki her erkeği erekte ettin!"

Meredith'in seçtiği kelimeleri duyan Bayan Adamson bize doğru bakarken bir kahkaha patlattım.

"Özür dilerim hanımefendi." Meredith yaşlı kadına el salladı ve kuru malzemeleri birbirine karıştırırken başını salladı. "Her neyse, sonrasında Hunter'ı görmeliydin..."

Hunter'dan bahsedilince biraz ürperdim. Geçen hafta zihnimde hâlâ çok tazeydi ve onun adını duyunca içimde bir ürperti hissettim. "Ne olmuş ona?" Mırıldandım.

"Celeste'e eğer sana bir daha dokunursa işinin biteceğini söyledi. Hiçbir zaman kulüplerinin gerçek bir üyesi olmadığını ve sadece bir hayran olduğunu, bu yüzden değiştirilebilir olduğunu söyledi. Kız çok sinirlendi. Bu okuldaki hiçbir kız hayran olmak istemez. Bu aslında *fahişe* için kullanılan nazik bir terim. Üyeler için anlamsızlar."

"Siz bir üyesiniz," dedim.

"Gerçekten de öyleyim!" Neşeli havası devam etti.

"Vendetta'daki şu adamları mı çıkıyorsun? Midnight ya da her neyse?"

"Haldon Cadot?" Ona mürettebat üyesi olduğu için seslendiğim gerçeğini görmezden gelerek göz kırptı. "Midnight sadece üyelerin onun için kullandığı bir takma ad. Üç yıldan biraz fazla bir birlikteyiz. Buradan çok uzak olmayan bir apartman dairesinde bir oda arkadaşıyla yaşıyoruz."

"Kulübünüzde başka biri mi var?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bizden birkaç yaş büyük. Aslında ondan bir oda kirliyoruz ama gerçekten iyi bir adam. Süper güvenilir. En ufak bir şaibesi yok." Bana gülümsedi. "Bunlar Harley'de bir insanda olması gereken önemli özellikler."

Bunu biliyordum. Bu yüzden Vail, Shaw, Lee ve ben çocukken birbirimize kenetlenmiştik. Birbirimize mutlak güvenimiz vardı. Eskiden .

"Çocuklar sana yaklaştı mı?" diye sordu aniden ve bir an için düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi düşündüm.

"Ne?" diye sordum. Telaşla başımı kaldırıp ona bakarak sordum. "Vail... seninle konuştu mu?"

"Neden yapsın ki?" Yüzümü ondan saklayarak kuru ve ıslak malzemeleri yavaşça karıştırmaya başlamak için arkamı döndüm.

"Son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, ilgisini çektiğinizi söyleyebilirim..."

İnanmayarak homurdandım. "Evet, tamam. Ve gökyüzü kırmızı." "Ben ciddiym Casey. Sana geldi mi?"

"Bir groupie olmak için hiç arzum yok," dedim ve onunla yüzleştim. "Vail benden nefret ediyor. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve bu gayet normal. Ben de onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Bu sözleri söylerken bile kalbim göğsümde çarpıyordu. *Seni yalancı!*

Meredith yine sadece güldü. "Tatlım, bunu biliyorum. Hiç de öyle bir tip değilsin. Celeste bunu görmeyebilir ama çocuklar senin... *ahlaksız bir kadın* olmadığını *biliyorlar*." Kıs kıs güldü.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve kollarımı kavuşturarak tezgâha yaslandım. "Ben bir... *kulübün* üyesi olmak istemiyorum..." *Gang*, aklımdan şöyle geçiriyorum. "Bu yüzden destekçi olacağımı söyledim."

Başını iki yana salladı. "Bir ekip, tatlım. Biz bir ."

"Aynı fark."

"Bu okuldaki kötü adamlar biz değiliz Casey," dedi, bana karşı ciddileşerek, ama dinledim, çünkü bana burası ve burada nasıl hayatta kalacağım hakkında bir şeyler söyleyen tek kişi oydu. "Asıl kötü adamlar bu duvarların dışında ve içeri girmeye çalışıyorlar. Çakallar bu yüzden bu kadar tehlikeli."

"Sen neden ?"

Karışıma uzandı ve yağlanmış bir tepsiye döktü. Hamuru dikkatlice yayarken onu izledim, böylece

ve hatta tekrar konuşmadan önce. "Sence Vendetta ve Çakallar neden anlaşmazlık içinde?"

"Eski rekabet mi?" Hunter ve çocuklarıyla çocukken kavga ettiğimiz zamanları düşünerek cevap verdim.

Başını salladı ve gülümsedi. "Bize bundan daha fazla kredi ver."

"Üzgünüm. Tamam. Yani bunun eski rekabetlerle bir ilgisi yok mu?"

"Hayır, burada daha büyük bir resim var. Yardım istediğimi yeterince biliyorum ama ekibimizin üst düzey üyeleri her şeyi gizli tutuyor. Bu güvenlik için. Korunmak için. Herkes ne kadar çok şey bilirse, hepimiz o kadar oluruz."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki bir an için güldüm, sonra geniş gözleri bana kaydı, yüz ifadesi donuk ve ciddiye. "Sen ciddi misin?" İnanamayarak söyledim.

"Kalp krizi gibi." Tavayı fırına koydu ve çantalarımızı bıraktığımız yuvarlak çalışma masalarından birine oturdu. Onunla tanıştığım ilk günkü örgü projesini çıkardı ve üzerinde çalışmaya başladı, kısa süre sonra bir battaniye yaptığını fark ettim. Karşısına oturdum, daha fazlasını duymayı bekliyordum. "Bir zeytin dalı uzatılırsa al," dedi sonunda ve dikkatle saydı.

"Bir ekibe katılma teklifi gibi mi?"

"Koruma için bir teklif," dedi sözlerini bitirip devam ettikten sonra.

"Korunmak için am satmıyorum," dedim pervasızca ve o da kıkırdadı.

"Hayır, bunu yaptığını hayal edemiyorum. Vail'in de seni bu şekilde kullanacağını hiç sanmıyorum."

Kafam karışmış bir halde gözlerimi ona diktim. "Vail benim hakkımda ne söyledi?"

Meredith'in mavi bakışları bana doğru kaydı, aniden rahatsız görünüyordu. Harika. Sadece ne dediğini hayal edebiliyordum.

"Boş ver, Mer. Sorun yok. Seni saçmalıklarımızın ortasına koymayacağım."

"Saçmalık mı?" Şaşkın görünüyordu.

"Evet, ama gerçekten sorun değil," diye iç geçirdim ve yorgun ve yenilmiş hissederek koltuğuma geri yaslandım. "Vendetta'nın tarafını seçiyordum ama istenmediğim açıkça ortaya çıktı," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Boş ver onu. Sadece götlük yapıyor. Sanırım lider olmanın bedeli bu." *Ha? Lider mi? Yani Vail Vendetta'nın başı mıydı?* "kadarıyla mürettebat tarafından gözden çıkarılmamışsın. Bana yakın dur. Sana göz kulak olacak kimse yoksa... yakayı ele verirsin."

Hunter ve Bryce'ı düşünerek, "Zaten ," diye mırıldandım.

"O da neydi?" diye sordu hızla, aniden korkmuş görünüyordu.

"Hiçbir şey," diye başımı salladım ve karalamaktan hoşlandığım yedek defterimi çıkarıp, eğilmiş, uzun burnunun ucundan küçük bir gözyaşı süzülen bir ejderhanın yüzünün hızlı bir taslağını karaladım. Etrafına, sanki etrafına düşüyormuş, rüzgârda dans ediyormuş gibi birkaç beyaz karanfil ekledim.

Anne... Bir kelimeyi düşünüyordum.

Çiçeklerden biri, en sevdiği.

Fırının sesi duyuldu ve Meredith örgüsünü bırakıp keklerimizi kontrol etti.

"Yine mi hanımlar?" Bayan Adamson geldi ve başını sallayarak geçen haftaki gibi aynı şeyi pişirdiğimizi gördü.

"Ne olabilir I Ne diyorsun? Onlar
şahane!" Meredith ona gülümsedi ve onları soğutma rafına yerleştirdi.

Kıvırcık beyaz saçlarını sallamaya devam etse de, öğretmenimizin ağzının kenarlarında seğiren gülümsemeyi görebiliyordum.

uzaklaştı.

"Bunu yapsaydım, muhtemelen o spatulayı kapıp kafama vururdu," dedim masada bana katıldığında.

Meredith dudaklarını büzdü ve bana doğru bir öpücük gönderdi. "Hepsi benim kadar sevimli olamaz." Gözlerimi devirip tekrar ejderha eskizimin üzerine eğildim, bana anlattıklarını, Hunter'ın çetesi ile Vail'in çetesini düşünürken zihnim dalıp gitmişti, her ikisinin de benden ne istediğini merak ediyordum. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim Casey?" Meredith sessizliği bozarak usulca konuştu.

Ses tonundaki ciddiyet karşısında hemen elimdeki kalemi bırakıp ona baktım. Meredith'in gülümsemesi kaybolmuştu ve yine de sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturmuş, dudağını ısırtıyor ve gergin görünüyordu.

"Ne ?"

Odadaki diğer kızlara baktı ama onlar kendi küçük dünyalarında dinlemekle . Dudaklarının arasından uzun, ağır bir iç geçirdi ve endişeyle bana baktı. "Yarın gece halletmem gereken bazı... *ekip* işlerim var. Ne yazık ki Haldon da geliyor ve ev arkadaşım gece vardiyasında çalışıyor. Haldon'un büyükannesinin hafta içi erken yatması gerekiyor..." Ben dinlerken sesi kesildi. Meredith'i hiç bu kadar gergin görmemiştim. Bu konuşmayla nereye varmak istediğinden emin .

"Tamam mı?" Devam etmesini umarak söyledim.

"Bak, sadece . Bir bebek bakıcısına ihtiyacım var."

Oh! Sözleri kafamda yankılanırken ona bakakaldım. Bir bebek bakıcısı. "Bebeğin mi var?"

"*Yeni yürümeye başlayan* bir çocuğum var," diye düzeltti beni. "Adı Amelie. İki buçuk yaşında. Biz okuldayken Haldon'un büyükannesi gün boyunca ona bakıyor, ama biz eve geldiğimizde, o oldukça

çok şey yapıldı. Özellikle yetmiş iki yaşındaki bir hanımefendi için çok fazla. Normalde Haldon ve ben belirli... *görevler* için eşleştirilmeyiz... ama bu durumda, hemen hemen tüm üyeler dahil oluyor."

Az önce söylediği her şeyi düşündüm. O ve Haldon'ın iki buçuk yaşında bir kızları var. İlişkilerinden sadece birkaç ay daha küçük bir çocuk. Ama dürüst olmak gerekirse, okulda birbirlerine nasıl davrandıklarını görmüştüm. Mutlu görünüyorlardı. Yürütüyorlardı. İçinde bulundukları koşullara rağmen liseyi bitirmeye çalışmaları bile takdire şayandı.

"Ne zaman uğramamı istersiniz?" diye sordum.

Meredith'in ifadesi canlandı, "Ne?"

"Saat kaçta senin olmalıyım? Ne kadar geç?"

"Sabah altıdan bire kadar mı? En geç iki mi?" Bana geç saati söylerken dudaklarını büzdü.

"Sorun değil," kolayca cevap verdim ve tepkime şaşırdığını görebiliyordum. "Eski mahallemde her zaman bebek bakıcılığı yapardım. Övünmek gibi olmasın ama çocuklarla aram iyidir. Ayrıca kalp masajı eğitimimi de tamamladım." Nylah'ya beni de yanında sürüklediği için zihinsel olarak teşekkür ettim.

"Senin için sorun değil mi?" Sesi yumuşaktı ve Meredith ilk kez gerçekten savunmasız görünüyordu ve bu doğrudan kalbime çarptı.

"Evet, sorun değil. Son dakikada bakıcı bulmak zor olmalı, değil ?"

"Olabilir, evet," diye nefes aldı, sesi rahatlamış gibiydi.

"Stres yapmana gerek yok. Biraz erken geleceğim, böylece Amelie için bilmem gereken her şeyin üzerinden geçebilirsin. Bana adresini mesaj atabilir misin?" Telefonumu kaldırdım ve bana numarasını bekledim. Verdi ve dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyordum, gerçek bir gülümseme. Minnettar bir gülümseme.

Sonra bana baktı, yüz ifadesi bir an için okunamaz hale geldi. "Teşekkür ederim, Casey."

"Endişelenme, Mer. Burada tanıştığım en iyi insanlardan birisin. Yardım etmek isterim." Ona kendi alametifarikası olan göz kırpmalarından birini gösterdim ve o da sıırttı.

"Amelie biraz ele avuca sığmaz olabiliyor. Eminim Haldon'un büyükannesi biz okuldayken onu şımartıyordur."

Güldüm, "Her şey girecek. Sadece... sen eve geldiğinde yatağında olmazsa beni suçlama. Çocuklar bende bir zayıflık seziyorlar ve bundan faydalanmak istiyorlar. Sevimli bir yüze bayılırım."

Ertesi gün geç uyandım. Dün gece berbattı. Keith dün gece içmemiştı ama ondan çocukluğumdan hatırladığım tanıdık bir düşmanlık hissettim. Günümün nasıl geçtiğini sordu, ben de ona derslerimle ilgili basit bir anlattım ve o da homurdanarak cevap verdi ve televizyonu açtı. Akşam yemeği için ne yapabileceğime bakmak için buzdolabına gittiğimde, oldukça boş olduğunu gördüm, ancak dondurucu dondurulmuş yemeklerle doluydu. Ben de o vardiyasına gitmeden önce bölüşmemiz için bir tanesini mikrodalgaya attım. Televizyonun karşısında sessizce yemek yedik, hiç duymadığım bir polis dizisi izledik ve sonra tek kelime etmeden işe gitti. Gecenin geri kalanını notlarımı gözden geçirerek, onları yeniden yazarak ve küçük ev ödevlerini bitirerek geçirdim. Ardından, gecenin geri kalan saatlerini amaçsızca sosyal medya tavşan deliğinde gezinerek geçirdim ve gece yarısına doğru paydos ettim. Her yarım saatte bir uyanıyor, yatakta dik oturuyor, nefes nefese kalıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Her zaman avlanıyormuşum gibi hissederek uyanırdım.

Birkaç kez, pencereden dışarı bakmak için perdeyi geri çekerdim. Siren sesleri, ara sıra bir motorun gürültüsü ya da caddeden gelen bağırışlar huzuru bozuyordu - bir zamanlar alışık olduğum tüm sesler. Ama Meredith'in Ev Ekonomisi dersinde söylediklerini düşünüp duruyordum.

Gerçek kötü adamlar bu duvarların dışındalar ve içeri girmek için. Bu da ne demek oluyor? Hunter ve çetesinin bu yüzden bu kadar tehlikeli olduğunu söylemişti. Peki amaçları neydi? Eğer Kelt Canavarları ve Yüzsüzler onları kullanıyorsa, bu ciddi bir şeydi. Uyuşturucu muydu?

Vail, Lee ve Shaw'a gelince, görünüşe göre onlar diğer tarafta savaşıyor, öğrencileri bu saçmalıktan korumaya çalışıyorlardı. Ama o zaman benim hangi tarafı seçtiğimin ne önemi vardı? Neden önemliydim ki?

Şu anda ise sadece hazırlanmak için çabalıyordum. Bir çift siyah tayt, kanarya sarısı rahat bir atlet ve beyaz hırka giymiştim. Saçlarımı açık bıraktım, arkasına saklanabileceğim bir perde görevi gördüğünü fark ettim. Kendime yeni şeyler almak için yerel alışveriş yapmam gerektiğini hatırlatıp duruyordum ama aynı zamanda kim olduğumu da değiştirmek istemiyordum. Öte yandan, kim olduğumu *sevip* sevmediğimden bile emin değildim. Temelde yeni bir çevreye uyum sağlamış ve şimdi başka bir çevrede mücadele eden birinin ürünüydüm. Kasım sonunda on yedi yaşıma ve kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve tüm bu sosyal drama ile kafam her zamanki gibi karışıkı.

Bugün okula giderken dünkünden daha endişeli hissediyordum. Aynada kendime baktım ve ne yapacağımı merak ettim. Meredith bir şeylerin emin görünüyordu, ona yakın durmamı çünkü ekibin beni henüz gözden çıkarmadığını söylüyordu ama sözleri beni germişti.

Okulda da pek bir şey değişmemişti. Celeste hâlâ bana ölümcül bakışlar atıyor ve nereye gitsem fısıltılar beni takip ediyordu. Bununla birlikte, havada bir tür gerginlik hissedebiliyordum. Skank Squad'dan gelen fısıltılara rağmen, diğer herkes beni rahat bırakıyordu. Ancak diğer herkes gergindi ve başlarını aşağıda tutarak hızla hareket ediyorlardı. Birinin kitabını dūřürmesi ya da sınıf kapısının çarpması gibi yüksek seslerde çocuklar kendilerini geriye atıyor, bu da herkesi dikkatli ve tetikte yapıyordu.

Ne haltlar ?

Öğle yemeği vakti geldiğinde, günü bitirip eve dönmek istiyordum. Tüm sabah boyunca yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim. Meredith'in ona yakın durmam uyarısına rağmen sabah boyunca onu görmemiştim. Birlikte paylaştığınız tek ders öğleden sonraysa bunu yapmak zordu.

Dünkü yemeğin aynısını aldım ve kenarda aynı yere oturdum. Othello'yu yine yanımda getirmiştim ve tek başıma oturmuş, yemek yerken okuyormuş gibi yapıyor, aslında etrafımdaki herkesi gözlemliyordum.

Hunter ve grubunu odanın karşı tarafında, Atrium'a açılan kapılara yakın bir yerde seçebiliyordum. Vendetta arka tarafa yakındı, hapishanenin parmaklıklı pencerelerinin olduğu duvarlar boyunca uzanıyordu. Meredith'in mavi kafası hepsinin arasında göze çarpıyordu ve Shaw'ı görebildiğimi sanıyordum ama başka kimseyi göremiyordum. Vail orada değildi. Lee de yoktu. Ya da Meredith'in adamı. Yakın durmamı söylediğini biliyordum ama üye olmadığım halde o masaya gittiğim için kendimi garip hissediyordum.

İki mürettebat ve etrafındakiler sessizdi, başlarını öğle yemeklerine eğmişler, arada bir birbirlerine şüpheli bakışlar atıyorlardı. Arada sırada kirpiklerimin arasından bakıp Shaw'un bana doğru baktığını fark ediyordum, birkaç kez beni izlediğini yakaladığımda başımı çevirme zahmetine bile girmemişti.

Bu arada diğerk öğrenciler, diğerk gruplara ait olanlar, sohbet ediyorlardı, ancak bazıları da endişeli görünüyordu. Bir şeyler oluyordu... Onlar da benim gibi ne olduğunu bilmiyorlardı.

Yemeğimi yemeyi neredeyse bitirmiştım ki, ortam sessiz ve uğursuzdan ani bir hareket patlamasına dönüştü.

Koridordan bağırış çağırış ve dolap çarpma sesleri geliyordu. Aynı anda birkaç güvenlik görevlisi küçük bir kavga olduğunu tahmin ettiğim olayı ayırmak için kafeteryadan dışarı fırladı. Diğerk birkaç çocuk da kavgaya bir göz atma umuduyla dışarı koştu, ancak ben geride kaldım, bir lastik boyun olmak istemedim.

Yine de garip olduğunu düşündüm, çünkü salonda kavga çıktığında Vendetta'nın tek üyesi bile yerinden kıpırdamamıştı. Bağırışmalar başladığında ya da iş biraz daha fiziksel bir tartışmaya dönüştüğünde kimse ne izledi, ne irkildi ne de yerini terk etti. Bayan Reeves güvenlik görevlilerinin ardından koşarak dışarı çıktı ve koridora ulaştığında, "önemsiz ağız dalaşları" için iki genç olduğunu tahmin ettiğim kişileri azarladığını duyabiliyordum. Onun sözleri, benim değil.

Ellerimi peçeteme sildim ve çöplerimi tepsimde bir araya getirdim, yetişkinlerin kaybolduğu avluya açılan kapıların yanında bir kalabalık oluştuğunu fark ettim. Öğrenciler ayağa kalkarken sandalyelerin yerde sürtünme sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Vail'in uzak masanın üzerinde durduğunu ve yumruğuyla Hunter'ın gömleğini kavradığını gördüğümde yerimde sıçradım. Yüzleri birbirine yakındı, ikisi de öfkeden kıpkırmızı olmuş, karşılıklı nefretle birbirlerine bakıyorlardı. Lee, Meredith'in adamı Haldon'la birlikte Vail'in arkasında duruyor, liderlerini kurtarmalarını engellemek için Çakallarla savaşırken bir kas duvarı oluşturuyorlardı. Kafeteryanın kapısında, Vendetta'nın diğerk üyeleri ve rastgele öğrenciler olduğunu düşündüğüm kişiler

çıkışı engelliyor, bazıları pencerelerden koridora bakıyor, bazıları da odanın geri kalanını izliyordu.

Şok içinde bakakalmıştım, iki adam arasında geçen konuşmaları duyamıyordum ama bir ara Hunter'ın bakışları bana kaydı. Vail onu sert bir şekilde sarsarak kendine gelmesini sağladı ama Hunter . Vail'i geri iterek Lee ve Haldon'un arasına gönderdi ve neredeyse Lee'nin devasa ulaşacak şekilde doğruldu. Birbirlerine baktılar, birbirlerini sessizce tehdit ederken ağızları hareket ediyordu ama ben hâlâ duyamayacak kadar uzaktaydım.

Bu sırada Çakallar ve Vendetta üyeleri odanın bir ucundan diğerine uçuyor, kafeteryanın ortasındaki açık alanda çatışıyorlardı. Yumruklar havada uçuşuyor, insanlar masalara fırlatılıyor ve sandalyeler tekmelenerek yoldan çekiliyordu. İki çetenin dışındaki çocuklar kavgayı izliyor, taraf seçiyor ve kavgacılara bağırırken, bazı sporcular da boş yere araya girmeye çalışıyordu. Ben duvara yaslanıp kaçış yolu ararken ortalık tam bir kaostu. Kapılarda, içeri girmeye çalışan öğretmenlerin ve güvenliğin bağırıışlarını duyabiliyordum, ancak nöbet tutan çocuklar bir tür ezilme oluşturmuş, içeri girmelerini engellemişlerdi. Saniyeler sonra tepemde bir alarm çaldı ve yüksek sesli bir patlama tüm okulda yankılandı, Çakalların yanıp sönen ışıkları neredeyse beni kör ediyordu. Ya iki grup durmaları için ikna edilemeyecek kadar ileri gitmişti ya da alarm sisteminin gürültüsünü duyamıyorlardı.

"Yeter! Herkes sakın olsun!" Bayan Reeves geri dönmüş ve Avlu'nun girişine barikat kuran çocukların arasından geçmeye çalışmıştı ama önünü kesen çok fazla çocuk vardı. Güvenlik görevlileri ve diğer personelin de öğrencileri sakinleştirmeye çalıştığını duydum ama burası isyan yeri gibiydi.

Duvar boyunca kaydım, kalıp izlemek yerine saklanmayı tercih eden, bunun yerine kavganın dışında kalmayı tercih eden öğrencilerden kaçtım ve odanın uzak ucuna yakın Acil Çıkış'a doğru ilerledim. Başka bir grup Vendetta, nöbetçi muhafızlar gibi orada duruyordu ama bazı çocukların çıkmasına izin veriyorlardı, ben de en iyi bu olduğunu düşündüm. Çantamı omzuma attım ve odanın ortasındaki kargaşadan güvenli şekilde geçmek için birkaç masanın üzerinden tırmanmak zorunda kaldım. Ama tam kapılara bir metre kala, savaşçıların arasında mavi bir ışık gördüm.

Meredith!

Onu görünce donakaldım; dişlerini göstermiş, Çakalların kızlarından biriyle uğraşırken yüzü saf bir nefretle çarpılmıştı. Kızın saçlarını koparıırken ve ulaşabildiği her yerini pençelerken vahşi ve acımasızdı. Yumrukladığı kız yerde sırtüstü yatıyordu, elleri kendini savunmak için havadaydı ve bacakları çılgınca tekmeliyordu. Ama bir ya da iki darbe alsa bile, tam saldırı modunda olan Meredith'i durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Meredith'i kıkırdarken görmek ne kadar endişe vericiyse, Meredith'e takılan sevimli lakabın bu kadar acımasız olması da, beni en çok korkutan Celeste'elinde bir tabureyle arkasından yaklaştığını görmek oldu. Siska kollarını başının üzerine kaldırdı ve Meredith'in kafatasının arkasına vurmak üzere olduğunu fark ettim.

Kalabalığın içine doğru çılgınca bir hamle yaptım, dikkatim tamamen Celeste'deydi. Yerde yuvarlanan, kendi rakipleriyle boğuşan ve birbirlerini yumruklayarak üstünlük sağlamaya çalışan çocukların bedenlerinin üzerinden atladım. Meredith'in doğrulduğunu gördüm ve gözleri benimkilere takıldı, gözleri öfkeden tanımaya ve sonra da şaşkınlığa dönüştü.

"Mer, et!" Bağırdım, sonunda içeri giren ve yavaşça ayıran güvenlik görevlilerinin seslerini duyabilmek için çaresizce

çocuklar çiftler çiftler. Alarm hala tiz bir sesle çalıyordu, odadaki bağırış ve çığlıklarla birlikte neredeyse kulakları sağır edecekti.

Meredith beni duymadı. Aksine, bir adım geri çekilerek Celeste'e yaklaştı, Celeste de psikopat bir kaltak gibi silahını . Kendimi ona doğru fırlattım, Meredith'in yanından geçtim ve Celeste'in karnına çarparak onu geriye savurdum. Tabure yanımızda yere düştü, hedefini ıskaladı ve ikimiz de yuvarlandık. yüzüstü yatıyordum ve hızla ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım, gözlerim etrafta bir tehdit işareti arıyordu. Celeste'in de düştükten sonra hızla toparlandığından emindim ve öne doğru süründü, renkli saçları yüzüne düşmüştü, öyle ki bana dikilmiş gözleri saç tellerinin arasından bakıyordu. Bana The Ring'deki kızı hatırlattı, hareketleri ve bana saf bir nefretle bakışı.

Arada sırada savrulan bir yumruk ya da diğer uzuvlar tarafından darbe alarak birkaç adım geri çekildim ama ayağa kalkmaya çalışırken gözümü ondan ayırmadım.

"Casey!"

Adımı duydum ama etrafımdaki kargaşadan kim olduğunu göremedim. Yuvarlandım ve yerden kalktım, kalabalığın arasından geri koşarak kendimi kurtarmayı umdum, böylece tekrar mutfaklara kaçabilirdim.

"Casey!" Tekrar duydum ama bir bok göremiyordum. Başıma tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir kolun altından eğildim ve birkaç çift dövüşçüyü iterek geçtim. Parmaklıkları pencerelerin altındaki duvara doğru uçan diğer ikisinin önünden sıyrıldım ve bunu yaptığımda, birinin tırnaklarının saçlarımı bir avuç yakalamadan önce kafa derimi tırmaladığını hissettim. Başım kabaca geriye çekildi, boynum acıyla büküldü ve kendimi Celeste'in nefes nefese kalmış, terli yüzüne bakarken buldum.

"Siktiğimin orospusu!" diye tükürür gibi . "Başıma bela olmaktan başka bir şey yapmadın! Hepsi ne istiyor? Sihirli bir amın mı var, sürtük?" O anda kulaklarındaki dikişleri gördüm ve ellerim havaya kalkarak onları tutup çekti. Celeste çığlık atarak başını geri çekti, bu da dikişler açıldıkça durumu daha da kötüleştirdi. Acı içinde ağlayarak beni bıraktı ve ben de tökezleyerek duvara çarptım. Tam bir kez daha kaçmak üzereydim ki yandaşlarından biri araya girdi ve kollarımı arkadan kavrayarak beni havaya kaldırdı. Celeste bana doğru geldi, lobları kırmızı ve kanlıydı ve yerden atılmış bir çatal aldı.

"Kanını akıtacağım, kaltak!" diye hırladı ve elini başımın üzerine kaldırdı. Arkadaşının tutuşuna karşı mücadele ettim, hatta ona ters kafa atmaya çalıştım, ama her beni atlatmayı başardı.

Devasa bir figür uçarak üzerimize geldi, Celeste'e çarptı ve acı içinde ciyaklayan bir domuzun sesine benzer bir şekilde çığlık atmasına neden oldu. Hunter onu boğazından yakaladı ve yerden kaldırdı, aynı zamanda çatalı tutan elini defalarca başının yanındaki duvara vurdu. Kavrayışı o kadar sıkıydı ki, ön kolunun nasıl esnediğini, derisinin altındaki tendonların nasıl gerildiğini seçebiliyordum.

"Staaaahp!" düğümlendi.

"Bırak onu, amcık!" Hunter'ın dudağı kanıyordu, dudağındaki piercinglerden biri gitmişti ve koyu kahverengi saçları dağılmıştı. Sanki buraya gelmek için deli gibi savaşıyor gibi zor nefes alıyordu.

"H-Hunterrrr..." Celeste onun tutuşuna karşı öksürdü ve yüzü yavaş yavaş morarmaya başlarken bacaklarını tekmeledi. "Bırak gitsin... kaltak... hak ediyor... bunu!"

"Ona dokunursan seni satması için *ona* veririm, anladın mı?"

Onun sözleriyle Celeste'in gözleri korkuyla açıldı ve tekmelemeleri durdu. Tam çatalı bıraktığı sırada beni tutan kız ortadan kayboldu. Arkamı döndüğümde onun mide bulandırıcı bir çatırtıyla yüzüstü duvara fırladığını ve yerde bir yığın halinde yuvarlandığını gördüm. Ondan sızan ince kan izine şok içinde baktım ama hiçbirini fark edecek zamanım olmadı çünkü bir sonraki bildiğim şey, ona saldıran kişinin elimi tuttuğu ve beni kalabalıktan uzaklaştırdığı oldu. Aceleyle peşlerinden gittim, beni o kadar sıkı kavramıştı ki parmaklarımdaki hissi kaybetmiştim.

Shaw beni aceleyle çekiştirerek acil çıkışa doğru yönlendiriyordu. Işıklar hâlâ yanıp sönüyordu ama daha fazla öğretim üyesi içeri girdikçe azalıyordu. Uzakta, dışarıdan gelen siren seslerini duyabiliyordum. Etrafımızda yaralı çocuklar ya yerde kanlar içinde yatıyor ya da bazıları duvarların oturmuş, iyice hırpalanmış görünüyordu. Avluya açılan kapılardan, öğrencilerden ve çete üyelerinden oluşan bir insan seli .

"*Haydi!*" Shaw bana tısladı ve elimi bırakıp tezgahın üzerinden atladı. Ben de onu takip ettim ve arka taraftaki kapıları iterek açarken peşinden gittim. Çalışma masalarının, fırının ve buzdolaplarının yanından geçerek arka tarafta bir acil çıkış görünene kadar koştuk. Shaw doğruca oraya doğru koştu, ben de onu izlemeye devam ettim, ikimiz de Ekim ayının soğuk havasına doğru koşuyorduk.

Casey

SHAW ve ben boş bir parka varana kadar koşmaya devam ettik. Bütün çocuk salıncakları yıkılmıştı, oturakları s          ya da zincirleri o kadar k     d          ki hi  bir   ocuk onları kullanmak i  in            . Kaydırak grafitilerle kaplıydı ve jimnastik salonunun altında yere sa  ılmış kullanılmış i  neleri g  rebiliyordum. B  y  k bir ak  aa  acın g  vdesine yorgun bir şekilde yaslandım, dalları   ıplak ve pen  eli bir şekilde tepemde belirliyordu. Nefesim beyaz bulutlar halinde   ıkıyordu ve so  uk bir esinti işlerken titriyordum. Ceketim hala okuldaki dolabımdaydı, bu y  zden   zerimde ısınmak i  in sadece hırkam vardı

Sonunda nefesimi tuttu  umda başımı kaldırıp Shaw'ın orada durdu  unu g  rd  m, elleri cebindeydi, tamamen sakin g  r  n  yordu ve

Sanki bir çete kavgasından kaçmıyormuşuz gibi rahattı. Nefes nefese bile değildi. Orada bir heykel gibi duruyordu, mavi gözleri beni izliyordu ama ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sadece *sıkılmış* gibiydi.

"O arkadaki de neydi öyle?" Sonunda nefes nefese kaldım ve ona bakmak için doğruldum.

"Hadi, okulla aramıza biraz mesafe koymalıyız." Sorumu duymazdan gelerek elimi tuttu ve koşmaya devam etmemi istedi. Tam itiraz edecektim ki, caddenin yukarısından okula doğru gelen siren sesleri beni susturdu. Shaw ve ben ayrıldığımızda yeterince çocuk ortadan kaybolmuştu, bu da ya ofise sürüklendikleri ya da kaçtıkları anlamına geliyordu. Bu da Çakalların muhtemelen bizimle birlikte sokaklarda dolaştığı anlamına geliyordu. Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyordu. Bu yüzden onu takip ettim, benim sokağıma gelene kadar arka yollardan ve ara sokaklardan geçerek doğrudan konağıma yöneldim.

"Nasıl olur da-" Tam ona nerede yaşadığımı nereden bildiğini soracaktım ki aklıma *Lee* geldi. Geçen hafta bana eve kadar eşlik etmişti. Tabii ki, diğerlerine nerede yaşadığımı söylemişti.

Shaw ön kapıma çıkan merdivenlerin yanında durdu ve bana baktı. Her zamanki gibi büyük boy, koyu renk kapüşonlu bir tişörtün içinde saklanıyordu, yüzü gölgeli ve ürkütücüydü ama aynı zamanda çok da güzeldi, "İçeri gir, geceyi Meredith'lerde geçirmek için ihtiyacın olan şeyleri al, seni oraya götüreyim."

"Nereden bildin-"

"Sadece yap, Casey." Beni serbest bıraktı ve evimin köşesinde, çöp tenekeleri ve yeşil çöp torbaları tarafından yarı korunaklı bir şekilde durmak üzere hareket etti.

Merdivenleri aceleyle çıktım, ses tonundaki aciliyet beni biraz korkuttu. Bir de onu bir kızın kafasını ezerken gördüğüm gerçeği.

Taş bir duvara çarpmak, o anda Shaw hakkında pek çok şeyi sorgulamama neden oldu. Bunca zamandır çapraz askıda duran çantama uzandım ve anahtarlarımı buldum. Gergin bir şekilde kapının birkaç kilidini açtım ve olabildiğince sessiz bir şekilde içeri girdim. Eve erken gelmiştim ve Keith'in uyanık olup olmadığını, eğer uyanıksa bir ruh hali içinde olduğunu bilmiyordum.

Ne mutlu ki, içeri kanepede sızmıştı, boş bir şişe de kim bilir yerde duruyordu. Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde, gıcırdayan tahtalardan mümkün olduğunca kaçınmak için elimden gelenin en iyisini yaparken, parmak uçlarımla merdivenlerden yukarı çıktım. Odamdaki siyah spor çantamı aldım ve içine birkaç kıyafet, ders kitaplarımın ve eşyalarımın olduğu okul çantamı, dizüstü bilgisayarımı ve telefon şarj cihazımı koydum, fermuarını çektim ve hırkamın üzerine giymek için daha kalın, beyaz bir polar aldım. Merdivenlerden dikkatlice iniyordum ki Keith'in gürleyen sesini duydum: "Nereye gidiyorsun lan? Ve neden okulda değilsin?"

İnledim ve merdivenlerden aşağı gümbür gümbür indim. Sanki bu pislik benim eğitimimi gerçekten önemsiyordu. "Okulda bir kavga çıktı ve öğleden sonraki dersler iptal edildi," diye ekledim, yalan kolayca geliyordu.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Keith oturma odasındaki kanepede kıpırdanırken bana ters ters baktı.

"Bu gece bebek bakıcılığı yapacağım," dedim ona. "Kimin için?"

"Okuldan bir kız."

Midemi bulandıran bir homurtu daha çıkardı ve "Siktiğimin sürtükleri..." diye mırıldandı.

Bir anda öfkem saniyeler içinde kaynama noktasına ulaştı ve ayakkabılarımı giyebilmek için merdivenlere otururken kendimi tutamadım. Meredith'le çok iyi arkadaş olmayabilirdim ama onu bu resmetmesinden nefret ediyordum.

Burada tanıştığım ve sevdiğim birkaç nazik insan. "En azından çocuğuna iyi bakıyor. Hem sen kim oluyorsun da birilerini yargılıyorsun?" Ona baktım, onu görünce bile tiksindim. "En azından çocuğuna bakıyor ve bitirmeye çalışırken bile onunla ilgileniyor. Okulu bırakabilirdi ama . Diplomasını hak etmek istiyor. Daha iyi bir hayatı olsun diye kışını yırtarak çalışırken orada onu aşağılayacak mısın gerçekten?"

Yüzü kızardı ve yumruklarını sehpaye vurarak ayağa kalktı. "Şimdi de hamile mi kalacaksın? Planın bu mu Casey?"

"Evet, ben de bunu yapmak istiyorum. Hayat hedefleri, hamile kalmak ve bütün gün evde oturup gündüz televizyonu izlemek." Bu saçma ifade karşısında başımı salladım ve bağcıklarımı bağlamayı hızla bitirdim. "Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun..." Nefesimin altında mırıldandım.

Sehpayı kenara iterek ters dönmesine ve birkaç boş bira şişesinin karşı duvara çarpmasına neden oldu ve bana doğru tepindi. "Bu da neydi böyle?" diye bağırdı, yaklaşırken dudağından tükürükler saçılıyordu. Solgun gözlerindeki ani öfke karşısında şoka uğrayarak geri çekildim. "Bana *asla* karşılık verme. Asla!" Beni yakalamak istercesine elini uzattı ve ben de çantamı kaptığım gibi kapıya doğru hamle yaptım. Kapıyı açıp dışarı fırladım, tam o sırada kazağımın arkasından yakaladı. Beni çekip eve geri gönderdi ama o kadar sarhoştı ki ön kapıyı çarparak kapatırken tökezledi. Beni geri fırlattığında ayağım takıldı ve yere düştüm, ama hızla yana yuvarlandım ve mutfağın yan tarafında bulunan arka kapıya koştum. Peşimden sendeleyerek gelirken kilitleri açtım, beni gitmemem için tehdit ederken uluyor ve küfrediyordu. Kapıyı açmama saniyeler kalmıştı ki bir elin enseme dolandığını hissettim

Sonra beni acımasızca geri çekti. Keith beni yere fırlattı, yere yığıldım ama sadece bir saniye sonra üzerime çömeldi ve elini boğazıma koyarak beni yerimde tuttu.

"Sen de tıpkı annen gibi lanet bir yalancısın..." diye nefes aldı, nefesi içki kokuyordu. Kokudan öğürdüm ve kendimi kurtarmak için bacaklarımı bükerek kıvrandım. "Sadece başka bir yalancı, hilekâr-"

"Annem Matthew'la senin o zavallı kıcını terk ettikten yıllar sonra tanıştı!" Yüzüne doğru bağırdım. Sözlerim üzerine eli esnedi, nefes borumu sıktı ve boştaki elini havaya kaldırdı, yumruğu sıkılıydı, vurmaya hazırды.

Ama o yapmadan önce.

Crash!

Shaw'un koşarak içeri ve gördüğü manzara karşısında ikimiz de şok olmuştuk. Sanırım Keith kendi kuralını unutmuştu... Kapıyı arkandan kilitle. Shaw'un orada dikildiğini görünce bağırmaya başladı, "Kimsin lan sen? Evimden defol git yoksa polis çağırırım!" Beni tutuşu gevşemişti ve ben de hemen kaçmaya çalıştım ama beni daha da sıkı kavradı ve kafamı tekrar döşeme tahtalarına çarptı.

Beni korkutan Keith'in gözlerindeki çılgın, sarhoş bakış değildi.

Shaw'ın bizi bu şekilde, babam vücudumun üzerine çömelmiş, tutuşu beni hafifçe boğarken ve ben kendimi kurtarmak için ellerini pençelerken gördüğünde verdiği tepkiydi. Onu tekrar gördüğümden

beri taşıdığı o ölü bakış değişti, çenesi düştü ve gözlerinin etrafındaki gölgeler büyüdü. Birkaç saniye boyunca ölüm gibi hareketsiz ve sonra bir şey değişti. Kimıldadı, gözleri büyüdü, hareket

etmeden önce hafifçe çıldırmış gibi görünüyordu, o kadar hızlı üzerimize geliyordu ki, ne Keith ne de ben buna hazır değildik. Bir

saniye sonra Shaw

kapı aralığında duruyordu ve bir sonraki adımda kendini Keith'in üzerine atmıştı, ikisi de yana ve koridora düştüler.

Nefesimi tutarak doğruldum ve ayağa kalkıp Shaw'un babamı az önce benim tutulduğum şekilde tuttuğunu görmek için döndüm. Shaw'ın iki eli de Keith'in boğazına sarılmıştı. Soluk gözleri şişmiş, tükürüğü şişmiş dudaklarını kaplamıştı. Keith saldırganın yüzüne vurmak için boş yere uzandı ama Shaw ulaşamayacağı kadar geri çekilmişti. Shaw'ın gözlerinin genişlemesi ve dişlerini sıkarken ağzının bükülmesiyle delirmiş gibi bir hali vardı, kolları o kadar sert sıkıyordu ki babam morarmaya başlamıştı.

"Shaw, dur!" Koşarak yanına gittim ve kollarından birini çektim ama yerinden kıpırdamadı. Beni tanımadı bile. Sanki karanlık bir büyünün içinde kaybolmuş gibiydi ve hiçbir mantık ya da neden ona ulaşamıyordu. "Shaw!" Parmaklarını kurtarmaya çalışırken yüzüne doğru bağırdım. Beni rahatlatmak için bir eli geri çekildi, ama tek yaptığı aşırı büyük kapüşonunun altına uzanmak ve yanına bağlanmış bir şeyi yakalamak oldu. Elini başının üzerine kaldırdığında, siyah Honshu Karambit kılıcının yumruğunda sıkıca kenetlendiğini gördüm. Çocukken, Shaw ben ayrılmadan önceki yaz bıçaklara ilgi duyduğunu ifade etmişti ve her zaman bu korkunç, acımasız görünümlü, kavisli bıçağı tercih ediyordu gibiydi.

"Seni dokunmaman için *uyarmıştım!*" Shaw'ın hırıltılı sesi her başka bir şey söylemedi ve babamı tutarken mavi gözleri yaşlarla doldu. Keith'in gözleri silahı görünce korkuyla açılmıştı ve neredeyse Shaw'un göğsünü tırmalıyordu, yüzü neredeyse morarmıştı. Shaw ise tepeden tırnağa titriyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ayağa fırladım ve kolunu arkadan kavradım, onu asla geri dönemeyeceği bir hata yapmaktan alıkoydum. "Dokunmak yok! Bir daha asla dokunma!" Shaw kolunu benden kurtarmak için mücadele ederken durmadan saçmalıyordu. "Hayır!

Boğuluyorum!" O ağladı. "Okşamak yok! Bir daha asla! Bir daha *asla*, seni orospu çocuğu!"

"Shaw, gel!" Umutsuzca bağırdım, kolunu sıktım. Lanet olsun, kas yığını olmayan birine göre inanılmaz güçlüydü.

"Ben sana ne demiştim!" diye bağırdı, sesi çatlıyordu. Onun böyle bağırdığını duymak beni kafeteryaya ve adımı çağıran gizemli kişiye geri götürdü. Shaw'dı. Fısıldayan, sessiz Shaw. Ona geri döndüm ve parmaklarını çektim, o feryat ederken bıçağı tuttuğu yerden gevşetmeye çalıştım. Keith'in boğazını serbest bıraktı, ancak uzanıp ağarmış kızıl kahverengi saçlarından bir avuç yakaladı. Keskin bir hamleyle Keith'in kafasını tekrar yere çarptı.

"Sana artık bunu yapamayacağını söylemiştim!" Shaw başını arkaya atarak hıçkırdı. "Artık yok. Bundan hoşlanmıyorum. Hoşuma gitmiyor!" *Smash!* "Bunu bana neden yaptın?" *Smash!* "Ben senin oğlunum!" *Smash!* "Beni koruman gerekiyordu!" Elini kurtarmaya çalışarak kolunu salladı. , elini ileri doğru sürükledi ve beni de sürükledi, gücü karşısında şok oldum. Bıçağın ucu babamın yan tarafına değdi ve vücudunun keskin bir şekilde irkilmesine neden oldu.

"SHAW!" Çığlık attım.

Altımda, tüm vücudu şiddetle titredi, başı düştü. Bıçağı hâlâ Keith'in böğrüne dayamıştı, hâlâ saçlarından tutuyordu ama artık saçmalamıyordu. Eğik başının altından, kapüşonun altından, hırıltılı nefes alışını, onu rahatsız eden birçok anıdan birinden çıkarken çıkardığı küçük burun çekişlerini duyabiliyordum.

Bıçağı dikkatlice çekip çıkardım ve bir kenara fırlattım. Yavaşça uzandım ve yüzünün yan tarafına dokunarak onu kendime doğru çevirdim. Karşı koydu ama saklanmasına izin vermedim. Yüzünün her iki yanını kavradım ve bana bakmaya zorladım. Gözleri

Ama yanaklarındaki gözyaşı izlerini gördüm ve başparmağımla hafifçe silerek "Shaw?" diye fısıldadım. Hareket etmediğinde ya da bana bakmadığında, onu küçük bir şekilde salladım. "Shaw! Bak. Bana bak. Bana bak!"

Yavaş yavaş, güzel mavi gözleri yukarıya, doğrudan benimkilere baktı ve titredi. Bektan babasının ardında bıraktığı acıyı görebiliyordum. Zihnindeki yaraları ve onu dehşete düşüren hayalet anıları görebiliyordum. Ona en küçük gülümsememi sundum ve kısık bir sesle, "Artık buradayım, tamam mı?" dedim.

Sözlerim üzerine yüzü buruştu ve gözleri kapandı. Şiddetle ve sonunda Keith'i bırakarak yere düşmesine izin verdi ve onun yerine bana sarılmak için uzandı. Umutsuzca bana sarıldı ve yüzünü köprücük kemiğime gömerken hıçkırıkları boğuklaştı. Onu susturdum ve sıkıca kucakladım, tekrar tekrar söyledim, "O canavar artık sana dokunamaz. O gitti. Sana bir daha asla dokunamayacak. Söz veriyorum."

Keith kıpırdanana, öksürene, boğulana ve yan tarafına dönmeye çalışırken tükürene kadar sadece bir dakika kadar birbirimize sarıldık. Doğrudum ve Shaw'un kenara attığım bıçağını kavradım ve kısa bir duraksamadan sonra ona uzattım. Shaw bıçağı hemen geri aldı ve kazağının altındaki kılıfına yerleştirdi. Arka kapıya yakın bir yerde yere atılmış çantamı toplayarak bu bok çukurundan ayrılmaya hazır bir şekilde döndüm.

Ancak Shaw ayağa kalktı ve soğuk, mesafeli, düşünceli hali tüm gücüyle geri döndü. İyi oldu. Bu, kontrolün tekrar onda olduğu anlamına geliyordu. Sehpadan babamın cep telefonunu aldı, bir numara çevirdi, sonra telefonu babamın seğiren bedeninin yanına, yere bıraktı. Tek kelime etmeden bana doğru yürüdü ve üst kolumdan tuttu,

ve arka kapıyı iterek açtı, beni de kendisiyle birlikte soğuk sonbahar havasına çekti.

Evimin arkasındaki tarlayı koşarak geçip diğer tarafta küçük bir alışveriş merkezinin bulunduğu otoparka gittik ve ben nefes almak için bir lamba direğine yaslandım. Kalbim hızla atıyor ve ellerim titriyordu ama şu anda Shaw için daha çok endişeleniyordum. Yine de ona baktığımda, uzaklara bakıyordu, gözleri , sanki hiçbir şey görmüyor gibiydi.

"Meredith'in evi ne kadar uzakta?" bir rüzgâr dalgası keserken titreyerek sordum. Üzerimde polar kazağım olmasına rağmen titriyordum.

"Yaklaşık yirmi dakika," diye mırıldandı, okulda koridorlarda sürüklenirken gördüğüm aynı çocuğa geri dönmüştü. İçindeki bıçağın farkında olarak çantamdan telefonumu çıkardım ve saate baktım. Saat üçe geliyordu ve daha geç bir saate kadar onun evinde olmam gerekiyordu ama Shaw bu konuda endişeli görünmüyordu. Bunun yerine bana başını salladı, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, ben de başımı salladım, yola devam etmeye hazırdım. Hırsızların dikkatini çekmek istemediğim için telefonumu hızlıca cebime koydum, kapüşonumu başıma çektim ve ellerim kazağımın ceplerinde aceleyle yola koyuldum. Sonunda ikinci el dükkânları, rehinci dükkânları, bilardo salonları ve barların bulunduğu ana caddede yürümeye başladık. Hava bu kadar soğuk olduğu için çok az insan yürüyordu, bu yüzden yaya trafiğiyle mücadele etmek zorunda kalmadık.

Bugünün nasıl bir hal aldığı hâlâ aklımı kurcalıyordu. Önce okul ve Vail ile Hunter arasında yaşananlar, sonra Celeste'in yarıda kesilen garip psikopat anı ve Hunter'ın şifreli mesajı, Shaw'ın arkadaşına saldırması ve ardından polis ve Jackal üyelerinden kaçmamız. Üstteki kiraz benim

Sarhoş, üzgün bir baba bahanesi. Shaw onu neredeyse öldürüyor olsa da, Keith'le orada olanlar için hiç pişmanlık duymamama şaşırmadım. Onun kan bağımlı olması için hiçbir şey ifade etmiyordu. Matthew sahip olduğum kısa süre içinde şefkatli ve harika bir baba olduğunu kanıtlamışken.

Ben daha çok Shaw ve onun ruhsal durumu hakkında endişeliydim.

Çocukluk anılarım gözümün önüne geldi; ikimizin de yalnız başına oyun oynadığı ya da yatıya kaldığımız zamanlarda yan yana uyuduğumuz, Lee ve Vail uyurken el ele tutuşup birbirimize sırlarımızı fısıldadığımız zamanlar.

Ve bu sırların bazıları karanlıktı. Altı yaşındayken tam olarak anlayamadığım şeylerdi, ama anneme sorduğumda, okul bahçesinde çocukların dedikodularına kulak misafiri olduğumu söylemişti, bana anlattığında yaklaşık bir hafta boyunca hiçbir çocuğun yüzüne . Sonra babasının onu tür davranışlara maruz bıraktığını düşünmek beni hasta etti. Babamın evine girdiğinde ve onu bedenimin üzerine çömelmiş, beni boğazımdan tutarken gördüğünde nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirdim.

Endişeyle ona baktım ama onun tek odak noktası bizi Meredith ve Haldon'un evine sağ salım ulaştırmaktı. Beni kendine çekti, başka biri yanımdan geçmeye çalıştığında beni kendine yaklaştırdı ve kendi bedeniyle beni yabancılardan ayırdı.

Yolun yarısına geldiğimizde yüzümü bile zar zor hissediyordum ve dişlerim o kadar çok gıcırdıyordu ki yanımdan hızla geçen arabaları duyamıyordum. İleride, küçük bir gıda marketinin yanında bir dolar dükkânı vardı ve kolundan çekiştirerek birkaç dakikalığına ısınabilmem için onu da içeri çağırdım.

"Ne?" diye sordu, mavi gözleri etraftaki tüm alışverişçileri süzerken. Tanrım, her zaman... *açık* mı?

"Donuyorum. Bu gece için de birkaç malzeme alayım bari." Elime bir sepet aldım ve koridorda ilerlemeye başladım. Shaw peşimden o kadar yaklaştı ki, gölgem bile olabilirdi. Mağazada dolaşan sıcak havanın etkisiyle burnum ve parmaklarım biraz sızlıyordu ve sepeti kolumun kıvrımında tutarak koridorlarda bir aşağı bir yukarı gezinirken ellerimi ovuşturdum. Sapın dirseğimi çektiğini hissettim ve Shaw'un sepeti çektiğini görmek için aşağıya baktım. Sepeti izin verdim ve ben Amelie'ye götürmek üzere rastgele oyuncaklar ve hediyeler seçmeye başlarken o da sepeti benim için taşıdı. Bir paket baloncuk, simli bir sanat seti ve bir yığın çıkartma ve boya kalemi buldum. Cadılar Bayramı'na sayılı günler kala, ışıklı balkabağı burnu olan siyah çerçeveli bir çift sahte gözlük bulduğumda, onları açtım ve bir sonraki koridora doğru ilerlerken yüzümdeki yerine yerleştirdim.

"Um..."

Döndüm ve Shaw'un beni dikkatle izlediğini gördüm, taş gibi tavrı hiç değişmemişti. Ona endişeyle sııttım.

"Ne düşünüyorsun? Bu görünümle herhangi bir popülerlik yarışması kazanacak mıyım?" Kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi iki yana açtım, genişçe gülümsedim, aptal gibi göründüğümü biliyordum, ama beni zaten görmüştü, o yüzden bunu kabul edebilirdim.

Başını salladı ve gözlüklere uzanarak onları Amelie için topladığım hediyelerin olduğu sepete attı. "Eğer yapmazsan çok şaşırırm," diye mırıldandı.

Sırıtarak etrafından dolaştım, yiyecek reyonuna yöneldim, birkaç şekerleme, bir kutu kraker, birkaç şehriye çorbası bardağı ve bir sürahi meyve suyu attıktan sonra kasaya doğru ilerledim.

"Baban sana böyle çok mu vurdu?" Shaw fısıldadı.

Gözlerini kaçırdım ve sepete nane şekeri de eklemeyi tercih ettim. "Sadece bir buçuk haftadır buradayım. Bu süre içinde

Bugün yaptığını daha önce de yapmıştı. Ben gençken..." O kadar eskiyi düşününce kaskatı kesildim. Annem ben altı yaşındayken bizi evden çıkarmıştı, bu yüzden anılarım belirsizdi. Ama onun sarhoş öfkesinin, vurma seslerinin ve annemin çığlıklarıyla uyandığım geceleri hatırlıyordum. Bir ya da iki kez yatağımdan çıktığımı ve annemin hareketsiz bedeninin üzerinde dikilirken onu gördüğümü hatırlıyorum. "Bana yönelik değildi. "Hâlâ benim için taşıdığı sepete baktım ve konuyu değiştirdim. "Sence Amelie sevecek mi?" diye sordum.

Gözleri uzun süre üzerimde kaldı ve bakışları uzaklaşana kadar rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Hiç şüphesiz," diye mırıldandı.

Ödemeyi nakit olarak yaptım, yıllar boyunca doğum günleri, Noeller ve harçlıklardan biriktirdiğim birikimlerden kalan büyük bir miktar. Shaw ben elime alamadan plastik poşeti aldı ve benim için dışarı taşıdı. Ben de peşinden dışarı çıktım, o da elimi tuttu ve başka bir şey söylemeden bizi sokağa doğru yönlendirdi. Sadece bir iki dakika yürüdükten sonra kazağının ön cebinden bir titreşim duydum ve cep telefonunu çıkardı, kimin adının göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde cevap vermeden önce ismi kontrol etti.

"Öyle mi?" diye homurdandı, adımları biraz daha hızlanmıştı. Ona yetişmek için yarı koşar adımlarla ilerledim. "Tabii ki benimle birlikte... Bir... karışıklık oldu." Bana attığı yan bakış her şeyi anlatıyordu. Lanet olası Keith hakkında konuşuyordu. Ama telefonun diğer ucundaki kişi ne derse desin, Shaw'ı o kadar kızdırmıştı ki, "Bunun olmasına gerçekten izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye tükürdü. Sesi hafifçe yükseldi ve içgüdüsel olarak, dolar dükkânından aldıklarımı taşıyan elime uzandım ve parmak uçlarımla sırtını okşadım. Hemen sakinleşti ve yürüyüşünü yavaşlattı, hala

diğer hattaki kişiye sinirlenmiş görünüyordu. "Her neyse, beş dakika içinde orada olacağız." Telefonu kapattı, telefonunu cebine geri soktu, sonra çantasını diğer eline geçirdi, böylece benimkini kapabildi. Sıkıca tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Shaw'la bu şekilde el ele tutuşurken, bunun beni ayaklarımdan düşürmekle tehdit eden duygusal etkisiyle boğulduğumu hissettim. Çok tanıdık ve çok doğru geliyordu ama yine de onun kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, eski duyguların, eski bağların çok hızlı bir şekilde benim için eski akrabamdan, babamdan daha önemli hale geldiğiydi. Orada teselli ettiğim ya da endişelendiğim babam değildi... Shaw'dı. Başparmağı elimin üstünden aşağı yukarı kaymaya başladığında, beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım, yan yan bakışı endişeliydi. Ama karşılığında elini sıktığımda, en ufak bir gülümseme kırıntısı, kısa süreliğine de olsa, onun katı mizacını kırmakla tehdit etti. Ama gördüğümü biliyordum.

Kalabalık kavşağı geçebilmek için ışığın değişmesini beklerken bana "O kaltağa karşı durduğun için seninle gurur duyuyorum Celeste," dedi.

Biraz kıkırdadım ve gözlerimi devirdim. "Onun derdi ne bilmiyorum ama bundan bıkmaya başladım. Sanırım herkesin bir sınırı var, değil mi? Sadece benimkinin daha uzun süreceğini düşünmüştüm..."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım okuldaki herkes ilk günden sonra dağılmanı bekliyordu," dedi ve YÜRÜME ışığı yeşile döndüğünde yolu açtı.

Kaşlarımı kaldırdım ve bana bakarak güzel, çarpık bir gülümseme gösterdi. "Gerçekten mi? Bahis falan mı vardı?"

Omuz silkti. "Bilmek istemez miydin?"

"Evet, çünkü ben de kendime bir tane yapmak isterdim."

Küçük bir apartman kompleksine girdiğimizde başını eğdi ve o minik gülümsemesini benden sakladı. "Hâlâ aynısın," dedi yumuşak bir sesle, sözlerinin her biri şefkatle doluydu. Neredeyse rahatlamış gibiydi.

"Sen de öylesin. Bazı ," dedim, yüzünü benden saklamaya çalışmasına rağmen onu inceleyerek. "Ama başka açılardan farklısın."

"Nasıl?" Merakla sordu.

"Bilmiyorum... daha karanlık. Daha korkutucu..."

Hiçbir şey söylemedi ama başparmağıyla elimi okşamaya devam etti, bu da bana ifademden rahatsız olmadığını gösterdi. Shaw geçmişte üzüldüğünde herkesten uzaklaşırdı. Kimse ona dokunamazdı. Buna izin vermezdi. Nadiren de olsa ben bile.

Meredith, Lee ve ev arkadaşları dört katlı bir apartmanın en üst katında yaşıyorlardı ve bu bina dışarıdan bakıldığında daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. Tuğla duvarlar grafiti sanatıyla kaplıydı, tasarım ve genel estetik yetmişli yıllara aitti ve park yeri doluydu. İçerisi de daha iyi değildi. Mülk sahibi ya burada yaşayan insanları umursamıyordu ya da bakım masraflarını karşılayamıyordu. Koridorlardaki sarı duvar kâğıtları soyulmuştu ve tavanda ağır su lekeleri vardı ve bazı yerlerde su tamamen sızmayı başarmış, yukarıdaki su tesisatını ortaya çıkaran delikler bırakmıştı. Zeminler çatlak ve düzensiz krem ve zeytin yeşili fayanslarla ve asansör olmadığı için merdivenlerden çıktığımızda bazı birimlerden bağırışlar, bazılarında televizyon sesleri ve çoğundan da içki ve sigara kokuları geliyordu.

En üst kata vardığımızda Shaw en uçtaki koyu renkli, ahşap damarlı kapıyı çaldı ve bir anlık duraksamadan sonra biz beklerken birkaç kilidin açıldığını duyduk. Meredith kapıyı açtı.

Shaw'ı gülümseyerek karşıladı, bizi birlikte gördüğüne hiç şaşdırmamış gibiydi ve bizi içeri buyur etti. Kapıyı arkamızdan kapatıp arkasını döndüğünde sol yanağında kızgın kırmızı bir iz gördüm, saatler önce kafeteryada yaşanan büyük kavganın bir hatırası olduğuna şüphe yoktu.

Daire küçük ve rahattı. Oturma odası küçük bir mutfakla paylaşılıyordu. Sola ve sağa açılan birer koridor vardı ve bunların sadece yatak odalarına gittiğini varsayabilirdim. Haldon, soluk pembe ve mavi yastıklarla ve battaniyelerle kaplı eski gri bir kanepede dinleniyordu ve yerde, uzanmış bacaklarının arasında oturan çok sevimli küçük bir kız vardı. Amelie, Haldon ve Meredith'in bir karışımıydı; soluk tenliydi ama simsiyah saçları ve babasınıninkine benzeyen koyu kahverengi gözleri vardı. Bununla birlikte, Shaw'a gülümsemek için başını kaldırdığında, tombul yanakları yüzü bana güçlü bir şekilde Mer'i hatırlatıyordu.

"Amelie, bu Casey. Bu gece sana o bakacak," dedi Meredith ve polar kazağını alıp palto ağacına asarken bana işaret etti. Amelie yukarı baktı, beni, bir yabancıyı fark etti ve gülümsemesi daha çekingen, daha belirsiz bir hal aldı. Shaw'dan şekerleme torbasını aldım ve onun seviyesine inmek için çömeldim. "Çıkartmaları sever misin?" Shaw ve Haldon alçak sesle birbirlerini selamlarken sordum. Meredith ve iki adam mutfığa doğru ilerlediler, o kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki hiçbir şey duymadım. Ama tüm dikkatimi küçük kıza verirken onları görmezden geldim.

İlgisini çektiğimi hemen anladım. Gözleri merakla çantaya kaydı ve içini görmek için boynunu büktü. Uzanıp tek boynuzlu at ve yıldız çıkartmalarından oluşan bir sayfa çıkardım ve ona gösterdim. Bir anda yüzü ve onları almak için uzandı. Çıkartmaları uzattım ve ağzının bir gülümsemeye dönüşmesini izledim.

Meredith odaya geri dönerek, "Akşam yemeğini yedi bile," dedi. "Yatmadan önce dört saat daha uyanık kalabilir," Meredith son birkaç kelimeyi bana bir öneriden çok küçük kızına bir uyarı gibi söyledi. Beni koridordan kendisinin ve Haldon'un odasına götürdü; odanın bir köşesinde büyük, kraliçe boy bir yatak, diğer köşesinde ise prenses  arşafılı ve yorganlı, yürümeye başlayan  ocuk boyunda küçük bir yatak vardı. Yanında bir gece lambası vardı ve küçük mor pijamaları yastığın üzerinde güzelce .

" nce dişlerini fırçalaması gerekiyor ve iki hik ye alabilir... *daha fazla değil, değil* mi Amelie?" Meredith beni oturma odasına geri götürdü; Shaw kanepenin bir ucuna yerleşmiş, Haldon ise telefonunu karıştırıp çılgınca mesajlaşıyordu.

Ancak Amelie'nin dikkati çıkartmalarla dağılmıştı. Kıkırdadım. "Bunun için endişelenme. Ben her şeyle ilgileneceğim. Sen sadece... uh, ekip işine konsantre ol?" Belirsizlikle söyledim ve mutfağa göz gezdirdim. "Her ihtimale karşı acil bir irtibat kişisi var mı? Herhangi bir şeye alerjisi var mı?" diye sordum.

"Evet, Haldon'un büyükannesinin numarası buzdolabının üzerinde yazılı. Bizim altımızdaki dairede oturuyor, bir şey olursa ya da birine ihtiya ınız olursa kapısını  almaktan çekinmeyin. Burada olduğunuzu biliyor," dedi Meredith. "Ve Amelie hiçbir şeye karşı alerji belirtisi göstermedi," diye ekledi Shaw'un karşısındaki koltuğa otururken. "Sadece her şeyin yolunda gitmesini beklememiz gerekiyor, sonra gideceğiz."

Onların  zel kulüp işlerine burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden Shaw'un önünde, Amelie'nin karşısında yere uzandım ve boyama kitabına yapıştırabilmesi için bazı çıkartmaları çıkarmasına yardım ettim. Arkamda onu hissettim

Kaydı ve yavaşça bacaklarından birini uzattı, yanımda durana kadar ilerledi ve yanıma bastırdı. Bu tanıdık yakınlığın verdiği rahatlıkla ona doğru eğildim ve Meredith'in meraklı bakışlarını görmezden geldim.

Koridorun sonundan bir kapının kapandığını ve ardından bir duşun aktığını duydum. Ona kaşlarımı kaldırdım ve o sadece sırtıttı. "Bu ev arkadaşım olmalı. Genellikle güney yakasındaki bir depoda gece vardiyasında çalışır." Bir an duraksadı, dudağının kenarını çiğnedi, Amelie'nin en sevdiği gökkuşağı çıkartması için ciyaklaması üzerine gülümsedi. "Sadece bir uyarı, görünüşü konusunda biraz hassastır, bu yüzden onu gördüğünüzde tepki vermemeniz için sizi önceden uyarıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Endişeyle sordum. Arkamda Shaw koltuğunda kıpırdandı, sonra ellerinin orta yerime uzanıp beni arkaya kaydırıldığını hissettim, böylece kanepeye yaslanıp bacaklarının arasına oturmuştum. Beni hareket ettirmesine ve yerleşmesine izin verdim, kanepeye yaslandığım için kendimi daha rahat hissediyordum ama Meredith'in neden merak ediyordum.

"Çocukken bir motorcunun saldırısına uğramış," dedi usulca, Amelie'ye bakarak, ama o televizyon programı ve çıkartmalar yüzünden dikkatini bize veremeyecek kadar dağıtmıştı. "Bir sürü ameliyat geçirdi. Sert damak, dişler, gözlerinden biri neredeyse kör ve burnunu tamamen yeniden yapılandırmak zorunda kaldılar."

Söyledikleri karşısında içime bir uyuşukluk sızdığını hissettim. "Çocuk muydu?" İnanamayarak sordum.

"On üç, evet," dedi başını , yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Eve yürürken sıçradı. Ama harika bir çocuk. Gerçekten iyi biri ve Amelie'yle arası çok iyi. Bize çok yardımcı oluyor. Haldon ve benim bitirmemizi istiyor." O sırada Haldon geldi, Mer'in yanındaki kanepenin koluna oturdu ve bir kolunu

Onu. Onun yanına sokuldu ve uzun, siyah saçlarıyla oynamak için uzandı. Amelie programında olan bir şey yüzünden kıkırdama krizine girdiğinde, Haldon'un yüzünün bu sesle aydınlandığını gördüm. İçinde bulundukları koşullara, Harley'de yaşayan genç ebeveynler olmalarına rağmen mutlu oldukları belliydi ve içimde bir kıskançlık hissettim. Biriyle o yakınlığa sahip olmak, o sevgiyi tekrar hissetmek için neler vermezdim.

Haldon'un telefonu çaldığında o an bozuldu. Telefonu kontrol etti ve hemen ayağa kalkarak ön kapıya doğru ilerledi. Omzumun üzerinden Shaw'a baktım ve eminim o da bir şahin gibi her şeyi izliyordu, gözleri ekip üyesini takip ediyordu. Bir dakika sonra biri ön kapıya art arda üç kez vurdu. Haldon bir anda kapıyı açtı ve Vail ile Lee'nin hışımla içeri girdiğini görünce ağzım açık kaldı. Shaw ve ben kafeteryadan kaçarken onlardan hiçbir iz görmemiştim. Onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapı kapanıp arkalarından sürgülenir sürgülenmez Vail, Haldon'u yumruk tokuşturarak ve omzuna sarılarak selamladıktan sonra bize döndü.

Ela gözleri beni yerde, Shaw'un bacaklarının arasında otururken gördüğünde hiç şaşırılmış gibi görünmedi ama sanki bu durum onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi dudakları birbirine sıkıca yapışmıştı. Bize bir şey söylemek yerine, Meredith'e dönmeden önce kardeşine hızlıca başını salladı. "İyi misin?" diye sordu, Amelie'nin yanından geçerken başını hafifçe okşadı. Küçük kız bir milim bile kıpırdamadı, belli ki bu adamlara çoktan alışmış ve rahatlamıştı.

"Lütfen, bu hiçbir şey," diye alay etti Meredith, mavi saçlarını omzunun üzerinden atıp Shaw'a bakarken, her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu. "O kaltak sadece bir yumruk attı. Elli kadar var. Ama dostum, Casey'i görmeliydin..."

Herkesin gözlerinin bana çevrildiğini hissettim ve birden utanarak Shaw'ın bacaklarının arasına çekildim.

"O çakaldan kıcıımı kurtardı, Celeste. Casey onu bir defans oyuncusu gibi yakaladı! Harikaydı! Bayan Reeves beni tutup koridora ittiği için sonra ne olduğunu göremedim ama Celeste'in iskelet vücudunun çılgınca sallanan şişme kollu bir tüp adam gibi çırpınışını görmek harikaydı." Kaşlarını Vail'e baktı. "Seni fazla tutmadılar mı?"

"Hayır, bu sefer değil. Ama bu hafta okuldan uzak kalacağım."

"Buna izin veremeyiz!" Haldon ilk kez konuşarak kapıdan seslendi. "Ya siz yokken Çakallar bir şey yaparsa?"

"Yapmayacaklar. Hunter da bu hafta için uzaklaştırıldı," dedi Vail kendinden emin bir şekilde.

"Vail," dedi Shaw aniden, başımda dikilerek, "seninle konuşmam gerek."

Vail'in peşinden koridorda Meredith'in ailesinin yatak odasına doğru ilerlerken sesindeki gerginlik beni anında temkinli olmaya itti. Keith'le olanları ona anlatacağından şüphelendiğim için müdahale etmek üzere peşinden gidemedim Lee yanıma sokuldu, ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve beni yerden kaldırdı. Bu kadar kolay şaşkınlığıyla ciyakladım ama o Shaw'dan boşalan yere oturdu, beni kucağına oturttu ve kulağımı göğsüne bastıracak şekilde bana yaklaştı. Elleri belimde kaldı ve "İyi misin bebeğim?" diye sorarken sesi bana karşı gürledi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, onunla bu kadar yakın oturduğum için kendimi çok gösterişli hissediyordum ama Meredith ve Haldon etrafta dolaşıyor, her biri bir sırt çantası ve siyah deri ceketlerini alıyordu.

Lee bir eliyle uzanıp çenemi kavradı ve görebilmesi için yüzümü kaldırmamı istedi. Dönerken beni dikkatlice tuttu.

Başımı yana eğdim, gözleri Keith'in boğazımda bıraktığı izleri yakaladı ve kara kaşları birbirine çarparak bana baktı. Henüz kendimi görmemiştim ama orada bir morluk oluşacağından emindim. çok hassas bir yerdi. "Bu da ne böyle?" diye hırladı.

"Hiçbir şey, sadece-"

"Bir şey yok Casey. Ne oldu böyle? Kafeteryadaki birinden mi geldi bu?"

"Hayır, öyle değil, ben-"

Vail hışımla oturma odasına geldi, ela gözleri öfkeyle yanarken Lee ve bana doğru yürüdü. Sözünü esirgmeden beni Lee'nin kucağından kaldırdı ve ben de homurdandım: "Sizin beni itip da neyin nesi? Bacaklarım kırık değil! Yürüye biliyorum!"

Ama Vail boğazıma bakmak için çenemi kaldırırken beni görmezden geldi ve hırladı. Shaw tekrar bize katılırken omzunun üzerinden baktı ve tersledi. "Nasıl-"

"Ambulans çağırdık ve oradan ayrıldık," diye homurdandı Shaw, ön kapıya doğru ilerledi ve duvara yaslandı. "Başka ne oldu bilmiyorum ama daha sonra ortalık sakinleştiğinde uğramalıyız."

Vail başını sallayarak beni bıraktı ve Lee beni tekrar kucağına çekti, kollarıyla beni tekrar sarıp sarmaladı. "Yani bu gece burada bir şeyler izlemekte bir sakınca görmüyorsun, dostum?"

"Burada iyiyiz," dedi Lee ve başıyla Amelie'yi işaret etti. "Sen ne dersin ufaklık? Bu gece Casey ve benimle takılmak ister misin?" Şaşırarak kaşlarımı kaldırdım ve bu bilgidan hiç etkilenmemiş görünen Meredith'e baktım. Bebek bakıcılığını tek başıma yaptığımı sanıyordum. Şimdi birden bebek bakıcılığı yapan benmişim gibi geldi.

Amelie arkasına yaslandı, başını bize neredeyse baş aşağı bakacak şekilde eğdi ve genişçe sırıtarak coşkuyla başını salladı

Tam o sırada koridorun sonundaki kapı açıldı ve başka biri bize katıldı.

Lee'nin kucağından omzumun üzerinden bakan Meredith'in oda arkadaşına baktığımda, onun yüzü ve bu konuda ne kadar hassas olduğu hakkında söylediklerini bir araya getirdim. Yüzünün ortasında, kısmen üst dudağının üzerinden burnuyla birleşen ve sol gözünün üzerinden yukarı doğru uzanan uzun, çarpık bir yara izi . Açık kahverengi saçları neredeyse omuzlarına kadar uzundu ve duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı. Ameliyat izi dışında çukurlaşmış yara izleriyle kaplı yüzünün üzerine düşmesine izin verdi ve kendini gizledi.

Lanet olsun... Verilen hasarı gördüğümde ona. Ve bu olduğunda sadece on üç yaşında mıydı? Tanrım... Ne tür bir psikopat böyle bir şey yapar?

"Merhaba, ben Casey." Ayağa kalkmak istedim ama Lee belimden tutarak beni olduğum yerde tuttu, diğerlerinin önünde yeterince garipti ama burada tamamen yabancı biriyle tanışıyor olmak, yanaklarımın biraz pembeleştiğini hissedebiliyordum. Onun yerine elimi uzattım. Yanıma geldi, yüzünde gülümseme olduğunu sandığım bir ifade vardı ama yara izleri nedeniyle çarpıktı.

"Merhaba Casey, ben Eli." Elimi sıkıca kavradı ve ona doğru sıırttığımında, bir an için saldırıya uğramamış olsaydı nasıl görüneceğini görebildiğimi düşündüm ve gerçekten de çok yakışıklıydı. Eli'nin koyu kahverengi gözleri yüzüme daha iyi bakınca bir an için buruştu ve tepkisi biraz tuhaf olduğu için bir an için başka bir yerimde morluk olup olmadığını merak ettim. Elimi bıraktı ve hafifçe geri çekildi, biraz tedirgin görünüyordu. Ama tekrar gözlerimin içine baktığında rahatlamış gibi bir hali vardı ve sert bir nefes verdi. "Özür , sanırım yorgunum. Dün gece uzun bir geceydi ve bu gece de bir başkası..." Sesi kararsız bir şekilde .

"Çalışıyor musun, Eli?" Amelie ayağa kalktı ve kollarını açarak ona koştu. Eli onu kucakladı ve başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu.

"Üzgünüm, Prenses. Bu gece benden bebek bakıcılığı yok."

Kollarını onun boynuna dolamadan önce biraz dudak büktü.

"Neyim ben? Doğranmış ciğer mi?" Lee alaycı bir şekilde seslendi.

Ama Vail, Shaw ve anne babası bir dakika boyunca hızlı ve alçak sesle fısıldayarak konuşurken Amelie Eli'ye tutunmakla yetindi ve Meredith doğruldu ve kızına uzandı. Amelie'yi ona teslim etti ve Eli kapının yanındaki şezlonga oturdu, iş botlarını bağlarken saçları yüzüne dökülüyordu.

"Lee ve Casey için iyi bir kız ol, tamam mı? Ne derlerse yap." Kızının burnuna küçük bir öpücük kondurdu ve Amelie kıkırdadı. Kızını yere bıraktı ve kapıda duran çocuklara doğru yöneldi, ama Vail uzaklaşmış, Lee ve bana doğru yürüyordu, o kadar yakın duruyordu ki yardım edemedim ama bu kadar hıyar olmayı bırakmasını diledim.

"Ve sen Lee'yi dinle," dedi, her türlü zayıflık anını mahvederek Onun için hissetmişim. Gözlerimi kıstığımda Vail eğildi, elleriyle üst kollarımı kavrayarak beni kendisine doğru çevirdi. "Ciddiyim, Casey!" diye bağırdı ve beni hafifçe salladı.

"Tanrım, Vail! Sakin ol! Ne yapacağımı sanıyorsun?" Onu üzerimden silkeledim ve Lee'nin kucağından indim.

"Burada yaşamayalı uzun zaman oldu Casey," dedi Vail sertçe, beni yakından takip ederek. Arkamı döndüğümde bileğimden tutup beni karanlık koridora, herkesten uzağa çekti ve kalçalarıyla beni duvara yasladı. "Çocukluğumuzdaki gibi değil sevgilim," diye fısıldadı, yüzü soğuk ve cansızdı. "Olanlar, ... Bu ölüm kalım meselesi. Ve senin bunu anladığını sanmıyorum."

"Bana biraz kredi ver, Vail," diye tısladım ona, meydan okurcasına çenemi biraz kaldırarak. "Ölmek istemiyorum. Buradan kaçmayacağım ya da yabancıların eve girmesine izin vermeyeceğim-"

Vail elini başımın üzerine vurdu ve ben de sustum, beni ne kadar korkuttuğunu görebildiğini bildiğim için gözümü kocaman açarak ona baktım. Yakınıma eğildi, o kadar yakındı ki burunlarımızın uçları birbirine değdi. "Lanet , Casey!" Alt dudağı hafifçe titredi ve onu yaladı, gözleri ciğerlerimdeki havayı dışarı şekilde derin derin benimkilere bakıyordu. "Ukalalığın sırası değil. Ben ciddiylim..." Kaba, nasırlı parmaklarının köprücük kemiğimi okşadığını hissettim. Tenime dokunuşu nefesimin kesilmesine neden oldu ve o da bunu duydu. Vail biraz sarktı, sert tavrı bir nebze olsun azaldı ve alnını hafifçe benimkine değdirerek gözlerini kapattı. "Neden geri döndün?" diye fısıldadı sonunda, sesi acı çekiyormuş gibi gergindi.

O anda nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışarak düşündüm. Vail her zaman duygularımı sarsmış ve üzerimde garip bir güce sahip olmuştu. Ama gençken, bunu küçük grubumuzun lideri olarak kabul ederdim. Ya şimdi? İçsel bir kargaşayla savaşıyor gibi görünüyordu. Bir şey ona eziyet ediyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama o sözleri fısıldama şekli sanki kalbime bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Anne..." Nefes aldım.

Vail'in gözleri birden açıldı ve ben konuşurken beni görmesi çok fazlaydı. Yere, ayaklarının benimkilerin iki yanında durduğu yere baktım. "Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Dişlerimin arasından titrek bir nefes çektim, annemin anıları geri geldi, bırakmadı. "O öldü, Vail."

Boğazımın dibindeki eli durakladı ve sonra çok yavaşça indirdi, tam boğazımın üzerine gelene kadar aşağı kaydırıldı.

Kalbim. Belli belirsiz ona baktım ve sonunda başını sallayıp gözlerini kaçırdığında kırık ifadeyi gördüm, bakışları başımın üzerindeki bir noktada duruyordu. Gittiğini söylediğimde ne demek istediğimi tam olarak anlamıştı. Burada, bu yerde, *gitmesi* sadece bu anlama geliyordu. Bir daha asla. Gözlerimle tekrar karşılaştığında yüzündeki ifade daha az sıkıntılı görünüyordu. Aslında tamamen değişmişti, sanki zihnindeki o savaş sonunda bitmiş ve bir taraf kazanmıştı.

Elini hâlâ kalbime bastıran Vail eğildi, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken diğer eliyle yanağımı kavradı ve mırıldandı: "Artık senin ailen biziz." Bana başka bir şey söylemeden elini bıraktı ve yeni bir amaçla, kendinden emin ve hazır bir duruşla uzaklaştı. "Pekâlâ çocuklar. Hadi yola koyulalım. En geç saat üçte burada olmak istiyorum."

Diğerleri fısıltılı konuşmamızı duymamış olacaklar ki başlarını salladılar ve Vail'in emirlerini yerine getirmeye gittiler. Eli çoktan gitmişti ve Meredith ile Haldon, Vail'i takip etmeden önce Amelie'ye bir veda öpücüğü daha verdiler. Oturma odasına geri döndüğümde Shaw'un oyalanarak beklediğini gördüm. Beni izliyordu, yüzü her zamanki gibi soğuk ve ifadesizdi ama bir şey ruhumu yakıyordu.

"Shaw?" Vail'le olan etkileşimim yüzünden hâlâ titriyordum ama Shaw'un böyle çelişkili görüldüğünü görmek beni tedirgin etti. Yine kendini kaybetmek üzere miydi?

Ancak Shaw aniden bana doğru hışımla geldi, gözlerinin altındaki koyu gölgeler ona neredeyse cılız bir ifade veriyordu. Ama beni sıkıca kucaklayıp yüzümü ellerinin arasına aldığı anda ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında hazırlıksız yakalanmıştım. Shaw'un dudakları her zaman dolgun ve dolgun olmuştu ve beni öptüğünde ne kadar yumuşak hissedebiliyordum. Elleri benimkilerle birleşti, tutuşu şiddetli ve yoğundu. Onun

Dudaklarım dudaklarıma değdi ve birkaç saniye sonra şokun etkisi geçince ben de onu öptüm.

Çok uzun sürmedi, ama geri çekildiğinde, hala bana sarılıyordu, nefessizdi ve gözlerinde daha önce olmayan küçük bir ışık kırıntısı görebiliyordum. Daha az gergindiler, yanakları hafifçe pembeleşmiş, yüzüne bir kez olsun renk gelmişti.

"Lee'yi dinle," diye mırıldandı, alnıma yumuşak bir veda öpücüğü kondurdu ve kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan önce diğerlerinin arkasından dışarı çıktı.

Kenarda duran Lee, Amelie kıkırdarken, biraz da sinirli görünerek kilitleri yerine kaydırıldı. "Ewww... bir oğlanı öptün!"

Lee bana yargılayıcı bir bakış fırlatmadan önce hızla arkamı döndüm ve plastik şekerleme torbasına uzandım. "Hey Amelie, baloncuk sever misin?"

Chapter eleven

Casey

Vay anasını... iki buçuk yaşında bir çocuğa bakıcılık yapmak doğum kontrolü olarak işe yaramıyorsa, başka ne işe yarar bilmiyordum. Amelie'yi yatırıp uyuttuğumda yatma saati bir saat geçmişti. Diğerleri gittiğinde, o ve ben baloncuklarla oynarken, Lee mutfakta bizim için erişte kapları ve krakerleri hazırlamakla meşguldü. O ve ben yemek yerken, Amelie çıkartmalarla meşgul oldu, onları yüzünün her yerine yapıştırmayı tercih etti ve sonra hem Lee'nin hem de benim de "süslenmemiz" gerektiğine karar verdi. Gecenin büyük bir bölümünde Lee yanaklarında iki tek boynuzlu at ve alnında bir gökkuşağı ile dolaşırken, ben de çiçekler, yıldızlar ve kelebeklerle doluydum.

Ona aldığım simli kalemleri kullanarak onu biraz sakinleştirdik ve ona bir evin nasıl çizileceğini gösterdiğimde sanatsal becerilerimi kullandım. Pembe ve mor kalemleri alıp birazını yanaklarıma sürmeden ve bu sırada çılgınca kıkırdamadan önce bu dikkat dağıtma sadece on dakika kadar sürdü. Şekerlerden biraz yemişti ve bu onu çılgınca bir şeker krizine soktu. Yarım saat boyunca onu kovaladım, o bir prensesmiş ve ben de onu yakalayıp kuleme (uzak köşedeki rahat koltuğa) koymaya çalışan ejderhaymışım gibi davrandım. Lee, parlak zırhlı cesur şövalyesi olarak geldi ve kelimenin tam anlamıyla beni kaldırıp kanepeye fırlattı, hareket etmemi engellemek için bacaklarımın üzerine oturdu. Amelie, oyunun değişmesine bayıldı ve Lee onu gıdıklarken karnıma atlayıp çılgınca kıkırdama fırsatını yakaladı.

Geceyi dişlerini fırçalayarak, pijamalarını giydirerek bitirdik ve parlayan balkabağı burunlu sahte gözlükleri takmamda ısrar için, annesinin ısrar ettiği iki kitap yerine ona *dört* kitap okurken onları taktım. Ama nasıl ki? Çok sevimliydi ve bu gücünü büyük, yavru köpek gözleriyle bana karşı kullandı. Bu yüzden ettim, ama neyse ki son kitabın sonlarına doğru ona baktığımda, ağzı kısmen açık ve saçları yüzüne dağılmış bir şekilde yastığına yayılmıştı. Yüzünü dikkatlice fırçaladım, onu küçük yatağına yatırdım, sonra gece lambasını yaktım ve beni çağırma ihtimaline karşı kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıktım.

Lee'nin kanepeye uzanmış oturma odasına geri döndüğümde

bana şöyle bir baktı ve kıkırdadı. Kaldırma onun

Telefon ve alarak a Resim. I atladı

Daha fazlasını almasını engellemek için elimi kendime siper ettim. "Ne?" Durdum, elimdekilerin hiçbirini çıkarmadığımı fark ettim.

çıkartmalar, parıltılar veya parlayan burun gözlükleri. "O fotoğrafı sil."

"Hayır," diye sıırttı, hâlâ onu havada tutuyordu.

"Lee, hadi ama," diye homurdandım, yaklaştım ve gözlüğü kenara fırlattım. Tek boynuzlu at ve gökkuşağı çıkartmalarıyla bir fotoğrafını çekmeyi daha önce düşünmeliydim ama onları çoktan çıkarmıştı. "İhtiyacım olan son şey şantaj malzemesi. Ver şunu." Diğer elimi uzattım ve parmaklarımı ona doğru salladım.

Lee sıırttı ve ellerini başının arkasında birleştirdi, telefonu artık saçlarının arkasına gizlenmişti. "Yap beni." Dudaklarını büzüp bana bir öpücük vermeden önce bana flörtöz bir göz kırptı.

"Komik. Hadi ama. Sil lütfen." Ellerimi bıraktım ve gözlerimi ona diktim. Yarın okula gittiğimde çıktısını alıp binanın bir yanındaki duvarlara yapıştırılmış ve üzerine sapıkça saçmalıklar yazılmış halde bulacak havamda değildim. Lee bir keresinde oyuncak silahlar için kullanılan yıldız kapaklarından bir demet yapıştırmış ve bunları tüm tuvaletlerin oturaklarının altına yapıştırmıştı, böylece zavallı öğrenciler ya da öğretmenler oturduklarında fakültenin nasıl çılgına döndüğünü tahmin edebilirsiniz. Bunun için yakalanmadı. Bir başka seferinde, Cuma gecesi yatıya kaldığımız sırada, bir sonraki sıraya kadar tavuk gibi davranma cesaretini gösterirken Shaw'ın polaroid fotoğrafını çekmişti. Bir öğretmenin kimlik kartını çaldıktan ve fotokopi makinesini kullanmak için salona gizlice girdikten sonra fotoğraf büyütüldü ve okuldaki kütüphanede asılı olan her portrenin üzerine yapıştırıldı. Personel Shaw'u sorgulamış olsa da Shaw arkadaşını asla satmamıştı ama daha sonra Lee bunun için karnına yumruk yemişti.

Bu yüzden fotoğrafımın çocukların el işi malzemeleri tarafından kusulmuş gibi görünmesi fikri sinirlerimi biraz bozdu. "Lee, lütfen..." duruyordum, ellerim kalçalarımda, o ise koltukta tembel bir kral gibi uzanmış, cüssesiyle her yeri kaplıyordu. Her ne kadar onu böyle bulduğum için en çok kendime kızsam da, sırtışı beni çok rahatsız ediyordu.

Ŗu anda acayip seksiydi. Kolları kaslarla ŖiŖiyordu, koyu k  m  r rengi tiŖ  rt   geniŖ g   s  n  n   zerinde geriliyordu. Sanki tiŖ  rt ona k    k gelmiŖ karnının   zgilerini g  rebiliyordum. Ve Tanrı yardımcım olsun, koyu renk g  zlerinin   zerimde gezinmesi, simler,   ıkartmalar ve di  er her Ŗeyle g  rd  klerinden hoŖlanmıŖ gibi bakması kalbimin g   s  me   arpmasına neden oldu.

"Bunu sevdim," dedi, Ŗakacı g  l  msemesi h  l   yerindeydi. "Ne gibi?"

"Sen 'Lee, l  tfen' diyorsun..." Duda  nı ısırdı ve ben de ona g  zlerimi devirdim. "Cehennem kadar seksi," diye ekledi, tavrımdan etkilenmemiŖti.

"Kibar davranıyordum, ki sen şöyle de  ilsin." "Kibar *oldu  umu* hi   söylemedim."

"Hayır, ama bu konuda benimle u  raŖmazsan sevinirim. Okuldaki kimseye daha fazla cephane vermeme gerek yok," dedim usulca.

Bunun   zerine sırtması kesildi ve y  z ifadesi netleŖti. "Artık okulda kimse seninle u  raŖmayacak Casey," dedi ciddi bir Ŗekilde.

Alay ettim ve gittim ama pi   kurusu o kadar b  y  kt   ki bana yer kalmamıŖtı. "Kenara   ekilir misin?"

"Sadece sen s  ylersen, *Lee, l  tfen!*" Sırıttı.

"Oh, aŖkına..." D  nd  m, koltu  a do  ru gitmek   zereydim ki eli bile  ime dolandı ve beni aŖa  ı   ekti, b  ylece kal  alarının   zerine oturdum. "Ŗuraya oturabilirim-"

"Rahatla bebe  im. Eskiden kucaklaŖırdık, hatırladın mı?"

Biliyordum ama bu konuya girmeyecektim. Ayrıca, artık her Ŗey farklıydı. YaŖımız ilerlemiŖti ve benimle kurdu  u   apkınca iliŖkiden ne yaptığını anlamıŖtım. Ama h  l   bu adamlarla nerede durdu  umdan emin de  ildim. Vail *artık senin ailen* oldu  umuzu s  ylemiŖti ama bunun ne anlama geldi  i hakkında hi  bir fikrim yoktu. Ve di  erleri de

Onu duymuştu, yani aklında ne varsa mürettebatının haberi yoktu. Ancak Lee öyle ya da böyle umursuyor gibi görünmüyordu. Sessiz kaldığımda bileğimden hafifçe çekiştirerek beni daha yakına çağırdı.

"Tamam, benimle eskiden olduğu gibi kucaklaşırsan fotoğrafı silerim," dedi, yüz ifadesi tamamen mizahtan yoksundu.

"Ciddi misin?" Kaşlarımı şüpheyile kaldırdım ve o da başını salladı. "Peki. Önce fotoğrafı sil ki görebileyim."

Telefonunu getirdi, kilidini açtı ve fotoğraf galerisini açtı. Ben izlerken, fotoğrafı kasten telefonundan sildi ve iyi ki de silmişti çünkü saçma gözlükler, çıkartmalar ve parıltıların yanı sıra, fotoğrafta far görmüş bir geyiğe benziyordum. Ama artık gitmişti ve dürüstlüğüne takdir ettim.

"Şimdi, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmen gerekiyor." Lee'nin dudakları kıvrıldı ve göğsünü sıvazladı.

Kendinden emin ama bariz flörtüne yine gözlerimi devirmek istedim ama yerine, bacaklarını aralarına uzanabileceğim şekilde ayırırken üzerine . Başımı yana doğru ve kalbinin üzerine koydum, televizyona bakıyordum, süper kahramanlarla ilgili bir dizi oynuyordu. Kollarının bana dolandığını hissettim, beni o eski tanıdık şekilde kendine doğru tutuyordu, ama şimdi Terminatör gibi yapılıydı. Ama yine de onunla bu şekilde uzanmak rahattı. Sıcaklığı sanki fırınmış gibi yayılıyordu. Tutuşu nazikti ve ara sıra parmaklarının saçlarımı taradığını hissediyordum, eski bir alışkanlık şimdi yeniden .

"Nasıl gitti?" Lee'nin sesi beni uykumdan uyandırdı. Uyanmıştım ama gözlerimi kapalı tutuyordum. Şu anda çok rahattım. Ben

Kanepede yan yatmıştım, o da beni arkadan kucaklıyordu, uykuda pozisyonlarımız değişmişti. Dünkü kaostan ve bebek bakıcılığından sonra çok yorgundum.

Vail, "Lanet olsun... programı doğru yaptığımızı sanıyorduk ama biri onlara haber vermiş olmalı," dedi.

"Maverick'in muhbiri mi?" Shaw törpüledi. *Maverick mi? Maverick de kim?*

"Bunu bilmiyoruz," diye fısıldadı Meredith'in sakın sesi, "Hepimiz oradan tek parça halinde çıktığımız için şanslıyız. Keşke bodruma inip bunu doğrulayabilseydim-"

"Biliyorum, Mer." *Haldon?* Sanırım. "Ama oraya tek başına gizlice inmeni istemedim."

Gerçek Meredith tarzıyla, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye ısrar etti.

"Biliyorum, *mon chaton*, ama yanılmış olsaydık ve bu Canavarların tuzaklarından biri ya da daha kötüsü... Yüzsüzler olsaydı kendimi asla affetmezdim."

Meredith bir şeyler mırıldandı ama erkek arkadaşının sözleri üzerine sustu. Sonunda kısık bir sesle. "Bebek bakıcılığı nasıldı?"

Lee sesini alçaltarak, "Harikaydı," diye mırıldandı. "Amelie çok tatlıydı ama Tanrım, siz ikiniz bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum..."

Meredith kıkırdarken Haldon, "Ben hemen gidip onu kontrol edeceğim. Bu gece burada uyumakta özgürsünüz. Ben battaniye getireyim." Ve hafif ayak sesleri koridorda kayboldu.

"Görünüşe göre yorulan tek kişi benim bebeğim değilmiş," diye ekledi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Casey bitkin görünüyor. Amelie'nin onunla çok uğraştığını görebiliyorum." Biraz kıkırdadı, belli ki yanaklarımdaki çıkartmaları ve simleri fark etmişti.

Birinin saçlarını yüzümden uzaklaştırdığını hissettim, parmakları Lee'ninkilerden daha inceydi ve sonra yumuşak bir çift dudak alnıma dokundu. Shaw. Tek kelime etmedi ama yakınımda durdu, alnı alnıma yaslanmıştı.

"Eşyalarını aldınız mı?" Lee sordu.

Ha?

"Shaw beni içeri aldı. Ona ait ne bulabildiysem buldum ve bu hokey çantasına ," dedi Meredith. "Amelie'yi kontrol edeceğim, sonra da size Haldon'un getireceğim. Hepiniz burada uyuyabilecek misiniz?"

"İyi olacağız," dedi Vail yakınlarından bir yerden. "Eski günlerdeki gibi..." Bu sözleri söylerken sesi nazikti, tonu buraya geldiğimden beri olduğundan tamamen farklıydı. Arka planda herkesin sessizce etrafta dolaştığını duyabiliyordum ve kirpiklerimin arasından baktığımda sehpayı kenara çektiklerini ve sert yüzeye karşı yastık olarak yere birkaç yorgan serdiklerini gördüm. Haldon bir çift giymişti, göğsü çıplaktı ve göğsünün ve kollarının üst kısmında kabile işaretlerine benzeyen dövmeler vardı. Elinde bir kucak dolusu yastık ve çocukların üzerlerini değiştirmeleri için fazladan giysi taşıyordu.

Arkamda Lee kıpırdandı, beni dikkatlice kollarına aldı ve altımdaki battaniyelerin yumuşak dokunuşunu hissetmeden önce beni kaldırdı. Yan döndüm, başımın altına bir yastık koydum, kendimi çok güvende hissediyordum ve... nostaljik olduğu kadar tuhaftı da. Vail haklıydı. Eski günlerdeki gibiydi.

Kıpırdamadan yattım, uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim, beynim yavaşça neler olduğunu algılamaya çalışıyordu.

"Kimdi o adam?" Haldon aniden sordu ve nedense sorusunu soğuk bir sessizlik takip etti. "Canavarlarla birlikte ortaya çıkan motorcu mu? Diğerleri gibi kesik bir elbise giymiyordu..."

"Bilmiyorum amına koyayım," diye mırıldandı Vail, sesi tedirgin çıkıyordu. *Kimden bahsediyorlardı ki Vail bile korkmuş görünüyordu?* "Her kimse, bizim sadece liseli çocuklar olmamız umurunda bile değildi. Bryce'ı yakaladığını görmek ve..." Vail'in sesi gerginleşti, sert tavrı hızla değişti. "O için gerçekten üzüldüm. Hunter'ın en yakın müttefiki olduğunu biliyorum ama olsun..."

Bir çift ayak sesi odaya geri döndü. "Elektrikli testereyi kullanan o korkunç heriften mi bahsediyorsunuz?"

"Evet," diye hızla sözünü kesti Haldon, sesi hasta gibiydi. "O adam..."

Daha fazla sessizlik oldu ve sonunda Meredith tekrar konuştu, ancak sesi ciddi şekilde sarsılmıştı, "Elias'ın onun için çalışan *böyle* adamları varsa... Maverick ve adamları bizi desteklese bile, ne *yapabiliriz?*"

"Hayatta kalalım ve kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmak için canımız pahasına savaşalım." Vail derin bir iç çekti, "Bunun çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Geri çekildiği için kimseyi suçlamıyorum. Özellikle de sizleri... İkinizin de düşünmesi gereken bir çocuğu var. Ama polisler bir şey yapamıyorsa ya da Belediye Binası'ndaki şerefsizler bir şey yapamıyorsa... o zaman kendimizi korumak bize düşer. Kızlar kaçırılmaya devam ve sırf Harley'li oldukları için herkesin kafasını çevirmesinden bıktım. "

Haldon mırıldanana kadar herkes sessizdi, "Hepimiz biraz dinlenelim, olur mu? Ben yorgunum ve Amelie de sabahları erken kalkıyor. Mamie sağ olsun..." Ayak seslerinin koridorda ilerlediğini duyabiliyordum.

"Katılıyorum. Dinlenin çocuklar, yarın konuşuruz, tamam mı?" Meredith nazikçe konuştu. "Bu gece bir başarısızlık değildi. Denemiş olmamız bile herkesin yaptığından çok daha fazlası."

"İyi geceler, Mer," dedi Lee ve ayak sesleri koridorda kayboldu.

Orada uzanırken, birkaç dakika boyunca etrafımdaki adamların yer değiştirdiğini hissedebiliyordum, malzeme sesleri bana değiştiklerini söylüyordu. Her ne kadar bakmak istesem de kulak misafiri olurken yakalanmak istemiyordum. Bu yüzden olabildiğince hareketsiz yattım, yumuşak bir şekilde nefes aldım ve yeterince ikna edici olduğumu umdum.

"Shaw, istediğini biliyorum ama..." Vail'in sesi biraz kesildi ve sesinin bu kadar rahatsız edici çıkması beni endişelendirdi, "... ama bu gece ona *ihtiyacım* var."

Shaw birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra çakıllı fısıltısı sessizliği bozdu: "Devam et kardeşim."

Battaniyelerin biraz kaydığını hissettim ve sonra bir çift kol beni sardı, beni yuvarladı ve içine çekti. Vail beni sıkıca tuttu, burnunu salarımaya gömebilmek için yüzümü boynuna çevirdi. Derin bir nefes aldı ve uzun, ürpertici bir i çekti. Sonunda gevşemeden önce vücudu bir an için gerildi. Üzerimize bir battaniye örttüğünü hissettim ve diğer ikisinin de etrafımıza yerleştiğini hissettim.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Daha önce pek çok kez yaptığımız gibi, bir kez daha birlikte güvende olarak öylece uzandık.

"Vail," diye homurdandı Shaw.

"Öyle mi?" Sesi uykuluydu, rahatlamıştı ve bir kez olsun memnun görünüyordu. Kollarında kendimi evimdeymişim gibi hissederek biraz daha yaklaştım.

Shaw fısıldamadan önce bir an durakladı, "Onu şimdi tutuyoruz, değil mi?"

Arkamızdan, Lee'nin keskin bir nefes aldığını ve sonra durduğunu duyabiliyordum, sanki bir cevap beklerken nefesini gibiydi.

"Evet" diye nefes almadan önce Vail'in dudaklarını saçlarımda hissettim, burnu şakağımda hafifçe gezindi.

Chapter twelve

Casey

"AMAN TANRIM, LEE!" Meredith'in sesi fısıldadı ama yine de beni uyandırdı. "Dün gece de böyle mi uyudular? Vay canına, çok tatlılar!"

"Sessiz ol kadın," diye mırıldandı Lee'nin delicesine bariton sesi mutfaktan. "Bırakın uyusunlar! Zor bir geceydi..."

Bunu takiben biraz sessizlik oldu. O anda yerdeki kalın battaniyelerin üzerine kıvrılmış olduğumu ve Vail'in kollarıyla sarmalanmış olduğumu fark ettim. Yüzüm çenesinin altında sıkışmıştı ve ellerinden biri başımın arkasını kavıyor, diğeri ise beni vücudunun kaslı düzlemlerine doğru tutuyordu. Sırtımda Shaw'un bana doğru sokulduğunu hissedebiliyordum,

Alnı kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa bastırıyordu. İkisinin de nefes alış verişlerinin ne kadar yumuşak olduğundan hala baygın olduklarını anlayabiliyordum, bu yüzden için elimden geleni yaptım, uyumaya devam ediyormuş gibi yaparak gözlerimi kapalı tuttum ve dinledim.

Lee yumuşak bir sesle, "En iyisi hepimiz bugün ortalıkta görünmeyelim," dedi. "Vendetta'dan kimsenin okula geleceğinden şüpheliyim. Çakallar da aynı şekilde-"

"Özellikle de Çakallar," araya girdi Meredith. "Bryce..."

"Evet," Bryce Fraser'dan söz edilince Lee'nin sesi biraz boğuklaştı. Dün gece kulak misafiri olduğum şeyi düşündüm. Motorcuyla ilgili bir şey mi? Ve... ve elektrikli testere...

Boğazımda safranın yükseldiğini hissettim. *Dün gece ne olmuştu? Ne yapıyorlardı?!*

Bryce'ın kaderinin uğursuz önerisiyle ürperirken, içgüdüsel olarak Vail'e sarıldım, uykusunda küçük bir homurtu çıkardı, ama sonra uykusuna geri dönmeden önce sadece bir bacağına her ikimin üzerine attı.

"Peki şimdi Casey'ye ne olacak?" Meredith fısıldadı. "Anahtarları bana verirsen, uyanıp kahvaltı ettikten sonra onu okula bırakabilirim." O anda kahve, akçaağaç şurubu ve... *Tanrım bana yardım et, domuz pastırması kokusu aldım!* Midem istemsizce guruldadı ama neyse ki diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek değildi.

"Casey bugün okula gitmeyecek," dedi Lee kesin bir ifadeyle, sanki karar çoktan verilmiş gibi.

"Bu sadece dikkatleri onun üzerine çekmez mi?" Meredith, sesi uyarılarla doluydu. "Hâlâ yasal olarak babasının himayesi altında-"

"O şerefsiz uzun sürmeyecek." Kendinden emin bir şekilde cevap verdi.

"Oh?" Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Bu karar ne zaman alındı? Siz hiç konuşmadınız-"

"Bu çok uzun zaman önce, sen daha burada yaşamadan önce yapılmıştı Mer."

Bir anlık sessizliğin ardından tekrar konuştu: "Çocukluk anlaşmaları bir şey ifade etmez Lee."

"Harley'de öyle."

Anahtarların kilitlerdeki şingirtisini duydum, kapı açılmadan önce her biri çevrildikçe metal kayıyordu ve Haldon'un mırıldanmasını dinledim, "Amelie sabah Mamie ile birlikte, benim de işe gitmek için hazırlanmam gerek-"

"Hayır, bebeğim!" Meredith'in sesi onun dışarı çıkacağı düşüncesiyle acı çekmiş gibi çıkıyor. "Bugün için izin aldığını sanıyordum. Göze batmamamız gerekiyor, unuttun mu? Bu yüzden okula gitmiyoruz."

"Paraya ihtiyacımız var, *mon chaton*." Dudaklarının hafifçe şapırdadığını duydum. "Madem bugün okula gitmiyorum, bari biraz daha fazla para kazanayım."

Mantıklı muhakemesi karşısında homurdandığını ve ardından kısa, derin bir kıkırdama çıkardığını duyabiliyordum. "Gidip hazırlanacağım. Bugün içeride kal. İzin gününün tadını çıkar. Hiç izin alamıyorsun."

"Sen de öyle." diye hatırlattı ona.

"Bu gece evde olacağım, tamam mı? Yiyecek bir şeyler alırım ve bir kez olsun ailece akşam yemeği yeriz. Amelie buna bayılacak."

Durumları daha da netleştikçe kalbim onlar için burkuldu. Meredith ve Haldon'un kızlarını nasıl geçindirdiklerini ya da bu evi nasıl karşıladıklarını düşünmemiştim bile. Yeterli parayı kazanmak için okuldan sonra ve hafta sonları çalışıyor olmalılar.

"Bugün ne yapıyorsunuz?" Haldon mutfakta dolaşırken sessizce sordu.

"Casey'yi eve getiriyoruz," dedi Lee, sesi hâlâ kendinden emin ve her zamanki gibi kendinden emin geliyordu.

Onlarla eve mi? Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Bu adamlarla birlikte yaşama düşüncesi aklımı kurcalıyordu. Ama sonra tekrar, hepsi birbiriyle mi yaşıyordu? Ya da ebeveynlerinden biriyle mi? Hatırladığım kadarıyla sadece Shaw'un teyzesi ve amcası, Lee'nin ailesi ve Vail'in annesi .

Şaşırtıcı bir şekilde, Keith'i terk edip onlardan biriyle, ikisiyle ya da üçüyle birlikte yaşama düşüncesi beni tamamen... sakinleştirdi. Bu düşünceyle vücuduma bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Vail'in dün geceki *"Artık senin ailen biziz"* açıklamasından sonra, bu sözlerle içindeki şeyin nasıl değiştiğini görünce, ruhumun kayıp üç parçasını yeniden bulmuş gibi hissettim. Dördümüz, dün gece battaniyelerin birlikte yatarken, tıpkı eskiden olduğu gibi, doğru hissettirdi. Yine birlikteydik.

"Ne planlıyorsunuz Lee?" diye sordu birkaç dakika sonra. "Anladığım kadarıyla Casey ayrılmak için zaman kolluyor." Sesi şüpheli geliyordu.

"Onu güvende tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız," dedi her zamanki gibi sakin bir ses tonuyla.

Meredith iç çekti, sesi üzgün geliyordu, "Bundan hoşlanmayacak-"

"Zor iş." Lee alay etti. "Hayat böyle işte. Sadece onunla birlikte gitmeli ve sana ne fırlatırsa onu almalısın." Onu ilk kez bu şekilde konuşurken duyuyordum ve açıkçası beni hazırlıksız yakalamıştı. Lee her zaman çok sakin ve akıllı başında biriydi ama şu anda bir lider gibi, kararları veren biri gibi konuşuyordu ve bu beni etkiledi. Ben hep Shaw'ın Vail'in yardımcısı olduğunu düşünürdüm, oysa aslında Lee'ydi. Vail burada benimle birlikte bayginken, Lee onun ve diğer ikisi adına konuşuyordu.

Gözlerimi dikip baktım ama Vail'in boğazının kıvrımından başka bir şey göremedim. Shaw'un kalçamda duran ellerinden biri yavaşça geliyormuş gibi seğirdi.

Meredith yumuşak bir sesle, "Ama bu değil," dedi. "O bir nesne değil." "Hayır. Ama o Harley'de ve eğer hayatta kalmak istiyorsa, o zaman

buralarda işlerin bu şekilde yürüdüğünü kabul etmek zorundayız. Bu şekilde hayatta kaldık ve bu bizi güvende tuttu. O yüzden hizaya girmesi ve bunu hızlıca yapması gerekecek."

"Bazen gerçek bir pislik olabiliyorsun, Knight."

"Sorun şu ki Mer, Hunter'ın ilgisini dile getirmesi ve ortadan kaybolmalarla birlikte, onun güvende olduğundan emin olmamız gerekiyor. Heather'ı düşün..." Sesi kesildi ve oda bir an için sessizleşti. *Heather mı? Heather kimdi?* "Bu Casey buraya gelmeden bir hafta önceydi. Kimse onun hakkında konuşmadı. Kimse nerede olduğunu sormuyor. Sonra aynı gün Rachelle ve Monica vardı, sonra-"

"Biliyorum, lanet olsun..." Meredith fısıldadı, sesi sanki ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. "Biliyorum, Lee. Bakın, Hunter ve Çakallar bunu Elias ve Yüzsüzler'le iyi geçinmek için berbat bir yol olarak yapıyor olabilirler ama Casey'ye bunu yapar mı? Ona Celeste ve diğerlerinden farklı davrandı..."

"O pislüğün ondan ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bir daha ona dokunmasına izin vermeyeceğim!" Lee hırladı ve sınıfta gelip kışımı kurtarmak zorunda kaldıkları o günü düşündüğünü biliyordum. "Onu önce babasından uzaklaştırmalıyız ki her zaman birimizin yanında olsun. Herhangi biri gelip onu yakalayabilir, tıpkı diğerleri gibi..." Derin bir iç çekti, sesi yorgun ve bitkin geliyordu. "Mesele sadece hangimizin bunu yapmak için çizgiyi aşmayı göze alacağı." Bunu duyduğumda, damarlarımda buz gibi akan bir korku titremesi hissettim.

Neden bahsediyor bu? Kim sınırı aşacak? Hunter mı? Yoksa onlar mı? Yoksa başka birinden mi bahsediyor? Tanrım, bu

kafamda dönüp duruyordu, ayaklarım bu daireden ve şehirden çıkmak için adeta çırpınıyordu. İki çetenin ortasında kalmak istemiyordum. Ama kaçarsam, üç oğlumu nasıl bir pisliğin içinde bırakacaktım? O kadar korkmuş ve kafam karışmıştı ki Vail'in gerinip esnerken beni sıkıca kavrayana kadar kıpırdadığını fark etmedim. *Kahretsin...* Sanırım. Kendine geldiğinde oyunu biraz daha sürdürdüm.

"Hey," diye yarı fısıldadı Lee mutfak masasından ona. "Uyanık mısın?"

Vail hafifçe homurdandı, ellerinden biri kaydı ve yanımda biraz kaydığını hissedebiliyordum. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kollarının beni tekrar sarıp kendine çektiğini ve burnunu saçlarıma gömdüğünü hissettim. *Vay anasını...*

Lee'nin kıkırdamasını dinledim, "İyi uyudun mu?" Ses tonu alaycıydı.

"Her zamankinden daha iyi," mırıldandı Vail, sesini alçak tutarak.

"Kahvaltı ister misin?" Meredith sordu.

"Evet, bu harika olur, Mer." Ama hareket etmedi. Şakağımı, alnımı ve saçlarımı öperken dudaklarını hissettim. Bıyıklı çenesini boynumun kıvrımına sokmadan önce benimkinin üzerinde gezdirdiğinde, ona karşı kıpırdamamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

"Masada bize katılacak mısın?" Haldon'ın sesi onunla alay ediyormuş gibi çıkıyordu.

"Siktir git. Bırak da birkaç dakika daha bunun tadını çıkarayım." Sesi alçaktı ve tenime bastırıldığı için yarı boğuktu. , Shaw'un esnemesini ve gelmeye başlarken biraz homurdanmasını duydum.

"Tam bir sürüngensin, Vail!" O sırada Meredith'in onaylamayan sesi araya girdi. "Açgözlü ellerini onun üzerinden çek ve bırak uyusun! Amelie muhtemelen dün gece onu çok hırpaladı. Yüzüne bir baksana!"

Vail hafifçe geri çekildi ve kıkırdadı. Parmaklarının yanaklarımdaki etiketleri nazikçe sıyırdığını hissettiğimde, bunu yapamayacağımı biliyordum.

Maskaralığa daha fazla devam edemedim ve gözlerimi yeni uyanıyormuşum gibi yavaşça açtım ve yüzünü bana çok yakın gördüm. Güzel dudakları çocukluğumdan hatırladığım o ukala sırtıyla köşelerinden yukarı doğru çekilmişti ve "Günaydın sevgilim" dedi.

Her ne kadar son beş dakikadır dudaklarının yüzümde ve saçlarımda gezinen öpücüklerini hissediyor olsam da, bana bakışı, onu öpmem için bana meydan okuduğu o geceye geri dönmüşüm gibi hissettirdi. Kendimi nutkum tutulmuş halde buldum. Yüzünde aynı sırtı vardı ama şimdi ben de bir şeyler hissediyordum.

Shaw arkamdan doğrulup kulağımın hemen altından boynumu öptü ve kaba, kırık sesiyle sessizce fısıldadı: "Günaydın Casey."

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek kendimi o kadar zor durumda hissettim ki neredeyse "*siktir et*" deyip battaniyenin altına saklanacaktım. Ancak Lee o anı seçerek dört kişilik yuvarlak masadan kalktı, bacaklarımızın üzerinden dikkatlice geçti ve beni kollarına aldı. Beni masaya taşıyıp oturttu, kucağına oturttu ve Meredith Haldon'a küçük bir öpücük vermeden önce tavadaki pastırmayı çevirip cızırtı sesi mutfığı doldururken boş bir tabağı bize doğru çekti.

"Orada oturabilirim-" Boş sandalyelerden birini işaret ettim ama Lee sadece bir elini karnımın üzerine koyarak beni olduğum yerde tuttu.

"Sınırlı sayıda koltuk var bebeğim," dedi basitçe, sanki her şey bitmiş gibi. Shaw, kapüşonunu açıkta bırakarak kazağını başına geçirdiği sırada tökezleyerek mutfığa girdi. Sarı saçları dağınıktı ve düzeltmekle ilgilenmiyordu. Meredith'in yanından geçerek kahve makinesine gitti ve iki fincan doldurdu. Şimdi ayakta duran, esnerken gerinen, karın ve göğüs kasları belirginleşmiş Vail'e baktım.

Biri burnuma dokundu ve omzumun üzerinden arkadaşımızı süzerken yakaladığım için bana sıritan Lee'ye baktım. Yanağımın içini ısırdım ve Vail koridorda tuvalete doğru gözden kaybolurken Meredith masanın ortasına kocaman bir tabak yumurta, pastırma ve kızarmış ekmek koydu. Meredith Haldon'un kucağına oturdu, ikisi de tabağı paylaşıyordu ve Shaw boş sandalyelerden birine oturduğunda, az önce doldurduğu kahve fincanlarından birini bana doğru kaydırıldı.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle ve aldım. Shaw pastırmayla kapladığı kızarmış ekmeği kemirirken Lee önümüzdeki tabağa yemek yığdı. Meredith ortak bir çatalla Haldon'ı besliyordu, ikisi de birbirlerine bön bön bakıyordu. "Peki, bugünkü plan nedir?" Daha önce kulak misafiri olduğum şeyden habersizmişim gibi davranarak sordum. "Bir saat sonra okul mu var?" Ocağın üzerindeki saate baktım ve sekize çeyrek kaldığını fark ettim.

Meredith'in mavi gözlerinin omzumun üzerinden Lee'ye kaydığını, sonra da sessiz kalarak kendi işine baktığını fark ettim.

"Hayır, bunu yapmayacağız." Lee bir çatal dolusu yumurta aldı. ve ağızma götürdüm.

"Kendimi besleyebilirim-" Yemeği ağızma tıktırdı, neredeyse boğulmama neden oluyordu. Ağızımı kapalı tutmaya çalışarak öksürdüm, böylece her yere yumurta kusmayacaktım. Shaw kahve fincanını tekrar bana doğru itti. Uzun bir yudum aldım ve omzumun üzerinden Lee'ye ters ters baktım. "*Yapma* şunu!"

"Yemeğini ye. Bugün yapacak çok işimiz var," dedi ve kızgınlığımı görmezden gelerek bana o şakacı gösterdi. Onu görmezden geldim ve elindeki çatalı alarak karnımı doyurmanın daha güvenli ve pratik olduğuna karar verdim.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" Çiğnedikten ve çatalı Lee'ye uzattıktan sonra onun da bir ısırık alabilmesi için sorguladım.

"Seni yanımıza taşıyoruz, sevgilim," dedi Vail, odaya geri dönerken. Eşofmanları kalçalarından aşağı sarkıyor, o güzel V çizgisini gösteriyordu. Kahve cezvesine doğru yürüdü ve solumdaki son boş sandalyeye oturmadan önce kendine bir fincan doldurdu ve tabağına yemek yığmaya başladı.

"Flaş haber," dedim ona, "öylece yanınıza taşınamam. Keith benim vasim ve bunu onaylamayacaktır."

"Sana karşı açık sözlü olacağım Casey," dedi Vail, yemeğine odaklandığı için bana bakmadan. "Babanla birlikte olman senin için güvenli değil."

"Hiç de bile. Özellikle de o herifin dün yaptıklarından sonra." Ellerimden biri havaya kalktı ve boğazımı ovuşturdu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda çok duygusal hissetmiyordum. Ama yine de, Matthew gibi biri bana bu şekilde saldırmış olsaydı, bunun beni duygusal olarak çok daha fazla inciteceğini düşündüm. Keith'e karşı hiç sevgi hissetmiyordum. Ve geçmişte anneme ne kadar kötü davrandığını bildiğimden, açıkçası buna şaşırmadım.

Vail'in gözleri boğazıma kayıyor, dudakları gereğinden biraz daha sıkıca birbirine yapışıyor, sonra oturduğu yerde bana doğru dönüp bakışlarımı tutuyor. "Casey, sence baban neden bir anda senin sorumluluğunu üstlenmeye bu kadar hevesli oldu?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen alacağı çekler yüzünden?"

Alay etti, "Bu *ödemeler* saçmalık. Bir ailenin bir haftalık yiyecek ihtiyacını ancak karşılıyor."

Meredith'e baktım, o da Haldon'un kucağındaki koltuğundan başını kaldırmadan başıyla onayladı.

"Tamam, o zaman neden vasilik istedi?" Gözlerimi devirerek sordum. "Çünkü kesinlikle daha iyi bir baba olmak için ani bir aydınlanma yaşamadı."

"Bu senin mirasın, Casey..."

"Ne-"

"Tüm paranıza erişimi var. Paranın yönetiminden o sorumlu ve sizin iyiliğiniz için olduğunu iddia ederse istediği her şeye harcayabilir. Bu, kendine yeni bir araba alabileceği ve bu parayla alması gerektiğini iddia edebileceği anlamına geliyor çünkü o arabayı sizi gezdirmek, market alışverişi yapmak ya da her ne halt için kullanıyorsa. Hatta daha büyük bir ev alabilir ve bunu size daha güzel, daha güvenli bir ev vermek istediği için yaptığını söyleyebilir. Bunu yapmak için *sizin* paranızı kullanabilir."

Göğsümde aniden rahatsız edici bir ağırlık hissediyorum. *Ne?*
The. Gerçek. SIKTIR MI?!

"Hayır, o değil-"

"Sosyal Hizmetler'e bir tür yüzde ödediğini garanti edebilirim, böylece vesayet talep edebilir ve o paraya el koyabilir. Bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

Başımı sallıyorum, hasta olacakmışım gibi hissediyorum.
"Paramı öylece alamaz ve-"

"Yapabilir, çünkü seni ona getiren o pisliklere para ödedi. Akli başında hiçbir sistem onunla tekrar yaşamana izin vermezdi. Anneni dövdüğü, sahte çek imzaladığı için hapse atıldı. O zamandan beri sarhoş bir pislik."

Yüzümün ve parmaklarımın karıncalanmaya ve soğumaya başladığını hissedebiliyordum. Düşündükçe ve her şeyin ne kadar mantıklı olduğunu fark ettikçe hafif bir baş dönmesi hissettim. Tabii ki olan buydu. Bu aynı zamanda Bay Bryant'ın sosyal hizmet uzmanım Jackie MacDonald'a neden bu kadar kızgın ve çatışmacı olduğunu da açıklıyordu. Bunu kanıtlayamazdı. Ve herhangi bir kanıt bulmak için fonlarıma erişimi olmayacaktı. "Peki, ne yapacağım?" Yavaşça sordum.

"İlk olarak, bizimle taşınıyorsun." Lee'ye başıyla selam verdi ve Shaw'a baktı. Bu üçünün birlikte yaşayacağı anlamına mı geliyordu?

"O zaman babanı ziyaret edeceğiz-" "Vail, hayır!"

"Evet, Casey!" diye bağırarak sözümü kesti. Oturduğum yere geri çekildim, bu da beni Lee'nin iri ve kaslı göğsüne bastırdı. Kolları etrafıma dolandı, beni koruyucu bir kalkan gibi kendine sardı ama Vail'i durdurmadı. "Mirasını senin için yatırım yapabilecek ve düzgün bir şekilde takip edebilecek mahkeme kararıyla atanmış bir vasiye devretmeyi kabul etmesini sağlayacağız. Ay sonunda on yedi yaşına giriyorsun, yani bu parayı bir yıl daha göremeyeceksin. O zamana kadar Keith hepsini batırmış olacak ve sana hiçbir şey kalmayacak!"

Uzun bir nefes aldım ve kendimi kontrol etmek için savaşıırken gözlerimi sıkıca kapattım. Neden her sinirlendiğimde gözyaşı dökmek zorundayım? Bu çok sinir bozucuydu. Bu yüzden nefesime konsantre oldum ve sakinleştiğimde, Vail'in beni yakından izlediğini görmek için yavaşça onları tekrar açtım.

"Bunu kabul etmesini nasıl sağlayacaksınız?"

Sandalyesine uzandı, kolunu arkalığa dayadı ve kahvesini yudumladı, hâlâ beni izliyordu, sanki kaçacakmışım gibi. "Bu konuda endişelenme. Sen Shaw ve Lee'yle evde kalacaksın, ben de gideceğim."

Neredeyse Vail'in tam olarak ne yapacağını soracaktım. Yıkık dökük bir mahalleden gelen bir gençti sadece. Paramın velayetini bırakması için onu gerçekten ikna edebilir miydi? Keith bencil, bencil bir adamdı. Paraya veda etmesine imkân yoktu.

Sanırım çekincelerim yüzümden okunuyordu çünkü bana sırtıttı ve tostunu ısırdı. "Bize biraz güven, sevgilim."

Bana taktığı aptalca lakap karşısında gözlerimi devirip Lee'nin uzattığı çatalı aldım. Annemin tüm bunlar hakkında ne hissedeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Keith'in bana kalan parayla bir şeyler yaptığını düşünmek onu mezarında ters döndürürdü. Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı ve hemen kendimden uzaklaştırdım. Annemi her düşündüğümde boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve onların önünde yıkılamazdım. Birlikte oynayacaktım. Eğer o adamla birlikte o evden çıkabileceğim ve beni dünyada en güvende hissettiren üç kişiyle birlikte anlamına geliyorsa, o zaman her şeyi denerdim.

Üç çocuğun da The Village adlı düşük gelirli bir şehir evi kompleksinde birlikte yaşadıkları ortaya çıktı. Binalar eskiydi, dışları gri sıvalıydı ve soğuk, gri Sonbahar sabahında daha da kasvetli görünüyordu. Tüm binalar, ortasında oyun parkı olan yeşil bir alan olduğunu düşündüğüm bir alanı çevreleyen bir otoparka bakıyordu, ancak çimler ölmüştü, her şey donla kaplıydı ve yataklarda yıllardır herhangi bir çiçek açtığına dair hiçbir işaret yoktu.

Meredith'in dairesinden iki blok aşağıya doğru yürürken çantamı Lee taşıyordu, Vail önden gidiyor, Shaw da arkamızı kolluyordu. Sokakta yürürken onları böyle paranoyakça davranırken görmek beni tedirgin ediyordu. Tüm bunlar gerekli miydi? Ben ne biliyordum ki? Bu yüzden Lee ile Vail'in arasında kaldım ve onun uzun adımlarına ayak uydurmak için elimden geleni yaptım.

Evlerden birinin önünde durduk ve Vail bir kod girerek birkaç kilidi açtı ve eski ahşap evin üzerinde garip bir desen üzerinde yavaşça kaydırıldığı garip, siyah bir disk kullandı.

bir şey tıkkayana kadar paneller. Kapıyı iterek açtı, geri kalanımızı kendisinden önce içeri aldı, otoparka ve yeşil alana uzun uzun baktı, ardından bizi tekrar içeri aldı ve iki sürgü de dahil olmak üzere tüm kilitleri dikkatlice yeniden taktı ve duvardaki küçük bir elektrik paneliyle alarm sistemini kurdu. Lee ve ben son derece küçük ve sıkışık olan antrede boğuşurken Shaw ayakkabılarını tekmeledi ve aceleyle ana kat olduğunu tahmin ettiğim merdivenlerden yukarı çıktı.

Alan çok güzeldi, lisedeki üç çocuk için beklediğimden çok daha büyüktü. Duvarlardaki ahşap panellere bakılırsa binalar muhtemelen yetmişli yılların sonunda ya da seksenli yılların başında inşa edilmişti. Halı daha modern bir şeyle değiştirilmişti ve muhtemelen orijinal halısı kadar rahat değildi. Ceketimi sıkışık ön dolaba astım, karşı duvardaki katlanır kapılara dikkat ettim. Çatlağın arasından baktım ve içinde eski bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi buldum.

Lee çantamı merdivenlerden yukarı taşıdı, ben de Vail'i takip ettim. Yaşam koşullarının nasıl olduğunu, nasıl idare ettiklerini merak ediyordum ve ne kadar zamandır birlikte yaşadıklarını öğrenmek istiyordum.

Bir sonraki katta ortak bir alanda oturma odası ve yemek alanı, köşede de küçük bir mutfak vardı. Mobilyaların ikinci el olduğu belliydi, muhtemelen sokağın aşağısındaki Goodwill'den alınmıştı ama rahat görünüyordu. Odun şöminesine bakan kavisli, zümrüt rengi bir kanepe ve bir oyun sistemiyle tamamlanmış bir televizyon vardı, çünkü bilirsiniz, çocuklar, iki rahat görünümlü patchwork koltukla birlikte. Sehpa, okul ödevi gibi bir kaplı uzun, hasır bir parçaydı. Shaw eşyaları bir araya toplamak için çabalıyordu. Aslında Lee bile yemek bölümünü atlamıştı; burada küçük, yuvarlak, açık meşe bir şey vardı ve üzerinde dört tane uyumsuz, yamalı

Sandalyeler etrafında toplandı ve mutfağın olduğunu tahmin ettiğim köşede kayboldu. Saniyeler sonra suyun aktığını ve porselen takırtılarının sesini duyabildim. Bulaşıklar.

Etrafı temizlediklerini fark ettiğimde sııttım, sanki dağınık oldukları için onları yargılayacakmışım gibi. Ama umurumda değildi. Burada olmak, yaşadıkları yerin burası olduğunu ve benim de onlarla yaşamamı istediklerini bilmek... Annem öldüğünden beri ilk kez kendimi yeniden evimdeymişim gibi hissettim.

Evet, seyrekti. Etrafta toz tutacak hiçbir şey yoktu, televizyon ve oyun sistemi dışında sergilenen değerli hiçbir şey yoktu ve sadece temel eşyalar vardı. Görebildiğim tek kişisel eşya, yemek masasının yanındaki büyük cumbanın yanında duran bir dizi ağırlıktı.

Ama her şeyin ne kadar basit olduğu umurumda değildi. Tek yaptığı bana annemle birlikte yaşadığımız bodrum katını ve ilk taşındığımızda yatak odasının zemininde bir şilte olduğunu ve yemeklerimizi karton bir kutunun üzerinde yediğimizi hatırlatmaktı. Yıllar geçtikçe, yeterince birikim yaptıktan sonra harika fırsatlar yakaladığı küçük parçalar ekledi. Ama güvendedik ve . Önemli olan da buydu.

Ve şimdi önemli olan tek şey buydu.

Arkamı döndüm ve çantamı yukarı taşımaya başladım merdivenler konsollu olduğu için beni korkuttu. Lee'nin bir gün ben merdivenlerden inerken beni korkutmak için merdivenlere uzandığını hayal edebiliyordum. Her iniş çıkışında buna dikkat etmem gerekecekti.

Meredith'in bu sabah hepimiz için hazırladığı o muhteşem kahvaltıdan sonra bile hala yorgun olduğum için homurdandım ve delicesine ağır çantamı taşımakta zorlandım.

"Deli misin sen?" Vail aceleyle geldi, kaşları onaylamaz bir ifadeyle gözlerinin üzerine inmişti. "Bir şey çekeceksin. Bırak

Bana." Kayışları ellerimden kurtardı ve kolayca yukarı kaldırdı, bana başıyla üst kata çıkmamı işaret etti. Ancak oraya vardığımda nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birden fazla kapı gördüm, bunlardan birinin ne kadar dar olduğuna bakılırsa çamaşır dolabı olduğuna emindim ama diğerleri belli ki tuvalet ve yatak odalarıydı. Hangi cehennemde uyuyacaktım?

Vail benim yerime karar verdi ve çantamı koridorun sonundaki odaya taşıyıp içeri girdi. Ben de onu takip ettim ve kendimi beklediğimden çok daha geniş bir alanda buldum. Yatak, her tarafı kaplayan çekmeceli siyah kutu çerçevelerden birinin üzerinde duruyordu ve gri, beyaz, sarı ve siyah kalın bir yorganla kaplıydı; yorgan, uyuyan kişi ayağa kalktığına bir kenara atılmış gibi toplanmıştı. Uzun, siyah bir şifonyer, gri ve beyaz çizgili bir perdenin arkasına gizlenmiş bir dolap, bir çamaşır sepeti ve bir dizüstü bilgisayar ile birkaç okul kitabının küçük, siyah bir masa vardı.

" kimin odası?" Çantamı şifonyerin yanına, yere bıraktığında sordum.

"Bizimki," dedi tereddüt etmeden ve battaniyeyi silkelemek için yatağa döndü.

"*Bizimki mi?*" İnanamayarak söyledim, yüzüm biraz kızarmıştı. *Ciddi miydi yoksa benimle dalga mı geçiyordu?* Vail'le aynı odayı paylaşma düşüncesi biraz fazla... evcil hissettiriyordu.

"Evdeki en büyük oda benim, bu yüzden mantıklı, değil mi?" Bana baktı, ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Şey, sanırım..." Hokey çantamın yanında yere oturdum, üzerime giyecek rahat bir şeyler bulmaya hazırdım. Yirmi dört saattir aynı kıyafetleri giyiyordum ve bir duşa da ihtiyacım vardı. Çantamın fermuarını açtım ve Meredith'in ne aldığına bakmak için içine baktım. Kitaplarımın yanı sıra banyo malzemelerimi de paketlemeyi düşündüğü için çok minnettardım. Ama aynı zamanda doldurulmuş

Kuzu, Matthew, annem ve benim Noel'de çerçevelettiğim fotoğraflarımız ve sedef mücevher kutusu.

Fotoğrafları elimde tuttum ve içindeki yüzleri inceledim. Bir yıldan kısa bir süre önce hayat ne kadar farklıydı. Bu fotoğrafta bana bakan iki insan sonsuza dek gitmişti. Başlarına gelenleri hak etmişler miydi? Hayır. Böylesine acı verici, kanlı bir sonu hak eden bir avuç insan daha düşünebilirdim ama hayat bu şekilde işlemiyordu.

Solgun bir el fotoğrafı nazikçe çekip aldı. Vail donmuş anıyı şifonyerin üzerinde sergilemeden önce bir saniyeliğine incelerken ona bakakaldım. Mücevher kutuma ve doldurulmuş kuzuma da uzandı ve onları dikkatlice bir araya getirerek yerlerine yerleştirdi. Özellikle kuzuyu biraz sıkıldığını gördüm ve onu çocukluğumuzdan tanıdığını anladım. Bebekliğimden beri o şey yanımdaydı ve on dört yaşına kadar onsuz hiç uyumamıştım. Ondan sonra, her gün görebilmek için onu dışarı çıkardım. Bluebell, annemin ona verdiği ve benim de sakladığım isimdi, yatıya kaldığımız zamanlarda tüm erkeklerin benimle dalga geçtiği bir şeydi. Ama artık Vail'in sataşması yoktu.

Bunun yerine aşağı uzandı ve ellerini koltuk altlarımdan geçirerek beni yukarı kaldırdı. Beni oradan tuttuğu için ne kadar mahcup olsam da, ayağa kalktım ve onu takip ederek beni kollarıyla sardığını gördüm. Çenesi başımın üstünde duruyordu ve bir dakika boyunca hiçbir şey konuşmadık. Ona doğru eğildim, sunduğu rahatlığı aldım, ona geri döndüğüm için çok minnettardım.

"Bir numaralı kural," dedi, geri çekilmeden. "Bizden biri sana eşlik etmeden hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Ama-" Yüzünü görmek için geri çekilmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Yüzümü göğsüne bastırdı, bir eli saçlarımı avuçlamak için yukarı uzandı.

"Hayır, Casey. Bu bir tartışma değil. Bu bir kanun. Bize haber vermeden ve refakatçi olmadan hiçbir yere gidemezsin."

Sözleri karşısında irkildim. Kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissettim. "Peki neden?"

"Şimdi olmaz. Burada kal, bir duş al, dinlen," dedi, tutuşu biraz gevşemişti. "Lee ve benim önce babanla konuşmamız gerekiyor. Geri döndüğümüzde sana her şeyi anlatırız."

"Tamam... Bir sonraki kural nedir?"

"Biz ne dersek onu yapacaksın. Ben herkesten üstünüm, sonra Lee ve Shaw. Burada takip etmemiz gereken bir hiyerarşi sistemine ihtiyacımız var, yoksa insanlar işleri berbat eder ve hatalar yapılır. Ve buradaki bir hata hayatınıza mal olabilir."

"Ciddi misin sen?" Sinirle gülerek sordum. Yani, burada işlerin kötü gittiğini biliyordum ama bu biraz abartılı değil miydi?

"Mark DeLuca," dedi basitçe.

Mark... Hunter'ın çocukluk arkadaşı. Ona ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama sanırım bu gecenin ilerleyen saatlerinde bu konu üzerinde .

"Tamam. Yani kıdem kuralları. Anladım."

Burnundan keskin bir şekilde nefes verirken, sanki benim neşeli tavrıma gülmemeye çalışıyormuş gibi bir hava üflediğini duyabiliyordum. Evet, sorularım ve şüphelerim vardı ama sonuçta bu üçünün ne halt ettiklerini bildiklerine güveniyordum. Burada benden daha uzun süredir yaşıyorlardı. Benim anlamadığım işlerle uğraşıyorlardı. Hayatta kalmak istiyorsam hizaya gelmem gerekiyordu.

"Son olarak, kapı ve pencereleri her zaman kilitli tutun. Shaw size alarm sisteminin nasıl çalıştırılacağını gösterebilir, ancak her zaman devrede olması konusunda dikkatli olmalıyız."

Bu kural beni şaşırtmadı. Keith'inkiyle aynıydı. Keith'ten . "Evde olduğunu nereden biliyorsunuz? Ya Shaw'ın başına gelenlerden sonra hâlâ hastanedeysen?"

"Dün gece geç saatlerde eve döndü, biz eşyalarını aldıktan kısa bir süre sonra," dedi kendinden emin bir şekilde. Vail beni bıraktı ve eşyalarım için birkaç çekmeceyi boşaltmaya başladığı şifonyere dönerek kendi eşyalarını yatağın altındakilere sıkıştırdı. Bunu kendi eşyalarımı yerleştirmek için bir işaret olarak almıştım ki, Shaw'un tarzını hatırlatan bir çift koyu renk eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört çıkardı. Önümde soyunmaya başladığında, yüzümü bilerek başka tarafa çevirdim. Patrick'le en son birlikte olduğumuzdan bu yana çok uzun zaman geçmişti ve Vail'in yontulmuş, adonis benzeri karnını görünce... aklıma onunla ilgili kirli düşünceler geldi...

Dillerimiz dans ederken beni duvara hali. Bir dakika önce yaptığı gibi saçlarımı yumruklarken, vücudu bacaklarımın arasındaydı. Vücudunun nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordum ve parmaklarımı ve dilimi her santiminde gezdirdiğimi hayal ediyordum...

Lanet olası Vail ve onun güzel karın kasları, ukala

Piç kurusu... Bahse o da seksi bir bok olduğunu biliyordu, arkamda yavaşça üstünü değiştiriyordu. Sanki ona bakmaktan kaçındığımı biliyordu. Patrick'in nasıl görüldüğünü düşündüğümde, kıyaslanamaz bile. Patrick, futbol oynadığı için Akademi'deki tipik çocuklardan biraz daha kaslı olsa, Lee ve Vail'in topladığı kaslara hiç benzemiyordu. Eşyalarımı dikkatlice katladım, iç çamaşırlarımı ve sütyenlerimi gizlice alt çekmeceye koydum ve sırf tepkisinin ne olacağını öğrenmek için sahip olduğum ipeksi parçaları görmesine izin vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce hızla kapattım. Ama hayır. Odaklanmam gerekiyordu. Ciddi bir şeyler olmak üzereydi. Diğer her şey sonraya kalabilirdi...

Sonra... yan yana uyuduğumuz zamanki gibi. *Ugh! Odaklan Casey! Cidden kendime gerekiyordu.*

"Peki Keith'i mirasımın yediemini rolünden vazgeçmeye ikna etmek için ne söyleyeceksin?" Aklımı oyunda tutmaya çalışarak sordum. "Bundan vazgeçmek istemeyecektir, özellikle de iddia ettiğin şeyi yapıyorsa-"

"Öyle. Bunu garanti ederim." Sesi boğuktu, büyük olasılıkla kazağını başına çektiği için. "O departman en az belediye kadar sahtekâr. Onlardan adalet alamayacaksınız. İstifa etmesi gerekiyor. Bahse girerim bunu mahkemenin dikkatine ve onlar da makbuz isterse Keith'in işi biter."

Planlarından şüpheliydim. Keith gerçekten iki genç çocuktan ve onların yaptığını *düşündükleri* şeyi ifşa etme tehditlerinden korkacak mıydı? Bilmiyorum... Buna inanmakta gerçekten zorlanıyorum. Ama pes edip ona geri dönmek istiyor muyum? Hayır, hayır, istemiyorum.

Sanırım sessizliğim ne kadar şüpheli olduğumu gösteriyordu çünkü Vail arkamdan yaklaşarak iki elini omuzlarıma koydu. Başımı geriye doğru eğdim ve hâlâ oturduğum yerden baş aşağı ona baktım. Artık tamamen giyinikti ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Biraz inancın olsun," dedi yine o tanıdık cümleyi söyleyerek. Ben daha bir şey söyleyemediğim için eğildi ve dudakları önce alımda, sonra da şakağımda gezindi. Parmakları boğazımı hafifçe kavramak için hareket etti ve fısıldadı, "Casey... Artık senin ailen olduğumuzu söylediğimde ciddiydim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız. Seni her zaman koruyacağız, sevgilim. Ve buna seni o boktan babandan korumak da dahil."

"Vail..." Parmakları tenimi okşarken fısıldadım, o kadar hafifti ki sanki bir tüy boynumda süzülüyordu.

"Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim," diye nefes aldı, dudakları kulağımın hemen altına bir öpücük kondurdu. "Gitmene izin vermeyeceğiz." Çömeldi ve beni kendisine doğru çevirdi, hâlâ boğazımı hafifçe tutuyordu. Gözbebekleri şişmiş, ela rengi neredeyse mürekkep gibi olmuştu. Boynumu okşadı, Keith'in geride bıraktığı izleri okşadı, sanki bu nazik küçük vuruşlar hepsini iyileştirecekmiş gibi. Eğilip beni öpmeden önce bir saniye boyunca ağızma baktı. Shaw'ınki açlık, dürtü ve vahşilikle doluyken, Vail'in öpücüğü ateşli, tutku ve güven doluydu. Dili ağızımı süpürdü, öpücüğüne karşılık vermemi istedi ve ben de verdim. Vail'in öpücüğü bana o anda o ve ben hariç her şeyi unutturdu ve memnuniyetle onun içine düştüm.

Sonunda çekip gittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık, sanki ayakta durmak için birbirimizin desteğine ihtiyacımız varmış gibi birbirimize yaslanmıştık. Bir dakika boyunca tutunurken ikimiz de konuşmadık, ikimiz de aramızdaki sessizlikten memnunduk. Sanki diğerinin ne istediğini *hissede biliyorduk* ve bu karşılık buluyordu. "Gitmene neden izin vermeyeceğimi biliyor musun?" diye fısıldadı sonunda.

Öpücük yüzünden başım dönüyordu, o anın içinde o kadar kaybolmuştum ki kendi bile hatırlayamıyordum. Başımı hafifçe salladım.

Boğazımdaki eli yukarı doğru hareket etti ve yanağımı kavradı, başparmağı hafifçe okşadı ve mırıldandı, "Çünkü kalbim senin için ağrıyor, ruhum senin için ağlıyor. Benim sana, senin de bana *ihtiyacın* var. Seni ilk andan beri seviyorum Casey. Bu hiç değişmedi." Sözlerinin bu kadar güzel ve yürek burkan olması karşısında nutkum tutulmuştu. Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden çekildi ve hiçbir şey olmamış gibi kapıya doğru ilerlemeden önce burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. "Birazdan döneceğiz.

Birkaç saat sonra," diye omzunun üzerinden seslendi ve ayrılmadan önce bana göz kırptı.

Adamların kendi aralarında kısa bir süre konuştuklarını duyabiliyordum; sesleri merdivenlerde olduğum yerden net değildi. Vail'in öpücüğünün, ilanının etkisiyle hâlâ sersemlemiş hissediyordum. Sonunda ön kapının kilitlerinin açılıp sonra da çarpma sesiyle kendime geldim. Koridora koştum ve merdivenlerden aşağı alarm sisteminin bip sesini duydum, ardından kilitler tekrar yerine oturdu.

Eşyalarımı yerleştirmeye devam etmeye çalışırken her şey hakkında kafamın çok karışık olduğunu hissediyordum.

Geceyi Lee'yle geçirmiştım, Amelie'yle flört ediyor ve evcimen davranıyordum, sonra kahvaltıda yine bana sarılmış ve sevgilisiymişim gibi beni beslemişti. Ama bir de Shaw vardı... Bana çok ihtiyacı olan Shaw ve ruhumun bir parçasının ona ihtiyacı vardı. Dün geceki öpücüğü... sanki bir parçam onda kendini bulmuş ve sonunda birleşmiş gibiydi. Ama sonra... *Vail* vardı, sadece... Vail. Beni *sevdiğini* söyleyen Vail.

Başım dönüyordu. Kıyafetlerimin şifonyere sığdırmayı başarmış ve sadece Vail'in (*bizim*) odasının erişebildiği verandaya bakan tek gölgeli pencere kenarında kitaplarım için yer bulmuş olsam da, inanılmaz derecede endişeli ve kafam karışmış hissediyordum.

Ne yapıyordum ben? Ne yapıyordum? Dün gece ve bu sabah onlara kulak misafiri oldum. Shaw'un öpücüğü, Lee'nin flörtleri ve Vail'in ani fikir değişikliği; hepsi bana tek bir şey söylüyordu... hepsi beni burada istiyordu. Ama sadece bu da değil, *hepsinin* beni istediği açıktı. Eğer tüm bunları hissedebiliyorsam, o zaman erkeklerin de birbirlerinin hislerinden habersiz olmalarına imkân yoktu. Onları istedim... üçünü de. Her biri ruhumun bir parçasına farklı şekillerde dokundu ve

Üçünden biri gittiğinde, kendimi onlar için acı çekerken buldum. The Hill'de yaşarken üçünü de özledim, üçünü de düşündüm, üçünü de *özledim*. Nasıl sadece birini seçebilirdim ki? Üçüne de *ihtiyacım vardı*.

Peki bu nasıl olacaktı?

Başımı salladım, şu anda bununla başa çıkamıyordum. Lee ve Vail'in babamın evine girip talepte bulunmaları fikri beni çok geriyordu. Ya polis çağırırsa ya da onlara silah çekerse?

Banyo malzemelerimi alıp koridora çıktım ve havlu için çamaşır dolabını kontrol ettim. Çok az havlu vardı, sadece iki tane fazladan vardı, ben de bir tane aldım ve banyoya girdim. Zamanımın yaklaşık yüzde beşini şampuanlamak, tıraş olmak ve kendimi keselemekle geçirdim, geri kalan yüzde doksan beşini ise sarı fayanslı duvara bakıp kendimi gergin hissederek geçirdim.

Kapının hafifçe çalınmasıyla dalgınlığımdan sıyrıldım ve duş perdesinin arkasından başımı uzatarak gözlerimdeki suyu sildim. "Evet?"

Kapının arkasında boğuk bir ses duydum ve Shaw olduğunu anladım. Ama onu duştan duyamıyordum, hışırtılı fısıltısından değil. Zaten işim bitmişti, o yüzden kapattım, vücudumu gizlemek için havluyu göğsüme sardım ve kapıyı açtım. "O da neydi?" diye sordum.

Shaw'un mavi gözleri beni havluyla görünce bir parça açıldı ve bakışları yavaşça vücudumu inceledi, sonra yine yavaşça yukarıya kalktı. Soluk yanakları hafifçe kızardı ve boğazını temizledi, aniden inanılmaz derecede utangaç görünmeye başladı. Bunu hiç beklemiyordum.

"Um, ben... merak ettim..." Sesi kesildi ve bir de ki pantolonunun içinde bir çadır var. Ama vay canına, görmeyi beklemediğim bir şey oldu... Shaw Bishop toplanıyordu! I

Bacaklarının arasındaki fazladan uzvu saklamaya çalışır gibi hafifçe kamburlaşıp bacaklarını kaydırmasından rahatsız olduğu anlaşılıyordu ama artık çok geçti. Gülsem mi yoksa onun için üzülsem mi bilemedim, çünkü gerçekten utanmış görünüyordu. Ona sorun olmadığını söylemek üzereydim ama geri çekildi ve koridordan aşağıya, çamaşır dolabının diğer odaya yöneldi kapıyı hızla arkasından kapattı.

Kendi kendime biraz kıkırdadım. *Hala !* Düşünmeden edemedim. Vail'e (kahretsin! Benim... Vail'in ve benim odam. Buna alışmak biraz zaman alacak) girerken kurulanmak ve üstümü değiştirmek için.

Soluk pembe bir eşofman ve gri bir kazak giydiğimde saçlarım nemli ve kuruydu, yüzümden uzak dursunlar diye saçlarımı fransız örgüsüyle ördüm ve kitap çantamı karıştırırken bugün okula gitmediğim için ödevlerimi yetiştirmeye karar verdim. Othello üzerine birkaç not alabilmek için kalem aradım ama çantam gevşek kâğıtlar ve makbuzlar için bir çöplük haline gelmişti. Temizlemek otuz saniye ayırmak yerine, çünkü o kadar tembelim, Vail'in masasına gidip oradan bir tane ödünç aldım.

Yüzey , sadece kapalı dizüstü bilgisayarı duruyordu, bu yüzden yan çekmecelerden birini açtım ve Stephen King'in bir romanı *olan The Body*'nin iyi kullanılmış bir kopyasını buldum. Kapağı yıpranmış, sırtı çatlamış ve bazı sayfaları bükülmüştü, bu beni çok üzdü. İnsanların kitap sayfalarını katlamasından nefret ediyorum. Ama Vail'in iyi bir okuyucu olduğunu bilmiyordum, ama belli ki bu onun favorisiydi. Kitabı dikkatle elime aldım ve sayfalarını çevirdim, hikayeyi ben de sevebilir miyim diye düşünürken bir şey kayıp yere düştü.

Bir kenara koyduğu fotoğrafı görünce şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım. için eğildim ve ters çevirdiğimde

ve nefesi kesildi.

Benim.

Harley'de bıraktığım yılın başından kalma sınıf fotoğrafım, annemin bana zorla giydirdiği o çirkin bordo kadife tulum elbiseyi giyiyorum. O zamanlar siyah saçlarımı hep atkuyruğu yapardım ama annemin gece saçlarımı örerek dalgalı bir şekil vermesine izin vereceğime söz vermiştim. Ayrıca dişlerimi göstererek gülümseyeceğime de söz vermiştim ve en ufak bir gülümsemede bile sözümü tuttum. Okula o şekilde, erkeklerden biri gibi değil de bir kız gibi giyinmiş olarak girerken çok utanmışım. Herkesin bana nasıl baktığını ilk kez o zaman fark etmişim. Farklıydı. Bunu hissedebiliyordum. Sınıf fotoğrafı gününde on birinci yaş gününe iki ay kalmış olabilirdi ama üç oğlanın aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum. Ve ben buna katlanamıyordum. Onları tehdit etmişim ve ondan sonra benimle bu şekilde ilgilendiklerini gösteren hiçbir şey alamadım. Ta ki Cumartesi gecesi yatıya kaldığım sırada o uyuşturucu bağımlısının evimize girdiği ve Vail'in onu öpmem için bana meydan okuduğu geceye kadar.

Ve elinde benim fotoğrafım vardı.

Hem davetsiz misafirin çalacak bir şeyler ararken odayı talan etmesi hem de Vail'in adamı neredeyse öldürmesi nedeniyle oda darmadağın olmuştu. Çerçeve parçalanmış halde bulunmuştu ama resim yoktu. Yırtılıp atıldığını düşünmüştüm. Ama hayır, işte buradaydı. Biraz katlanmış, eskimişti... ama bunca zamandır ondaydı.

Çünkü kalbim senin için acıyor, ruhum senin için ağlıyor. İhtiyacım var

Senin de bana ihtiyacın var. Seni ilk andan beri seviyorum Casey. Bu hiç değişmedi.

Kahretsin, diye düşündüm kalbim neredeyse . Öyle bir durumdaydım ki

çok fazla

sorun.

"Casey?"

Fotoğrafı Vail'in defterine geri koydum ve Shaw'un sesiyle dönmeden önce çekmeceyi kapattım. Kapının girişinde duruyordu, ereksiyonu gitmişti ve inanılmaz derecede kararsız görünüyordu.

"Hey, n'aber?" Yatağa tırmanarak, beni gözetlerken yakaladığı gerçeğini görmezden gelerek söyledim. Shaw yavaşça odaya girdi, biraz kızarmış görünüyordu ama onun dışında iyiydi. İlk kez kafasından çıkmıştı ve sarı saçlarının alnının üzerinden gözlerinin içine dökülürken ne kadar solgun olduğunu görebiliyordum. Az önceki olaydan dolayı biraz utandığını hissedebiliyordum, bu yüzden olabildiğince rahat davranarak yatağa uzandım, ellerimi başımın arkasına koyup gerindim. Dün gece yerde uyumak, çocukken yaptığımız zamanlardan hatırladığım kadar rahat değildi, altımdaki kat kat yorganlarla bile. Bu yüzden battaniye ve yastıklarla yumuşak bir şilte üzerinde uzanmak Tanrı'nın bir lütfu.

"Sadece seni kontrol etmek istedim," dedi sonunda yatağın diğer tarafının en ucuna çökerken. Aramızda dikkatli bir mesafe bırakıyordu ve nedenini bilmiyorum. Ama onu zorlamadım. Shaw hakkında her zaman bildiğim bir şey vardı, o da bir şeylere kendi hızında alışması için ona zaman tanımaktı. Kendini rahatsız hissettiği bir şeyi yapmaya hiç hoşlanmazdı. Şansına, Vail her zaman sınırlarımızın farkında olan ve işleri nasıl yaptığımız konusunda temkinli davranan bir lider olduğunu kanıtlamıştı. Onun bu açıdan değişeceğini düşünemezdim.

"İyiyim," dedim ona, gerçekten ne istediğini anlamaya çalışarak. "Biraz yorgunum gerçi. Amelie çok tatlı ama lanet olsun. Ne mükemmel bir doğum kontrol yöntemi, değil mi? Git yürümeye başlayan bir çocuğa bakıcılık yap," diye güldüm, "Neyse ki implantım var." Başını eğmiş, parmakları battaniyenin bir köşesiyle oynarken onu izledim. Hiçbir tepki vermedi. "*Nasıl'sın?*" diye sordum.

"Ben..." Sesi kesiliyor ve bir an için gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Shaw," dedim nazikçe ve ona bir el uzattım. Bana baktı, mavi gözleri kırılganlığını ortaya koyuyordu ve bana köşeye sıkışmış bir hayvanı hatırlattığını düşünmeden , sevgi ve ilgi için çaresizdi, ancak bunu nasıl yapacağından emin değildi. "Buraya gelir misin lütfen?" Ona ne yapacağını söylemekten daha iyisini biliyordum. Ona her zaman bir seçenek sundum.

Biraz daha yaklaştı ve yavaşça uzanarak parmak uçlarıma dokundu. Avuç içimin derisini, işaret parmağımın uzunluğunu, sonra işaret parmağımı ve son olarak yüzük parmağımı çok hafifçe yukarı ve aşağı doğru okşadı, dokunuşu o kadar hafifti ki biraz gıdıkladı.

"Buraya dönmek çok tuhaf," dedim usulca, parmağının benimkinin üzerinde tekrar tekrar gezinmesini izlemeye devam ederek.

"Ne şekilde?" diye mırıldandı, tartan tarzı yatak takımının üzerindeki ellerimize bakarak.

"Sadece, bu kadar uzun süre yok olduktan sonra her şeyi yeni gözlerle görmek..." diye itiraf ettim ve ellerimizi dikkatlice ters çevirdim, böylece onunkiler yayıldı ve tırnaklarımı onun avucunun üzerinde gezdirebildim. Bunu yaptığımda rahatladı ve yatağın üzerinde biraz daha yükseldiğini fark ettim. "Her şey daha sert, biraz daha karanlık... Sanki çocukken etrafta gözlerim bağlı dolaşıyormuşum ve burada her şeyin gerçekte nasıl olduğunu kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Çok şey değişti," dedi, tırnaklarım bileğine, sonra parmak uçlarına ve tekrar aşağı inerken elimi izliyordu. "Her zaman zordu ama içinde büyüdük. Buna alışmıştık. Sonra, sen gittikten sonra, daha da *kötüleşti*... her şey daha zor, daha karanlık... sadece hayatta kalmaya ve kurtarabildiğimiz kadar insanımızı kurtarmaya çalışıyoruz."

Küçük konuşması karşısında şok olmuş bir halde ona bakıyorum. Muhtemelen tek söylediği en fazla şeydi. Ama tepki vermeyecektim. Bunun yerine, tekrar yastıkların arasına uzandım ve teninin üzerinde iz sürmeye devam ettim. Yanımdaki boşluğa uzanana kadar yaklaştığında yatağın kaydığını hissedebiliyordum. Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve elimi tuttu, kendine güveni geri geldi ve bana bakacak şekilde yan yattı. Yüzümü ona döndüm, Vail'in gülünç derecede rahat yatağında dinleniyordum ve Shaw'un gözlerinin güzel, unutulmaz derinliğine baktım.

"The Hill'de yaşamak nasıl bir şeydi?" diye sordu kısık, hırıltılı sesiyle.

"Güvenli. Rahat," dedim, düşünürken sesim düzleşmişti. "Matthew bana karşı nazikti, anneme karşı tatlıydı, evi büyük ve güzeldi ve yazın bizi yatıyla gezmeye götürürdü. Yalan söylemeyeceğim... İnanılmaz derecede... ayrıcalıklıydım." Bu kelimeyi söyleyince kendimi bir pislik gibi hissettim ama gerçek buydu. "Hep geçtiğimiz o insanlardan biri oldum."

"Buna inanmıyorum."

"Döndüğüm ilk gün beni gördün. Buranın nasıl bir yer olduğunu unutmuşum." Gözlerimi devirdim. "Yani, hadi ama... inci küpeler? Ne kadar aptalmışım." İçimi .

"Oradaki çocuklar sana iyi davranıyor muydu?"

Yüzümü buruşturdum, ilk birkaç haftamın anıları canlanınca burnumu kıvırdım. "Yani, daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Dayak falan yemedim. Daha çok isim takmalar, tipik şakalar falan." "Sanırım ilk hafta her gün okuldan sonra sizi onar kez aramışımdır." diye eklediğimde elini sertçe sıktı. Bunu ben de hatırladım. Kafam ne kadar karışmıştı, kendimi ne kadar terk edilmiş ve yalnız hissetmiştim. Hemen konuyu değiştirdim. Eğer bu konuda biriyle yüzleşecek olsaydım, bu Shaw değil Vail olurdu. "Ama bir kız, arkadaşım Nylah, sonunda beni kırdı.

duvarlarımı yıktı ve en iyi arkadaşım oldu..." Onu düşünürken kalbimin sıkıştığını hissettim. Nylah'la günlerdir konuşmamıştım ve ondan son mesaj aldığımda beni kontrol ediyordu ama cevap vermeyi ertelemişim çünkü burada hayatta kalmaya odaklanmaya çalışıyordum. Eğer ona cevap verirsem bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı ve en son isteyeceğim şey onun için bir sorun olmaktı.

"Nylah... sana karşı iyi miydi?"

"En iyisi. Annesi ve babası çok tatlı insanlar ve Nylah çok... birlikte. Zeki ve güzel, bir yerlere geleceğini biliyorum." Kendimi tutmaya çalışarak derin bir iç çektim. Onu özlemiştim. Hem de çok özlemiştim. Tırnaklarımı boyamak ya da makyajıma yardım etmek için koşmasını özlemiştim. Hafta sonları birlikte parka gidip basketbol oynadıktan sonra Doğu Yakası'ndaki alışveriş merkezi The Station'da brunch yememizi özlemiştim. Ya da beni kucağına alıp taşımasını, ben ona karşı koyup ölü taklidi yaptığımda gülmesini.

"Seni özledim Casey..." diye fısıldıyor sonunda. Gözlerine baktığımda, oradaki acıyı, yokluğumda çektiği özlemi ve kederi görebiliyorum. Peki neden gitmeme izin verdi?

Ama şimdi bu konuda hiçbir şey söylemedim. Onun yerine elini dudaklarıma ve öptüm. "Ben de seni özledim. Sandığından çok daha fazla..."

Shaw diğer eliyle öne uzandı ve beni hazırlıksız yakalayıp yanağıma hafifçe dokundu. Elini çekene kadar yüzümden birkaç damla gözyaşı fark etmemiştim bile, damlaların parlaklığı parmak uçlarından belli oluyordu. Duygularıma gülüp geçmeden parmağını ağzına götürdü ve gözyaşlarımı yaladı. Bu manzara karşısında ağzım açık kaldı. Ne yapıyordu böyle? Biraz tuhaftı ama Shaw da öyleydi. Yanıma geldi

Sonra o kadar yaklaştı ki vücutlarımız tamamen aynı hizaya geldi. Uzun bir süre mutlak bir sessizlik içinde yattık, ta ki bir noktada ikimiz de uykuya dalana kadar, eskiden olduğu gibi el ele tutuşarak değil... ama şimdi birbirimize sarılarak.

Chapter thirteen

Casey

"Haydi, sizi tembeller. Uyanın!" Doğrulduğum ve Vail'i şifonyerini karıştırırken bulduğum kaba uyanış karşısında şaşkınlıkla nefes nefese kaldım. Ben gözlerimi ovuşturup kendime gelmeye çalışırken yanımda Shaw homurdanarak yuvarlandı. Gün ortasında uyuklamak neden bana sanki on yıldır uyuyormuşum gibi hissettiriyordu? Uyandığımda günün ne olduğu, saatin kaç olduğu, nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu...

Tam Vail kazağını çıkarıp gri bir tişört giyerken başımı kaldırdım ve koyu renk eşofmanlarını giymeyi tercih ettim. Zaten kendimde olmadığım için, ona bakarken dalıp gitmişim, vücudunun muhteşem görüntüsünü içime çekerken ağzım hafifçe açık kalmıştı.

"Casey!"

"Ne!" Vail şaşkınlıkla sıçradım ve beni aptal gibi ona bakarken yakaladığını fark ettim. Bu konuda başka bir şey söylemek yerine yatağın üzerine eğildi, yumruklarını kalçalarımın iki yanına yerleştirdi ve bana uzun, kalıcı bir öpücük verdi. Ona karşı eridim, Vail'in yörüngesine girmeyi her zaman kolay bulmuştumdur. Tekrar uykuya dalmış olan Shaw'a yan gözle bakmak için geri çekildi ve yarı bağırdı, "Hey! Kıç Çubuğu! Ayağa kalk! İlk yardım malzemelerini alıp Lee için aşağıya getirmeni istiyorum."

"Ne?" Anında doğruldum ve neredeyse çenesine vuruyordum. "Lee'nin neden ilk yardıma ihtiyacı var?"

"Sadece parmak eklemleri için. Merak etme." Vail aşağıya inmek üzere doğrulurken bana bir öpücük daha verdi.

Shaw da ayaktaydı ve hemen lavaboya giderek gazlı bez, yapışkanlı bandajlar, antiseptik merhemler, bantlar, Q uçları, antibiyotik tedavileri, elastik sargılar ve daha fazlasıyla dolu dev bir küvetin lavabosunun altını kazdı. Merdivenleri hızla indi ve Lee'yi oturma odasındaki kanepede oturmuş, elleri buzlu su dolu iki gümüş karıştırma kabında ıslanırken buldu.

"Ne yaptın sen?" Ellerini dondurucu suyun altında kalmaya zorlarken yüzünü acıyla buruşturmuş bir şekilde orada oturduğunu görünce neredeyse çığlık .

Shaw kanepenin etrafında dolanıp çöp kutusundan bir şeyler alırken sıkılmış dişlerinin arasından "Sorun yok," diye tısladı.

"Bu hiç iyi *değil*!" Ellerim kalçalarımın, se diğer tarafında karşısına dikildim ve ona ters ters baktım. "Ne halt ettin sen? Ne oldu? Kimi bayıltmam gerekiyor?"

"Sakin ol, hayatım." Vail mutfaktan odaya geri döndü, elinde telefon, bir yandan hararetle yazarken bir yandan da, "Babanın evinden dönerken küçük bir olay yaşadık," dedi.

"Karşılaşma mı?" Gözlerimi kıstım, aklıma hemen Hunter geldi. "Kiminle?"

"kim?" Lee şüphelerimi doğrulayarak mırıldandı.

"Casey, bu bizim başımıza hep gelir," dedi Vail, sonunda telefonunu bir kenara bırakarak. "Neden tıbbi malzeme stokladığınızı sanıyorsun?"

Üçünün arasına baktım, Vendetta adında bir ekipte olduklarını düşündüm ve söyleyebileceğim kadarıyla Çakallardan hoşlanmıyorlardı. Tam olarak neyin peşinde olduklarına dair şüphelerim vardı ama şimdi gerçeği duymak istiyordum. Tüm gerçekler. Ama önce...

Etrafında dolaşıp Lee'nin diğer tarafına oturdum ve hidrojen peroksit solüsyonu, bandaj ve kağıt havlu almak için ona uzandım. Sonunda ellerini serbest bırakıp dişlerinin arasından keskin bir nefes aldığı anda, parmak eklemlerini görünce nefesim kesildi. Kızgın ve kırmızıydılar, birkaçının ilk deri tabakası gitmişti, ortadakiler gibi diğerleri de biraz kanıyordu. "Ne oldu lan?" Ellerini tutup dikkatlice lekeleri silerken fısıldadım. Hakkını yemeyeyim, kaçmadı ama bahse girerim çok acımişti.

"Normalde muştalarım yanımda olurdu... ama konuşurken onlara ihtiyaç duyacağımı tahmin etmemiştim."

Vail, mutfak masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarını açarak, "Bu arada, her şey ayarlandı," diye araya girdi.

"Ne... nasıl?"

"Şanslıyız ki, insanların hesaplarına girip faaliyetlerine bakma imkânına sahip bazı kişilerle yakın çalışıyoruz. Baban Sosyal Hizmetler'e ödeme yapıyormuş. Annenin hayat sigortasından alacağın paradan onlara yaklaşık otuz bin dolar verdi. Görünüşe göre o parayla başka şeyler de planlıyormuş..."

Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken sessizleşerek ekledi. "Öyle görünüyor ki

Babamın yeni bir hobisi var... Kumar oynamayı seviyor."

Tanrı aşkına. Bu beni neden şaşırtmadı? Ama sonra söylediklerini kafamda tekrar tekrar canlandırımdı. "Senin... *arkadaşların*... onun bilgisayarını mı hacklediler?"

"Yaptılar," dedi, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi.

"Ne zaman? Bunu nasıl yaptılar?"

"Casey, buraya taşındığını öğrendiğimizden beri seni takip ediyoruz," dedi ve "*Duh*," der gibi bir bakış attı.

Ancak kaşlarımı kaldırdım ve yanlışlıkla Lee'nin parmak eklemlerine niyetlendiğimden biraz daha sert bastırdım, bu da onun acıdan biraz homurdanmasına neden oldu. "Özür dilerim! Özür dilerim!" Dedim, bu bilgiyi alırken biraz bocaladım. Antiseptiği kaptım ve yaralarını temizlemeye başladım. "Siz piçler beni mi *gözetliyordunuz*?" Biraz şaşırmış bir halde sordum.

"Elbette," dedi Vail kolayca, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi. "Örneğin, sence Lee neden bir keresinde sana eve kadar eşlik etti?"

"Bir avuç psikopat..." Nefesimin altında mırıldandım, savaşıma değmeyeceğine karar verdim. Artık her şey bitmişti ve onlar sayesinde artık o üzgün baba bahanesiyle yaşamıyordum. "Pekâlâ, olay nedir çocuklar?" Lee'nin elleri üzerinde dikkatle çalıştım, onu böyle görmekten nefret ediyordum. Ama her iddiasına varım ki dövüştüğü adamlar çok daha kötü durumdaydı ve bu da bana tatmin edici bir haz veriyordu. "Burada tam olarak ne yapıyorsunuz? Çünkü belli ki Vendetta, çocukluk rakipleriyle kafeterya kavgaları yapan bir lise ekibinden çok daha fazlası."

Vail yaptığı işi bırakıp bize doğru yürüdü ve bana en yakın olan koltuğa oturup öne doğru eğildi,

dirseklerini dizlerine dayadı ve "Yüzsüzler hakkında ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu.

"Yüzsüzler mi? Şehirdeki şu mafya, çete ya da her neyse ondan mı bahsediyorsun?" Aklıma hemen Phillip Bryant ve son zamanlarda işiyle ilgili ne kadar stresli olduğu geldi. Nylah'nın babası, Yüzsüzler'in Belediye Binası'nda yarattığı yozlaşmayı sona erdirmek için yıllarca yorulmadan çalışmıştı. Bu şehri onlar yönetiyor. Onlar ve motorcu serserileri, Kelt Canavarları.

Başını salladı. "Eminim haber makalelerini görmüşsündür. The Hill'de bile," diyerek sırttı ve ben de ona gözlerimi devirmeyi tercih ettim.

"Evet, *o kadar* da korunaklı değildim, sik kafalı," dedim ona ve gözleri hakaretime parladı, sanki bunu hakaretten çok sevecen bulmuştu.

"Ne okudun?"

"Rakip motorcuların cesetlerinin sınır kasabalarında ortaya çıkması ve uyuşturucu satıcılarının kaybolup morgda bulunmasıyla ilgili şeyler. Canavarlar ve sokak serserileri arasındaki kavgalar, uyuşturucu, onlar gibi bir grup burayı yönetiyorsa her zamanki saçmalıklar..." Vail'in başını yavaşça bana doğru salladığını fark ettiğimde sesim kesildi. "Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Yanımda Lee biraz kıpırdandı ve ellerini dikkatlice sarmaya başlamadan önce yaraların üzerine hızla biraz merhem sürdüm.

"İşte anlaşma, Casey." Vail, Lee'yle ilgilenmemi izledi. "Harley her zaman Ashland'ın bok çukuru olmuştur. Biz çocukken, hırsızlık ve bağımlıları gördük ve komşularımızın eşlerini ve çocuklarını nasıl dövdüklerini duymanın nasıl bir şey olduğunu öğrendik. Kahretsin, yani... hepimiz ..." Sesi ve hâlâ kanepenin diğer ucunda oturan Shaw'a baktı. Tüm bu süre boyunca hareketsiz ve sessiz oturdu, gözleri benim üzerimdeydi ve

Her türlü duygudan yoksun bir ifade. "Artık her şey farklı. Liderleri olan Yüzsüzler, Ashland'ın yıllardır bu toplumu ve insanları ihmal etmesinden faydalaniyor."

"Ne şekilde?" Lee'nin parmak eklemlerini sarmayı bitirdiğimde sordum ama ondan uzaklaşmadım. Bunun yerine kanepeye uzandım ve yaralı ellerini kucağımda tutarak başparmaklarımla sırtlarında görünen deriyi okşadım. Lee bana daha da sokulurken Shaw diğer tarafta birazcık kıpırdandı, odak noktası hâlâ tamamen benim üzerimdeydi.

Vail'in gözleri gölgelendi, tüm mizah belirtileri kayboldu. "Kızlar ortadan kayboluyor," dedi sonunda.

"Ne?" Kaşlarımı çatmıştım, Meredith ve Haldon'ın evinde kulak misafiri olduğum konuşma şimdi aklıma geliyordu.

"Toplumda kızlar kayboluyor, çoğu Harley Enstitüsü'nden. Siz gelmeden yaklaşık bir hafta önce bir kız kayboldu, Heather Mackie. Ondan önce Eylül sonunda iki kız daha kayboldu. Sonra okul yılının başında bir kız daha. Yaz boyunca, dört kızın daha ortadan kaybolmasıyla daha da arttı. İlk başta buradaki insanlar psikopat bir seri katilin dolaştığını düşündüler ama sonra... herkes bu konuda çenesini kapattı." Vail'in burun delikleri öfkeyle hafifçe alevlendi ve adaletsizlikten kaynaklanan öfkenin ondan yayıldığını hissedebiliyordum. "Daha önce de Harley Public'ten kızlar ortalıkta görünmüyordu ama kimse bir bok yapmadı. Kimse soru sormuyor. Sadece aileler cevaplar için yalvarıyor ve polis onları taşıyor. Neden? Çünkü onlar Yüzsüzler'in ceplerinde... *Elias'ın*."

Elias. Dün gece birkaç kez onun adını anmışlardı. bu sabah. "Elias... Yüzsüzler'in lideri mi?"

Vail başını salladı, sert tavrı değişmemişti. "Eğer kızları alıyorsa, o piçin onları pazarladığına dair aklımda hiçbir soru işareti yok.

Onları uyuşturup kendi çıkarları için kullanıyor. Ve Ashland onu durdurmak için *hiçbir şey* yapmıyor çünkü kızlar Harley'den. Eğer The Hill'den birini kaırsaydı, bu kadar sessiz sedasız olmazdı. Özel bir okula giden ve güvenli, mükemmel bir hayat yaşayan başarılı bir avukatın ya da doktorun kızı kaırılısaydı kıyamet kopardı. Ama burada? Kimsenin umurunda değil. Ama benim umurumda. Bizim var." Diğerlerine başıyla işaret etti ve Lee'nin eli dizimi kavradı.

Böyle bir şeyin burada yaşandığına ve polisin bu konuda hiçbir şey yapmadığına inanamıyordum. Ama aynı zamanda, Vail'in bana söyledikleri çok mantıklıydı. *Bir kere Harley Faresi olan her zaman Harley Faresi'dir...* Buralı insanlar şehrin geri kalanı kadar değerli ve önemli görülmüyordu. Bu tam bir saçmalıktı.

"Did-" Durup bir nefes aldıktan sonra "Kızlardan tanıdığınız var mı?" diye sordum.

Lee başını salladı. "Yaptık. Arkadaşlarımızın arkadaşları ya da kız arkadaşları. Hepsi tatlı ve nazik insanlar. Hepsi de Yüzsüzler ve Canavarlar gibi pislikler için kolay avlar." Sesindeki zehri duyabiliyordum. "İşte o zaman Vendetta'yı kurduk, yaklaşık bir yıl önce, kaybolanların kaçaklar olduğu düşünüldüğünde. Bu kızların erkek arkadaşlarının ve arkadaşlarının diğerlerine karşı bir koruma cephesi olarak birleşmesiyle başladı. İster okula geç kaldıklarında evlerine kadar eşlik edilmeye ihtiyaç duysunlar, ister onları rahat bırakmayan bir erkek yüzünden tedirgin olsunlar. Polisler bir halt yapmadığı için kendimizi korumak için bir birlik oluşturduk."

 oğlumun sınıf arkadaşlarının koruyucularına dönüştüğünü düşününce kalbim kabardı. O anda tek istediğim hepsini kendime çekmek ve yakınımda tutmaktı.

"Sonra Hunter sanki buranın sahibiymiş gibi Harley'de caka satmaya başladı," diye homurdandı Vail. "O, Bryce ve diğerleri kendilerine akallar diyor, dokunulmazmış gibi davranıyorlardı. Kendilerinden övgüyle bahsetmeye başladılar.

Celtic Beasts ile takılıyorlardı, sanki biz onlara hayranmışız gibi. Lanet olası aptallar..." Başını salladı, yumruklarını sıktı ve sertçe sıktı. *Tanrım... başka ne gördüler?*

"İşte o zaman okulda daha fazla pislik olmaya başladı," dedi Shaw, Vail sakinleşirken onun adına konuşarak. "Monica ve Rachelle onlarla takılmaya başladılar, hayranları oldular ve sonra da çekip *gittiler*. Ve kimse bir bok demedi. İşte o zaman Hunter'ın sadece konuşmadığından şüphelenmeye başladık-"

"Dur, dur, bekle." Shaw'u daha iyi görebilmek için Lee'nin etrafına eğildim ve gözlerim muhtemelen ne kadar büyük olduğu için far ışığındaki bir geyiğe benzediğimden emindim, ama bu kabul edilemeyecek kadar fazlaydı. "Siz diyorsunuz ki *Hunter*... çocukken kapıştığımız Hunter, Elias ve Yüzsüzlere insan ticareti yapsınlar diye kız mı veriyor?"

Kimse bir şey söylemediğinde, o korkunç sessizlik sadece bunu doğruladı. Midem bulandı. Eğer bu doğruysa, Hunter'a ne olmuştu da böyle bir seviyeye inmişti?

"Bazı insanlar gücün tadına varmak için her şeyi yapar Casey," dedi Lee, yüzümdeki şaşkınlığı ve şüpheyi görerek, "Hunter da onlardan biri. Eğer baştakileri yenemiyorsan, o zaman yalakalık yap ve onların saçmalıklarına dahil olacak kadar değerli olduğunu kanıtlayabileceğini um. O zaman kurban değilsin. Ve burada kurban olmak çoğu kişi için ölüm fermanıdır."

Bu bilgiyi yavaşça sindirirken aniden aklıma gelen bir düşünce beni dehşete düşürdü. "Bekle bir dakika... Hunter ve benimle ilgili tüm bu saçmalıklar... Sence..." Kelimeleri söylemekte zorlanıyordum, bir an önce kendime gelmezsem gerçekten hasta olacaktım gibi hissediyordum. "Beni Yüzsüzler'e mi götürecekti?"

"Bilmiyoruz," dedi Vail hızla ve ben de ona döndüm. Lee bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıcaklığına çekti,

ve titrediğimi fark ettim. "Bu riski göze alamazdık, Casey. Hiçbir yolu yoktu!"

Hunter çocukluğumuzda düşmanımız olsa da, onunla ve arkadaş grubuyla aramızda hâlâ bir dostluk duygusu vardı. Dışarıdan biri Harley'e gelip bizimle uğraşmaya kalksa, halktan bir çocuk ya da bir polis, hepimiz birbirimize kenetlenirdik. Onun bana bu şekilde ihanet etmesi beni derinden etkiledi. Vail devam ederken sakin kalmak için elimden geleni yaparak uzun, yavaş bir nefes aldım.

"Kızları nereye götürdüklerini öğrenmek istedik ama biz sadece bir avuç lise çocuğuyuz. Elias gibi birine karşı ne yapabiliriz ki?" dedi ellerini saçlarında gezdirerek. "Haldon bize katılana ve Black Spades'le olan bağlantısını kullanana kadar ihtiyacımız olan yardımı alamadık. Kuzeni Taz da bir üye ve bizi Maverick'le tanıştırdı."

"Maverick kim?"

"Kendisi MC'lerinin Başkanı ve tüm bu süreçte en büyük destekçimiz oldu. Maçalar Vendetta'yı destekliyor ve Canavarlar ve Yüzsüzler hakkında bilgi edinmemize yardımcı oluyor."

"Ama neden size yardım etsinler ki?" Şu an kafam çok karışık.

"Onun da kendi sorunları var. Karısını yıllar önce uyuşturucudan kaybetmiş. Karısı

tedarikçi mi?" Vail kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sanırım motorcu bir kocayla bir karavan parkında yaşamaya alışmakta zorlanıyordu. Birlikte bir çocuk sahibi olduklarında alışacağını umuyordu ama... şey..." Yorgunmuş gibi derin bir iç çekti. Babası yüzünden bağımlılara ve alkoliklere karşı her zaman hassas olmuştu. "Bu konuda yanlış yaptığını kabul ve o öldükten sonra oğlunu da kaybetmekten korktuğu için zorla kulübe sokmaya çalıştı. Ama o artık yok. Taşındı ya da öyle bir şey. Bu konuda konuşmuyor..." Bunun üzerine kalbim biraz kırıldı. "Kara Maçalar, kızların saklanabileceği noktaları hackleyen ve araştıran kişiler.

Sorun şu ki... Kelt Canavarları bunların çoğunu tanıyor. Biz de bu noktada yardım etmek için devreye girdik."

"Maverick, büyük bir suç örgütünün kız ticareti yapıp yapmadığını öğrenmek için bir grup lise öğrencisini göndermeyi sorun etmedi mi?" Bunun üzerine kaşlarını biraz kaldırdım.

"Kulübündeki çocuklar bizim yaşımızda üye olurken çok daha riskli şeyler yapmışlardı. Farklı bir şey biliyor mu bilmiyorum. Onların yaşam tarzı bizimkine benzemiyor."

Tüm bu olanları kafamda toparlamaya çalışıyordum ama neredeyse başa çıkamayacağım kadar fazlaydı. Gözlerimi ovuşturdum, tekrar tekrar düşünürken aklıma geldi. "Tüm bunlar yüzünden mi gitmemi istedin?" Birden Vail'in geri döndüğümü gördüğünde nasıl bir pislik olduğunu hatırladım. "Kalırsam kaçırılacağımı düşündüğün için mi?" Çocuklar artık sessizdi ve diğer ikisine bakmama rağmen gözlerini benden kaçırdılar. Sadece Vail gözlerini dikmiş bana bakıyordu, bu yüzden ona doğru eğildim, bu kaçmasına izin vermedim. "Söyle bana."

"Sen gittiğinde bir anlaşma yapmıştık, Casey..." diye fısıldadı, gözlerinin kenarları gerilmişti. "Sana hayatını bizden, Harley'den uzakta yaşaman için bir şans vereceğimizi söyledik. Buradan kaçma fırsatın varken seni aşağı çekmek istemedik..."

"Ama ben sizden-"

"Biliyoruz. Ama seni dışlayacağımıza, bize kızmana izin vereceğimize ve böylece yoluna devam edip yeni, daha iyi hayatını kabulleneceğine karar verdik."

Onu tokatlamak istedim. Ama aynı zamanda onu öpmek de istedim. Hepsini öpmek istedim. Hepsinin arasına baktığımda Lee'nin başının nasıl eğik olduğunu, çenesinin sanki yılların acısını ve kaybını içinde tutuyormuş gibi gergin olduğunu gördüm. Shaw, kapüşonunun içine çekilmiş, yere bakarken kanepenin kenarında hafifçe sallanıyordu. Bakışlarını tekrar Vail'e çevirdim, gözleri parlıyordu.

dökülmemiş gözyaşları. Ağlamazdı. Artık bunun için fazla kontrollüydü ama yine de bu kararın ona neye mal olduğunun yüzündeki acısını görebiliyordum.

"Peki ya şimdi?" Yumuşakça sordum.

Yavaşça uzandı ve bana elini açarak tutmam için bir seçenek sundu. Tereddüt ederek bana uzattığı açık avucunu inceledim ama birkaç saniye sonra tuttum. Elimi onunkinin içine kaydırduğım anda parmakları benimkinin etrafında kıvrıldı ve mırıldandı, "Şimdi, olması gerektiği gibi olacak."

Evdeki tek yiyeceğin bir somun ekmek, birkaç erişte kabı ve kraker olduğu ortaya çıktı. Temizlik malzemeleri ve temel mutfak eşyaları (lekelerine ve buruşukluklarına bakılırsa tekrar tekrar kullanılmış olan birkaç kâğıt tabak dışında) gibi diğer her şey yoktu. Annem ve Matthew vefat etmeden önce hatırı sayılır bir meblağ yatırılmış olan banka hesabıma hâlâ erişimim vardı. Bu yüzden yarın dolar dükkanına uğrayıp burayı biraz daha... konforlu hale getirmek için bir sürü şey ve biraz yiyecek alacaktım. Yakınlarda taze meyve, sebze ve diğer yiyecekleri alabileceğim yerel bir bakkal olduğunu biliyordum. Adamların ne kadar zamandır bu şekilde yaşadığını hayal bile edemiyordum. Parayı sorduğumda Vail bir sorun olmadığına dair bir şeyler söyledi ama daha fazlasını söylemedi.

Bir bakıma buraya gelmem bir lütuf gibiydi. Eğer bir şekilde yardım edebilirim, çocuklarım için bunu yapacaktım. Planım buydu, okuldaki işimi bitirdikten sonra burayı daha çok evim gibi hissettirmek. Burada çocuklarla birlikte olmak şaşırtıcı derecede rahattı. Gerçi ikisi de rahatsız görünmüyordu.

Biri işini gücünü bırakıp başımı öptüğünde ya da Lee'nin durumunda, yaralı olduğu için daha fazla sarılmaya ihtiyacı olduğunu iddia ederek bana dudak büküp yavru köpek suratı yaptığında. Güldüm, gözlerimi devirdim ama memnuniyetle onunla birlikte kanepeye uzandım, Shaw diğer video oyunlarını oynarken Meredith'lerde yaptığımız gibi birbirimize sokulduk.

O gece geç saatlere kadar, yatmaya hazırlanırken, kıskançlık olduğuna dair bir ipucu yoktu. Üzerime gri pamuklu bir uyku pantolonu ve soluk mavi bir üst giymiştim ki Vail odaya girdi ve Shaw tuvaletin karşısındaki koridorda gözlerini kısarken bir çift boxer'a kadar soyundu.

"Dün gece zamanını aldın, göt herif!" Lee, Vail ile paylaştığı duvarın diğer tarafından bağırdı. Tüm bunlar ben garip bir şekilde şifonyerin yanında, elimde fırça, düğümleri taramanın ortasında duruyordum. Vail odanın öbür ucuna doğru ilerledi, eli kıcıma değdi ve kafasını kapıdan uzatarak bağırdı: "En büyük oda olduğu için benim odamı paylaşacağıma karar vermiştik! Artık onun odası, bu yüzden burada uyuması çok mantıklı!"

"Tam bir pisliksin!" Lee geri bağırdı.

"Bok ye!"

"Üfle bana!"

Bu arada Shaw banyo tezgahına yaslandı, dişlerini fırçaladı ve Vail'e ciddi bir bakış fırlattı. Bütün bu olanlar karşısında bebek gibi davrandığı için onun odasında uyumayı tercih etmek istiyordum. Shaw'la göz göze geldik ve kaşlarımı kaldırdım, o da başıyla onayladı. Sessizce, Vail'le hâlâ birbirlerine küfürler savurdıkları Lee'nin odasının önünden geçtik ve kapıyı usulca arkamızdan kapattık. Onun odası kesinlikle en küçük odaydı, ama yatağı kapıya bakacak şekilde rahatça düzenlenmişti ve

Yastık ve battaniyelerle kaplıydı, tıpkı bir yuva gibi, ki bu onun için çok anlamlıydı. Gölgelere karşı bir koruma gibiydi, anılar zihnine zorla geri döndüğünde tutunabileceği bir şeydi. Bir masası ya da kişisel bir eşyası yoktu. Sadece kıyafetlerini koyduğu, üstü kitap yığınlarıyla kaplı bir şifonyer ve duvar boyunca dizili sehpalarda bıçak koleksiyonunu sergilediği açık bir dolap vardı.

Geniş koleksiyonunun görüntüsü beni en ufak bir şekilde rahatsız etmedi. Aslında, Shaw'ın her başa çıkabileceğini bildiğim için burada olmak beni daha da güvende hissettirdi. Kapüşonunu çıkardı, yatarken eşofman ve tişört giymeyi tercih etti. Perdeleri kapatıp yatağının yanındaki kasırga kapatırken ben de yığınla battaniye ve yastığın üzerinden tırmanıp sokuldum.

Ancak, biz daha tam olarak yerleşmeden, odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Vail orada durup bizi birlikte görünce öfkeyle baktı.

"Ne?" Arkasında parlayan koridor ışığından gözlerimi kısarak ters ters baktım. "Kapıyı kapat, burada uyuyoruz!"

Ama Vail tek kelime etmedi. Tek yaptığı hışımla odaya girip beni yataktan kaldırmak ve koridorda taşıyarak kendi evine götürmek oldu.

"Senin kışında ne var?" Bacaklarımı hafifçe tekmeleyerek ona çıktım. "beni, seni psikopat!"

Odasına girdi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve beni yatağa fırlattı. Bir sıçrayışla yere düştüm ve diğer tarafa süründüm, tamamen onun etrafından dolaşıp Shaw'a geri dönmeye niyetliydim ki parmakları bileğime dolandı ve beni ona doğru sürükledi.

"Bırak beni, Vail!" Sırt üstü döndüm ve omzuna vurdum ama tek yaptığı beni yatağın başına taşımak oldu, böylece yastıklara yaslandım, sonra da bacaklarımı zorla açtı. Aralarına uzandı, ışığı kapatmak için eğildi ve başını göğsümde kalbimin üzerine yasladı, kolları beni sıkıca sardı. O kadar ki fiziksel olarak onu alt etmeye çalışmadım. Sadece kaybederdim. Ama yine de nefesimin altında onun bir alfa-puşt olduğunu mırıldandım.

"Sus, sevgilim. Burada uyumaya çalışıyorum." Cevap olarak tek söylediği buydu ve tekrar yatağa yerleşmeden önce boğazımın dibindeki çukura bir öpücük kondurdu. Çok daha büyük olmasına rağmen ağırlığı rahatsız edici ya da boğucu değildi. Garip bir şekilde rahat ve sıcaktı ve zaten ağırlığının çoğu benim yatağımın hemen altına yerleşmiş olan leğen kemiğindeydi. Sinsi herif beni yanında tutmak için ölü ağırlığını kullanmak zorundaydı, çünkü artık o uyanmadan gitmemin mümkün olmadığını biliyordu.

"Biliyor musun, Lee haklıydı," diye onu kışkırttım. "Teknik olarak, dün gece sen ve ben birlikte yattık, yani bu gece sıra başkasında."

Elini kaldırdı, beni susturmak için işaret ve orta parmaklarını dudaklarıma bastırdı ve tenime doğru mırıldandı, "Shaw bugün seninle kestirdi. Bu onun sırasının geçtiği anlamına geliyor. Lee bütün gün seni yanında tuttu ve birkaç çürük eklem yüzünden mızımız sürtük gibi davrandı. *Onun* sırası bitti. Şimdi yine benim sıram."

"Cidden bu şekilde mi yapacağız? Gülün etrafında halka olup, sıcak patates tarzı mı?" Hâlâ ağızıma bastırdığı parmakları karşısında kelimelerim hafifçe boğuklaştı.

"Şimdilik mi? Evet, şimdilik. Ama kabilemizin lideri ben olduğum için son sözü ben söylerim." Kolunu tekrar bana dolamadan önce dudaklarıma dokundu ve rahatlamak için biraz kaydı. Karnı bana doğru bastırdı ve bir an için kızlık organlarım biraz kıpırdanır gibi oldu. Yine de ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı biraz sıkmaktan kendimi alamadım.

Cüssesi bu kaşıntıyı hafifletmemi engelledi. Tek yaptığım bacaklarımı beline dolamak oldu ve sonra sert kaslarının içime bastırma hissi sadece biraz daha sertleşti.

Siktir, şimdi olmaz. Ya da belki...? Hayır! Bu duruma düşmek için çok fazla hıyarlık yapıyordun. Henüz bunu hak etmemişti, piç kurusu. Kendimle ileri geri tartıştım, amım ilgi için yalvarırken, beynim ona sakinleşmesini ve sadece uyumasını söylüyordu. Grubumuzdaki hâkimiyeti konusunda bu kadar boktan davranırken öylece pes edemezdin.

Sonunda, nefes alışının derinleştiğini ve uykuya dalarken tutuşunun gevşediğini duyduğumda benim için karar verdi. Sanırım bu benim için iç savaşı çözdü. Ben de onun altında rahatladım, gözlerim odanın karanlığına alıştı. Dışarıda rüzgârın esişini duyabiliyordum, sonbaharın soğuk gelişi kar vaadiyle birlikte geliyordu. Uzaktan siren sesleri yükseliyor, sonra gözden kayboluyordu ve göz kapaklarımın sarkmaya başladığını hissediyordum. Geçmişten gelen eski sesler beni uyuttu ve çok geçmeden Vail'in kollarında, nihayet evimde sızmıştım.

Chapter fourteen

Casey

"Bugün okula gitmek , çocuklar!" Tam anlamıyla oturma odasında duruyordum, gün için giyinmişim, kitap çantamı omzuma asmıştım ama erkek testosteron duvarıyla karşılaştım. de ayakta duruyor ve ön kapıya giden merdiveni kapatıyordu.

Vail, sanki karar çoktan verilmiş gibi, "Hayır, vermeyeceksin," dedi.

Ona dehşet içinde baktım, sonra da elimle onun ve Shaw'un yönlerini işaret ettim. "Ne oluyor lan! O zaman neden ikiniz giyinip dışarı çıkıyorsunuz?" diye sordum.

O sabah uyandığımda, Vail ve ben gece boyunca yer değiştirmiştik, yine de beni vücutuna yakın tutuyordu. Yan yatmıştım, yüzümü göğsüne bastırmıştım ama Shaw'un gecenin bir yarısı bizimle birlikte yatağa girdiğini ve sırtıma sokulduğunu fark ettim. Uykulu bir şekilde komodinin üzerindeki saate baktım ve okulun başlamasına yaklaşık bir saat olduğunu gördüm, bu yüzden yataktan sürünerek çıktım, iki çocuğu biraz daha uyumaları için geride bıraktım, böylece bir duş alabilirdim. Dışarı çıktığımda Vail'in yatak odası boştu, yatağı battaniye ve çarşaflarla ve onun ve alt kattaki diğer çocukların usulca konuştuklarını duyabiliyordum. Aşağıya baktığımda kot pantolon ve uzun kollu tişörtler giymiş, güne hazır olduklarını görebiliyordum, bu yüzden onlara yetişmek için acele ettim. şimdi *bu* saçmalığı anlıyordum.

"Haftanın geri kalanı için uzaklaştırıldım, sevgilim," dedi Vail, Sanki intihar edeceğimi ve okula gidebilmek için kendimi merdivenlerden aşağı atmaya çalışacağımı düşünmüş gibi bana bakıyordu.

"Peki, siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Lee' üzerinde hâlâ uyku tişörtü ve bol, büyük boy bir tişört olduğunu, ayaklarının çıplak olduğunu fark ederek sordum.

"Maverick'le konuşmam lazım, tatlım. O yüzden bugün burada kal," dedi Vail.

Kendimi biraz panikle mi ř hissetmeye başladım. "Okulu bir gün daha kaçıramam çocuklar." Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım ve Nylah'dan da cevapsız bir arama olduğunu fark ettim. *Kahretsin!*

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Seni korumak için yanında biz olmadan o okulda yalnız kalmazsın."

"Oh için..." Omuzlarımı sarkıttım, çantam bir gümbürtüyle omuzlarımdan yere kaydı. "Öncelikle, Hunter orada olmayacak bile. O da uzaklaştırılmamış mıydı?"

"Öyleydi."

"Gördün mü? Ve gün ortasındayız. Günün ortasında beni okuldan alıp, yarım yamalak bir yere bırakmazlar.

Yüzsüzlerle anlaş. Herkesin önünde olmaz." Hunter'ın beni gerçekten satacağından şüphelendiğimi eklemek istedim. Yani, evet, hıyarın tekiydi ama düşündükçe bana tuzak kurma ihtimali o kadar azalıyordu. Elinin altında düzinelerce kız vardı. İlgilenmediği biri için bu kadar zahmete girmesine gerek yoktu. Bir de beni kafeteryada Celeste'den kurtarması vardı. Eğer o anda müdahale etmeseydi, o kaltak tarafından gözüm çatalla oyulabilirdi.

"Sadece o değil. Çakallar'ın geri kalanı. Ve biz Bu konuda tartışıyoruz, Casey!" Vail beni tersledi ve bir adım öne çıkarak çantamı kaptığı gibi omzuna attı. "Kurallar böyle. Emrime itaat et ve sıraya *gir*."

Tüm bunları kabul ettiğimi hatırlayarak iç çektim. Sanırım kurallarının eğitimime müdahale etmesini beklemiyordum. Ama bu benim güvenliğim içindi, o yüzden buna uyacaktım. Ama yine de Vail'e karşı küstahça davranmak istiyordum. "Başüstüne, *Yüzbaşı*." Gözlerimi ona , birbirimize ters ters bakarken ellerimi kalçalarımaya dayadım. Üzerimde otoriter bir pislik gibi davranmak istiyordu; o zaman da tavrı alacaktı. Eğer beni oturtup benimle normal bir insan gibi konuşsaydı, son dakikada başıma gelen bu olay yerine iyi olurdu ve bir asker gibi konuşurdum.

Vail bir dakika boyunca beni dikkatle izledi, ta ki dudaklarında küçük gülümseme belirene kadar. "Lee?"

"Öyle mi?" Lee ilerledi, hemen arkasında durdu, kolları devasa göğsünün üzerinde birleşirken şişkinleşmişti.

"Kurallara aykırı bir şey yaparsa, onu disipline etmek için iznim var."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı ve yemin ederim, elimden gelse suratının ortasına bir tokat atardım. Bunun yerine, onu ters çevirdim.

Yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gitmeden önce iki elimi birden havaya kaldırdım; bulabildiğim tek çeşni olduğu için üzerine fıstık ezmesi sürülmüş ekmekle yetindim.

"Görüşürüz, tatlı şey!" Vail koridordan seslendi.

"Siktir git, göt herif!" Yemek alanındaki masaya için dışarı çıkarak geri bağırdım.

Merdivenlerden onun yüksek sesle güldüğünü ve sessiz bir Shaw'la birlikte çıktığını duydum. Lee kapıyı kilitledikten sonra merdivenlerden geri döndüğünde, hemen yanıma geldi ve karşımdaki sandalyenin üzerine eğilerek arkasına tutundu. "Bu senin için-"

"Bu cümleyi bitirme bile," diye uyardım onu. "Şu anda hiç havamda değilim."

Bandajlı ellerini kaldırarak geri çekildi. Sanırım benimle uğraşmanın zamanı *olmadığını anlamıştı* ve sonra video oyunları oynamak için kanepeye oturdu. Ben yemeğimi bitirene kadar sessizce oturduk. Bulaşıkları lavaboya attıktan sonra dişlerimi fırçalamak ve kendi kendime öfkelenmek için üst kata çıktım. Ama kısa bir süre sonra Lee geldi ve ben Vail'in yatağına uzanıp tavana bakarken ve daha sonra Vail'e bunu nasıl ödeteceğimi düşünürken beni böldü.

"Hâlâ surat asıyorsun, ha?" Kapının duvarına yaslanarak bana göz kırptı ve kıkırdadı.

"*asmıyorum*. Sadece... düşünüyorum."

"Surat asıyorsun, bebeğim. Surat asıyorsun. İsteddiğini elde edemeyen küçük bir kız gibi," diye güldü ve sonra bana hınzırca sırıtarak içeri girdi.

"Kaptan Asswipe sana "disiplin" hakkı verdiği için böbürleniyorsun." Parmaklarımla kelimenin etrafındaki tavşan kulaklarını gösterdim. "Cidden, daha ne kadar ?"

"İğrenç. Neden böyle söylüyorsun?" Lee yatağın kenarına oturarak sordu.

Yatağın başına doğru kaydım ve ellerimi kucağımda birleştirerek ona baktım. "Beni terbiye etmeni söylüyorum. Yani, nedir bu? Bin dokuz yüz elliler mi?" Kıkırdadım. "Evet, gerçekten komik bir şaka, Vail."

Ancak Lee gülmüyordu. Aslında yüz ifadesi hiç değişmemişti. Koyu renk gözleriyle beni izliyordu, ağzının köşesi hafifçe kalkmıştı, sanki atıp tutmamdan azıcık da olsa eğlenmiş gibiydi.

"Ne?" Sessizliğinden hoşlanmadığım için alay ettim.

"Şaka yapmıyordu Casey," dedi kaşlarını kaldırarak, şimdi yüzümde açıkça belli olan şoktan kesinlikle memnun görünüyordu. "Eğer burada işleri berbat edersen ve söylediklerimizi yapmazsan, ben bile olsam, o zaman seni cezalandırırım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve hissettiğim kadar kızgın göründüğümü umarak doğruldum. "Siktir git, hayır, ."

Lee sadece kıkırdadı. "Lütfen, beni kışkırtma... Seni elime almak için sabırsızlanıyorum."

"Lee!" Sözleri karşısında ağzım açık kaldı. "Ne be?"

"Hey, sadece dürüst olmaya çalışıyorum bebeğim." Yatağın ayak ucuna uzanıp parmaklarını ayak bileklerimin üzerinde gezdirirken ciddileşmeye karar vermeden önce bana göz kırptı. "Kendisinin değil de benim yapmamı istediği için minnettar ol."

Gözlerimi devirerek alay ettim ama dokunuşundan uzaklaşmadım. Bu güzeldi ve sonra dün gece benimle birlikte olma şansına sahip olmak için nasıl mücadele hatırladım. Onunla biraz olsun baş başa vakit geçirebildiğim için memnundum. "Evet, sanırım Ekselansları bana bir ders vermek için enerji harcamak istemezdi."

Lee'nin gülümsemesi tamamen kayboldu ve bileğimi sertçe kavrayarak dikkatimi çekti. "Benden seni cezalandırmamı istemedi."

Çünkü kendisi yapamayacak kadar tembeldi Casey..." dedi yavaşça, söylediği her kelimeyi duyduğumdan emin olarak. "Benden istedi çünkü seni kendinden koruyor."

Sözleri karşısında biraz şaşırmış bir halde ona bakakaldım ve açıkçası bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim. "Ne demek istiyorsun?" Sonunda benimle dalga geçmeye çalışmadığını fark ederek sordum.

"Eminim başkalarının ona ve Shaw'a nasıl tepki verdiğini fark etmişsinizdir..." dedi, sanki sözlerini gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi.

O gün sınıfta Shaw sahneye çıktığında Bryce'ın nasıl tepki verdiğini düşündüm. Sinirle geri çekilmişti. Vail'e gelince, fark ettiğim tek şey insanların görmezden gelme eğiliminde olduğuydu ama Vendetta'nın lideri olduğu için bunun sadece saygıdan kaynaklandığını düşündüm.

"Shaw... insanları korkutuyor çünkü patladığında serseri mayın gibi oluyor. Ne yapacağını bilemezsiniz ama garanti olan şey acı . Acı çektirmeyi seviyor ve eminim yaşadıklarını göz önüne aldığınızda nedenini anlayabilirsiniz."

Bunu anlamıştım. Shaw'un dolabında ciddi şeytanlar vardı ve babamın bana saldırdığını gördüğünde ne kadar çabuk tepki verdiğini hatırlayınca Lee'nin söylediklerine inandım. Shaw *düşmanına* mümkün olduğunca çok acı çektirmeye çalışırdı çünkü uzun süre boyunca katlandığı şey hep acı olmuştu.

"Şimdi de ben," diye biraz kıkırdadı ama konunun ciddiyeti karşısında bu kıkırdama sönük kaldı. "sayesinde insanları tek yumrukta yere serme eğilimindeyim. Benimle karşılaştığında, kaybetse bile büyük ihtimalle bunu hatırlamayacaksın." Sargılı eklemlerine şefkatle dokunmak için beni serbest bıraktı, sanki hala acıyıp acımadıklarını kontrol ediyordu. Tepki vermedi, bu da umarım iyileşmekte olduğuna dair iyi bir işaretti. "Şimdi Vail..." dedi, sesi isimle birlikte değişti. Sesi derinleşti, tonunun ciddi olduğuna şüphe yoktu,

"Vail sizi cezalandırmayacak, çünkü size asla kasten zarar vermeyecek olsa ... kendisini asla bunu riske atacak bir duruma sokmayacaktır."

Kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissettim ve şimdi giymek için tişört yerine bir kazak seçmiş olmayı . Bu *da ne demek şimdi?*

"Vail sandığından daha berbat durumda Casey," dedi Lee ve sözleri çirkin olsa da ona ne kadar saygı duyduğunu sesinden anlayabiliyordum. "Şiddet onu tüketti. İçinde kaybolur. Shaw senin için geliyorsa, acı çekeceğini, canının yanacağını bilirsin. Vail senin için geliyorsa, öleceksin."

Kendimi buz gibi soğuk su dolu bir fıçının içine düşmüş gibi hissederek ona baktım. Çocukken son yatıya kaldığımız geceyi, Vail'in henüz on bir yaşındayken eve zorla giren o adamı neredeyse nasıl öldürdüğünü hatırladım. Vahşi bir hayvan gibiydi, onu çekmeye çalışan herkese saldırıyordu.

Lee uzanıp ellerinden birini benimkine geçirdi ve sıktı ama yüzü ciddi ve kasvetli kalmaya devam etti. "Babası-"

"O bir kazaydı," dedim Vail'i savunmak için. "Nefsi müdafaaydı. Annesini koruyordu-"

"Vail babasını öldürdü, Casey. Mutfak tokmağını eline aldığı anda ne yaptığını biliyordu. Bunu yapmak *istedi*."

Buna inanmadım. O sadece bir çocuktü. Ocak ayındaki olaydan bir ay önce on bir yaşına basmıştı. Bunu nasıl ? Olaydan sonra nasıl terapiye gitmeye zorlandığını ama sadece birkaç seanstan sonra aklandığını hatırladım. Yaptığı şeyin şoku sonra, vaka çalışanı inanılmaz bir ilerleme kaydettiğini ve serbest bırakıldığını söyledi.

"Ne yaptığını biliyordu," diye tekrarladı Lee. "Sosyal hizmet görevlilerinin geri adım atmasını sağlamak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Vail babasını öldürdü, Casey. Ve ondan daha fazlasını da öldürdü."

"Ne?" Nefesim kesildi, kalbim çarpıyordu ve Lee'nin elini sıktım, dengeye ihtiyacım vardı.

"Neden Vail'in Vendetta'nın lideri olduğunu düşünüyorsun?" Lee kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Harley Enstitüsü'ndeki en kontrollü, en tehlikeli kişi o. Hunter tam bir salak ve Vail onun etrafında kendini kaybetmediği için çok şanslı."

"Gerçekten Vail'in bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" Fısıldadım, şimdi dehşete kapılmışım.

Başını salladı ve saçlarından birini yüzünden uzaklaştırdı. "Seni kasten inciteceğini sanmıyorum Casey. O seni *seviyor*. Hepimiz seviyoruz. Hayatımızdaki her şeyden daha çok. İşte bu yüzden emirlere uymazsan cezalandırılacaksın." Sonra ayağa kalktı, kapıya doğru yöneldi. "Şu küçük listeni gördüm. Bana on dakika ver ve birlikte çıkalım, olur mu?" Konuyu o kadar ani değiştirmişti ki biraz şaşırmışım.

"Yani... Okula gidemiyorum ama artık Harley'de alışverişe çıkabilir miyim?" Anlamakta zorlanarak söyledim. Şımarıklık yaptığımı biliyordum ama değildi. *Bu* her ne haltsa için kaydolmamışım. Eğer çocuklardan biri beni cezalandırmaya kalkarsa, bu iş biter bitmez taşaklarına hızlı bir tekme atarak onları pişman edeceğimden emin olabilirdim. Sadece Vail olmaması için dua ettim.

Dolar mağazasındaydık ve küçük bir arabayı yiyeceklerle dolduruyorduk. Aslında ekstra banyo havluları, temizlik ürünleri, bazı tabak ve , mutfak eşyaları, banyo malzemeleri gibi şeyler için ikinci bir tane aldım.

Malzemeler ve ihtiyacım olan bazı şeyler, çünkü bu sabah adamın şampuanlarından birini kullanmak zorunda kaldım ve kendimi kötü hissediyorum. Mumlar ve kanepeler yastıkları gibi şeyleri de eklediğimde Lee kaşlarını kaldırıyor.

"Tanrım, ne zamandan beri Martha Stewart oldun sen?" Lee, sepetine birkaç tencere ve tava ekledikten sonra bulaşık bezi ve tuvalet temizleyicisi atmaya devam ettiğimde sordu.

"Üç ergen oğlanla aynı eve taşındığımdan beri," dedim bir çamaşır deterjanı kabına bakarak. "Sizde bunlardan var mı?" Ona sordum.

"Ne oldu?"

Hemen sepete ekledim.

Sadece güldü, "Bunu yapmak zorunda değilsin, bebeğim." Biz yolumuza devam ederken o kıkırdadı.

"Evet, var," dedim ve devam ettim, bir yığın çizim kâğıdı eskiz defterini fark ettim ve birkaç tane ile birkaç çizim kalemi almaya karar verdim. Karalamayı ve eskiz yapmayı özlemiştim. Bunu sadece Meredith ve ben Ev Ekonomisi'nde pişirdiğimiz şeyin bitmesini beklerken yapıyordum, bu yüzden defterim neredeyse doluydu. Tekrar başlamayı umuyordum.

"Casey, ben-"

"Lee, lütfen... bunu yapmama izin ver. Yapmak *istiyorum*." Ona tekrar baktım ve biraz rahatsız görüldüğünü fark ettim. Biraz yumuşadım ve uzanıp yüzünün yan tarafını avuçladım, ne kadar pürüzsüz olduğunu sevdim. "Sizler benim her şeyimsiniz. Herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem, olurum. Ve bunu yapmak *beni* daha iyi hissettiriyor. Yani gerçekten bencilce davranıyorum."

Biraz kıkırdadı ama avucuma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce dokunuşuma doğru eğildi. Bana öyle bir baktı ki, kendimi dünyanın en güzel kızımıyım gibi hissettim, sadece yırtık kot pantolon ve tişört giymiş, mor saçlı bir ergen değil

dağınık bir topuz yapmıştı. Lee bana bu şekilde baktığında, kara gözlerindeki yanmayı görebiliyordum. O anda aklından geçen her düşünce benim için çok açıktı.

"Seni gerçekten çok özledim Casey," dedi ve elini belimden geçirip sırtımın alt kısmına doğru uzattı. Arka cebimde bir titreşim hissettiğimde beni içine çekmeye başladı.

Bekle, ne?

Arkama uzandım ve telefonumun hissettim. Telefonu çıkarıp cevapsız aramayı kontrol ettiğimde Lee kaşlarını kaldırarak sordu. *Nylah*. Kahretsin. Ondan kaçmaya devam edemezdim. Ama olan biten her şeyi nasıl açıklayacaktım? Ona yalan söylemek istemiyordum ama bu iş o kadar çığırından çıkmıştı ki, çıldırıp buraya geleceğini ve Harley'deki Nylah'ın dikkat çekeceğini biliyordum. Sadece kendini tehlikeye atacaktı. Telefonum tekrar çaldı, bir mesaj geliyordu ve muhtemelen beni azarladığını biliyordum. Onu suçlamıyordum. Bazı şeyleri açıklamam gerekiyordu ama Lee etraftayken bunu yapamazdım.

Telefonumu cebime geri koydum. "Şunları ödeyelim," dedim ve kasaya doğru ilerledim. Orada küçük bir sıra vardı ve beklediğimiz süre boyunca telefonumun çaldığını hissettim. *Kahretsin... Bir şeyler yapmam gerekiyordu*.

"Hey, şimdi bunları saklamak için konteynırlara ihtiyacımız olduğunu hatırladım." Uzaklaşmak için döndüm.

"Biraz alabilirim Casey," dedi her zamanki centilmenliğiyle.

"Hayır, beğendiğim bazı özel şeyler gördüm. Sıradaki yerimizi ayırın. Hemen döneceğim!" Bir koridordan aşağı koştum ve gözden kayboldum. Konteynerler mağazanın diğer ucundaydı ama oraya gitmek yerine, Lee bakmıyorken gizlice dışarı çıktım ve mağazanın camlarından görünmeyecek şekilde kenara çekilip telefonumu çıkardım. Tabii ki, en iyi arkadaşşımdan gelen birkaç kızgın mesaj vardı.

ve suçluluk duygusu beni boğmaya başlamıştı. *Bir şeyler* söylemem gerekiyordu... ama her şeyi değil. En azından şimdi değil. Arama düğmesine basıp bekledim ama ilk telefonu açtı.

"Casey!" Telefonun diğer ucundan neredeyse bağıırıyordu.

"Ny, aramadığım için çok ama çok özür dilerim. Burada işler çığıırından çıktı-"

"Tanrım, ne kadar hakkında bir fikrin mı?" Sözüümü kesti ama ona kızamadım. Şu anda üzgün olmak için her türlü hakka sahipti.

"Biliyorum, özür dilerim," dedim tekrar ama kabul etmedi.

"Senden tek bir kelime bile duymadım ve son mesajım cevapsız mı kaldı?" dedi, sesi inanılmaz derecede incinmiş geliyordu. *Ugh! Sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissettim.* "İlk başta üzüldüm ama sonra çok korktum çünkü sen Harley'de yaşıyorsun ve cevap alamayınca saldırıya uğradığını düşündüm! Hayatta olduğundan emin olmak için babama beni oraya götürmesini söylemeye hazırdım!"

Onun da hiç şüphem yoktu. Şükürler olsun ki onu şimdi geri aradım.

"Casey, kafayı yiyordum!" Sesindeki kırılmayı duydum ve kendimi bok gibi hissederek binanın tuğla duvarına yaslandım.

"Ny, yeterince üzgün olduğumu söyleyemem çünkü bu yaptıklarımı değiştirmeyecek. Ama lütfen üzgün olduğumu bil. Sen bunu hak etmedin. Ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım dikkatini dağıtmaktan endişelendim-"

"Dikkatimi mi dağıtıyorsun?" dedi inanamayarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Düşünmen gereken basketbol, sosyal komite ve okul var. McGill'e girmeni ve bir yerlere gelmeni istiyorum. Eğer sana sürekli mesaj atıp nasıl olduğumu anlatırsam-" Mücadele ettiğimi düşünmesini istemediğim için aniden durdum. "Benim için endişelenmeni istemedim."

"Bu biraz geri tepti, kızım." Nylah'ın şımarıklığının içeri girdiğini duyabiliyordum, bu da bana kızgınlık krizinden çıkmak üzere olduğunu söylüyordu. Arka planda, eşyaların yerini değiştirdiğini duyabiliyordum ve gülmek istedim. Alan konusunda her zaman biraz OKB'li olmuştur ve biblolar ve kitaplar gibi şeyleri dikkatlice dizerdi, böylece odadaki her şey mükemmel bir şekilde aralıklı ve prezentabl olurdu. Eğer bilime bu kadar meraklı olmasaydı, onu iç iterdim. "Gerçekten orada olduğun için seni unutacağımı mı ?" diye sordu. "Ciddiyim." Öksürmek için durakladı, sesi göğsünde derin bir çingirak gibiydi. "Oraya gelip kışına tekmeyle kendim basmalıyım!"

"Hasta mısın?" Biraz hırıldadığını duyabiliyordum.

"Konuyu değiştirme-"

"Aman Tanrım, hemen yatağa gir!" Burnunu çekerken ona ters ters baktım.

"Bana neler olduğunu anlattığında anlatacağım." dedi tekrar öksürerek. "Bu gripten kurtulacağım ama en iyi arkadaşımı daha çok önemsiyorum. Gerçekten mi? Beni hasta ettiğin için seni suçlayacağım. Beni o kadar endişelendirdin ki hasta oldum. İşte böyle oldu."

Kahretsin, bir yandan beni güldürürken bir yandan da kalbimin tellerini nasıl çekeceğini gerçekten biliyordu. "I..." Dürüst olmak gerekirse söyleyecek bir şeyim yoktu. Haklı olduğunu biliyordum. Ama yine de, Harley'de olup bitenler ve kaybolan kızlar hakkında endişelendiğimi ya da tehlikede olduğumu düşünerek strese girdiğimi hissetmesini istemiyordum. Beni alması için Bay Bryant'ı yollayacaktı ve ben şimdi çocuklarımı terk etmeyi reddediyordum. Sonunda ona "Seni özledim," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Sonunda ona gerçeği söyledim.

Diğer uçta sessizleştiğini duydum ve bal kahvesi buklelerinden birini uzun ince saçlarının etrafında döndürdüğünü hayal edebildim.

parmağım, bana hâlâ kızgın olmak istiyordu, böylece içini dökmeye devam edebilecekti, ama kendimi bu şekilde ifade ettiğim nadirdi. "Lanet olsun sana Casey," diye mırıldandı sonunda ve kısa süreli öfkesinin sonunda söndüğünü anladım. "Ben de seni özledim, seni huysuz sürtük." Biraz iç çekti ve battaniyelerin hışırtısını duyabildim. Yatağa geri döndüğünü duyunca rahatladım ve ilk tanıştığımızda ondan sürekli şüphelendiğim için bana nasıl Moody Millie dediğini hatırlayınca biraz kıs kıs güldüm.

"Seni daha çok özlüyorum-" Büyük bir gölgenin güneşi kapatmasıyla birden sözüm kesildi. Gergin bir şekilde başımı kaldırdığımda Lee'nin elindeki çantalarla başımda dikildiğini gördüm ama yüzündeki ifade beni yerde titretti. "Ny, seni sonra ararım, tamam mı?"

"Peki, bekle! Daha yeni başladık-"

"Biliyorum ama okuldayım ve bir sonraki derse geç kaldım," diye hemen yalan söyledim.

"Kahretsin, evet, özür dilerim. Sıkılmışım ve bugünün okul günü olduğunu düşünmemiştim..." O biraz daha öksürerek devam ederken, bakışlarımı kızgın bir ayı gibi tepemde dikilen Lee'den ayırmıyordum. Cüssesi beni her zamankinden daha fazla korkutuyordu.

"Tamam, seni seviyorum kızım. Yakında arayacağım," dedim çabucak. "Hoşça kal, seni seviyorum!"

Telefonu kapattım, telefonumu cebime geri soktum ve ne diyeceğimi bilemez bir halde parmaklarımı birbirine geçirerek öylece durdum. Ona yalan söylememin bana bu kadar kızmasına neden olduğundan emindim ama şimdi onun haberi olmadan bir dakikalığına dükkândan çıkmamın da büyük bir hata olup olmadığını merak ediyordum. Yani, Lee daha yeni içerideydi. Ve arkadaşımı aramam gerekiyordu, bu da mahremiyete ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

"Lee, ben-"

"Yapma, Casey." Bu iki kelimeyi söyleme şekli beni istemeden de olsa şaşkınlıkla geri adım attırdı. Lee'nin bana hiç bu şekilde baktığını ve bundan hoşlandığımdan emin değildim.

"Sadece arkadaşıma söylemem gerekiyordu-"

"Mazeret duymak istemiyorum. Eve gidiyoruz. *Şimdi!*" Çantalardan birini bana itti, diğer dördünü hâlâ taşıyordu ve gelmem için başıyla işaret etti. Bütün yol boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde konağa doğru yürüdük. Oraya vardığımızda merdivenleri hızla çıktım, çantaları sehpanın üzerine fırlattım ve sonra o sakinleşene kadar kendimi tuvalete kilitlemek niyetiyle merdivenleri hızla çıktım.

Ama daha iki basamak çıkmıştım ki, eli aradaki boşluktan uzandı ve bileğimi kavradı. Öne doğru düştüm ve o hışımla yukarı çıkarken kendimi halı kaplı merdivenlerde yakaladım. Bileğimi bıraktığı anda ise daha hızlı hareket edebilmek için basamakları bir köpek gibi dört ayak üzerinde çılgınca tırmanmaya başladım. Bunu çocukluğumdan beri yapmamıştım ama nasıl görüldüğüm değildi. Peşimde çok sinirli, kaslı, dev gibi bir Lee varken, onu uzak tutmak için elimden geleni yapacaktım.

Merdivenlerin başına kadar geldim ve koridordan tuvalete doğru ilerledim, tam kapıya ulaşmıştım ki iki iri el belimi kavradı ve kendimi havaya kaldırılmış buldum.

"Lee!" Bacaklarımı tekmeleyerek bağırdım. "Beni hemen yere bırak!"

Ama o beni görmezden geldi. Bunun yerine beni odasına götürdü, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve içimi bir panik duygusunun kapladığını hissedebiliyordum. Kızgın bir Lee ile aynı odada kilitli kalmak mı? Hayır, teşekkürler! Şimdi çırpınıyor, ona ters kafa atmak için geriye atıyordum ama o beni öyle uzakta tutuyordu ki, ona ulaşmamın yakınından bile geçemiyordum.

Odası karanlıktı ve karartma perdeleri, yatağının hemen altında yer büyük penceresinin üzerine çekilmişti. Odası titizlikle temizlenmişti, lacivert çarşafların üzerindeki turuncu yorgan düzgün bir şekilde toplanmıştı, raflarında eski plaklar güzelce sıralanmıştı, sonra da parlak ve kupa gibi dizilmiş pirinç muşta koleksiyonu vardı, renkleri tunç, siyah, gümüş, altın ve pirinç arasında değişiyordu. Masasının üzerinde okul kâğıtları ve defterleri özenle istiflenmişti, şifonyerinin ortasında ise pikabı en önemli vitrin olarak duruyordu. Birden Lee beni yatağına doğru çevirdi ve ne yapmak üzere olduğunu anladım.

"Yapma-" Dün gece Vail'in yaptığı gibi beni fırlattığında söylemeye başladım. Zıpladım ve yüzüstü düştüm ama kaçmak için yatağın ucuna doğru sürünmeye çalıştım. Lee bir kolunu karnımın altından geçirip arkamı kaldırdı, yatağın kenarına otururken beni kendine doğru çekti ve karnım uyluklarının arasında kalacak şekilde beni düzenledi.

! diye düşündüm ve battaniyesini avuçladım.
çekmeye çalışıyorum, bacaklarım çırpınıyor.

"gittin Casey," diye gürledi Lee, sesi bana Thor'un ta kendisiymiş gibi gök gürültüsünü anımsatıyordu ve ben daha sert dövüştüm. Bacağına tekme atmayı başardığımda homurdandı ve bir bacağını iki bacağımın üzerine getirerek düz duracak şekilde sabitledi. "Dükkândan çıkmaman gerektiğini *biliyordun*. Ve yalan söyledin. Vail emirlere karşı gelersen ne yapabileceğimi söyledi?"

"Bana hiç emir vermedin!" Onu tırmalamak için uzanarak itiraz ettim.

"Sana sağduyulu olman gerektiğini söylememe gerek yok." Bileklerimi tuttu ve onları büktü, böylece benim üzerimde yukarı doğru aç yaptılar.

tek eliyle bastırarak beni tamamen hareketsiz hale getirdi. "Uslu durman ve içine girmen gerekiyor."

"Öyleyim, öyleyim!" Israr ettim, hâlâ kurtulmaya çalışıyordum ama kendimi tam anlamıyla bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum. "Yemin ederim, öyleyim. Sadece arkadaşımı geri aramam gerekiyordu. Babası bir polis! Buraya gelmelerini göze alamazdım!"

"Yalan söyledin, Casey." Lee'nin boştaki eli sırtımdan aşağı kayarak, geçirmeden önce kalçamın kıvrımını okşadı. Fermuarı indirmeden önce kotumun düğmesini açtığını hissettiğimde gözlerim dehşetle açıldı. Ciyakladım ve daha fazla mücadele ettim, ama sert bir çekişle pantolonumu dizlerimin hemen üstüne kadar indirdi, kalın, kaslı uyluğu bacaklarımı tutuyordu. Daha sonra külotumun üzerinden kış yanaklarımdan birini kavradı ve ne yapmak üzere olduğunu hissederek bacaklarının üzerinde sertleştirdim ve buna sahip .

"iyi edersin," diye uyardım onu. "Hayatımda hiç şaplak yemedim ve yemeye de niyetim yok-"

Şaplak!

Eli aniden aşağıya doğru savrulup sağ yanağıma bir tokat atınca nefesim kesildi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama kollarımın açısının verdiği gerginlik beni düz tuttu. "Lee!" Çığlık attım.

Şaplak!

Tekrar tekmelemeye çalıştım, ama o acımasızdı ve kocaman elini tekrar indirerek diğer yanağıma vurdu.

"Seni kaçırabilirlerdi Casey. Biri seni orada tek başına görüp kaçırabilirdi. Anarşiye ya da birinin son dakikada haydutluk yapmaya karar vermesine izin veremeyiz. Bu hepimize zarar verebilir. O yüzden hizaya gelmen gerekiyor," dedi bana, sesi derin bir mırıltıya benziyordu.

"Seni adi herif-"

Şaplak!

Tekrar ciyakladım, tokadın acısı vücudumda bir şok etkisi yaratmıştı. "Fuuuuuuu yewwwwww!" Battaniyeye doğru çığlık attım, göt herif sanki bundan zevk alıyormuş gibi kıkırdadı.

Şaplak!

Tamam, *bu* acıttı. Homurdandım, avucunu tekrar aşağı indirdiğinde gözlerimi sıkarak kapattım, taraf değiştirdim, elini üst uyluklarıma doğru hareket ettirdim, sonra tekrar kıcımın kıvrımına geri döndüm. Lee'ye bunu yaptırdığım için çok utanıyordum ve gözlerimin kenarından öfkeli yaşlar süzülüyordu. Bundan sonra onu haklamaya kararlıyım.

Ama tam intikam planları yapmaya başlamıştım ki durdu. Onun yerine eli o bölgeyi çok hafifçe okşuyordu. Sanki bir tüyün tenimde süzülmesi gibiydi. Üzerine üfleyerek titrememe neden oldu. *Şimdi ne yapıyordu?* Bu ani değişim ve yumuşaklık kafamı karıştırmıştı. İşinin bittiğini düşündüğüm anda bana sert bir tokat daha attı, ancak bu sefer parmakları gerçek amıma daha yakındı.

Tamam... whoa! Bu da neydi böyle? Onun altında hareketsiz kaldım, o bölgeye vurma hissi sistemime küçük bir sarsıntı göndermişti.

"Bugün kötü bir kızdın Casey," diye mırıldandı Lee, şimdi kıcımı tekrar okşuyor, bacaklarımin arasına uzanıp oramı *avuçlamadan* önce daha hafif, küçük bir şaplak atıyordu!

"Lee!" Nefes nefese kaldım, parmakları kıvrımlarım boyunca okşarken, klitorisime doğru gelirken biraz titriyordum.

Şaplak!

Tamam, bir nedenden dolayı, bu farklı hissettirdi. Tanıdık bir his geri dönüyordu, normalde Patrick'le partilerde takıldığımda hissettiğim bir his. Bundan tahrik olmaya başlamıştım! Hassiktir...

Eli dudaklarımı okşamak için geri geldi, ancak bu sefer başparmağı klitorisime bastırdı ve yavaşça, sık sık değişen basınçla daire çizmeye başladı. Yanaklarımın kızardığını ve dudağımı içimde kıpırdanmaya başlayan duyguya karşı bir inilti tuttum. En son seks yapmamın üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçmişti ve Lee benimle bu şekilde oynarken... diyelim ki kızlık organım çok acıkmıştı.

"Lee," diye fısıldadım, sesim bağırmaktan kısılmıştı ve ayrıca, eğer yaptığı şeyi yapmaya devam ederse, onu kaybedeceğim. Külotumun malzemesini kenara çekti, şimdi çıplak tenime dokunuyordu ve parmaklarını kıvrımlarımın arasında kaydırırdı ve inledi.

"Çok ıslaksın..." Bana dokunmayı bıraktı ve omzumun üzerinden ona baktığımda, benimle oynamak için kullandığı iki parmağını emiyordu. Vay canına, bu çok ateşliydi. Bana sert bir şaplak daha attı. "Şimdi uslu bir kız olacak mısın?"

Bir velet olarak başıma gelen buyken neden iyi olayım ki? diye düşündüm. Dudağımı ısırdım, bana daha sert bir tokat daha atarken düşüncelere dalmıştım.

"Casey?" Islak amımı biraz daha hızlı ovalarken dürttü, klitorisimi eskisinden daha sert sıkıdığından ve ovduğundan emin oldu. "İyi olacak ve emirlere uyacak mısın?"

"Isır beni," diye inledim. Saniyeler sonra, yer değiştirdiğini ve kıcıma doğru eğildiğini hissettim. Dişleri gerçekten kık yanağıma kenetlendiğinde, neredeyse çığlık attım ve çalıştım. "Lee!"

"İyi bir kız olacak mısın?" Bana tekrar sordu ve amımı tokatladı. Kucağında titriyordum, beni öfkeyle okşarken kalçalarımı sıkmaya çalışıyordum, parmakları ara sıra tamamen içeri kayıyor, kıvrılıyor ve dışarı sürükleniyordu.

"Kötü olduğumda başıma bunlar gelirken neden olayım ki?" Ağzımdan çıkanlara engel olamayarak ona çıktım.

"Bu cezayı seviyor musun bebeğim?" Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, tenimdeki sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. Dili, dişleri kulak mememi ısırana kadar boynumun kenarını yaladı, aynı zamanda aniden tüm dikkatini klitorisime odakladı. Bacaklarımın arasındaki nabzın onun ilgisiyle daha da güçlendiğini hissedebiliyordum ve onun kucağında nefes nefese battaniyeye yapıştım. "Eee?" diye sordu, bana biraz daha sertçe bastırarak ve benden en küçük küçük bir sızlanma kaçtı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet... evet..." Boğuldum, çok yaklaşmıştım. Altımda, sert uzunluğunun karnıma doğru bastırdığını hissedebiliyordum ve onun da bundan benim kadar tahrik olduğunu bilmek, beni eline doğru bastırdı.

"Eğer iyi bir kız olursan, ödüllendirileceksin," dedi ve boynumu öptü. "Uzlaşma için buna ne dersin?"

"Tamam..." Nefes nefese kaldım, bacaklarımı elinin etrafında sıktım, sanki onu orada hapsetmek istiyordum.

"Casey?"

"Evet?"

"İyi bir kız olup benim için gelecek misin?"

Tekrar inledim, "Kahretsin evet... neredeyse..." Yüzümü yorganına gömdüm, kalçalarımı onun hareketlerine karşı yuvarladım, kendimi çok yakın hissettim.

" bu... gel... sür ve bırak..." diye kulağıma nefes verdi ve ben o yükselen nabzın aniden kırılarak sistemime bir zevk dalgası gönderdiğini hissettim. Yavaşça durmaya başladığında battaniyeye doğru ağıladım, hareketlerim sarsıldı ve yavaşladı. "Seninle işim bitmedi." Külotumu çekti, malzeme yırtılmadan önce kalçalarım sertçe takıldı ve sonra kot pantolonumu kabaca üzerimden çekti. Sonra bir baktım, beni yukarı çekmiş, kucağına oturmuş, yüz yüze bakıyorduk. Dudaklarımız o kadar yakındı ki, elimde olmadan ısırmak için eğilme fırsatını yakaladım.

Alt dudağını. Ben onun kıyafetlerine saldırırken o gömleğimi yukarı çekerken göğsündeki gümbürtüyü hissedebiliyordum.

Çok uzun zaman olmuştu. Buna çok ihtiyacım vardı.

Tişörtünü sürükleyerek çıkardım, pürüzsüz teni ve şişkin kasları ortaya çıktı. Cidden, Lee mükemmelliğin Yunan Tanrısı gibiydi. Kemeriyile oynadığımda eğildi ve dantelli, mavi sütyenimi .

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye fısıldadım boynuna doğru ve ben ona yapıştım, sertçe emerken o kontrolü ele aldı, pantolonunu kendisi çıkardı. Tekrar oturmadan önce pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktığında bacaklarım beline dolandı. Ona yaklaştığımda kalın, pürüzsüz uzunluğunun amıma sürtündüğünü hissettim, kalçalarımı kıvırdım, böylece kendimi ona sürtüyordum.

Lee'yle bunu yaptığımıza, bir zamanlar beni sırtında taşıyan, yere yatırıp neredeyse altıma işeyene kadar gıdıklayan ve birlikte film izlerken saçlarımı ören çocuğun şimdi beni kollarında tuttuğuna inanamıyordum. Beni iri bedenine yaslamış sahiplenici tavrı aynı anda hem nazik hem de otoriterdi. Kollarında kendimi çok küçük hissettiriyordu ve bu ilk kez hoşuma gitmişti. Beni ele geçirmesini, beni alt etmesini ve lanet yatağının etrafına fırlatmasını istemiştim.

Elime tükürdüm ve aramıza uzandım, kalın aletini çevrelerken karanlık bakışlarını tuttum ve pompalarken nazikçe sıktım.

"Beni becermek ister misin, Lee?" Dudaklarına karşı fısıldadım. Altımda ürperdi, kalçalarımıdaki elleri sertçe sıkıyor, etime gömülüyordu ve ben buna bayılıyordum. "Beni ilk siken sen olmak ister misin? Vail ne derdi?" Onu yemleyerek söyledim. Elbette, bunun üzerine küçük bir hırıltı çıkardı ve ona alaycı öpücükler ve ısırıklar verirken ağzına karşı sııttım. "Vail bundan hoşlanmazdı, değil mi? Eğer burada olsaydı, sana durmanı söylerdi, değil mi?" Elleriyle beni bir kez daha sıktı ve gözlerinde yanan ateşi gördüm. Kıkırdadım.

"Sana durmanı söylerdi ve sen de dururdun. Çünkü benim aksime, sen iyi bir çocuk gibi emirlere uyuyorsun. Öyle değil mi?"

"Seni küçük velet..." Onu biraz daha sert pompaladığımda sesi kesildi ve inledi, elime doğru iterken başının geriye düşmesine izin verdi.

"Bu doğru. Öyleyim." Onun altımda açıldığını görünce sııttım ve kendimi kaldırarak onu giriş yerimle aynı hizaya getirdim. "Ve sen buna bayılıyorsun." Yavaşça eğildim ve sikinin etrafından dolaşmaya başladım. Patrick'ten çok daha kalındı, bu yüzden sıkı hissettirdi, ama beni doldururken dudaklarımı yaladım, baskı sadece sııttıktan birkaç dakika önce yaşadığım orgazmı yeniden uyandırmaya başladı. Bu eğlenceli olacaktı. Alçaldım, şimdi omuzlarına tutunabilmek için uzunluğunu serbest bıraktım, bacaklarım destek için beline sıkıca sarıldı, sonunda pelvislerimiz biraz şaplakla buluşana kadar.

"Kahretsin, Casey..." diye inledi, beni hareket etmem için cesaretlendirmeden önce sanki bu hissin tadını çıkarıyormuş gibi bir süre beni orada tuttu. Kalçalarımı kaldırdım, tekrar aşağı indirdim, ilk başta yavaşça hareket ettim ve onu öptüm. Lee'nin dudakları yumuşaktı ama yine de kontrolü ele almıştı; ritmi benim ona binişimle mükemmel bir uyum içindeydi. "Daha hızlı hareket et bebeğim," diye inledi ve beni yukarı kaldırarak yardım etmeye teşvik etti. Ben de öyle yaptım. Daha hızlı hareket ettim, yatağa geri yatmasına neden oldum, beni ona tuttu. Ellerimi dizlerinin üzerinde dengeleyerek geriye uzandım ve kalçalarımı ileri geri sallayarak ondan bir başka lezzetli inilti daha kazandım. Aletin içimde beni yeniden kıpırdatmaya başlayan noktaya doğru hareket ettiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

Lee uzanıp saç bağımı çözdü ve leylak rengi buklelerim göğüslerimin üzerinden sırtımdan aşağı dökülürken bir kenara fırlattı. Bir eliyle göğsümü sıkarken, diğer eliyle mor saçlarımdan bir tutam yakaladı ve geriye doğru çekerek başımı tavana doğru kaldırdı. Meme ucumu çimdiklediğinde nefesim kesildi.

sertleşti ve ben onun üzerinde daha hızlı sallandım, kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim, klitorisimi pelvisinin üzerine sürttüm. Çok iyi hissettiriyordu.

"Neden sessiz kalıyoruz?" Lee'nin derin baritonu boğuktu, bu da beni daha çok tahrik ediyordu. Bu yüzden hızımı artırdım, o bana rehberlik ederken daha sert sürdüm, elleri kalçalarımı kendi üzerinde hareket ettirdi. Başparmağını klitorisime sürmeden önce kıcıma şaplak attığında, boğuk bir çığlık attım, kendimi gittikçe yaklaştığımı hissettim. "Bu doğru bebeğim... ama seni becerirken çığlıklarını duymak istiyorum." Sonra bizi ters çevirdi ama beni yukarı çekti, ellerim ve dizlerim üzerinde durmam için beni döndürdü. Belimin altından tutarak beni kendi boyuna doğru çekti, daha derine vurdu ve bu his karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. Lee yavaş gitmedi. Beni sertçe sikti, hızlı ve öfkeli bir şekilde aletinin üzerine çekti.

"Kendini tutma bebeğim," diye tısladı dişlerini pompalarken. Karıncalanma nabızı yükselirken bacaklarımı tekrar sıkmak istedim ama buna izin vermedi. Ellerinden biri karnımın altından aşağıya doğru kayarak klitorisimle oynamaya başladı, bir yandan da sertçe . Kıcım şaplaklardan dolayı acıyordu ve yakında tekrar serbest bırakılmazsam ağlamanın eşiğinde olacağımı düşündüm. "Sikimin üzerinde çok iyi hissediyorsun." Yüzümü yatağa bastırmadan önce bana bir şaplak daha attı ve beni o kadar sert ve hızlı becerdi ki bayılacakmışım gibi hissettim. Amım zonkluyordu, yalvarıyordu ve sonunda patladım, vücuduma bir şok dalgası gönderdim. O vurmaya devam ederken çığlık attım, duyguyu uzattı.

"Kahretsin, ben..." Aniden çekildi ve saniyeler sonra, arka tarafıma fışkıran dölünün ıslak sıcaklığını hissettim. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, ikimiz de terlemiş ve tükenmiştik ve ben zar zor hareket edebiliyordum. Dölünü kıcıma masaj yapar gibi hissettim. Altında titriyordum, hala ikinci boşalmamdan dolayı sallanıyordum.

orgazm oldum ve sonra düşündüm, şükürler *olsun* ki annem bu yıl doğum kontrolüne başlamama izin vermişti. Bu benim için aptalca ve pervasızcaydı, ama olsun, başka yapamazdım.

"Yani..." Lee yanıma yığıldığında fısıldadım. "başının belaya gireceğini mi düşünüyorsun?"

Başını bana doğru çevirdi, ters ters baktı ve sonra bana son bir şaplak attı.

Diğer ikisi geri döndüğünde, Lee ve ben sabahın büyük bir kısmını yatak odasının her yerinde sevişerek geçirmiştik. Yiyecekleri ve eşyaları hatırlayana kadar onun elinden kurtulmak için mücadele etmek ve hiçbir şeyin kötü gitmediğinden emin olmak için aşağıya koşmak zorunda kaldım. Ama son yiyecekleri kaldırmayı bitirip diğer şeylere geçmek üzereyken beni omzuna attı ve yukarı taşıdı. Birlikte duş alıyorduk, beni fayanslı duvara yaslamış, derin derin öpüyordu ki aşağıdan gelen bir çığlık bizi küçük dünyamızdan kopardı.

"Siz ikiniz hangi cehennemdesiniz? Bütün bu saçmalıklar da ne?" Vail'in sesi merdivenlerde yankılandı ve temizlik malzemeleri, yastıklar, mumlar ve satın aldığım ama kaldırmayı unuttuğum diğer küçük parçalardan oluşan çantaları bulduğunu fark ettim.

"Kahretsın!" Suyu kapattım ve kapıda asılı duran havlulardan birini kaptığım gibi dışarı fırladım, Lee de peşimden geldi ama o benden daha yavaş hareket ediyordu. Paniğe kapıldığımı hissettim. Bana asla zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen, Vail'in olası kıskançlık öfkesi hâlâ korkutucuydu ama Lee her zamanki gibi sakin görünüyordu, ukala bir piç gibi sırtıyor ve adımlarında biraz kasıla kasıla yürüyordu. "Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi her silebilirsin,"

Talep ettim, ama beni dinlemek yerine beline bir havlu sardı ve bana doğru uzandı, tam Vail koridorda görüldüğü sırada kapıyı açtı ve ben donakaldım.

Ela gözleri beni süzdü, orada öylece duruyordum, üzerimde sadece bir havlu vardı, Lee de hemen arkamdaydı. Birlikte duş aldığımızı inkar edemezdim, bu yüzden orada durdum, Lee kadar soğuk görünmek için elimden geleni yaptım, ama içimden kalbimin göğsümden fırlayacağını düşündüm.

Vail Lee'ye baktı, onun o anki durumunu anladı, sonra tekrar bana döndü. Lee'nin odasına doğru ilerledi ve kapıyı kırarak açtıktan sonra içeriye göz attı. Dudaklarımı ısırdım, yatağın üzerindeki battaniyelerin dağınıklığını, masasının üzerindeki kâğıtların yere saçılmış olduğunu gördüğünü biliyordum. Hatta pikabı bile bana yer açmak için yerinden oynatılmıştı, ben şifonyerin üzerinde otururken Lee üzerime beni defalarca tatmin ediyordu.

Vail yavaşça döndü ve bakışları Lee'ye kilitlendi, yumruklarını sıktı ve "Seni orospu çocuğu..." diye mırıldandı. Sesi yarı öfkeli yarı etkilenmiş geliyordu ama her şeyden çok öfkeli görünüyordu.

"Neler oluyor?" Shaw'un sessiz sesi merdivenlerden yukarı süzülürken, yerdeki bir deliğe düşüp ölmek istedim. Lee'den uzaklaşıp Vail'in odasına girdim ve kavga çıkmadan önce üzerimi değiştirmeyi umdum. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bütün çocuklarımı seviyordum. Gerçekten seviyordum. Her biriyle ilişkim farklı ve benzersizdi. Eğer bana seçim yapmam gerektiğini , bunun için giyinmeyi tercih ederdim.

Ama Vail geldi ve kapıyı çarptı. "Git buradan," dedim ona, çekmeceleri açtım ve hızla bir
bir çift eşofman ve uzun kollu bir tişört, sütyen ve iç çamaşırından vazgeçtim.

"Demek düzüştünüz, ha?" diye tersledi, yanakları kıpkırmızıydı.

"Ne düşünüyorsun, Vail?" Ona bakmadan cevap verdim. "Senin aptal kurallarına uymazsam beni cezalandırmasını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Bu tür bir ceza almak için oldukça büyük bir kural olmalı, sevgilim." Sesi gergindi ve kontrolü elinde tutmak için çok çalıştığını biliyordum.

Yüzünü ona dönmek için döndüm ve havluyu bir kenara fırlatarak karşısında çıılçıplak durdum ve çekmecedan çıkardığım siyah eşofmanları alıp düzelttim. Bunu yaparken gözleri vücudumda geziniyordu ve oradaki açgözlü şehveti görebiliyordum. Nefes alış verışı değişti, hızlı ve öfkeli olmaktan çıkıp daha derin, daha ağır bir hal aldı. Yavaşça dudaklarını yaladı, bacaklarımın arasına girip onları belime kadar çekmemi ve bağlamamı izledi. "Kural belirtilmemişti. Ama sanırım Lee bana bir ders verdi." Kaşlarımı kaldırıp ona baktım ve funda mavisi gömleği aldım. "Not aldım. Biz dışarıdayken adamlarının gözünün önünden ayrılmak yok. ."

"Onun görüş alanından çıktın mı?" Vail yavaşça söyledi, ses tonu değişmişti. Daha önce kızgındı ama şimdi sanki ona rahibe manastırına katılacağımı söylemişim gibi bana bakarken tavrı tamamen değişmişti.

"Arkadaşım Nylah ile bir telefon görüşmesi yapıyordum. Beş dakikalığına dışarı çıktım. Hepsi bu," dedim gömleği üzerime geçirirken. Kollarımı tişörtün kollarından geçirip başımın üzerinden geçirip belimde düzelttiğimde Vail bir adım kadar yaklaştı.

"Sen... dışarı mı çıktın? Yalnız mı?" diye sordu yavaşça, yüzü ifadeden yoksun bir hale bürünmüştü. Maskesi. *Oh, kahretsin.*

"Sadece beş dakika sürdü, Vail," dedim ona, ses tonumu yumuşatarak. *Ona karşı hırçın olma Casey. O Lee gibi değil.* "Ama artık biliyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

Hiçbir şey söylemedi, hareket de etmedi. Sadece bana bakıyor, ağzı hafifçe açık ve nefes ne kadar hızlı olduğunu duyuyorum. Sanki kaybetmenin eşiğindeydi.

"Hey... hey!" Elini tutmak için uzandım ama elim gevşekti. Göğsümün önünde tutarak sıktım. "Özür dilerim. Yemin ederim, bunun bir kural olduğunu bilmiyordum. Aptalca olduğunu biliyorum, ben-"

". "Sadece beş dakika-"

"Kaçırılabilirsin Casey," dedi, her kelimeyi dişlerinin arasından tükürerek. "Beş dakika mı? Bir minibüsün yanaşması, iki adamın uzanıp seni bıçaklaması, içeri atıp götürmesi için fazlasıyla yeterli bir süre. Ve hepsi bu kadar. En fazla on saniye. Birinin ortadan kaybolması için gereken tek şey bu." Elini yavaşça kaldırıp yanaklarımdan birini avuçladı ve hafifçe titrediğini fark ettim. "Seni benden alabilirlerdi..." diye fısıldadı.

"Özür dilerim..." Tekrar söyledim. Lee ve benim hakkımda başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bekledim ama . Onun yerine başparmağını kaldırıp alt dudağımda gezdirdikten sonra hafifçe aşağı indirdi. Sözsüzce bıraktı ve yerden havluyu aldı, sonra saçlarımin üzerinde gezdirdi, havluyla kuruladı, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

"Aşağıya gel ve elindekileri bize göster," dedi sonunda ve elindekileri köşedeki sepete attı. "Çünkü garip bir kız bokuna benzeyen bir şey gördüm, lanet olası kolum kadar uzun bir fırça ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Yeni tuvalet fırçasını mı diyorsun? Temizlik için mi, ukala?" Normal Vail'e kavuştuğum için çok rahatlamış bir halde sordum.

"Her neyse, açlıktan ölüyorum. Ben bir şeyler yerken sen de bana ne aldığını göster." Döndü ve kapıya doğru yöneldi, ama tam

Kapıyı açtı ve çıkmadan önce omzunun üzerinden seslendi: "Kendini hazırla hayatım. Lee eğlenmiş olabilir ama sen hâlâ ayaktasın. Seninle işim bittiğinde, günlerce yürüyemeyeceksin."

Chapter fifteen

Casey

Çocuklarla günün geri kalanı... şey, ilginçti.

Shaw, Lee ve benimle ilgili haberlere hiç şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında öncekinden farklı davranmıyordu. Aşağı inip her şeyi yerleştirmek için kanepeye oturduğumda, arkama kıvrılıp kollarını belime doladı ve ben barkod etiketlerini tek parça halinde çıkarmaya çalışırken gözlerini kapattı. Herkes için aldığım yiyecekleri bulduktan sonra Vail elinde bir kase Kraft Yemeği ile çıkageldi. O şezlonglardan birine otururken Lee de karşı taraftaki diğerine geçti. O kadar dayanılmaz bir sessizlik vardı , aldığım tüm yeni şeyleri gözden geçirirken arka planda biraz gürültü olsun diye televizyonu açtım.

Karşılıklı oturan ikiliye bakmak için birkaç kez duraksadığımda, onları hançer saplarken yakaladım... ya da daha doğrusu, Lee sırtırken Vail ters ters bakıyordu. Ugh! Bunu kesmesi gerekiyordu. Bu arada Shaw, arkamda kıvrılmış bir kedi gibiydi, yarı uykulu, vücudu tamamen rahatlamıştı.

"Ee, ne oldu?" Kanepe için satın aldığım kırlentlerin etiketini sökerken sordum. "Maverick ne dedi?" Arkama uzanarak Shaw'un başını dikkatlice ve yastığı altına yerleştirdikten sonra aldığım çeşitli mumlara bakmak için geri döndüm.

Vail'in başı tembelce yana düşerek bana baktı, kaşları konuşmama şaşırmış gibi kalkmıştı. "Bunu duyabilecek durumda olduğuna emin misin? Başını yatak başlığına, duvara, duş fayansına vurduğun için kulak zarların hâlâ çınlamıyor mu?"

Gözlerimi ona diktim, keşke telepati gücüm olsaydı da oturduğu sandalyeyi çekip onu odanın diğer ucuna fırlatabilseydim ve hiçbir şey söylemeseydim. Bekledim, beni bu şekilde yemlemeye devam etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğine karar vermesine izin verdim.

Akıllıca bir seçim yap, St. James... Ona ters ters bakarken düşündüm.

Piç kurusu gözlerini kaçırdı, kaşları Lee'nin üzerindeydi, sanki yaptıklarımızdan tamamen onu sorumlu tutuyordu. "Maverick'in muhbiri geldi. Gelecek hafta La Maison Rouge'a girebileceğimizi söyledi."

Hayatına devam etmesine ne kadar sevinmiş olsam da, az önce söylediği her şey kafamı karıştırdı.

"Bu sefer emin mi?" Shaw arkamdan homurdandı, belimi sıkıca kavradı. "Geçen sefer Canavarlar St. Lawrence'daki depolarında son anda ortaya çıktıklarında neredeyse öldürülüydük..."

"Görünüşe göre O'Hare'in yaptığı bir son dakika değişikliğiymiş," dedi Vail, bacaklarını önünde uzatarak. "Maverick'in içerideki adamına göre, adam son zamanlarda paranoyaklaşmış... Elias'ın Canavarların Başkanını, Başkan Yardımcısını ve ailelerini ortadan kaldırmasıyla, Sheik'in MC'lerinin yeni lideri olarak baskı hissettiğini düşünüyoruz."

"Peki planlarda bir son dakika değişikliği olmayacağını garanti edebilir ?" Lee sordu. "Geçen gece için önceden haber versek çok yardımcı olabilirdi."

Vail cevap vermeden önce Lee'ye yan gözle baktı: "Sanırım bu olay olduğunda içerideki adamları yanlarında değildi."

"Geçen sefer tam olarak ne oldu?" Ayak uydurmaya çalışarak sordum.

Vail bana baktı, satın aldığım kibritlerle mumları yakmadan önce sehpanın üzerine birkaç mum yerleştirmemi izlerken kaşları çatıldı. "Elias'ın St. Lawrence'daki bir sınır kasabasında özel rıhtımları var. Sınırdaki saçmalıklarla uğraşmaktansa kızları bu yolla ülke dışına kaçırdığından şüpheleniyorduk. Onları iş üstünde yakalamayı ya da kızlarımızdan birini görmeyi umarak orayı gözetliyorduk." Vail gözlerini bizden kaçırarak elini yüzünde gezdirdi ve çenesini parmak uçlarına dayadı. "Lanet Hunter ve Çakallar her ne sebeple olursa olsun oradaydı..."

"Güç basamaklarını tırmanmaya çalışıyorlar." Shaw'un sesi tiksintiyle doluydu. "Elias'ın girmek istiyorlar. Hunter'ın adamlarını bu tür işlerde ekstra güvenlik görevi görmeleri için gönüllü olarak görevlendirdiğini görebiliyorum. Ve o Yüzsüz piç kurusu onların liseli özentisi serseriler olmasını umursamaz bile. Onları kullanıyor."

"Hunter bunu biliyor mu?" Shaw'un karnına yaslanarak sordum.

"Muhtemelen," dedi Vail sessizce. "Ama o da bizim gibi hayatta kalmaya çalışıyor, değil mi? Sadece farklı bir yol izliyor. Yüzsüzler'den saklanmak yerine, çatlaklardan gizlice geçmeyi umuyor."

Kendini yeterince kanıtlarsa bu gücün bir kısmına sahip olmayı umarak onlarla kafa kafaya çarpıştı."

Vail'in ne demek istediğini anlıyordum ama bu Hunter'nefret etmeme engel değildi. Yüzsüzlerle birlikte çalışması onu gözümde hemen kirletti. "Yani Çakalların Elias ve adamlarına götürmeleri için Canavarların kızlarını verdiğiinden emin miyiz?" diye sordum.

"Buna dair kesin bir kanıt yok ama şüphelendiğimiz şey bu," dedi Lee, karanlık gözleri hâlâ Vail'in üzerindeydi. İkisi de sessizce birbirlerini izliyor, sanki aralarında sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi.

"Peki o zaman rıhtımda tam olarak ne oldu?" Ben sordum.

Vail gözlerini Lee'den ayırmadı, arkadaşına bakarken maskesi sıkıca yerinde duruyordu. "Vendetta, Lee'nin de dediği gibi, kaçakçılıkla ilgili kanıt bulmaya çalışıyordu, kızlarımızdan birini orada görmek için. Hunter ve bir grup ahmak bizi yakalayınca Yüzsüzler'e haber verdiler. Bölgeye girdiğimiz yoldan çıkmaya çalıştık ama sonra lanet Kelt Canavarları ortaya çıktı ve çıkışımızı engelledi."

"Vendetta'kaç kişisiniz?" Merakla sordum.

"Okul içinde mi?" Shaw mırıldandı. "Elli kadar. Sokaklarda mı? Bir elli kişi daha. Şehrin Harley'i umursamamasından bıkmış bir sürü yerel adam var. Birbirimize bağlıyız. Hayatta kalabilmemizin tek yolu bu."

"O gece orada kaç kişiydiniz?"

"On," dedi Vail. "Hunter'ın yirmi kadar adamı bölgede dolaşıyor, çit hattının ötesinde izinsiz girenleri arıyordu. Canavarlar ortaya çıktığında, Çakallar çoktan giriş ve çıkış yolunun yakınında toplanmıştı. İşte tam o sırada yanlarındaki psikopat motorcu bisikletinden atladı, inşaat yığınlarından birinden elektrikli testereyi kaptı ve ulaşabildiği en yakın çocuğa saldırdı..." Durakladı ve bir an için anısı hala gözlerinin önündeydi.

Aklında taze. "Bryce Fraser'a saldırdı. Hiçbir şey değilmış gibi kesip biçmeye başladı. Çığlık atma şekli..."

Bryce'ı henüz bilmemem gerekiyordu ama zorlamadım ya da sorgulamadım. Böyle bir şeyi görmek cidden berbat bir ve Vail ile Shaw'ın bu olaydan sonra kendilerini bu kadar iyi tutmaları kesinlikle akıllara durgunluk veriyordu. Güçleriyle gurur duyuyordum ama aynı zamanda bana kırılganlıklarını göstermelerinde bir sakınca olmadığını da bilmelerini istiyordum. "Yani Bryce..." Kelimelerin orada asılı kalmasına izin verdim ve onların sessizliği sadece bunu doğruladı.

"O öldü," dedi Shaw sessizce. "Tıpkı Mark DeLuca ve diğerleri gibi."

"Mark'a ne oldu?"

Lee'nin tek söylediği "Geçerken uğrayın," oldu ve Vail ile bakışmaya devam ettiler.

Titreyerek iç çektim, zihnim bana söylediklerinden dolayı allak bullak olmuştu. Ama kafam patlayacakmış gibi hissetsem de hâlâ sorularım vardı. "Peki ya La Maison Rouge? Maverick oraya taşınabileceğinizi söylediğinde bu ne anlama geliyor?"

"La Maison Rouge, Yüzsüzler tarafından işletilen özel bir "Centilmenler Kulübü"dür." Vail *centilmenler kulübü* dediğinde sesindeki alaycılığı duyabiliyordum. "Eğer kızlar satılmadıysa, bodrumda tutulduklarından ve orada eğlence için kullanıldıklarından şüpheleniyoruz. Meredith'le oraya iki kez gittik, kızlardan bazılarını tanıma umuduyla ama hiçbir şey bulamadık. Geçen hafta oraya gidecektik ama o gece Canavarlar'ın orada olacağı söylendi, bu yüzden onun yerine rıhtıma gidip orayı incelemeyi düşündük."

"Sen ve Meredith *içeri* mi *girdiniz*?" İnanamayarak sordum.

"O benim evcil hayvanım rolünü oynuyor," diye açıkladı. "Bir kıza bok gibi davrandığımda ikna edici olmanın bir yolu sadece. Ama Mer bu konuda çok iyi

ve biz bunun bir rol olduğunu biliyoruz. Karakterim ve her şey için bir arka plan oluşturdum. Ama rıhtımdan sonra sanırım çok fazla insan beni gördü. Bir daha gidemeyeceğim." Lee'yle bakışmasını keserek hâlâ bana sarılmış olan Shaw'a baktı. "Yepyeni bir ve arka plan hikâyesine ihtiyacımız olacak."

"Zaten Lee için bir tane üzerinde çalışıyordum."

"Bekle, Lee için mi?" Kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım.

Vail, "La Maison Rouge'a yapılacak bir sonraki koşuda benim yerimi alacak," diye açıkladı. "Bunu zaten konuşmuştuk." Yüzümdeki panik ifadesini görünce ses tonunu biraz yumuşattı. "O iyi olacak Casey. Shaw internet işlerinde ve sahte hesaplar, profiller ve kimlikler oluşturmada harikadır. Lee'ye bir şey olmaz."

"Neden *herhangi* biriniz oraya girmek zorunda? Neden girmiyorsunuz?"

Maverick mi yoksa onun adamlarından biri mi? Gerçek bir yetişkin mi?" Öfkeliydim, Vendetta'nın Black Spades'le olan iş ilişkisine ne dersiniz deyin, bu işbirliğinde tüm riskleri bu adamların almasına çok kızmıştım.

"Yüzsüzler ve Canavarlar hepsini tanıyor. Birbirleriyle onlarca yıl öncesine dayanan kötü bir geçmişleri var. Anında tanınırlar." Vailin ne anlamış olsam da yine de hoşuma gitmemişti. Ama bana daha önce anlattıklarını, motorcuların farklı olduğunu, bu adamların çoğunun tehlikeli bir yaşam tarzıyla büyüdüklerini ve MC'lerine kabul edilmek için genç yaşta inisiyasyona başladıklarını düşündüm. Farklı bir şey bilmiyorlardı. Nedenini anlamış olsam da, bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Her neyse, bu koşuyu organize etmek için birkaç gün içinde ekibi çağıracağım. Bu sefer sakın bir gece olacağı benziyor, Maverick kızların orada tutulup tutulmadığını görmek için bodruma girme konusunda kendinden emin. Lee, sen ve Meredith içeridekilerin içeri haberdar olmadığından emin olmak için gözcülük yapacaksınız."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Yüzsüzler de La Maison Rouge'un konuklarıdır." Vail ve Lee uzun, sessiz bir dakika daha birbirlerine baktılar ve sonunda Vail omuz silkip koltuğunda rahatladı. Lee de öyle yaptı, rahatlamış görünüyordu ve sert duruşu sandalyesine geri döndü. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aralarındaki gerginlik artık ortadan kalkmıştı. "Yarın Maverick'le destek hakkında konuşacağım. St. Lawrence'da başımıza gelenler yüzünden kendini bok gibi hissediyor-"

"Olması gerektiği gibi," diye mırıldandı Shaw.

"La Maison'a gittiğimizde yanımızda oldular," diyerek Shaw'a uyarıcı bir bakış attı. "O bizim arkamızı kolluyor. Ona tamamen güveniyorum."

"Ona neden güveniyorsun?"

"Burayı nasıl karşıladığımızı sanıyorsun?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Birbirimize yardım ediyoruz. Bir müttefik bulduğunuzda böyle yaparsınız. Onlara tutunur ve devam etmelerini sağlarsınız, böylece büyük kötüler kapınızı çaldığında yalnız kalmazsınız."

"Bu gece *nerede* uyuyacaksın?" Vail ellerini tuvaletin kapısına dayamış, dişlerini fırçalamamı izliyordu. Geç olmuştu ve günün geri kalanında evi temizlerken, eşyaları kaldırırken ve herkese spagetti ve sarımsaklı tosttan oluşan akşam yemeğini hazırlarken etrafımda dolanıp durmuştu. Yatma vakti geldiğinde Shaw'ın odasında uyuyacağımı söyledim ve o bunu pek hoş karşılamadı.

Ağzımı çalkaladıktan ve saçlarımı taramaya başladıktan sonra, "Çok yorgunum," dedim. Vailin odasına adımımı attığım anda ya kavga çıkarmak isteyeceğini ya da saldıracağını biliyordum. Ben

Sanırım ikincisi, ama öğrenecek havada değilim. Lee'yle yatacağımı söyleyebilirdim ama bunun iyi karşılanmayacağını biliyordum. Shaw en güvenli bahisti ve büyük olasılıkla dinlenmeme izin verecekti. Shaw kenarda durmuş dişlerini fırçalıyordu ve Vail'i tamamen görmezden geliyordu, liderinin bariz düşmanlığından rahatsız olmamıştı.

"Senin odan *şuradaki!*" Vail, ana süitini göstererek homurdandı koridorun karşısında. "Uyuman gereken yer orası!"

"Bu gece Shaw'la yatıya kalacağım." Saçlarımı iki fransız örgüsü şeklinde örmeye başladım. Pijamalarımı giymiştim bile, pamuklu bir uyku pantolonu ve atlet, Vail beni odasında köşeye sıkıştırmadan önce üzerimi değiştirmek için sıvışmışım. Lee ise çoktan odasında kaybolmuştu ve onun eşyalarını kaldırdığını, seks festivalimizden arta kalanları temizlediğini duyabiliyordum.

"Shaw bütün gün sana sarıldı," dedi, sanki puan falan topluyormuş gibi.

"Yani?"

"Şimdi sıra bende."

Neredeyse gülecektim, ama aynı zamanda Vail'in bu savunmasız yanını çok sevimli bulmam da çok tatlıydı. Saç örgülerimi bağladım ve yüzümü ona döndüm. Hâlâ ters ters bakıyor, çerçeveye tutunmuş ama saldırmaya hazır kızgın bir yırtıcı gibi öne doğru eğilmişti. Ellerimle yüzünü kavrayarak uzandım ve dudakları birbirine yapışsın diye yanaklarını sıktım. "Shaw'ın bu gece bana ihtiyacı var. Yarın bütün günü sana ayıracağım, tamam mı?"

Omuzları gevşemeden önce ela gözleri bir an için omzumun üzerinden Shaw'a kaydı ve ellerimi gevşeterek onun yerine yüzünü kavradım, başparmaklarım elmacık kemiklerinin altındaki çukurları okşadı, bıyıklarının üzerinden biraz geçti. "Seni tutuyorum

Söz ver Cooper," dedi ve bana dönüp bakarken sesi alçaldı.

Kıkırdadım ve uzanıp ağzına ulaştım ve küçük bir öpücük verdim. "Senden farklı bir şey beklemezdim, Aziz James," diye fısıldadım dudaklarına karşı. Elleri belimden aşağıya doğru kayarak iki eliyle kıcımlı kavradı ve ben de ciyaklayarak omzuna küçük bir tokat attım.

"Yarın için kendini hazırla, sevgilim," diye mırıldandı kulağıma. "Sana bir gün izin veriyorum." Eğildi ve alt dudağımlı hafifçe ısırıldı, beni önce biraz çekti. Omzumun üzerinden tekrar Shaw'a baktı, başını salladı ve yatak odasına girip kapıyı şak diye kapattı.

Shaw'un odası dün geceki gibiydi; yastık ve battaniyelerle dolu yatağı, kitapları, silahları yanı başında ve emrindeydi. Şifonyerinin önünden geçerken birkaç kitaba göz attım, birkaç Ann Rule gerçek suç kitabı, biraz Stephen King ve Oscar Wilde'ın Eserleri adlı bir kitabı olduğunu fark ettim. Buna biraz gülümsedim, ama onu yatağa kadar takip ettim, kapıyı en iyi gören tarafı ona bıraktım, bu aynı zamanda bıçaklarına da en yakın olan taraftı. Birlikte tırmandık ve ben uzanıp ışık söndüğü anda bana uzandığını hissettim. Gevşedim, Shaw'un buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilerek onun için en uygun şekilde etrafımda hareket etmesine izin verdim.

Bir bacağını iki bacağımın üzerine atarak yerleşti, kollarını belime dolayarak beni karnına çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. Ben de ona sarıldım, tırnaklarımı yumuşak gezdirdim, ondan küçük bir inilti duydum ve sırtında resimler çizdim. Dokunuşlarımla altında, gömleğinin kumaşında, babasından kalan yara izlerinin tümseklerini hissedebiliyordum ve ona daha sıkı sarıldım.

Shaw içimde eridi ve kendini güvende hissettiğini biliyordum. Tıpkı çocukluğumuzdaki ... Onu bu şekilde tutabilen tek kişi bendim. Başka biri ona dokunmaya ya da onu tutmaya kalkarsa panik moduna girer, sanki başka bir insanla temas etmek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi sinerdi. Benden tek istediği buydu ve ben de onun için bu güvenlik ağı olmaktan çok mutluydum.

Uzaklardan gelen siren sesleriyle uykuya daldık, bu sesi artık daha tanıdık buluyordum. Rahatlatıcı. Gözlerimin yorgunluktan ağırlaştığını hissedebiliyordum ve çok geçmeden dünya için ölmüştüm.

Ayak bileklerimin etrafında yumuşak ve pürüzsüz bir şeyin kaydığını hissedebiliyordum, neredeyse bir yılan gibi. Yılanlar beni rahatsız etseydi, şimdi uyanmam için kendime bağılıyor olurdu ama etmiyorlardı. Bu yüzden olduğum yerde yatmaya devam ettim çünkü çok rahattım. Yılan biraz fazla sıkınca dönmeye çalıştım ama sonra *iki* yılan olduğunu ve küçük piçlerin bacaklarımı aniden ayırdığını fark ettim. Onları kapatmaya çalıştım ama sıkıca tutuyorlardı. Bileklerimin etrafında iki halka daha hissettim ve çok geçmeden onlar da başımın üzerine yayıldılar.

"Ne oluyor lan?" Nefesimin altında mırıldandım, gözlerimi sıkıca kapattım ve sonra onları açtım. Güneş ışığı, çekili olan ve odayı loş tutan panjurların köşesinden süzülüyordu ama yine de net bir şekilde görebiliyordum ve ilk fark ettiğim şey artık Shaw'un odasında olmadığımdı. Vail'in odasıdaydım. Ve o pis herif beni kelimenin tam anlamıyla lanet yatağına bağlıyordu!

"Oh, seni an-" Kendimi durdurdum, beni aşağıda tutan beyaz ipek bağları çekiştirirken öfkelen dim. Onları biraz sallayabiliyordum ama ne kadar sert çekersem o kadar . Ve olmaz

O ukala herif yatağın ayak ucunda durmuş bana bakıyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sadece birazcık kendini beğenmiş bir ifade vardı. Çıplaktım, kapı kapalıydı ve diğerlerini duymuyordum. "Ne halt ediyorsun, seni psikopat?" Ona bağırdım, kararları onun vermesine çok sinirlenmiştim. "Beni soydun mu, seni sürüngen?"

"Dün gece beni kızdırdın Casey," dedi rahatça, sağ ayak bileğimdeki kravatı kontrol etmek için uzanırken. Onları yatağın tabanının etrafındaki çekmecelerin çekmecelerinden geçirmişti ve hepsi tamamen . Biliyorum. Kontrol ettim. "ediyordun."

"Ve *sen de* otoriter bir pislik gibi davranıyordun!" Ben tamamen çıplakken onun hâlâ açık gri bir eşofman giyiyor olmasından nefret ediyordum. Bunu o ayarlayacaktı. Güç hamlesi. Tipik, sinir bozucu Vail.

Dudakları kıpırdadı, gülümsemeye karşı koyarak doğruldu ve yatağın kenarına biraz daha yaklaştı, ben de utanç verici bir şekilde onun önünde sergileniyordum. Ama bu kadar açıkta olmanın beni gerçekten rahatsız ettiğini görmesine izin veremezdim. Ona bu zevki tattırmayı reddettim. Bu yüzden ela gözlerini tuttum ve sevimli, sidikli bir kedi yavrusu gibi değil de olduğumu düşündüğüm öfkeli, tehlikeli bir yaratık gibi görünmeyi umdum. Elini savurup çıplak göğsüme bir tokat attığında ikincisi olduğunu anladım. Sert değildi ama küçük bir çığlık atmama yetecek kadardı. "Ah, sevgilim," dedi, dudakları beyaz gülümsemesini ortaya çıkarmak için yayıldı. "Henüz otoriterlik görmedin ama görmek üzeresin."

" başında mı senin?" Onu tersledim. "Sence ben gerçekten Dün geceki öfke nöbetinden ve şimdi de bundan sonra beni becermene izin mi vereceğim? Diğerleri nerede? Lee! Shaw!" Hâlâ uyuyorlarsa uyanıp beni kurtarmaya geleceklerini umarak bağırdım.

"İznine ihtiyacım olduğunu düşünmen çok komik," dedi, eli göğüslerimin arasındaki vadiye doğru kayıyor ve hafifçe okşuyordu

karnımın üzerindeki yumuşak deride.

"Evet, yaparsın, yoksa tecavüz olur, göt herif."

"Casey." Başını salladı, kahkahası hafif ve soluk soluğaydı. "En başından beri beni bacaklarının arasında istiyordun. Sadece anlamak için çok gençtik." Eli kalçalarımın kıvrımında gezindi ve merkezime doğru kaydı. "Sonunda buraya gelmemiz kaçınılmazdı. Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu."

Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir an ukala ahmak gibi davranıyor, bir an sonra ise benim bile inkâr edemeyeceğim gerçekleri dile getiriyordu. Evet, ikimiz de birbirimize karşı hep bir çekim hissetmiştik. her zaman bir şeyler vardı. Ama şimdi bu gerçeği elde etmek için kullanmasından nefret ediyordum. Bu yüzden, çıtayı yükseltmeye ve kışına mega-brat yapmaya karar verdiğimde bunu aklımda tuttum. "Seninle yapmayı düşünmeden önce hep Lee ve Shaw'la sevişmeyi hayal ederdim."

Vail'in yüzündeki gülümseme hemen kayboldu ve gözleri kısıldı. Bir aptal gibi devam ettim.

"Sahip olduğum diğerleriyle ilgili hayaller kurmayacağımı mı sanıyorsun? Ah Patrick," Gözlerimin tavana doğru kaymasına izin verirken bayılmış gibi yapıyorum. "Patrick, seninle yaptığın şu numara-"

Ben daha sözümü bitiremeden Vail öfkeli bir hayvan gibi üzerime atladı, çenesi gerilmişti ve tüm kasları gerilmişti. Bir eli boğazımdaydı ama sıkılmıyordu; sadece bir uyarı gibi hafifçe bastırıyordu. "Bu odada asla ama *asla* başka bir adamın adını anma. Lee ve Shaw değil, ama başkası? Seni burada bırakıp yatağa bağlayacağım, onları bulup hadım edeceğim ve kendi sikleriyle kendilerini becermelerini sağlayacağım. Anladın mı?"

Dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım ve içgüdüsel olarak kendimi gizlemek için bacaklarımı ve kollarımı kapatmaya çalıştım, ancak bağlar sadece uzuvlarımın etrafında esnedi.

Vail , vücudu benimkinden bir kıl kadar uzaktaydı. Üzerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ve şakağıma doğru küçük öpücükler kondururken dudakları çenemde tüy kadar hafifti. Kulağıma fısıldarken yumuşak dokunuşlarını ve nefesinin sıcaklığını hissediyordum: "Her zaman sen ve ben vardık Casey. Seni kardeşlerimle paylaşacak olsam da son sözü yine ben söyleyeceğim çünkü ruhlarımız her zaman birbirine aitti. İşte bu yüzden, sonunda Harley'den kurtulduğumuzda, seninle evlenen ve ilk bebeğin *sahibi olan kişi ben* olacağım."

Söyleyecek bir şeyim olmamasına rağmen ağzımı açtım ve iki parmağını dudaklarımın üzerine bastırdı.

"Hayır. Şimdi şımarma. Bunun yapmayı sevdiğin bir şey olduğunu biliyorum, özellikle de benimleyken, ama şimdi değil. Çünkü sevgilim, sana nasıl olacağını söylüyorum. Başka alternatif yok ve diğerleri de bunu biliyor." "Yani bunu kabul etmek zorunda mıyım?" Acı acı mırıldandım.

Aynı zamanda, Vail'in sözleri kalbime şarkı söyledi.

Küçük bir tebessüm etti ve başını salladı. "Korkarım öyle. Sen bizimsin, evet. Bunu inkar edemem. Dörtlü beri bu böyle. Hepimiz sadece birlikte olduğumuzda çalışırız. Ama hala yetkili benim. Hep öyleydin, hep öyle olacağım. Ve şimdi sana nasıl olacağını söylüyorum. Anladın mı?"

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve aptal midem sanki içinde kelebekler varmış gibi zıplıyordu. Böyle bir konuşma nasıl olur da midemde kelebekler uçuşmasına neden olabilirdi? Çok aptalcaydı ama yine de vücudumun verdiği tepkiye engel olamıyordum. Ona *hayır* demek istedim, çünkü haklıydı. Ona meydan okumayı seviyordum. Ama aynı zamanda, bunun kazanamayacağım bir savaş olduğunu biliyordum ve dürüst olmak gerekirse... değil

Kazanmak istediğim bir maçtı. Bu yüzden o anda tüm vakarımı toplayarak küçük bir of çekmeme izin verdim. "Peki!"

Vail'in sırtışı geri geldi ve kulağıma tekrar fısıldamak için eğildi, "Güzel. Şimdi bu aradan çıktığına göre... Lee ve Shaw'u Maverick'i görmeye gönderdim çünkü seni kendim istedim. O yüzden bağlarını sıkı tut, sevgilim. Bugün senin ağzına sığacağım."

"Prezervatif tak, göt herif. Senden bir bok kapmak istemiyorum," diye alay ettim, ama içimde küçük bir heyecan hissettim. Vail ve ben hep böyleydik. Kafa tokuşturur, birbirimize meydan okurduk.

"Seni çıplak beceriyorum..."

Biraz sıçradım, sözleri karşısında gözlerim büyüdü. "Hayır, teşekkür .

Yakalanmak istemiyorum-"

"Casey, gerçekten sana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırma riskini göze alacağımı mı düşünüyorsun? Lee ve ben her zaman dikkatli olurduk. Aşı olduğunu da biliyorum. Temiziz."

"|-"

"Seni etrafımda hissetmek istiyorum. Sıcaklığını, kremini aletimde hissetmek istiyorum. Her seferinde içine boşalmak istiyorum, çünkü içinde benim bir parçamla dolaştığını bilmek istiyorum."

Ben daha fazla tartışmadan Vail vücudumdan aşağı kaydı ve göğüslerimde duraklayarak bir meme ucunu ağzına aldı. Sertçe emdikten sonra bir 'pat' sesiyle diğerine geçerken dişlerinin onu sıyırdığını hissettim. Bir eli karnımdan aşağıya, tümseğimin üzerinden geçti ve parmağını kıvrımlarım boyunca yavaşça kaydırmaya başladı. Diğer eli boğazımda kaldı, sanki uzaklaşabilirmişim gibi. Beni nasıl edeceğini zaten biliyormuş gibi emmesi, ısırması ve vücudumla oynaması karşısında gözlerimi kapattım.

"Seni ukala piç..." Fısıldadım, parmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken sesim çatlıyordu.

Bir inilti çıkardı, titreşim içime hoş bir ürperti gönderdi ve bir parmağını daldırırken meme tepki olarak sertleştiğini gerçekten *hissedebiliyordum*.

"İşte böyle," diye fısıldadı, göğsümü bırakarak. "Amını benim için aç." Avuç içi klitorisime bastırmadan önce ilk önce yavaşça içeri ve dışarı büktü ve elini ileri geri kaydırmaya başladı. Daha hızlı hareket ettikçe, ikinci bir parmağın diğerine içeride katılmasıyla ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyordum, her ikisi de iç duvarlarım boyunca kıvrılıyor ve sıkıca sıkılmamı sağlıyordu. "Kahrolası Tanrım..." diye inledi, daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdi, aynı zamanda klitorisimi ovuşturduğundan emin oldu.

"Lanet olsun, Vail..." Bu hissi arttırmak için kalçalarımı hareket ettirirken nefesim kesildi, beni onun altında parçalayacak olan o lezzetli enerji birikimi. Ama tam yaklaştım ki durdu. "Vail, hayır! Devam et!" Tamamen çekildiğinde dehşete düşerek yalvardım. Tahrik olduğunu biliyordum çünkü pantolonundaki o çadır kamp yapmak için değildi. Geri çekilip karşısındaki duvara yaslandığında ona dik dik baktım, rahattı ve acelesi olmadığı belliydi. Bakışlarımı tutarak, beni sikmek için kullandığı parmaklarını ağzına götürdü ve yavaşça yaladı. Tadına baktığı şey saf bir cennetmiş gibi gözlerini kapatarak her ikisini de emmek için dudaklarının arasından geçirmeden önce yaptığı şeyi garip bir şekilde büyülenmiş bir şekilde izledim.

"Sen tam bir pisliksin!" Ona hırladım.

"Oh, Prenses." Kendimi kurtarmak için tekrar çabaladığımda güldü, ancak bunu daha önce olduğu gibi sonuçsuz buldum. "Gelmeni istediğimde geleceksin."

"Seni buna pişman edeceğim, St. James!" Bileklerimdeki bağlardan birinin kopmasını dileyerek biraz çırpındım ama tabii ki kopmadı.

Tekrar güldü, yaklaştı ve amımın önünde dizlerinin üzerine çöktü, elleri iç uyluklarımın üzerine bastırarak onları açık ve yukarıda tuttu. "Sinirlenince çok tatlı oluyorsun," dedi, sonra içeri daldı ve klitorisimi *sertçe* emdi! Bu his kalçalarımı yataktan yukarı kaldırmamı sağladı, buna bir eliyle beni tekrar aşağı bastırarak karşılık verdi, diğeri hala bacağımla geniş ve yukarıda tutuyordu.

"Lanet olsun!" Küçük bir çığlık attım. Dili etrafında dönerek ucuna hafifçe vurdu, sonra dudaklarıyla yapıştı ve tekrar başlamadan önce dişlerini üzerinde gezdirerek emdi. "Fu-uuuuck, Vail!" Altında kıvrandım, ellerim altımdaki battaniyeleri kavrarken umutsuzca bağlarımın karşı savaştım. Daha sert, daha uzun vuruşlar yapmadan önce beni biraz bu şekilde kızdırdı, sonra klitorisimde biraz daha yukarı doğru hareket etti ve bu beni kesinlikle ağlattı ve titretti. "Vail, ben... Ben !"

Ve sonra lanet herif durdu.

"Hayır! Hayır, bunu yapma... lütfen, ben-"

"Yalvarmak mı?" Vail eşofmanını sıyırarak güzel kıvrımlı aletini serbest bıraktı ve eliyle pompalamaya başladı. "Becer beni, buna bayılıyorum. Boşalmak mı istiyorsun aşkım? Yalvar bana. Seni boşaltmam için yalvar."

Çok , serbest kalmak için çok çaresizdim ama dudağımı ısırdım ve başımı başka yöne çevirdim. Hiç istifini bozmadı bir yumruğunu arkamdaki yatağa dayayıp yavaşça ileri doğru itmeye başlamadan önce sikiyle amıma birkaç kez vurdu. İçime girdiğini hissedebiliyordum, sikinin yukarı doğru kıvrımı iç duvarlarım boyunca ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde ilerliyordu.

"Aman Tanrım, evet..." Kendini içime tamamen sığdırdığında nefes aldı. Vail kalçalarını döndürmeye başladı, başı yukarı kalktı ve gözleri kapandı, sanki bir mutluluk düzlüğüne girmiş gibiydi.

hep hayalini kurmuştum. İtişleriyle vücudum yatakta sallanıyor, göğüslerim hareketle birlikte sallanıyordu ve yavaşça nabzımın tekrar yükselmeye başladığını hissettim.

Vail üzerime atladı, bir elini enseme gezdirip saçlarımı avuçlarken diğer elini dizimin altından geçirip kıçımı kavradı. Yüzünü boynuma gömdü, çenemin kenarına tembel öpücükler kondururken bir yandan da burnunu soktu. Biraz daha sert, biraz daha hızlı pompalamaya başladı, birleşmemiz her seferinde yüksek bir şaplak çıkardı.

"Her zaman bizim olmamız gerekiyordu Casey," dedi ve tekrar boğazımı öptü. İtişleri artık o kadar sertti ki yatakta kayıyordum, ancak bağlar beni tamamen yukarı kaymaktan tek şeydi.

"Vail..." Gözlerimi ağladım.

"Biliyorum, biliyorum... sadece bir dakika daha... bir dakika daha..." diye nefes nefese kaldı, beni delirmiş bir adam gibi becermeye başlarken kasları tamamen eğitilmişti. Beni sertçe kavradı, arkamda bir iz bırakmayı umuyormuş gibi bana tekrar tekrar çarptı. Boğazımı ısırdı, emdi ve beni o kadar derinden öptü ki başımın döndüğünü hissettim. "Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki!" Aşağı uzandı ve klitorisimi tıngırdatmaya başladı, beni reddettiği orgazm aniden patladığında çığlık atmama neden oldu. Dalga dalga, durdurulamaz bir akıntı gibi vücuduma çarptı ve Vail son bir hamle yapana kadar devam ederken acımasızdı ve yüksek bir inilti ile boşaldı ve başını göğsüme koyarak üstüme yığıldı.

İkimiz de orada yatıyorduk, nefes nefese ve ter içindeydik ve henüz çekilmemiş olmasına rağmen bana doğru her kayışında bacaklarımın seğirdiğini hissedebiliyordum.

"Ben de seni seviyorum,"
dedim ona. "Biliyorum."

Kafasının arkasına bir şaplak atmak istedim ama yapamadım, bu yüzden sadece kıs kıs güldüm ve gözlerimi devirdim. "Hâlâ sertleşmişsin," dedim, henüz çekilmediğini fark ederek.

"Tabii ki öyleyim. Yıllardır bu amcığa sahip olmayı hayal ediyordum. Seni bir günlüğüne kendime alabilmek için diğerlerini dışarı gönderdiğimi söylemiştim ve ciddiydim." Sol elimi saran ipeğe uzandı. "Şimdi seni çözeceğim, ama sonra arkama yaslanıp önümüzdeki on beş dakika boyunca sikimin üzerinde zıplamanı izlemek istiyorum." Düğümü basit bir çekişle çözdü ve bana uzun, kalıcı bir öpücük verdi. "Seninle ilgili tüm fantezilerimi en az iki kez istiyorum..."

"Tamam, bu ciddi bir durum. Herkesin oturmasını ve on dakikalığına susmasını istiyorum, tamam mı?" Lee, Shaw ve ben kanepede otururken, Meredith ve Haldon da bir koltukta birbirlerine sokulmuşlardı ama nedense Vail gergin görünüyordu. Bu onun karakterine hiç uymadığı için beni de germişti. Yanına gidip diğer tarafına oturmak üzereydim ama Lee beni birinde kucağına oturttu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda, yanlarımı gıdıklamak için gömleğimin altına uzandı. Kahkahayla bağırmamaya çalışarak dudakımı ısırdım ve koluna bir şaplak attım.

"mısın?" Vail kaşlarını kaldırmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Lee'nin beni çatlatmaya niyetli bir şekilde saldırmaya devam etmesini izliyordu. Üç gün önce olsaydı, buraya gelip beni kollarımdan çekip alacağından emindim ama bütün günü evin her yerinde beni becererek geçirdikten sonra, amacına ulaşmış olabileceğini düşündüm. Beni kardeşleriyle paylaşacaktı çünkü onları seviyordu ve benim de onlara ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Onların bana ihtiyacı olduğu kadar. Ama sonunda resmi olarak kağıt üzerinde o ve ben olacağımızı açıkça belirtmişti.

Ve hemen sonrasında yürüyemeyeceğime dair verdiği sözü tuttu. Kalçalarımın arasında morluklar, boğazımda Meredith'in kıkırdarak işaret ettiği morluklar vardı ve ne zaman otursam acıdan irkiliyordum. Şu anda Lee beni acımasızca gıdıklarken, her kıpırdandığımda arasındaki o ağrıyı hissediyordum.

"Yeter, lütfen..." Vail gözlerini tavana kaldırdı, sanki daha yüksek bir güce biraz sabır için yalvarıyordu. Lee durdu, beni sıkıca kendine çekti ve boynumun arkasına sokuldu. Ona son bir tokat attım ve "Dangalak" diye mırıldandım, o da kıkırdadı.

"Doğrudan konuya girelim o zaman." Vail, Meredith ve Haldon'a dönerek onlara her şeyi anlatmaya hazırlandı: "Maverick'in muhbiri Canavarların Pazartesi gecesi kesinlikle şehir dışında olacağını söylüyor. La Maison Rouge'a, evde ya da bölgede devriye gezen lanet bir MC olmadan sızmak daha kolay olacak," dedi Vail duvara yaslanarak. Vail bütün sabah Maverick'le telefonda konuştu ve işi bittiğinde hemen Vendetta'nın en yakın üyeleri olan Haldon ve Meredith'e ulaşarak bir sonraki "oyun planını" görüşmek üzere onları yanına çağırırdı.

"Bu bir garanti mi?" Haldon ciddi bir şekilde sordu, kara kaşları birbirine yaklaşıyordu. "Rıhtımda, o çılgın motorcu neredeyse tüm Canavarlarla birlikte ortaya çıktı-"

"Biliyorum, biliyorum..." Haldon'un Fransız aksanı üzüntüsü arttıkça biraz daha kalınlaşmaya başlarken Vail nazikçe konuştu. Meredith'i ortasından kavradı ve ona sıkıca sarıldı. doğru eğildi, bir eli yukarı uzanarak güzel, parlak siyah saçlarının uzun bir tutamını, gerginliği geçene kadar tekrar tekrar okşadı. "Bak, muhbir bizi uyarmaya çalıştı ama biz de

Telefonlarımız kapalı, tamam mı? Keşif yaparken aranmak istemedik. Kulüp binasında bir şeyler oldu ve son dakikada çağrıldılar."

"Yani?" Haldon devam etti, "Bunun La Maison Rouge'da olmayacağını garanti edebilir miyiz?"

"Maverick ve Spades'ten geriye kalanlar orada olacak. Bu da beni plana getiriyor..."

Meredith'i dikkatle izledim, daha önceki endişesi geri dönmüş gibiydi. Haldon'un saçlarını çözmüştü ve elleri tekrar kucağındaydı, parmakları sıkıca kenetlenmişti, Vail'i dinlerken gözleri yerdeydi.

"Boktan şey... Kaçının beni depoda gördüğünü bilmiyorum." Vail'in sesi buna sinirlenmiş gibiydi. "Hunter'ın beni orada tanıdığına eminim ve Yüzsüzlerden herhangi birine kim olduğumu söylerdi. La Maison Rouge'daki gizliliğim yaramıyor. Lee onun yerine gitmeyi kabul etti. Bu da Shaw bodruma girmek için sihrini konuştururken benim Maverick ve Maçalarla birlikte nöbet tutacağım anlamına geliyor. Kızların orada tutulduğunu kanıtlayabilirsek, bir sonraki aşamaya geçip onları nasıl kurtaracağımızı ve Elias'ı yaptığı pisliklerden dolayı nasıl enseleyeceğimizi bulabiliriz. Neyse ki MC bizi destekliyor." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, stresli olduğu her halinden belliydi. Geri döndüğümünden beri ilk kez Vail, liderliği elinde tutmanın kendisi üzerinde yarattığı gerginliği ekibinin görmesine izin vermişti.

"Peki ya hiçbir şey bulamazsak?" Sessizce sordum, alternatif hakkında endişeliydim.

Vail yüzünü buruşturdu. "O zaman rıhtımları tekrar kontrol etmeliyiz..."

"Orayı zaten aradık." Haldon bunu duyduğuna *sevinmemişti*. "Ne zaman onun özel rıhtımındaki depolara baksak, içimizden biri yaralandı ya da neredeyse yakalanıyordu. Bu çok tehlikeli. Oraya geri dönemem."

Vail onunla tartışmadı. Sadece başını salladı ve Meredith'e aval aval baktı, kaşlarını kaldırmış bekliliyordu.

Meredith onun gözlerinden kaşarak uzun, titrek bir nefes verdi. "Yardıma etmeye devam etmek istiyorum. İstediğimi biliyorsunuz. Ama La Maison Rouge'a geri dönme riskini göze alamam." Saşını bir avuç tuttu, gergin bir şekilde saşıyla oynadı, mavi telleri parmaklarının etrafında döndürdü. "Amelie'yi annesiz bırakma riskini göze alamam," dedi sonunda.

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi ama sessizliği ilk bozan Vail oldu. "Mer... Senden ya da Haldon'dan *asla* yapmak istemediğiniz bir şeyi yapmanızı istemeyeceğim. Sorun yok. Bunun üstesinden geleceğiz, tamam mı?"

"Son dakika olduğunu biliyorum ama-" "Hayır, sorun değil. Tamam mı?"

"Hala yardıma etmek istiyorum-"

"Ve yapacaksın." Sözünü keserken Vail'in sesi nazik ama sertti. "Yardıma *edebilirsin* ama kendini rahatsız hissettiğin yerde değil. Vendetta'ya katılırken açıkça belirttiğim en önemli kurallardan biri neydi? Size hoşunuza gitmeyen bir şey yaptırmayacağım... ama bunu bana önceden söylemelisiniz ki başkalarını tehlikeye atmayasınız. Yani, sorun değil, Mer. şimdi bir şey söylemene sevindim."

Meredith yüzünü ellerinin arasına gömdü, başını dizlerinin üzerine eğdi ve titredi. Haldon sırtında küçük daireler çizerek onu okşarken ağlayıp ağlamadığını anlayamadım. Başını kaldırdığında yanaklarında küçük, ıslak izler vardı ve ayağa kalkarak Vail'e doğru yürüdü, kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim... teşekkür ederim..."

"Sorun yok. Biz sizin arkanızdayız, tamam mı? Buna Amelie de dahil."

Sonunda bırakmadan önce bir dakika boyunca ona sarıldı ve titrek bir gülümsemeye Haldon'a döndü.

aynı derecede rahatlamıştı. "Peki... Lee'nin yanına kim girecek?" diye sordu ve sorduğu anda cevabımı almıştım bile.

"Ben, tabii ki," dedim kolayca.

Altımda Lee hafifçe gerildi ve Vail'in bakışları sanki delirmişim gibi yavaşça bana odaklanırken biraz karardı. Ama tepkisi en patlayıcı olan Shaw'dı. Ayağa kalktı, sandalyesinde öne doğru eğilirken kapüşonunu geriye attı ve saçlarının altından bana sert bir şekilde baktı.

"Bunu takdir ediyorum Casey... ama bu adamların yaptığı şey cidden berbat bir şey-" Meredith konuşmaya başlamıştı ki sözü yine kesildi, ama bu kez Shaw tarafından.

"Oraya girmeyeceksin," dedi, sanki bu son kararıymış gibi.

"Elbette öyleyim. Lee'yle gitmek için güvendiğiniz birine ihtiyacınız var. Ve Meredith ilk başta gittiğine göre bir kıza ihtiyacınız olduğunu varsayabilirim, değil mi? Pekala, merhaba!" Sanki bunca zamandır görünmezmişim de şimdi giriş yapıyormuşum gibi hepsine el salladım. "Bir süredir uzakta olduğumu biliyorum ama ben kırılgan, küçük bir kar tanesi değilim. Meredith, ne yapmam gerektiği konusunda bana koçluk yapabilirsin, ben de Lee'yle birlikte olacağım. I-"

"Oraya girmeyeceksin dedim," diye sözümü kesti Shaw, sesi derindi, hışırtılı fısıltısı her zamankinden daha belirgindi.

Kaşlarımı Vail'e kaldırdım, aramayı onun yapmasını istiyordum. Çünkü ne söylersem söyleyeyim Shawın duyamayacağını hissediyordum.

Vail birkaç saniye bana baktı ve yüzündeki mücadeleyi görebiliyordum. Bir yandan, aşık biri olarak, o yere gitmeme izin vermektense beni dolabındaki bir kafese kilitlemeyi tercih edeceğini biliyordum. Ama diğer yandan, grubumuzun lideri olarak, büyük resme bakıyordu, ki bu daha mantıklıydı

beni bu kadar geç göndermek için. Vendetta'da çok az sayıda başka kız vardı ama çocukların bana herkesten daha çok güvendiğini biliyordum.

Sonunda en ufak, en ince başını salladı ve Shaw kesinlikle çıldırdı. Ayağı fırladı, geçen gün aldığım yeni mumlardan birini kaptığı gibi fırlatırken boğazından öfkeli, boğuk bir çığlık koptu. Cam çarptığında paramparça oldu ve duvarda bir delik açtı.

"Shaw..." Vail ona doğru uzandı ama Shaw hışımla ondan uzaklaştı.

"Dokunma bana!" ığlık attı. "Kimse bana dokunmasın!" Sanki kafatasından tekrar koparmaya çalışıyormuş gibi saçlarını yoldu. "Oraya giremez, giremez. Girmesini istemiyorum. Ona hayır de, Vail. Ona içeri giremeyeceğini söyle..."

Lee nazikçe, "Ona herkesten çok güveniyoruz," dedi ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Kardeşini rahatlatmak sakın bir görüntü çiziyordu. "Ben onun yanında olacağım ve Maaları alacağız-"

"O şerefsizlere yaklaşmasını istemiyorum!" Shaw'ın sesi ığlığından kopmuştu, gözyaşlarını tutmaya çalışırken mavi gözleri parlıyordu. "ok tehlikeli. Çok yakın. Çok yakın..." diye tekrar tekrar sayıklıyor, hasta olacakmış gibi olduğu yere ömeliyordu.

Lee'nin kucağından kaydım ve yavaş, dikkatli adımlarla ve fısıldayarak ona doğru uzandım, "Shaw..."

Birden ayağı kalktı, gözleri irileşmiş ve çıldırılmış bir halde bana bakarken, aklını tamamen yitirmiş gibi titriyordu. "Hayır... hayır, Casey!" Gömleğimin önünü kaptı ve beni de peşinden sürükleyerek uzaklaştı. Ayak uydurmaya çalıştım, o tırmanmaya başladığında merdivenlerde tökezledim. Arkamızda diğerlerinin bağırışlarını ve protestolarını duydum ve Lee'nin hışımla geldiğini görebiliyordum.

"Yapma!" Shaw daha iyi kavrayıp beni peşinden çekerken elimi doğru uzattım. "Bırak onu ."

Diğerleri izliyordu, yüzlerindeki ifade endişe, kaygı ve biraz da korku karışımıydı. Özellikle de Haldon'un kendisini aşağıya, ön kapıya kadar takip etmesi için ikna etmeye çalıştığı Meredith'i. Shaw'a ayak uydurmak için çabalarken ayağım takıldı. Sahanlığa ulaştığımızda hemen odasına yöneldi ve beni içeri itti. İçeri uçtum, neyse ki düşmemek için kendimi tuttum ve kapıyı çarparak kapattı.

"Shaw, mantıklı olan tek yol bu-"

"Hayır!" Bana doğru geldi ve yüzümü ellerinin arasında sıkıca tuttu. Odadaki tek ışık yan sehpanın üzerindeki küçük lambadan geliyordu ve porselen gölgelikten yayılan sayısız renk, tenine sıcak, turuncumsu pembe bir ton veriyordu. "Casey, oraya gitmene izin veremem. Eğer bir şey olursa... eğer yaralanırsan... eğer seni kaybedersem..." Cümlesini bitirmeye çalıştı ama sonunda etmedi. Sadece ağzını benimkine yapıştırdı ve sanki bunun son kez olacağından korkuyormuş gibi beni öptü.

Shaw'un dolgun dudakları yumuşaktı ama öpücük agresifti. Saldırıya geçtiğini hissediyordum ama zihni bu durumdayken karşı koyarsam bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Daha da dibe batacaktı... dibe... zihnine musallat olan unutulmaz anıların içinde kaybolacaktı.

"Casey... Sana ihtiyacım var..." diye fısıldadı, beni yastık ve battaniyelerle dolu yatağına doğru götürürken.

Tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Shaw'la hep biliyordum. Çocukluğumuzdan beri kelimeler olmadan da iletişim kurabiliyorduk. Ve dürüst olmak gerekirse, benim ona ihtiyacım vardı. Bu dürtünün canlandığını hissedebiliyordum ve tek istediğim ona daha yakın olmak, ona da diğerleri kadar bağlı hissetmekti.

Çenesi kasıldı, gözleri içsel bir kargaşayı bastırırken gerildi ve umutsuzca bana odaklanmaya çalıştı. Alt dudağının titremesinden konuşmak istediğini anladım ama kafasının içindeki şeytan onu engelliyordu. Ben de yavaşça uzandım ve parmaklarımı çenesinin önce bir tarafında, sonra diğer tarafında gezdirdim. Dokunuşumun altında sertçe titredi, burada benimle birlikte olmak için cehennem gibi savaşıyordu. Parmak ucumu yukarı kaldırdım, dokunuşumu tüy kadar hafif tuttum ve önce alt dudağında, sonra da üst dudağında gezdirdim. Parmaklarımı iki başparmağımla hafifçe yukarı kaldırdım, gözlerinin altındaki koyu çizgilerin üzerinde gezdirdikten sonra kapalı göz kapaklarının üzerinde yumuşattım.

Shaw sert ve titrek bir nefes aldı, sanki acı ve zevk arasında gidip geliyordu ama olduğu yerde kaldı ve yüzünü tekrar tekrar izlememe izin verdi. Soluk teni, mavi gözlerinin derinliği ve dolgun dudaklarıyla akıldan çıkmayacak kadar güzeldi. Başka bir hayatta yaşasaydı, moda dergilerinde boy gösterebilirdi. Gözlerinin altındaki gölgeler bile yüzünün keskin ve büyüleyici hatlarını daha da belirginleştiriyordu.

"Casey, o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım..." Sesi , dağıldı ama bitirmesine gerek yoktu çünkü ben zaten biliyordum. Elleri belimde titriyordu ama sonunda gözlerini açıp bana baktı ve fısıldadı: "İstediğim tek kişi sensin."

Başparmağımla tekrar dudağının üzerinde gezdirdim. "Bunu senin için kolaylaştırmak için ne yapabilirim?" Yerimden kıpırdamadan sordum.

Dudaklarını aşağı indirdi, başımın tepesini öptü ve mırıldandı, "Sadece... bırak kararları ben vereyim, tamam mı?"

Bunu yapabiliyordum. Küstahça davranabiliyor, karşılık verebiliyor, yatakta gücü ele geçirebiliyor ve diğer ikisiyle istediğim her şeyi yapabiliyordum. Ancak Shaw ile durum farklı olacaktı. Vail'in sevdiği kadar

ya da Lee'nin beni bir bez bebek gibi fırlatıp atma heyecanıyla Shaw'ın kontrole *ihtiyacı vardı*.

Ben de ona karşı başımı salladım ve liderliği onun almasına izin verdim.

Beni nazikçe aşağı itti, böylece yatağın kenarında oturuyordum, geniş gözlerle ona bakıyordum, yüzünde ne düşündüğünü bilmem için gereken her şeyi anlatan duyguları izliyordum. Yavaşça uzandı, bir an yanağımlı okşadıktan sonra elini boğazımdan aşağıya kaydırđı ve köprücük kemiğim boyunca ilerledi. Parmakları gömleğimin yakasının altından geçti ve beni soymaya başlarken gömleğimi kenara çekti. Üzerimden çıkarabilmesi için kollarımı kaldırarak ona yardım ettim. Bunu yapar yapmaz kapüşonunu çıkardı ve kot pantolonuyla gömleksiz bir şekilde karşımda durdu. İnce yapılıydı, ama aynı zamanda güçlüydü, bu sayede aldatıcı bir şekilde güçlü olacağını da anlamıştım. Teni solgundu, sarı saçları kapüşonlu olduğu için sürekli dağınıktı ama başka türlü olmasını istemezdim.

Shaw yatakta dizlerinin üzerine çöktü, yüzümü sıkıca kavradı ve beni öptü. Ama bu öpücük daha öncekiler gibi talepkâr, inatçı ve iddialı değildi. Bu seferki şefkatli, narindi ve dudaklarının değme şekli beni daha da içine çekti. Kot pantolonunu çıkarmak için uzandım, ama lanet olsun, bir kaya kadar sertti, fermuara doğru bastırıyordu ve onları çıkarmaya çalışırken onu incitmemeye çalışıyordum.

Yardım etmek için bir an durdu, aşağı uzandı ve fermuarlarını indirip onları ve boxer külotunu kaydırmayı başarmadan önce devasa çevresini ayarladı. Bir an için gerçekten korkmuştum çünkü Shaw çok büyüktü, aslında oldukça korkutucuydu. Ama aynı zamanda önce Lee ve Vail'le birlikte olduğum için çok rahatlamış hissediyordum, çünkü Shaw onlar için beni mahvedebilirdi. Artık resmileşmişti. Yarın etrafta dolaşmak için resmen bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacım olacaktı. Ben de

Gerçekten ne kadar büyük olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sadece bir cetvelle yarışacak kadar büyük olduğundan emindim.

Ve bir kaya kadar sertti.

Shaw yine de durmadı. Biraz daha hızlı hareket etmeye başladı, sütyenimi çözmeye çalışırken hareketleri biraz daha pervasız ve tedirgin oldu, sonra da sabrını kaybedip sütyenimi yırtıp . Diğerlerine yaptığım gibi onu azarlamadım ama neye ihtiyacı olduğunu görmek için bekledim. Beni geri itti ve ben de yatakta yukarı doğru kaydım, böylece orada tuttuğu yastık yığınının arasında baş tarafa yakındım. Bacaklarımdan yukarı doğru sürünerek eşofmanımı çekiştirdi ve çıkarıp omzunun üzerinden attı.

Gözleri çıplak bedenimde ve yavaşça ellerini uyluklarımda gezdirerek yol boyunca tenimi okşadı. Vücudumun üzerine eğildi, morlukları öptü. Dudaklarını karnıma doğru götürdü, öpücük üstüne öpücük kondurarak bana tapıldığını hissettirdi. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, yavaş yavaş göğüslerime doğru ilerleyişini izledim; bir tanesinin kıvrımını neredeyse çekingen bir şekilde okşadı, ardından diliyle izi takip ederek meme ucuma yapıştı. Vail'in emdiğinden daha sert emerken nefesim kesildi, kolları belime dolandı ve vücudumda gezindi. Bunu yaparken, kıvrımlarımın arasına sürtünmeye başladı, yukarı ve aşağı hareket ederek, kısa süre sonra beni devasa uzunluğuna karşı geri bastıran bir sürtünme yarattı.

Shaw beni öpmek için başını kaldırdığında, onun oklava gibi aletini okşamak için aklıkla aramıza uzanmak gibi bir hata yaptım ve o da dondu kaldı. Öpücükleri aniden kaybolduğunda durdum ve gözlerimi açtığımda onun üzerimde titrediğini, kendi gözlerini sıkıca kapattığını gördüm.

"Benim," diye tekrar tekrar söyledim ona. "Casey... sadece benim. Sadece biz varız."

"Casey..." diye fısıldadı.

"Evet."

Yavaşça, ıslaklığımın içine doğru kayarak tekrar hareket etmeye başladı ve boğazına küçük bir öpücük kondurmak için uzandığımda ürperdi.

"Casey," diye nefes aldı, sanki burada benim olduğumu ve başka kimsenin olmadığını kendine hatırlatır gibi.

"Bu doğru. Sadece ikimiz varız." Boynunun diğer tarafını öptüm ve kollarımı ona doladım, ellerimin altında sırtındaki yara izlerinin inişli çıkışlı hissi vardı ve neye ihtiyacı olduğunu işaret etmesini bekledim. "Kontrol sende Shaw. Sen." Ona "Benimle her zaman güvendesin" demiştim.

Kıvrımlarımın arasından tekrar itmeye başladığını hissetmeden önce biraz üzerimde kaydı. Yavaşça, santim santim içeri doğru ilerledi beni itip gererken çıkardığım küçük acı iniltilerini tutmak zorunda kaldım. Vücudu titriyordu ve sonunda tamamen içime gömülene kadar yüzüme öpücükler kondurmaya devam etti. İçin dudağımı , çünkü şu anda acı umurumda bile değildi. Sadece Shaw'la bunu hissetmeye ihtiyacım vardı, her zaman sahip olduğumuz o bağın tam anlamıyla ortaya çıkması gerekiyordu.

Shaw kıpırdamadı ama kendini bedenimin üzerinde tuttu, hafifçe titriyordu, nefesleri küçük küçük pantolonlardan çıkıyordu. Ellerimi tekrar hareket ettirip sırtını okşamaya başladığımda, bileklerimi kavrayıp başımın iki yanındaki yastıklara bastırabilmek için hafifçe geri çekildi. İşte o zaman hareket etmeye başladı.

Beni altında tutan Shaw daha küçük, belirsiz itişlerle başladı, beni çok rahatlattı. Zaten çok ağrım vardı ama yavaş yavaş ona alışmaya başladım. Gözleri sımsıkı kapalıydı, sanki dikkatini yoğunlaştırmış, konsantre olmuş gibiydi ve karmaşayı ancak hayal edebiliyordum. Kollarım kenetlenmiş haldeyken

dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için uzandım ve bunu yaptığımda bana karşı eridi. Beni hâlâ aşağıda tutmasına rağmen, vücudunun gevşemesine izin verdi, pompalama hareketi şimdi hızlanıyordu. Sonunda kollarını bana dolamak için bileklerimi serbest bıraktı ve o devam ederken birbirimize sıkıca sarıldık.

Öpüşmelerimiz tatlıydı, kucaklaşmamız birbirimiz için bir güvenlik ağıydı ve onunla geçirdiğim bu anda kalbimin kabardığını hissettim. "Seni seviyorum Shaw..." Keskin çenesine küçük öpücükler kondurmadan önce fısıldadım.

Sözlerim üzerine yüzünü boynuma gömdü ve kalçaları tekrar tekrar benimkilere çarptı. Ona sıkıca sarıldım, ikimiz de birbirimize o kadar sıkı tutunmuştuk ki sanki içinde kaybolmaya çalışıyorduk.

"Seni seviyorum... Seni seviyorum..." Ona defalarca söyledim.

İnledi, göğsünün derinliklerinden gelen titreşim bana doğru gümbürdedi ve birkaç sert hamle daha yaptıktan sonra sakinleşti, içime girebildiği kadar girdi. Biraz irkildim ama onu kabul ettim, çünkü şimdi onu bu şekilde içimde hissetmek, bağımızı kalıcı olarak mühürlemiş gibiydik. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, Shaw hâlâ bacaklarımın arasındaydı ve ikimiz de karanlık bir gücün gelip bizi ayırmasından korkar gibi birbirimize tutunmuştuk. Shaw sonunda tek kolunun üzerinde doğrulduğunda, aslında bana gülümsüyordu, gözlerinde daha önce görmediğim bir ışık parlıyordu. Çenemi tutarak eğildi, dudaklarımız diğerlerinin üzerinde gezindi ve usulca mırıldandı, "Ben de seni seviyorum Casey. Her zaman sevdim."

Chapter sixteen

Casey

Tanrım, çok gergindim. Bu gece La Maison Rouge'a keşif görevimiz vardı ve ben yerimde durmakta zorlanıyordum. Bütün sabah ders boyunca kıpırdandım, kalemimle oynadım ve topuğumu defalarca sandalyemin ayağına vurdum. Öğle yemeği zamanı geldiğinde o kadar gergindim ki Lee yemek tepsimi almaya gittiğinde elinde çikolata yerine beyaz süt olduğunu fark ettim. Yanımda oturduğu yerden bana göz kırparak tepsiyi doğru kaydırды ve sodasından uzun bir yudum aldı. Sol tarafımda Vail, diğer tarafında oturan Haldon ile sessizce konuşuyordu. Karşımızda ise, neredeyse hiçbir şey yemeyen ve sürekli odayı tarayan Shaw, içeri giren ve çıkan herkesi dikkatle izliyordu.

Dışarı. Çoğu zaman Hunter'dan çekinerek Çakalların masasına bakıyordu.

Vail okula döndüğüne göre Hunter'ın uzaklaştırma cezası da sona ermişti. Bütün gün hepimizi kısık gözlerle izlemiş, ara sıra bana nefret dolu bakışlar fırlatmıştı. Geçen hafta neler duyduğunu merak ediyordum. Dedikodu bu okulda yangın gibi yayılıyordu ve şu ana kadar öğrencilerin çoğunun çocuklarla olan durumundan haberdar olduğunu düşünüyordum. Bu sabah binaya girdiğimde duyduğum tek şey buydu, ardından çoğunlukla kızlardan gelen ve bana fahişe, grupçu ve çete üyesi diyen seslenişler geldi.

"Bebeğim, sakın ol." Lee bir elini sırtımdan yukarı kaydırıp ve enseme masaj yaptı.

"Sadece biraz gerginim," diye mırıldandım, dürüstlüğün her zaman en iyi yol olduğunu biliyordum. Hepsi beni bir kitap gibi okuyabiliyordu, bu yüzden sınırlarımın benden daha iyi olduğunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Öyle mi? Anlayamadım. Açıkçası davul çalmaya çalıştığını düşünmüştüm." Kıkırdadı ve ben de ona gözlerimi devirdim. "Her şey yoluna girecek Casey. Sadece söylediklerimizi yap, dikkatleri üzerine çekme ve Shaw sihrini konuşturabilirse, bu gece kayıp kızlardan emin olacağız. Kanıtımız olduğunda, Maçalar nasıl ilerleyeceklerine karar verecekler."

"Ben hala Nylah'ın babasının-"

"Biliyorum ama unutmayın, o sadece tek bir adam. Bu bir fark yaratmak için yeterli değil. Teşkilatın çoğu yozlaşmış durumda, bu yüzden kime başvuracağımız konusunda dikkatli olmalıyız."

Ne dediğini biliyordum ve bundan nefret ediyordum. O küçük MC bize yardım etse bile, Canavarlar ve Yüzsüzlerle başa çıkmak için yeterli değildi.

Masanın aşıağısında Meredith'in alt dudağını dişleriyle sıkıldığını görebiliyordum. Neredeyse hiç yemek yemiyor, bunun yerine yemeğiyle oynamayı ve kimseye tek kelime etmemeyi tercih ediyordu. ettiği için kendini kötü hissettiğini biliyordum ama onu suçlayamazdım. Küçük bir kıızı vardı ve Haldon bu davayla bu kadar ilgiliyken, ya ikisine de bir şey olursa ve bu Amelie'yi ebeveynsiz bırakırsa? Onun yerine benim gitmem daha mantıklıydı. Sadece bu konuda bu kadar suçlu görünmemesini isterdim.

Shaw aniden tepki vererek masadan kalktı, elleri kapüşonunun altında uçuşuyordu ve parlak mavi gözleri kafeteryanın girişine kilitlenmişti. İçeri açılan çift kapıdan küçük bir kargaşa çıktı ve geri kalanımız harekete geçmeye hazır bir şekilde koltuklarımızda döndük, ama tek görebildiğim tanımadığım bir çiftti.

Birlikte durdular, açıkça birlikteydiler ve ilk yaptığım şey *Bir gün çok ateşli bebekler yapacaklarını* düşündüm. Adamın altın sarısı saçları ve hayatımda gördüğüm en yeşil gözleri vardı. Buradan bile göze çarpıyorlardı. Kız bana Nylah'ı hatırlatıyordu, sadece sarışın, solgun ve tarçın rengi gözleri vardı. Anladığım ikinci şey ise onların buraya ait olmadıklarıydı. Adam The Hill'deki erkeklerin giydiği türden bir kot pantolon giyyordu. Ancak pahalı giysileri, gömleğinin yakasının altından kollarına, oradan da parmaklarına kadar uzanan ve vücudunu kapladığı anlaşılan sert mürekkeple çelişiyordu. Kız çok masum görünüyordu. Hoştu ama Harley'deki çocukların katlanmak zorunda kaldığı türden şeyler yaşamış biri değildi. Son olarak, odayı dikkatle taramalarına bakılırsa birini arıyorlardı.

Oğlan aniden öne doğru , eli kızın elini tutmak için geriye uzandı ve karşılaştığı herkesi dikkatle inceledi

Ukala bir yargıyla dolu bir bakış. Pisliğin teki olduğunu anlamıştım.

, Vail ve masanın üzerine eğilmiş, bir eli hâlâ gömleğinin altında, bıçağının sapını tuttuğuna şüphe olmayan Shaw, saldırmaya gerektiğine dair herhangi bir işaret bekliyordu. Lee uzandı ve beni kucağına çekti, vücudunu yanlara doğru çevirerek kısmen gizlenmemi sağladı. Ne olacağını düşünüyordu? Bir kavga çıkabileceğini mi? Omzunun üzerinden bakarken, birden bunun bir olasılık olabileceğini hissettim. Bu çift, özellikle de adam, sanki sahibiymiş gibi içeri girerek bela arıyordu.

"Vail St. James'i arıyorum?" Adam sporcu masasının önünde durmuş, kendisine en yakın yerde oturan Peter'a sesleniyordu. Zeki biriydi, çünkü bu okulda "gidilecek" kişilerin kim olduğunu bilen biri varsa, o da futbol takımıydı.

Peter bize doğru baktı ama cevap vermek yerine "Sen de kimsin lan?" dedi.

Yeni adam cevap vermek yerine masamıza doğru baktı, Peter'ın hatasını yakalamıştı ve doğrudan bize doğru yöneldi.

"Aptal orospu çocuğu..." Vail nefesinin altından mırıldandı, belli ki Peter bizi verdiği için sinirlenmişti. İstemedi de olsa, bu adamın kim olduğunu bilmiyorduk. "Kimse ayağa kalkmıyor. Kimse ondan bir saniye bile uzaklaşmasın. Kız arkadaşından başka bir şeyi kapmak için herhangi bir hareket yaparsa, onu okulun arka tarafına götürürüz, sessiz tutarız ve çabucak ondan kurtuluruz."

Sonra, odadaki sessiz gerilim aniden sona erdi ve yerine patladı.

Çift bize doğru gelirken Çakalların yanından geçerken, Hunter'ın uzanıp kızın kışını tuttuğunu gördüm, bu da kızın biraz zıplamasına ve tiksinti dolu bir bakış atmasına neden oldu, ama bana kızgın bir tavşanı hatırlattı. Onun bu şekilde durması

Birden, açıkça birlikte olduğu adamın eli sarsıldı, o da etrafına bakındı, kafası Hunter ile onun arasında gidip geliyordu.

"Ne yaptı?" diye sordu kız arkadaşına. Sesi sakindi ama bu sakinliğin her molekülünü kaplayan ipeksi, altta yatan bir tür tehlike sezdim.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi çok hızlı bir şekilde.

Aman Tanrım, bu kız dünyanın en kötü yalancısıydı. Gözleri irileşti, iğrenme ifadesi hızla paniklemiş gibi görünmesine neden olan bir ifadeye dönüştü.

"Sana dokundu mu?" diye sordu, aynı ürkütücü yüz ifadesi hâlâ yerindeydi.

"Konuşmak için burada değil miyiz-"

"Ona dokundun mu?" Hunter'a baktı, yüzünü görememem için arkasını döndü. Ancak Hunter'ı gün görebiliyordum ve dallama sandalyesinde tembelce uzanan bu tuhaf çocuğa sırtlamakla yetindi.

"Senin kaltağın her şeyi biliyor. Burada sıcak amcığın içinde yuvarlanırken neden zamanımı o yer mantarı için harcayayım ki?" Uzandı ve Celeste'in bacağını okşadı, eli uyluğunun iç kısmına doğru kayarak kot pantolonunun üzerinden onu okşadı. Celeste onun ilgisinden memnun bir şekilde sırttı ve yeni kızla alay etti.

Sarışın adam başını geriye atıp bir an için psikopat gibi güldükten sonra aniden Hunter'ı kenara itti, arkasını döndü ve Celeste'in suratına bir yumruk indirdi. Celeste uçu, sandalyesi geriye doğru devrildi ama adamın işi henüz bitmemişti. Bir anda Hunter'ın kendini topladığı yere doğru döndü ve sandalyenin bacağına tekme atarak ters dönmesini sağladı. Hunter yere düştü ve kız durması için çığlık atarken bu adam boğazına bastı.

Çakallar ayağa kalkar kalkmaz Vail, "Müdahale ," dedi, maskesi yerindeydi. Hemen Vendetta'nın tüm üyeleri ayağa kalktı ve kaosa doğru koşmaya başladı. Koştum, hâlâ herkese durmaları için bağırان kız yakaladım ve onu kenara çekip zarar görmesini engelledim. Celeste'in yerde oturduğu yerden feryat ettiğini duyabiliyordum, kırık burnundan fışkıran kan buradan görülebiliyordu. Sporcular ayağa kalkıp kapıyı kapatarak öğretmenlerin ve güvenliğin içeri girmesini engellediler. Vendetta, Hunter'ın grubunu geri iterek, topuğunu boğazına bastırarak hâlâ orada duran yeni gelenden uzak tuttu.

Yeni adam Celeste'e başını salladı ve yüksek sesle, "Şimdi o kadar da ateşli değil, ha?" dedi.

Hunter nefesini tutup çırpındı, kendini kurtarmak için bu delinin bacağını tırmaladı ve boğazındaki topuğun altından sıyrılmayı başardı. Ama ayağa kalktığında Vail aniden öne çıkarak yeni adamın Hunter'a yaklaşmasını engelledi ve sakın, kendinden emin bir şekilde konuştu. "Bak, bugün geri döndüğümüz ilk gün. Bu ucube her ne istiyorsa, seninle bir ilgisi yok. Kayıplarınızı sayın ve yolunuza devam edin. Söz veriyorum herkes bunu unutacak, tamam mı?"

Hunter'ın yüzü kıpkırmızıydı, Vail'in arkasında ukala ve kendinden emin bir kış gibi duran sarışına bakarken boynunda bir damar şişti ve adamlarına başıyla işaret etti. Çakallar ve Vendetta ayrıldı ve Celeste'nin kevaşe ekibi ayağa kalkmasına yardım ederek kalabalığın geçip tuvaletlere gitmesine rehberlik etti. Öğretmenler ve güvenlik içeri girdi ve Vail ortalığı karıştırana döndü. "Sen de kimsin ve ne istiyorsun?"

"Bana yardım edebilirsen hayallerinin erkeği olabilirim," diye cevap verdi ukala herif, başımıza açtığı kaostan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Tutunduğum kız yüzünü buruşturdu ve adamın söylemek üzere olduğu şey için defalarca özür diledi.

Adam yanıma geldi ve kollarını yanımdaki uzun bacaklı sarışına doladı. Yeşil gözleri doğrudan bana bakıyordu ve beklediğimden daha içten bir şekilde, "Teşekkür ," dedi ve Vail'e . "Ben Logan Hudson, Florida'dan geliyorum ve eğer siz Vail St. James iseniz, görünüşe göre buralarda bir şeyler yapmak için konuşulacak kişi sizsiniz."

Bilerek muğlak konuşuyordu, bunu anlayabiliyordum ve odanın karmaşası yatışmaya başladığında, Vail ekibinin birkaç üyesine başıyla selam verdikten sonra şöyle dedi: "Öyleyim ve burada konuşmasak daha iyi olur. Hadi." Dönerek güvenlik çıkışına doğru ilerledi ve grubu uzaklaştırdı. Logan Hudson ve kız arkadaşı onu takip etti, Haldon ve Meredith de onlara eşlik etti. Yaptıkları işe dahil edilmem gerektiğini düşünmüyordum ama Lee yanıma geldi ve elimi sıkarak beni sürükledi.

Logan Hudson'ın bir grup insanla birlikte geldiği ortaya çıktı. Kız arkadaşının yanı sıra, bacağı alçada olan başka bir hatun ve ne kadar solgun görüldüğüne bakılırsa bir tür virüsten muzdarip gibi görünen bir adam vardı. En güvenli yer olduğu için bizim konağımızda buluşmaya karar verdik. Nedense Vail bu adamı ve içinde bulundukları durumu merak ediyor gibiydi. Şüpheli olmasına rağmen, Shaw'a söyledikleri kişi olduklarını teyit etmek için geçmişlerini inceledikten sonra, anlayabildiğimiz kadarıyla şüpheli bir bağları yoktu. Yine de onları bizim eve getirmenin daha güvenli olacağına karar vermişti. Logan minibüsün sürücü koltuğuna tırmandığında, diğer ikisi arka koltuklarda uzanıyordu. Mırıldanıyordu

Betty'yi özlemekle ilgili bir şey, o kız her kimse. Bu uzun bacaklı sarışının onun olduğunu sanıyordum.

Haldon'un külüstür arabasına tırmandım, onlar bana tutunurken arkada Vail, Lee ve Shaw'ın kucaklarına yayılmış bir şekilde oturmaktan başka çarem yoktu. Annemin bir trafik kazasında öldüğünü bilmek, sarhoş bir sürücü olsun ya da olmasın, emniyet kemeri olmadan bu şekilde oturmakla birlikte, endişem yeni seviyelere ulaştı.

"Neden onlara yine yardım ediyoruz?" Lee, peşimizdeki minivanla yol boyunca ilerlerken yüksek sesle sordu.

". Onları dinliyoruz," dedi Vail, tavrı her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi. Meredith ön koltuktan arkasına baktı; kara kaşlarından biri tüm bu durumdan kafası karışmış gibi kavisliydi. Sanırım Harley'e yardım isteyen yabancıların gelmesi pek sık rastlanan bir şey değildi, hele de şık, tasarımcı kıyafetleri giymiş biri. Ne tür bir psikopat, Harley gibi bir okula zenginliği ve doğum statüsüyle hava atarak girer, bir kızı yumruklar ve arkadaşlarıyla çevrili olduğunu bile bilmediği bir çocuğa destek olmadan saldırır ve sadece Vendetta'nın lideriyle konuşmayı talep eder? Bu adamda bir terslik olduğu kesin.

"Bunu neden yapıyoruz ki?" Meredith sordu. "Saygısızlık etmek istemem Vail ama o adam ve arkadaşları... Amerika'dan geliyorlar, belli ki kaçıyorlar ve birilerinden saklanmaya çalışıyorlar... Ya onları buraya çekerlerse? Peşimize düşmeleri için belayı davet etmiş oluruz ve şu anda yeterince sorunumuz var."

"Sizi anlıyorum çocuklar," dedi Vail, konağımıza ulaşmak için bazı arka yollardan geçerken gözlerini pencereden dışarı dikerek. "Ama bence birinin bunu yapabilecek cesarete sahip olması için oldukça çaresiz olması gerekir. Geçmişlerinde kötü bir şey yok, değil mi?" diye ekledi, isteksizce başını sallayan Shaw'a bakarak. "Ve başka nerede huzur içinde konuşabiliriz? Midnight'ta değil.

Amelie. Ya da Daniel'in işlettiği ikinci evde." *Daniel mı?* "Bu çocuk açıkça ayrıcalıklı olmasına rağmen *bize* geliyor. Eğer onlar kadar uzağa gidecek kadar çaresiz olsaydık, en azından sizi dinlemelerini ummaz mıydınız?"

Sitemizin otoparkına girdiğimizde diğerleri sessizleşmişti. Minibüse dönüp baktığımda ziyaretçi otoparkına girdiğini gördüm ve buradan koltuk değnekli o küçük kızın sarışın adamın vurduğunu görebiliyordum. Sanırım o da adamın ukala tavırlarına dayanamamıştı.

"Tamam, Lee, güvenlik. Haldon, etrafı kolaçan etmeni istiyorum. Buraya birini ekmişlerse, taşınmadannce haber vermek istiyorum. Shaw..." Vail sonunda gözlerini pencereden ayırdı ve oturmakta olduğu Lee ile onun arasında sıkışmış olan Shaw'a döndü. Shaw hiçbir şey söylemeden Vail'e yan gözle baktı ve ikisi de sanki aznce telepatik bir konuşma geçmiş gibi başlarını sallamadannce birkaç saniye sessizce birbirlerine baktılar.

Minibsteki dört kişi oraya doğru ilerliyordu, sarışın adamlm döşeğinde gibi görünen arkadaşına destek oluyordu. Cidden, bu adama ne olmuştu böyle?

"Hadi gidelim." Vail kapısını açtı ve dışarı çıktı ama evimize doğru hareket etmedi. Hiçbiri yapmadı. Otoparkta kaldılar ve yeni gelenlerin yavaşça yaklaşmasını izlediler. Koltuk değnekli kız yerde hafifçe kaydı, ama sarışın kız onu hemen yakaladı, ancak bir sonraki saniye fışalandı, yaralı olan "*Yapabilirim!*" diye mırıldandı. Biraz atak birine benziyordu.

"Sizi içeri almadannce Lee'nin silah araması yapması gerekecek, anladınız mı?" Birkaç adımtede durduklarında Vail konuştu. Sarışın adam, Logan, yaralı arkadaşına doğru baktı ve o da başıyla onayladı. Logan da onu dikkatlice

Haldon'un arabasından destek almak için kollarını yana açıp bekledi. Demek zombi adam buranın sorumlusuydu. Bunu beklemiyordum.

Lee ilerledi ve adamı kontrol ederken endişeyle izledik, bacakları boyunca gizli silahlar aramak için zaman ayırdı, hatta ayaklarının uçlarına basacak kadar ileri gitti ve sanki ayakkabılarında bir bıçak veya başka bir şey gizlenmiş olabilirmiş gibi yanlara bastı. Adamın tasarım deri ayakkabılarına sürtündüğünde, yeşil gözlerinin köşelerde sıkıştığını fark ettim, sanki bunun olduğunu görmek ona ciddi şekilde acı veriyordu.

Lee hızlı ve dikkatli bir şekilde kontrol ettiği hasta adama doğru ilerledi, boğazını temizlemeden önce kızlara bakarken rahatsız görünüyordu. "Bakın çocuklar, bunların sizin kadınlarınız anlayabiliyorum ama üzerlerini aramam gerekiyor. İzniniz var mı?"

Sarışın psikopatın bundan hoşlanmadığını hemen *anladım...*
Hepsi. Liderleri bile bu sorudan biraz rahatsız olmuş gibiydi ama arkadaşına uyarıcı bir bakış attıktan sonra bana sertçe başını salladı: "Yapabilir."

"Kendi adıma konuşabilirim!" Koltuk değnekli esmer kadın ters ters adama baktı.

"Kapa çeneni, Fare..." diye mırıldandı.

Onları arayan kişinin ben olmam fikrinin daha güven verici olduğunu söyleyebilirdim ve dürüst olmak gerekirse, Logan denen kişiye Lee'ye zarar vermeye çalışması için bir bahane vermek istemiyordum. Kulağıma "Alçı." diye fısıldadığında bir adım öne çıktım.

Bunu yaparken , sutyen bölgelerini kontrol etmeden önce kızlardan izin istedim. Bu benim için olduğu kadar onlar için de rahatsız ediciydi, bu yüzden olabildiğince hızlı ama titiz çalıştım.

Özür dileyerek, "Alçınızı kontrol etmem gerekiyor," dedim.

"Ne yapacaksın-" diye söze başladı liderleri, o anda sözünü kesti.

"Sorun yok! Ne yapman gerekiyorsa yap ki içeri girebilelim. Burası buz gibi!" Orada dikilirken titriyordu ve Florida'dan geliyorlarsa, ne kadar kalacaklarına bağlı olarak, büyük olasılıkla Kanada Sonbaharı ya da Kışını hiç yaşamamış olduklarını düşündüm. Bir elimi alçısının bir tarafına koydum ve diğer tarafına vurdum. Herhangi bir hareket ya da tıkırtı hissetmedim ve bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Sarışının işini bitirdim ve Vail'e başımı sallayarak onay verdim.

"Tamam, içeri. Lee, şu adamın içeri girmesine yardım edebilir misin?" Uzanmaya ihtiyacı varmış gibi görünen liderlerine başıyla işaret etti. Arkadaşı diğer tarafına yardım ederken Lee de diğer tarafını desteklemek için öne doğru ilerledi.

Girişte çok sıkışık bir ortam vardı ama üst kata çıkmayı ve yeni gelenleri kanepeye yerleştirmeyi başardık; liderleri, başını *Fare* dediği kişinin kucağına koyarak onların karşısında yatıyordu. Haldon cumbaya yakın durmuş, arka planda oyalanıyor, dinlerken izliyordu. Meredith yemek masasında ona yakın oturmuş, geniş, mavi gözleri Amerikalı konuklarımıza kilitlenmiş, bekliyordu.

Shaw evi kolaçan edip koltuklardan birine oturmak için yaklaştığında, gölgeli yüzü kapüşonunun altında neredeyse tamamen gizlenmişti. Elleri kapüşonunun ceplerindeydi ve bıçağını tuttuğunu biliyordum.

"Ee," diye söze başladı Vail, gözleri liderin üzerindeydi, "Kimsin sen, bizi nasıl duydun ve buraya neden geldin?"

Adam kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve dirseğinin üzerine oturarak Vail'e baktı, böylece onunla doğrudan konuşabilecekti. "Benim adım

Micha Kessler, Ashen Springs, Florida'dan. Güvenli bir yer arıyoruz. Kasabaya geldik ve etrafa sorduk. Görünüşe göre, eğer ortadan kaybolmak istiyorsanız, Ashland'da bunu yapabileceğiniz yer Harley. Ve burada birine yardım edecek biri varsa, Vendetta'yla . Ekibiniz halkını koruyor. Biz de aynı nezaketi umuyorduk."

"Peki bunu neden bekliyorsun? Senin gibi biri kimden kaçıyor olabilir ki?" Hiçbirimiz Micha Kessler'in üst düzey kıyafetler giydiğini ve gençken keşfedemeyeceğiniz bir otorite havasıyla konuştuğunu fark etmemiştik. Bunun için doğmuş ya da eğitilmiş olmanız gerekirdi. Vail'in davranışlarına benziyordu ama o bunu istismar ve hayatta kalma arzusuyla öğrenmişti.

"Riley," elini altındaki ateşli esmerin bacağına dayadı, "hakkında bir dava var."

Tamam, *bunu* beklemiyordum. Kıza baktım, onun gibi birinin bu duruma nasıl düştüğünü merak ediyordum.

"Amcası Miami, Florida'daki Lost Souls MC'nin başkanıdır. Rakip kulüpleri, karısını ve bebeğini öldüren kardeşi tarafından yönetiliyor. Hepimiz kulüp binasının önünde silahlı saldırıya uğradık ve hastaneden çıkar çıkmaz kaçtık."

Bu, adamın neden ölüm döşeğindeymiş gibi göründüğünü ve kızın bacağındaki alçıyı açıklıyor. Vurulmuş olmalı. Ayrıca kardeşinin çocuğunu ve karısını öldürmekte sakınca görmeyen bir adamın Micha'nın kızını, kanepemde oturan küçük ateşi arıyor olması da beni endişelendiriyordu. Çocuklara yan gözle baktım, onların da benim kadar gergin olup olmadıklarını merak ediyordum ki Shaw ve Logan denen çocuğun bakışma yarışına fark ettim. Tehditkâr değildi, daha çok... gözlerinden birbirlerine tuhaf bir merak ve anlayış iletiliyordu. Gerçekten tuhaftı.

"Peki siz bu işe nasıl bulaştınız?" Vail Micha'ya sordu. "Eğer sadece Ashen Springs'ten gelen biriyseniz?" Micha'nın konumunu küçümsediğini biliyordum. Belli ki bu işin içinde başka işler olduğunu biliyordu ama ona bize karşı dürüst olması için bir şans veriyordu.

"Şöyle diyelim, kim olduğumdan dolayı memleketim *benimdir*." Vail onunla Riley adındaki kızın arasına baktı ve ifadesi yumuşadı. Riley o konuşurken dalgın bir şekilde tırnaklarını Micha'nın kolunda aşağı yukarı gezdiriyordu ve Micha ona doğru daha da eğildi, vücutları birbiriyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. İkisinin de birbirlerine duydukları sevgi ve korumayı hissedebiliyordum.

"Peki o psikopat ve kızı neden burada?" Lee aniden gözlerini Logan'a dikerek sordu. Belli ki onun hakkında pek bir şey düşünmüyordu.

Micha arkadaşını bize açıklamaktan korkuyormuş gibi içini çekti ama sonunda "Çünkü o adam paranoyak bir herif" dedi. Sarışın kız da sanki bu aralarında kabul edilmiş bir gerçekmiş gibi başını salladı.

"Madem bu kadar güçlüsünüz, neden kendinizi saklayamıyorsunuz?" Vail, arkadaşının kendisini tanımlamasından etkilenmemiş görünen Logan'ı görmezden gelerek sordu.

"Kim olduğum göz önüne alındığında, sahip olduğum veya kullandığım herhangi bir bağlantı kolayca izlenebilir. Seçeneklerim tükendi ama ondan ayrılmayacağım," dedi sert bir şekilde.

"Sana kendi başıma iyi olacağımı söylemiştim-" Riley söylemeye başladı ama Micha hemen sözünü kesti.

"Kapa çeneni, Mouse."

Vail'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve göz ucuyla bana bakarken sırtıttığını gördüm. Benim tavrımı bu kızla kıyasladığını biliyordum ama ondan biraz daha cana yakın olduğumu düşünmek isterdim.

Bunun üzerine Logan söze girerek, "Senin büyük suç çılgınlığın evde duvarlara bok boyamaktı. atalınla bile tek başına iyi olamazsın." Kız yine başını salladı.

Haldon pencereden mırıldandı ve ben gülmemek için iç yanağımı ısırdım.

"Bu ne sikim bir dildi böyle?" Logan koltuğunda dönerek Haldon'a baktı. "Cehennem kadar seksiydi!"

"Sence neden ilk randevumuzda beni hamile bırakmayı başardı?" Meredith gözlerini devirdi ama erkeğine sııttı.

Logan yavaşça etrafına bakındı, Meredith'in söylediklerine benzer bir şey düşünüyormuş gibi kızın karnına baktı ve sonunda konuştu ama sadece tek bir kelime söyledi: "Hayır."

Bu adam ağzını her açtığında Lee'nin başını arkaya , huzur bulmak için dua ediyormuş gibi tavana baktığını ve bir yandan da bu adamı yumruklamaktan kaçınıyormuş gibi parmaklarını ıtlattığını fark etmişim.

Bu sefer fark eden tek kişi ben değildim çünkü Riley ona doğru seslendi, "Merak etme, ben de aynı şekilde hissediyorum."

Vail, sandalyede bir araya toplanmış dört kişinin arasına baktı, her birini dikkatle analiz etti ve sonunda gözlerini psikopata dikti. "Radarın altında kalmak istiyorsan buraya uyum sağlamak için gerçekten daha fazla çaba göstermen gerekecek dostum."

Riley, Micha'nın kucağına düşmüş olan başının üzerine eğildi ve "Sana söylemişim!" diye bağırdı.

"Zaten bir minivan kullanıyorum! Benden daha ne istiyorsun?" Logan bu şekilde dışlandığı için kesinlikle şaşkına dönmüştü. Ama ben anladım.

Riley mi? Uyum sağlamakta sorun yaşamazdı. Tavırlarından, kendini taşıma şeklinden ve bir şeyler görmüş olmasından bunu anlayabilirdim. Kolayca uyum sağlardı. Micha oldukça akli başında birine benziyordu.

Bu yüzden hayatta kalmak için kesinlikle uyum sağlayacağını düşündüm, ama çoğunlukla *onu* güvende tutmak için. Bir de sarışın kız vardı ki onun için daha çok endişeleniyordum. O kadar güzeldi ki onun için endişeleniyordum. Vail'in Harley'de neler olup bittiği konusunda net olması gerekiyordu, eğer kendilerini beladan, Canavarlar'ın ve Yüzsüzler'in gözlerinden uzak tutacaklarsa. Ancak Logan... bu adam, korkunç dövmelelerine ve kendine olan güvenine rağmen, altın kaşıkla beslendiği ve hayatının tamamı olmasa da büyük bir kısmında lüks içinde yaşadığı belliydi. Yaşam tarzıyla çok rahattı. Bunu bırakıp hepimiz gibi aylak aylak dolaşmaya başlamanın zor olacağını söyleyebilirim. Bu adamın "uyum sağlamaya" çalıştığı düşüncesi karşısında gülümsememi gizlemeye çalıştım. Bunu ikinci gün deri çantam çalındıktan sonra öğrenmiştim. İçimden bir ses mücadele edeceğini söylüyordu, ki bu da saklanmaları gerekiyorsa işlerine yaramayacaktı.

Vail Lee'ye baktı ve başını salladı. Aralarında ciddi bir Jedi iletişimi geçtikten sonra Lee öne çıktı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Logan'ın diğerleriyle konuşmak için yaptığı çıkışı görmezden geldi. İçimden gelen gülme isteğiyle savaştım. Ashen Springs'ten gelen bu sarışın adam açıkça sinirlerini bozuyordu. "Güvenli ev olarak kullandığımız bodrum katı boş olmalı. En üst katta oturan ev sahibini arayıp teyit edeceğim, böylece yarın taşınabilirsiniz. İyi haber şu ki, sokağın aşağısında bir market var, oradan-"

"Bir bodrum süiti mi?" Logan sanki fazladan bir kafası çıkmış gibi Lee'ye inanamayarak baktı. "Bu da ne böyle?"

Riley, "Güzel çocuk..." diye mırıldanırken kızı gözlerini tavana kaldırmış, o anda Lee'yi anımsatan bir şekilde daha yüksek bir güce dua ediyor gibi görünüyordu.

"Bu şu anlama mı geliyor...?" Micha Vail'e bakar, gözlerinde umut belirgindir.

Vail başıyla onayladı. "Bu gece burada kalabilirsin. Siz ikiniz Shaw'un odasını alın. Matthew McConaughey ve sevgilisi de Lee'ninkini alabilir." Bunun üzerine Lee gerildi ve Logan'ın onun yatağında uyuyacağı düşüncesiyle göğsünün derinliklerinden gelen açık bir inilti duydum. Yine de ne o ne de Shaw nerede uyuyacaklarını sormadılar. Sadece emirlere itiraz etmeden uyuyorlardı.

"Sanırım," dedi Meredith cep telefonunu çıkarıp öfkeyle yazmaya devam ederek, "resmi olarak burada kalacağınıza göre, size yeni teçhizat almamız gerekiyor."

"Dişli-"

Logan, Lee'den suratına bir yumruk yemesine neden olabilecek başka bir şey söyleyemeden hemen araya girdim: "Giysiler. Caddenin aşağısında bir Goodwill var, bir şeyler alabilirsin."

Logan'ın yanındaki kız ayağa kalktı, alışveriş yapma ihtimalinden dolayı heyecanlı görünüyordu. "Ben giderim. Bacaklarımı biraz esnetmem lazım..." diye ekledi, küçük bir esneme hareketi yaptı ve yanındaki adam onun kışını biraz fazla açık bir şekilde izledi.

"Haldon ve ben de seninle geliyoruz." Meredith adamına başıyla onay verdi. "Mamie'yi arayıp Eli'nin bu gece Amelie'yi götürceğini haber vermelisin," diye ekledi ona telefonunun ekranını göstererek. Sanırım plan değişikliğinden söz ederken konuştuğu kişi oydu. Biz bu gece görevimizi yaparken Vail'in bu dördünü evinde yalnız bırakmasına imkân yoktu. Onu kızından ayırdığım için kendimi kötü hissediyordum ama en azından La Maison Rouge'un içinde olmayacaktı.

"Shelby Grace," dedi sarışın Meredith'e. Dışarı çıkıp dolaşmaya hevesli olduğu belliydi.

"Meredith Nadeau." Meredith ona gülümsedi, mavi gözleri Bayan Shelby Grace'in her şeyini içine çekiyordu, ona Harley'e döndüğüm ilk gün bana baktığı gibi bakıyordu.

"Ben de geliyorum." Logan ayağa kalktı, kız arkadaşının onsuz sokağa çıkması fikrinden hoşlanmadığı belliydi.

"Olmaz, böyle giyinmişken olmazsın." Meredith kaşlarını kaldırdı ve Logan'ı yavaşça aşağı yukarı süzdü ama onu süzmüyordu. Giysilerindeki pahalı etiketlere dikkat ediyordu ve şüphesiz ukalalığının başını belaya sokacağından da endişe ediyordu.

Logan'ın isteksizliğinin farkında olan Vail, "Midnight çok yetenekli, sana söz veriyorum," dedi.

"Gece yarısı mı?" Haldon siyah gözleriyle boş boş bakarken, o şaşkınlıkla Haldon'a bir aşağı bir yukarı baktı, açıkça ondan etkilenmişti. "Senin de kocaman bir penisin mi var? Bu yüzden mi huysuz görünüyorsun?" Riley koltuk değneklerinden biriyle uzandı ve Shelby yüzünü ellerinin arasına alıp ona uzun, derin bir öpücük kondurmadan önce sırtına sertçe vurdu. Biraz öksürüp arkamı döndüm, tam o sırada küçük ateş uzandı ve Lee'ye bakıp onu işaret etmeden önce arka cebinden cüzdanını çıkardı. Merdivenleri koşarak çıktım ve banyodaki lavabonun altından birkaç ağrı kesici aldım. Micha çok kötü görünüyordu ve Riley'nin daha fazla acı çektiğinden emindim.

"NE YAPTIN SEN?!" Logan aşağıdan bağırdı. "Onları takip edecekler, seni aptal!" Riley karşılık verdi.

"O bir Siyah karttı, küçük kardeşim." *Küçük mi? Hiç de akraba gibi görünmüyorlardı*, "O şöyle bir ev alabilirim..."

"demek istiyorsun," diye kıkırdadı Lee ben aşağı inerken. Sehpanın üzerinde birkaç parça kesilmiş plastik ve Lee'den kendisi için getirmesini istemiş olması gereken bir makas vardı.

"Bize yetecek kadar paramız var," dedi ona, az önce parasını ödeyebilecek bir şeyi kestiği için hiç de rahatsız görünmüyordu

birkaç yüz bin dolarlık için.

Shelby, Meredith ve Haldon dışarı çıkmak için paltolarını ve ayakkabılarını giyerken Logan ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu.

"Fazla uzun sürmesin," diye seslendi Vail . "Bir saat."

Haldon kızlara dışarı kadar eşlik ederken her zamanki gibi hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Akşam yemeği için Swiss Chalet sipariş edeceğim." Lee yemek masasında Vail'in yanına oturdu, o da oturmuş sabah bıraktığı dizüstü bilgisayarında hararetle çalışıyordu. Shaw hiç konuşmadan televizyonu açtı ve bilmediğim bir shooter oyunu kurdu ve elinde tuttuğu parçalanmış kredi kartı parçalarına hâlâ ağzı açık bakan Logan'a fazladan bir oyun kumandası uzattı. Ama Shaw'ın teklifini kabul etti ve ikisi de sessizce oturup, yerdeki kanepeye sırtlarını yaslayarak tek kelime etmeden birbirleriyle oynamaya başladılar. Birlikte olmaları garipti ama bunu sorgulamadım. Shaw'un başka biriyle bu kadar iyi anlaştığını görmek güzeldi, bu adam belalı dövmeleleriyle yürüyen bir çelişki olsa da plastiğini kaybetmenin yasını tutuyordu.

Riley'ye doğru yürüdüm. Ağrı kesici şişesini ona doğru sallayarak, "Buna ihtiyacınız olabileceğini düşündüm," dedim.

"Teşekkürler." Biraz yumuşadı ve ben onlara su getirirken şişeyi aldı. Bu geceyi düşünerek dikkatimi dağıttığım için mutluydum. Okul beni kesmiyordu. Dışarı çıktığımda Riley, Micha'ya gömleğini çıkarttırmıştı ve pantolonu kalçalarını çıkaracak ve yaralarının boyutunu gösterecek kadar aşağı çekilmişti. Beş kurşun yarası vardı; ikisi sağ tarafında, biri sol omzunda ve uyluğunun ortasında, biri de kalbini bir iki santimden fazla ıskalamış gibi görünüyordu. Her bir bölge

Dikişli, kızgın ve kırmızı, etrafı şiddetli mor ve sarı çürüklerle çevriliydi. Bunlar çok yeniydi. Bir haftadan az diyebilirim.

"Elimdeki su bardaklarına ve Riley'ye uzattığım ağrı kesici şişesine bakıp, "Daha fazla ihtiyacımız olacak," diye mırıldandım.

Üst kattaki geniş ilk yardım çantamızdan büyük bir karıştırma kabı su, sabun, el bezi, polysporin ve temiz bandajları bir araya getirdim ve Shaw'un diğer tarafında yere oturdum. Zamanımı Riley'nin Micha'yla ilgilenmesini izleyerek, ara sıra kıpırdanmayı kesmesi için içinden mırıldanarak ve dikkatimi televizyona vererek, ekranda neler olup bittiğini pek göremeyerek geçirdim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Riley göğsündeki iyileşmekte olan yarayı yıkarken "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim. Hafifçe yüzünü buruşturdu ama gözleri diğer ikisinin oynadığı oyuna kilitlenmiş bir şekilde buna katlandı.

"et," dedi ve onu izlediğimi görmek için başını kaldırdı.

"Florida'da tam olarak ne oldu?" Bir an için herkes sessizleşti ve ben hemen ekledim, "Söyleyemiyorsanız ya da söylemek istemiyorsanız, söylemek zorunda değilsiniz. Üzgünüm..."

"Siz Kanadalılar gerçekten çok kibarsınız," dedi Logan ekranda bir tür kimya fabrikasına benzeyen bir şeyi havaya uçururken nefesinin altından. Shaw'ın adamının televizyonun kendi tarafında anında öldüğünü gördüm ve omuzları hafifçe gerildi, bu da hoşnutsuz olduğunun bir işaretiydi.

"Sorun yok," diye tısladı Micha sıkılmış dişlerinin arasından, Riley dikişlerin üzerine dikkatlice biraz polysporin sürdüğünde. "Size bir açıklama borçluyuz çocuklar." Yemek odasında birbirleriyle fısıldaşan Lee ve Vail sessizleşerek onları dinlemeye başladı.

"Amcası Kayıp Ruhlar MC'nin başkanı ve Miami'deki Azraillerle aralarında bir savaş var, kardeşinin yönettiği, yeğenini ve kardeşinin karısını öldüren o pislik

Sana daha önce bahsetmiştim. Biz..." Riley'ye başıyla işaret etti. "Arabayla geçtiklerinde Kayıp Ruhlar kulüp binasının dışındaydık ve bunun nasıl sonuçlandığını görebilirsin." Riley kolundaki yarayı temizlemek için harekete geçtiğinde hafifçe irkildi.

"Bu salak kendini attı."

"Bunun kahramanca ve romantik bir şey olarak görülmesi gerekmez mi?" Lee, onun hayatını kurtaran adama isim takmasına kaşlarını kaldırarak sordu.

Buna karşılık olarak tek yaptığı kanepenin arkasından adama bakmak oldu, parmağını uyarırcasına kaldırdı ve "Benimle başlama" dedi.

"Buna değmez dostum," diye atıldı Logan. "Bırak gitsin."

Bunun üzerine biraz kıskandım ve o sırada gözlerim alçısına takıldı, üzerine çoktan karalanmış birkaç sanat eserine baktım. Daha iyi görebilmek için başımı biraz yana eğdim ve büyük bir bölümünü kaplayan mükemmel Minnie Mouse'tan etkilendim. Tepeye yakın bir yerde birkaç zambak ve yarım kalmış gibi görünen bir ağaç vardı. "Bunları sen mi yaptın?" diye sordum.

"Uçakta ve Ottawa'dan buraya gelmek için çok zamanım vardı" dedi.

"Buraya *uçakla* mı geldin?" Vail inanamayarak tersledi. "Yapacakları ilk şey seyahat kayıtlarını kontrol etmek olur!" Bir an için bu adamları buradan atmak üzere olduğunu düşündüm.

"Kendi havayolu şirketinize sahip olmanın faydaları var. Hudson Avionics'i hiç duydun mu?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe.

Logan omuz silkti, "Eğer bir yere uçman gerekirse bana haber ver."

"Bunu aklımda tutacağım..." Vail ekranına dönerek mırıldandı.

"Ben de resim yapmayı severim." Adamların ileri geri konuşmalarını duymazdan gelip yeniden Riley'ye odaklandım. Merdivenlerden çantamı aldım ve ona göstermek için defterimi çıkararak yanıma getirdim. Micha'ya yaptığı şeyi bırakıp defterime baktı ve Harley'deki ilk haftamda yaptığım ejderha çiziminde durakladı.

"Buna bayıldım," dedi mavi gözleriyle burnundan süzülen gözyaşını süzerken. Pulları işaret etti. "Gölgelendirme ve ışık kullanımı mükemmel... ve gözyaşındaki o ışıltı onu çok gerçekçi gösteriyor."

"Teşekkür ederim." İltifatı karşısında yanaklarımın biraz pembeleştiğini hissedebiliyordum. "Zambaklarına bayıldım. Çalışmak zorunda olduğun şey düşünüldüğünde etkileyici," dedim, alçısını işaret ederek.

"Daha sert yüzeyler üzerinde çalıştım. Tuğla duvarlar iyi bir doku oluşturmaz."

"Grafiti sanatçısı mısınız?" Kaşlarımı kaldırdım, Logan'ın daha önceki yorumunu bir araya getirerek gülümsedim.

"Evet, bir keresinde okulumuzda büyük bir kargaşaya neden olmuştu," diye ekledi Micha, konuşmamızı dinlerken.

"Naomi bunu hak etti, lanet olası sürtük!" Riley onu savunmak için tersledi.

"Her bir "Naomi" varmış gibi geliyor. Celeste Wood sadece benimki. Yemin ederim, hangi ülkeden olursanız olun, okulda gösteriyi yöneten bir kaltak olacak ve herkes ona izin verecek."

"Belki de öyledir." Riley yüzünü buruşturdu. "Ama Celeste amcanla yattı mı?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Amcan, Kayıp Ruhlar MC Prez?"

"İşte bu!" Ses tonu şakacı olsa da çok kızgın olduğunu biliyordum.

"Senin ne? Micha da ben de onu becerdik!" Logan söyledi.

Bu bilgi karşısında ağızım açık kaldı, her iki erkeğin de şu anki kız arkadaşlarıyla burada olduğunu ve Logan'ın bu bilgiyi yeni tanıştığı bir grup yabancıya açıklama ihtiyacı hissettiğini düşününce? Bu adamın gerçekten bir vidası gevşemişti. Lee yemek masasından sandalyesini sıyırdı ve sanki bu adamın etrafında bir saniye daha durmaya tahammülü yokmuş gibi tepinerek mutfağa gitti.

"Bu çiçeklere bayılıyorum," dedi Riley çocukları görmezden gelerek ve ejderhanın etrafına çizdiğim karaca çiçeği işaret .

"Teşekkürler," yanağımın içini ısırdım, göğsümün yavaşça sıkıştığını hissediyordum, "Annemin en sevdikleriydi."

Riley'nin bakışları keskin bir şekilde bana kaydı ve istemsiz değişimi görebildiğini biliyordum. "Annen nerede?" diye sordu, belli ki onunla birlikte yaşamadığımı anlamıştı.

Boğazımı temizledim, sesim bir an için kesildi. "O... öldü. Sarhoş sürücü..." Uzaklara baktım, lacivert uzun kolumdaki gevşek bir iplikle oynuyordum; rahatsızlığım arttıkça kıpırdanmalarım da artıyordu. Shaw Logan'ın adamını öldürmesine izin verdi, böylece uzanıp elini bileğime dolayabildi, başparmağı oradaki çıplak teni okşadı. Tırnaklarımı kapüşonunun arkasında gezdirdim. Kollarımı ona dolamak ve başımı omzuna yaslamak istiyordum ama burada değil. Logan'ın görüldüğü kadar PDA'ya düşkün değildim.

Riley yumuşak bir sesle, "Benim annem de sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü," dedi.

Ona doğru baktığımda yüzünde acı dolu bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. "Adamı yakaladılar mı?"

Elini cebine attı ve küçük, yuvarlak, altın ve mavi bir disk çıkardı. Yüzeyinde, ortasında 1 Ay yazan altın bir üçgen vardı. Daha iyi görebilmem için elini kaldırdı ve "Bu onundu ama düşündükçe ayıklığından şüphe ediyorum" dedi. Dudakları gerildi ve çenesi sıkılarak şunları söyledi

sözler. "Bazen en iyi yalanlar kendimize söylediklerimizdir."
Lanet olsun... Ne diyeceğimi bilemedim.

Hepimiz bir dakika boyunca sessizce oturduk ve o sırada Riley'yi izledim. Öfkesi su yüzüne çıkıyordu ve birinin ihmali yüzünden annemle babamın ölmesine kızmış olsam da eğer fail annem olsaydı çok öfkeleneneceğimi ve hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum. "Hayatta insanlar hem iyi hem de kötü verirler. İyi insanlar bile hata yapabilir."

"Bazen hiç de iyi insanlar değiller," diye Micha, kendi hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Riley ona anlam veremediğim bir bakış attı ama aralarında kısa bir süre bir şey geçti. Bu ifadede görüldüğünden daha fazlası vardı.

Logan gözlerini ekrandan ayırmadan elini kaldırdı ve "Annem harikadır" dedi.

Micha ona, "Ama senin baban bir pislikti," diye karşılık verir.

Logan bir iki saniye sessiz kaldıktan sonra başını salladı ve "Tuş!" dedi.

Shaw mırıldandı, kelimeleri o kadar sessizdi ki, "Benim babam da boktan biriydi," dediğini neredeyse duymuyordum. Her nasılsa Logan duymuştu ve yeşil gözleri hemen Shaw'a baktı, yüzündeki tüm mizah kaybolmuştu ve sadece hafifçe başını salladı. Shaw'un omuzlarında parmaklarımın altında hissettiğim gerginlik bu küçük onaylamayla biraz gevşedi ve oyunlarına geri döndüler.

Swiss Chalet'den siparişimiz geldiğinde Haldon, her biri Goodwill'den alışveriş poşetleriyle dolu kızlarla birlikte dönmüştü. Görünüşe göre Meredith yeni bir

Shelby'deki en iyi arkadaşımla sohbet ederken... şey, ben bile bilmiyordum, o kadar hızlı konuşuyorlardı ki.

"Vay anasını, çok güzel kokuyor." Logan, Lee'nin mutfğa sokmaya çalıştığı yiyecek dolu kâğıt torbaların içine bakmaya çalışıyordu.

"*Sakıncası var mı?*" Lee ona dudak büktü, onu uzaklaştırmak için yüzüne dirsek atacakmış gibi görünüyordu. "Yolumdan çekil de gerçekten yemek yiyebilelim!"

"Bugün tek yediğim boktan bir kahve ve Tim adında bir adamın dükkanından aldığım bir çörekti. Açlıktan ölüyorum!" Çantalardan birini Lee'nin kollarından kaptı ve önünden koşarak süreci hızlandırmak için hepsini doğrudan yemek masasının üzerine yerleştirdi. Lee nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak mutfğa gitti ve ben birkaç tabak ve bardak çıkarırken çantaları yere bıraktı. Bu tür yiyeceklere nadiren para harcardık ama bu tek seferlik bir şeydi ve daha sonra tükenmeden önce herkesi doyurmanın en hızlı yoluydu.

Hepimiz Riley ve Micha birlikte kanepeye uzanmış, sessizce konuşuyorlardı, geri kalanımız ise küçük yuvarlak yemek masasında yemek yiyordu. Çok az oturma seçeneği olduğu için Meredith Haldon'un kucağına oturdu. Ben Lee'ninkine tünemiştım, yemek yerken dengemi korumama yardımcı olması için bir kolumu göğsümün altına sarmıştım. Ara sıra onun göğsüne yaslanıp gözlerimi kapatıyor, anın tadını çıkarıyordum. Elbette bir grup yabancıyla oturuyorduk ama yine de onlarla garip bir yakınlık hissediyordum. Ailemle oturuyormuşum gibi hissettim. Bu... hoş.

Vail karşımızda oturuyordu, Logan ise Shelby'yi dizine oturtmuştu ama düşmemem için dikkatle çabalayan Lee'nin aksine Logan tabağının üzerine yarı eğilmiş, sanki günlerdir bir şey yememiş gibi tavuk ve patates kızartmalarını ağzına tikiştiriyordu. Shelby, ona

kredi, aynı açlıkla karşılaştı ve fark etmemiş gibi görünüyordu, ama kendini erkeğinden daha ağırbaşlı tuttu.

Yanımda, Haldon Meredith'e bir  atal dolusu piliç çevirme uzattı ve kulağına mırıldandı, "Mange, mon chaton. Bu akşam seninle aşk yaşamaya niyetliyim."

Logan, gözleri Haldon'ı bariz bir hayranlıkla izlerken, " ok düzgün bir orospu çocuğusun," dedi.

"Sen de pürüzsüz olabilirsin." Shelby gözlerini devirdi. "Eğer başkaları yemeden önce tüm yemeği suratına tıkıştırmasaydın."

"Demek istediğim, erkeklerden hoşlanmıyorum ama o adamın kı ıma girmesine izin verirdim," dedi Logan bir lokma daha yutarken. Kanepeden, hem Riley'nin hem de Micha'nın masadayken inlediklerini duydum. Vail gözlerini yavaşça kaldırdı ve Logan'ın yüz hatlarına kazınmış, ifadesiz maskesi tamamen kaybolmuş, mutlak bir inanmazlık ifadesiyle ona baktı.

"Deli g tl  orospu çocuğu..." Lee mırıldandı, Logan'a sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakıyordu.

Haldon ise kara gözlerinde aynı boş ifadeyle karşısındaki sarışının ağzına yemek tıkıştırmasını izlerken düşünceleri tamamen okunamaz haldeydi. "Sessiz kalıp aptal yerine konmak, konuşup tüm şüpheleri ortadan kaldırmaktan iyidir," dedi sonunda, aksanı her kelimesinde hâlâ belirgindi.

"Katılıyorum," diye başını salladı Logan ve bir an durup Pepsi i ti.

"Neden hâlâ konuşuyorsun?" Lee ona sordu. "Peki, sen neden konuşmuyorsun?"

Lee koltuğunda hafifçe döndü, beni de kendisiyle birlikte döndürerek Logan'a dik dik baktı, yüzü allak bullak olmuştu, her düşüncesi yüz ifadesinden okunuyordu ve "*Aptal mısın lan sen?*" diye bağırıyordu.

Riley koltuktan, "Evet, ben de ona öyle bakıyorum," diye mırıldandı.

Shelby onun kucağında iki büküm oldu. "Hey, bebeğim, bu sosu dene. İnanılmaz bir şey." Bir patates kızartması aldı ve dağ evi sosuna batırdıktan sonra Logan'ın ağzına doğru uzattı. Gözleri onunkilere kilitlendi, dilini parmaklarının üzerinde gezdirerek aldı ve ben çalıştım. Bu adam biraz . Komikti ama her gün onun etrafında takılıp kalamazdım. Shelby'ye şapka çıkarıyorum.

"Yani." Vail bir saniye daha Logan'ı izledi, sanki onu anlamaya çalışıyordu ama buna değmeyeceğine karar verdi ve sonra konuşarak kanepeye doğru seslendi. "Bizi nasıl buldunuz?"

Micha bir saat öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Artık yüzünde biraz renk vardı ve daha az huysuz görünüyordu... huysuz mu? Onu tanımlamak için kullanabileceğim en iyi kelime buydu. Huysuz ve gergin. Ama şimdi Riley'yle kanepeye kıvrılıp yemek yedikleri ve kendilerine ait bir alanları olduğu için daha iyi bir ruh halinde görünüyordu. "Kayıp Ruh Motorcularından biri olan Beast bize Ashland'dan eski bir Spade ya da Black Spade'in Florida'da ortaya çıktığını ve Riley'nin amcasından yardım istediğini söyledi. Beast, Ashland'da yoğun bir MC varlığı olduğu için buraya gelip saklanmanın daha güvenli , çünkü aklı başında hiçbir MC'nin kendi bölgelerine gelmeyeceğini söyledi." Biraz kıpırdandı ve tekrar rahatlarak hafifçe yüzünü buruşturdu. "Buraya vardığımızda, ceketinin arkasında Spade yazan bir motorcuyu görene kadar etrafta dolaştık ve bize senden ve Vendetta'dan bahsetti."

Lee'nin altımda gerildiğini hissettim ve dizini ovarak ona güven verdim. Tek müttefikimizin bizi bir grup yabancıya teslim edeceği düşüncesi kesinlikle endişe vericiydi.

"Rastgele bir motorcu neden yardım etsin ki?" Vail sakın bir şekilde konuştu, tavrı her zamanki gibi sakindi ama maske tekrar yerine oturmuştu ve ben

soğukkanlılığını korumak için mücadele ettiği anlaşılıyordu.

"Çok garipti," dedi Logan. "Sanki bir şekilde sihirli kelimeyi söylemişiz ve kapılar bizim için gibi hissediyorum. Şansımız yaver gitti."

"Ne dedin sen?" Vail tabağından başını kaldırmadan yavaşça patates kızartmasını çiğneyerek sordu.

"Sadece Chase Mathers ile arkadaş olduğumuzu ve yardıma ihtiyacımız olduğunu söyledik..." Micha omuz silkti. "Bize gelen Spade yüzünden onu tanıyor olabileceklerini umuyordum."

"Mathers?" Vail çiğnemeyi bıraktı ve Lee, Shaw, Haldon, Meredith ve ben, hepimiz birbirimize baktık. *Maverick!*

"Öyle mi?" Diğerleri aramızdaki konuşmayı fark etmişti ve Micha ilgiyle Vail'i izliyordu. "Neden?"

Ama o cevap olarak başını salladı. "*Matthews* dediğini sanıyordum, benim hatam."

Micha'nın hakkını yemeyelim, Vail'in yalan söylediğini bildiğinden emin olmama rağmen bize baskı yapmadı.

"Ne yaparsan yap, arkasında mavi bir ejderha olan bir ceket giyen bir motorcuya yaklaşma," dedi Lee, sodamı uzanmama gerek kalmayacak şekilde bana yaklaştırdı ve başımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Sadece bir Spade'e güven. Eğer onlardan biri soru sorarsa, Vendetta' misafirlerisiniz, anlaşıldı mı?"

"Crystal," dedi Logan bir lokma patates kızartması yerken.

Chapter seventeen

Casey

"UNUTMA, CHICKADEE," dedi Meredith elmacık kemiklerimin çukurlarına bir kat daha pudra sürerken, "itaatkâr. Gözler aşağıda. İtaatkâr. Onun hizmetçisi gibi davranmalısın, içkisini tutmalı, susadığında hazır etmeli, oturduğunda yanında diz çökmelisin-"

"Affedersiniz, ne dediniz?" Riley sözünü kesti, kafasını kaldırıp Karalamakta olduğu sayfayı, kalemi yana kayarak kapattı. "Erkeklerin bizi ayaklarının dibinde diz çöktürmelerinin nesi var?" diye mırıldandı acı acı. Shelby ve Meredith makyaj fırçaları, göz farları ve saç spreyleriyle bana saldırırken o Vails'in yatağının başına tünemiş, ben de ucuna oturmuştum.

Görevimizle ilgili olarak bu gece ne yapacağımızı pek açıklamamış olsak da Shelby, Meredith'in beni süslemeyi planladığını duyunca hevesle yardım etmeye gönüllü oldu. Logan, Riley'i bizimle takılabilmesi için yukarı taşıdı; Riley, etrafta duran ve ona verdiğim fazladan çizim defterlerinden birini ve birkaç kalemi tutarken, alt kattaki testosterondan bir mola vermesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Beni bu gece için hazırlarken, Meredith uyum sağlamam için ne yapmam gerektiği konusunda bana koçluk yaptı. Lee benim "ustam" olarak orada olacaktı ve bu kelimeden ürkmeme rağmen ona dolaylı olarak güveniyordum. Vail, bu gece resmen tanışacağım Maverick ve başımız belaya girerse diye hazır bekleyen birkaç Black Spades'le birlikte dışarıda bekliyor olacaktı. Lee ve ben salondakilerin dikkatini çekecektik, böylece Shaw bodruma girebilecek ve kayıp kızların gerçekten orada tutulup tutulmadığını görebilecekti.

Meredith dudaklarıma soluk bir pembe sürmeyi bitirdikten sonra "Keşke biraz daha sürtük bir şey bulabilseydik," dedi ve Goodwill'den döndükleri çantalardan birine doğru ilerledi. İçine baktı, dudağını tiksintiyle büktü ve "Ya da biraz daha güzel bir şey almak için biraz daha para" dedi.

Shelby etrafımda dönüp saçlarımı ütüyle kıvrırken, "Büyük olasılıkla düşük ışık olacak," diye hatırlattım ona. "Yani etiketleri fark etmeyeceklerdir ve onlar erkek... modadan ne anlarlar ki... sizin çocuklar hariç tabii ki," diye ekledim Micha ve Logan'ın geldiği kıyafetleri düşünerek. Sadece kot pantolonlarının birkaç yüz dolar değerinde olduğu kesindi.

"Yine de evdeki iki elbise mükemmel olurdu, ama şimdi oraya geri dönemem. Artı..." Bana baktı ve sırtıttı, "Sen biraz ."

"Buna ierliyorum." Shelby buklelerini biraz gevşetmek için tırnaklarını dikkatlice geçirirken gözlerini ona yuvarladım. "Ben karides değilim. Ben narin, küçük bir kelebeğim."

"Umarım o kulüpteki adamlar buna inanır, çünkü bu odadaki hiç kimse bu saçmalığa inanmaz. Celeste'in dikişlerine ne yaptığını gördüm..." Sırıttı.

"Ne yaptın sen?" Riley kafasını tekrar çiziminden kaldırarak sordu.

"şey, birkaç gün önce küpelerini sökmüştüm, kaltak yüzüme bir atal sokacaktı, ben de dikişleri söktüm."

Shelby saçımı kıvırmayı bitirdi ve geri çekildi, tokaları almak için ütüyü bıraktı, ama ellerinden birinin kendi kulağına dokunduğunu fark ettim, sanki Celeste'in yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordu ve ürperdim.

"İnan bana, bunu hak etti," dedim döndüğünde, saçlarımın bir kısmını geriye doğru çekerek.

"Suratına bir atal mı?" diye mırıldandı, Riley'ye nedense bir bakış attı. "Bence bu bir dikiş atmayı hak ediyor."

Meredith çantadan siyah ve gümüş görünümlü bir kokteyl elbisesi çıkarırken umursamaz bir tavırla, "Bugün senin deli erkek arkadaşının yumrukladığı kadın," diye ekledi.

"Bekle, ne?!" Riley başını tekrar kaldırdı, ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve Shelby'ye baktı. "Erkek arkadaşın gizli olmanın hangi kısmını anlamıyor?"

"Biliyorum, özür dilerim!" diye inledi. "İçeri girdiğimizde adamın biri kıımı elledi. Logan... biraz aşırı tepki vermiş olabilir."

"Bir kızı mı *yumrukladı*?"

"Dürüst olmak gerekirse, Celeste'in suratına bir yumruk yemeye ihtiyaı vardı," dedim Shelby saçımı bir kat yüzümden geriye doğru tutturulacak şekilde düzenlerken, leylak rengi bukleler gevşeyip sırtımdan aşağı dökölüyordu. "Her şey hazır. Ne tür bir gizli göreve çıkmak üzere olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok.

ama her halükarda Casey bunu yaparken çok seksi görünecek."

"Hadi, sen!" Meredith giysileri bana uzatırken başıyla onayladı. "Üstünü değiştir. Diğerleri birazdan gelir."

Shelby ve Mer birbirlerini iyi iş için tebrik ederken aceleyle banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra nihayet bana ne yaptıklarını görebildim... ve ağzım açık kaldı. Gerçekten tepeden bakıyordum. Gözlerim ekstra dumanlıydı, Dış köşelere eklenen uzun, kıvrık kirpikler onları daha da öne çıkardı. Meredith'in yanaklarıma sürdüğü bronzlaştırıcı beni bir şekilde daha yaşlı gösterdi ve seçtiği pembe, ilk seçimdeki gibi saçlarımla çatışmadı. O günkü kıyafetlerimi hızla değiştirdim ve siyah elbisemi giydim. Spagetti askılıydı ve göğüslerimin üzerindeki üçgen kuplar o kadar dardı ki, göğüslerimi şişirerek geniş bir göğüs dekoltesi yaratıyordu. Elbisenin kumaşı kıkımın etrafından dizlerimin birkaç santim yukarısına kadar uzanıyordu ve gümüş şeritleri siyah, tüllü kumaşın üzerinde aşağı yukarı uzanıyordu. Ayrıca bana bir çift siyah topuklu ayakkabı ve düşündüğümde daha rahatsız olan file çoraplar vermişti. Ayak parmaklarımı sıkıyorlardı ve gecenin sonunda bacaklarımın her yerinde elmas şeklinde izler olmasından korkuyordum. Saçlarımı sırtımdan aşağı sallayarak dışarı çıktığımda Vail'in yatak odasını boş buldum.

İstediğim son şey oraya tek yürümekti. The Hill'deki hayata uyum sağladıktan sonra bile hiç bu kadar kız gibi giyinmemiştim. Erkeklerin beni bu şekilde göreceği düşüncesi midemi hoplatıp zıplatıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. La Maison Rouge'a girip bir fahişe gibi davranmaktansa, herkesin beni bu şekilde görme ihtimalinden daha gergin hissetmeye başlamıştım.

"Casey! O tatlı kıçını buraya getir!" Meredith merdivenlerden yukarı bağırdı.

Derin bir nefes aldım ve bileğimi kırmamak için topuklu ayakkabılarımla basamakları dikkatlice inerek aşağı yöneldim. Yürürken gözlerimi yere indirdim, kimse fark etmeden geçip gidebileceğimi umuyordum, ancak dışarı çıktığım anda kanepenin yanındaki şezlongdan küçük bir nefes sesi duydum. Shaw'un siyah kapüşonunun altından bana baktığını görmek için başımı kaldırdım, ağzı hafifçe açıktı, mavi gözleri beni içine çekiyordu. Yavaşça Lee'ye baktım, şık görünümlü gri bir takım elbise giymişti ve altında beyaz düğmeli bir gömlek vardı. Beni yavaşça aşağı yukarı süzerken gözleri için için yanıyordu ve bakışlarıyla beni soyuyormuş gibi hissettiriyordu. Sonra benden etkilenmemiş gibi görünen Vail'e baktım. Bana doğru bakmadan önce telefonunu kontrol ediyor, biriyle mesajlaşıyordu.

Ela gözleri, uygun görüldüğümde emin olmak istercesine üzerimde gezindi ve arkasını dönerken sadece başını salladı. "Güzel. Hadi gel. Bekliyorlar." Bana gri bir suni kürk attı ve kalın, siyah bir polar kazak giydi, saçlarını siyah bir takkeyle dikkatlice örttü. Shaw da benzer şekilde koyu renk giysiler giymiş, kapüşonunu başına kadar çekmişti. Her şeyden çok soygunculara benziyorlar.

İşten çıkarılmasından dolayı biraz incindiğimi itiraf etmeliyim. Acıdı. Ama Vail "iş ", Shaw ise beni izlerken çok gergin görünüyordu, sanki beni omzunun üzerinden atıp yatak odasına kilitlemek için can atıyordu. Eğer bu gece yakalanırsak, geçen seferki gibi yine tehlikeli bir duruma düşebilirdik. Bryce'ı testereyle öldüren motorcuyu düşündüğümde istemsizce ürperdim. Onu tarif ediş şekilleri... kulağa bir deli gibi geliyordu.

"İyi şanslar diyelim mi?" Logan kanepede oturduğu yerden sordu, Shelby kucağındaydı. Diğer tarafta Micha ve Riley bir battaniyenin altında birbirlerine sokulmuşlardı. Gülmemeye çalışırken gülümsememi gizledim ama güneş batıp hava sıcaklığı düştüğü anda Florida'daki misafirlerimizin hepsi titremeye başladı. Kızların kendisi için Goodwill'den aldıkları eşofman ve önce dudak büken Logan bile ısınmak için daha rahat, daha kalın giysiler giydi.

"Bunun *uygun* olacağını söyleyebilirim." Lee ona gülümsedi ve ben sadece onun

Logan'ın ikinci el giysiler giymek zorunda kaldığı için nasıl sızlandığının tadını çıkarıyordu.

Micha yattığı yerden, "İyi şanslar çocuklar," dedi.

"İşler sarpa sararsa Shaw'ın oyun sistemi bende kalacak," diye ekledi Logan ve Shelby'den kafasının arkasına bir şaplak yedi.

"Aldırma ona," dedi ve daha fazla bir şey söylemesini engellemek için eliyle ağzını kapattı.

Meredith, Haldon'la birlikte oturdukları ve ev ödevleri üzerinde çalıştıkları yemek masasından, "Burada bir şeyler var patron," diye seslendi.

Vail cevap vermedi, ama Haldon'a hafifçe başını salladığını gördüm, da karşılık verdi, hareket kadar küçüktü ki neredeyse kaçırıyordum. O ve Meredith'in bu dördünü izlerken başlarında çok iş vardı. Muhtemelen biz yokken desteğe ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı bir grup Vendetta üyesi yakınlarda takılıyordu. Başını üçümüze doğru eğdi ve aşağıya yöneldi. Lee'ye yakın durdum, bu geceyle ilgili daha önceki endişelerim ve sınırlarım tekrar geldi. Lee tedirginliğimi hissederek kolunu bana doladı. En azından yanımda olacağı için çok mutluydum.

"Geldiler. Gidelim," dedi Vail, telefonunu kontrol ederken. Dışarı çıkmadan önce gözetleme deliğinden baktı ve etrafına bakındı

Sanki izlendiğimizden endişeleniyormuş gibi karanlık otoparka doğru ilerledik. Ama bir dakika sonra bize izin verdi ve biz de onu takip ettik. Otoparkta bekleyen iki kömür grisi SUV vardı ve arka kapılardan biri açıldı. Önce Vail bindi, Lee de onu takip etmeden önce benim hemen arkasında olduğumdan emin oldu. Shaw ise ön yolcu koltuğuna oturdu ve yola koyulduk.

Kendimi Lee ve Vailin arasında sıkışmış buldum, Vail uzanıp beni küçük bir çocukmuşum gibi bağladı ama karşı koymadım. Vail'in güvenliğim için her türlü endişeyi göstermesi güven vericiydi, özellikle de bu gece yapacaklarım düşünüldüğünde. Hareket etmeye başladığımızda nihayet araçtaki diğer adamlara bakabildim.

Cipin içi, arka koltukların iki sırası birbirine bakacak şekilde değiştirilmişti ve karşımızda oturan iki adamı gördüğümde, bunların Black Spades'in üyeleri olduğunu hemen anladım. Adamlardan biri iri yarı ve etine dolgundu, açık kahverengi saçları sırtından aşağı sarkıyordu ve uzun sakalları da ona uyuyordu. Onunla ilgili en havalı şey muhtemelen parmaklarının arkasında bir ayı gibi dövme pençeleriydi. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı ve korkunç bir motorcu gibi görünmesine rağmen kibarca gülümsedi ve çocuklar onu yumruk tokuşturarak selamladı. Ama solundaki adam tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

O kadar iri yarı ya da kaslı değildi ama onda dikkat çeken ve hemen saygı duyulmasını gerektiren bir şeyler vardı. Kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğunu tahmin ettiğim altın sarısı saçlarına kır düşmüştü. Çenesindeki bıyık bile grilerle doluydu. Ama alnında, gözünün sol tarafından aşağıya doğru inen kocaman pembe bir yara izi olmasına rağmen yakışıklı bir yüzü vardı. Bu yeni bir iziydi, muhtemelen son birkaç hafta içinde oluşmuştu.

"Casey, bu Maverick Mathers, Black Spades MC'nin Başkanı. Maverick, Casey Cooper'la tanış," dedi Lee bizi tanıştırırken.

"Casey." Maverick bana başıyla selam verdi, sesi Shaw'ınki kadar çakıllı ama çok daha derindi. "Memnun oldum tatlım. Burada bize yardım ettiğin için minnettarız." Gözleri yüzümde gezinerek yüz hatlarımı inceledi ve kaşları hafifçe birbirine yaklaştı. "Cooper mı demiştiniz?" diye onayladı Vail, o da sadece başını salladı.

"Bu sefer bizimle geldiğiniz için teşekkürler," dedi Vail koltuğuna yaslanarak. Arada bir camdan dışarı bakıyor ya da arkamıza bakarak peşimizde olabilecek bir far kümesi arıyordu, ancak şehrin Batı Yakası'nın kenarına doğru güneye giden bir arka girdiğimizde yol karanlık ve boştu.

"Sizi oraya göndermekten nefret ediyorum," dedi Maverick, bu düşünceye öfkeyle bakarak. "Kendimizi riske atan biz olmalıydık... ama Elias'ın adamları yüzlerimizi biliyor. O gece rıhtımda Canavarların olduğunu fark etmemiştim. Mahvolduk," dedi acı bir şekilde, dizinin üzerinde duran yumruğunu sertçe sıkarak.

"Neyse ki bizden kimse zarar , çünkü yanlarında bulunan ve Canavar kesiği takmayan rastgele bir motorcu Elias'ın adamlarından birini öldürdü..." Shaw ön koltuktan mırıldandı.

"Kendisinden biri...?"

"Bir Çakal," diye açıkladı Vail, "."

Maverick ona sertçe baktı, gözleri kısılmıştı. "Motorcu kesik giymiyor muydu?"

"O... bir tişörtün üzerinde bir yelek vardı... ama görebildiğim kadarıyla amblem yoktu. Sadece bir rockçı."

"Göçebe mi yazıyordu?"

"Ona o kadar yaklaştığımı söyleyemem," diye tersledi Vail. "Çılgılık atan bir liseli çocuğu kesmekle meşgulken değil..."

Shaw ön koltuktan, "Bryce, Hunter'la birlikte Çakallara Yüzsüzlere yalakalık yaptırırken neye bulaştığını biliyordu," diye seslendi.

"Onlarla aynı safta yer almak genç öleceğın anlamına gelir. Kendilerini beğenmişler..."

"Bryce'ın başına gelenleri hak ettiğini sanmıyorum," dedi Lee, sesi biraz hasta gibiydi. "Elias'ın kendi adamlarının ona sırt çevireceğini beklediğinden şüpheliyim."

"O motor Elias'ın değil," dedi Maverick, koltuğuna geri otururken derin bir iç çekerek, fazlasıyla sıkıntılı görünüyordu. Aslında bu beni endişelendiriyordu. Herkesi bu kadar tedirgin eden bu adam kimdi? "O kiralık bir göçebe. Adı Jeremy."

"Nereden biliyorsun?" Vail ona sordu. "Peki Jeremy kim?"

"Biliyorum çünkü sadece Jeremy elinde elektrikli testereyle silahlı çatışmaya girip gördüğü ilk kişiye saldıracak kadar deli olabilir. Çocuğun kendisiyle aynı tarafta olması ve tepkilerden hiç endişe etmeden onu kesmesi, üstelik eylemin kendisi... İşte bu bana cevabımı veriyor." Ellerini yüzünde gezdirdi ve bitkin düşmüş gibi gözlerini ovuşturdu. "Buraya gelmeyeceğini umuyordum ama şehirde olduğuna dair fısıltılar duydum. Bu ilk resmi görüş."

"*Kim* o?" Vail sordu, maskesi hafifçe kayıyordu. Yapabilirdim gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordu. Jeremy'nin yaptığı şey, bir Çakal'a bile olsa, berbattı.

"Dediğim gibi, o kiralık bir motorcu ve çok yüksek ücretler karşılığında iş alıyor, bu yüzden ona para verebilecek ve hatta bunu *isteyecek* olanlar sadece üst düzey mafya patronları ya da suç örgütleri. Bu yüzden Elias onu buraya getiriyor. Jeremy..." Maverick alt dudağını çiğnerken bir an için düşüncelere daldı. "Jeremy ortaya çıktı. Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor. olduğu, akrabalığı, hatta bile. Her şey MC'ler arasındaki bir konuşmayla başladı, insanlar ülkeyi baştan başa dolaşan bir Göçebe Motorcu hakkında bir şeyler duydular,

Sosyopat, psikopat ya da başka bir şey olduğuna dair söylentiler var. Aradaki farkı hatırlayamıyorum."

"Onunla hiç tanıştın mı?" Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek sordum.

Maverick başını sallar. "Onunla tanışmadım, hayır. Ama son aylarda kendimi aniden Başkan Yardımcısı yerine Başkan olarak bulmamın nedeni o," diye tükürdü, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Oh, kahretsin, ürperdim ve Lee'nin kolları beni sardığında kendimi daha güvende hissederek Lee'nin yanına yaslandım.

"Her neyse, bu kadar yeter. Bu gece kulüpte başka bir gece, yani Canavarlar yok. Muhbirim bu gece kilise olduğunu söyledi."

"Kilise mi?" Kaşlarım çatıldı ve yarı güldüm.

"Biz buna kulüp toplantıları diyoruz, tatlım." MC hayatı hakkındaki cehaletimi sevimli bulmuş gibi bana gülümsedi.

"Peki neden buna sadece bir toplantı demiyoruz?" Yüzümü buruşturarak sordum

Yukarı.

Diğerleri bana güldü, sanki söylediklerim büyük bir şeymiş gibi Şaka ya da öyle bir şey. Ama cevap verme zahmetine girmeden yollarına devam ettiler. "Lee, Vail'in Meredith'e bunu yaptığını yeterince gördün." Maverick ona, Lee'nin yakasına takacağı parlak, oval, oniks bir rozet uzattı. "Parayla gösteriş yap." İri yarı adam Lee'ye bir tomar para uzattı, tomar dediysem... yüzlerce, yüzlerce dolar. Lee parayı küçük parçalara bölüp takım elbisesinin çeşitli ceplerine tıktırırken ağzım açık kaldı. "Kendine güven," diye ekledi Maverick, "Hiç bir bok alma. İri bir adam olduğun için şanslısın, böylece daha yaşlı biri gibi görünebilirsin ve büyük olasılıkla oradaki diğerleri seninle uğraşmaz. Ama *sen*, tatlım." Sonra bana baktı. "Meredith seni bilgilendirdi mi?"

Başımı salladım, ellerim kucağında dönerken uzun, boş bir yola saptık ve ağaçların bizi çevrelediği kenara çekildik. Çıplak dalları soğuk rüzgârda titreyerek tepemizden bakıyorlardı. Bu gece ay yoktu ve tek ışık, her iki cipin sürücüleri farlarını kapatırken gösterge panelinin parıltısından geliyordu.

"Korktuğunu görmelerine izin vermen sorun değil," dedi Maverick, gözleri ellerime ve tekrar yüzüme kayarak. "Bildikleri tek şey, Lee'nin seni isteğin dışında kaçırdığı ve içinde bulunduğun duruma onun tarafından zorlandığın. Uysal ol. Ürkek ol. Bu daha inandırıcı olacaktır."

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve nefesimi vermeden önce tuttum.

"İşimiz bittiyse ve gitmeniz için her şey tamamsa YEŞİL mesaj göndereceğiz. KIRMIZI, eğer oradan siktir olup gitmeniz gerekiyorsa. Bekliyor ve kameradan izliyor olacağız." Yaka iğnesine başıyla işaret etti. Shaw'a bakmak için koltuğunda döndü. "Hayvan seni korursa iyi olur mu?"

Shaw koltuğunda dönerek tam arkasında oturan iri yarı adama baktı. Shaw başını hafifçe sallamadan önce ikisi birkaç saniye göz göze geldi"İçeri girerken ensemde solumadığı sürece sorun yok. Dikkat çekiyor," dedi koltuğunda kamburlaşarak. Açıkçası, arkasını kollayan bir motorcu olduğunu bilmek daha iyi hissettirdi ve biraz rahat bir nefes aldım.

Maverick, "Vail ve ben ormanda gözcülük yapıp kamera görüntülerini izleyeceğiz," dedi ve önden giden cipi işaret etti. "Diğerleri de desteğe ihtiyacımız olursa diye beklemede olacaklar. Sorusu olan var mı?"

Lee ellerini birbirine vurarak, "Hadi yapalım şu işi," dedi.

Maverick yolcu kapısını açtı ve Hayvan denen iri adamla birlikte dışarı çıktı ve ilk SUV'a doğru yöneldiler. Shaw

Sonra dışarı çıktı, bana acılı bir ifade vermek için bir kez dönüp bakarken tek kelime etmedi. Ona dikkatli olmasını, lütfen güvende olmasını,... onu sevdiğimi söylemek üzereydim ki... ama benden önce kapıyı kapattı ve iki Maça'yı takip etti.

"Casey..."

Vail'le yüzleşmek için koltuğumda dönüyorum. Tereddüt etmek yerine yüzümü ellerinin arasına alıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beni açlıkla öpüyor, dili dişlerimin arasından geçip kendi dişlerimin üzerinde geziniyor ve başımın döndüğünü hissediyorum. tutunarak aynı derinlikte öpücüklerle karşılık verdim, o ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Durduğunda, sadece küçük bir parça geri çekildi, burunlarımızın uçları birbirine sürtündü. "Güvende olun. Her ikiniz de. Birbirinize yakın durun. Ailemin bu gece evde benimle olmasını istiyorum, anladınız mı?"

"Evet," diye nefes aldım.

"İyi olacağız kardeşim. Dikkatleri Shaw'dan uzak tutabildiğimiz sürece içeri girip şüphelerimizi doğrulayabilir, sonra da oradan siktir olup gidebilir ve umarım ikinci aşamaya geçebiliriz."

"Evet..." Vail biraz kaykıldı; yavaşça, isteksizce beni bırakırken sesi hafifçe gerildi. "Tamam. Hadi şu lanet işi bitirelim." Ela gözleri üzerimde gezindi ve bir an için bir şey söylemek ister gibi göründü ama bir anlık duraksamadan sonra başını salladı ve dışarı çıktı, Shaw'ın peşinden yürümeden önce kapıyı arkasından kapattı. Tepede minik kar taneleri düşmeye başlamış, uğursuz görünen yola daha uhrevi bir görünüm kazandırmıştı. Bulunduğumuz yer ve öğrenmeye çalıştığımız şey göz önüne alındığında, düşen güzel, kabarık pullar yersiz geliyordu.

"Tamam, hadi yapalım şu işi," dedi Lee ve SUV'u kullanan Spade vitesi boşa alıp farları tekrar yaktı ve uzaklaştı

kaldırımdan. Bu çılgın plandaki rollerine hazırlanmak için geride kalan diğerlerini geçtik.

"Ben hep burada olacağım," dedi motorcu, daha ıssız bir başka yola sapmadan önce yolda ilerlerken. "Grup sohbetine mesaj atarsan de mesajını alırım içeri dalıp sizi oradan çıkarırım." Lee'nin aldığı kimliğe benzeyen bir şeyi geri uzattı.

"Teşekkürler, Taz." Lee kimliği cebine koydu ve beni yanına çekerek başımı kalbinin üzerinde tuttu. Kalbinin göğsünde yüksek sesle attığını duyabiliyordum. Soğukkanlı dış görünüşüne rağmen Lee de en az benim kadar gergindi. Bulunduğum açıdan, dikiz aynasında şoförümüz Taz'ın yansımısını gördüm ve şaşkın bir nefesi tuttum. İki ya da üç yaş büyük olmasa da muhtemelen bizim yaşlarımızdaydı ve zavallı adamın yanaklarından kulaklarına doğru kalın, ağır yara izleri vardı, sanki biri çenesini açmaya zorlamadan önce yüzünü kabaca biraz kesmiş gibiydi. Koyu renk, omuz hizasındaki saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve neredeyse siyah olan gözleri yola odaklanmıştı. Bana Haldon'u hatırlattı ve aslında yerli değilse bile Metisli olması gerektiğini fark ettim.

Ama onun yaraları! Kim böyle bir şey yapar ki? Böylesine korkunç bir kaderi hak etmek için ne kadar acı çektiğini düşünmeye dayanamayarak hızla Taz'dan uzaklaştım.

"İki dakika," dedi ön koltuktan, nihayet özel bir yola girdiğimizde. Alanın etrafı yüksek bir tel örgüyle çevriliydi ve tepesinde de dikenli teller vardı. Güvenlik kameraları vardı ama adamlar onları zaten biliyordu. Kendime sürekli diğerlerinin ne yaptıklarını bildiklerini söylüyordum. Çit hattını nasıl geçeceklerini ve ormanı nasıl siper olarak kullanacaklarını biliyorlardı. Güvende olacaklardı. Ancak Lee ve ben, aslanın inine doğru yürüyorduk.

Taz bizi kavisli yoldan yukarı doğru sürdü, ağaclar tepemizde belirdi, gece gökyüzünü kesti, sonunda ileride bir mola vardı ve ağaç çizgisinden büyük, özenli Gürcü tarzı tuğla bir eve çıktık. İki katlıydı, ön tarafa bakan dört beyaz çerçeveli penceresi ve büyük, beyaz taş bir kemerin altında siyah bir kapısı vardı, tepesinde çirkin bir çirkin heykel vardı. Büyük gri bir çeşme, etrafını çevreleyen yolun ortasında boş duruyordu, ölü sarmaşıklar her şeyi kaplıyordu, ta ki özenle yapılmış taş işçiliğinin tepesine tünemiş olan melek heykeline kadar. Kırmızı ışıklandırmalar evin etrafını kaplıyor ve eve oldukça yasaklayıcı bir görünüm veriyordu. Ön tarafta duran siyah giysili iki adam neredeyse Hayvan kadar büyük görünüyordu ve hareketsiz durmalarına rağmen gözleri cipimizin yaklaşmasını izliyordu. Biz daha yanaşamadan biri öne çıktı ve bizi durdurmak için elini uzattı, Taz da ona uydu.

Lee camını indirdi, kimliğini ve iki yüz dolarlık banknotu çıkardı, güvenlik onu kontrol etmek için yanına geldiğinde onları havada tuttu.

"Bay Chopard," dedi güvenlik görevlisi, sahte kimliğin üzerindeki ismi yüksek sesle okuyarak, "Burada British Columbia'dan geldiğiniz yazıyor... İş için mi buradasınız?" Güvenlik görevlisi kimliğe baktı.

"*Babam* iş için şehirde. Ashland'ın neler sunabileceğini *keşfedeyim* dedim." Lee adama öyle bir gülümsedi ki, onu tanımasam tüylerim diken diken olurdu. Bu gülümseme, Lee'de olmadığını bildiğim bir küstahlık ve ukalalık . O her zaman tatlı ve kendinden emin biriydi. Ama şu anda bir rol oynadığını biliyordum, bu yüzden her şeyi bir kenara ittim.

"Peki bu?" Sonra adam beni süzdü, bakışları fileli bacaklarımın üzerinde ilgiyle geziniyordu.

"Evcil hayvanım." Lee elini kalçamdan yukarı kaydırды, tehlikeli bir şekilde merkezime yaklaştı, eli kısmen ceketimin kumaşının altında hareket ediyordu.

"Paylaşmak için mi?" Adam sordu ve Lee'nin eli bir an için sıkılaştı, sonra hızla kendini toparladı.

"O sadece benim için, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anladım." Kimliğini geri verdi, sonra siyah bir kalem çıkardı ve elini bana uzattı.

Ne lan? Bu kısımdan haberdar olmadığımı düşündüm.

O ne yapıyordu?

Lee bana sabırsızlanıyormuş gibi iç çekti ve bileğimi tutarak öne doğru itti, böylece adam elimin arkasına bir yıldız çizebildi, sonra geri çekildi, böylece ilerleyebildik.

"Sadece rol yapıyorum, tamam mı?" diye fısıldadı emniyet kemerlerimizi çözerken. "Biraz kaba olabilirim ama seni dünyadaki herkesten çok seviyorum ve sana asla zarar vermem bebeğim," diyerek çenemi parmaklarının arasına aldı ve dikkatimi ona vermemi sağladı. "Bana güveniyor musun?"

Lee'nin karanlık gözlerine baktım, "*Seni seviyorum*" sözlerini kafamın içinde tekrar tekrar duymaktan nefesim kesilmişti. Aynı güven duygusunun üzerime çöktüğünü hissettiğim için karşılık vermeye ama bunun yerine, "Kesinlikle seviyorum," diye nefes aldım.

"Güzel. Şimdi sana nasıl davranacağım için beni affet..." Beni bırakıp kapıyı açarak soğuk havaya adımını attığında yüzündeki sıkıntıyı . Bu çılgın, siyah topukların üzerinde biraz dengesiz bir şekilde onu takip ettim. Hâlâ kar yağıyordu ama taneler daha da büyümüştü ve ormanla birlikte arazideki ürkütücü durgunluk bana bir önsezi hissi veriyordu. Bu konuda doğru hissetmiyordum.

Ama ben çekincelerimi dile getiremeden Lee kolumdan tuttu ve beni o kasvetli siyah kapıya çıkan taş basamaklara doğru çekti. Basamaklarda biraz kaydım ama o sadece güvenlik görevlileriyle birlikte benim beceriksizliğime güldü ve bana homurdandı.

"Topla kendini!" diye tersledi. "Beni orada utandırma!"

"Evet efendim," dedim uysalca, başımı ona eğerek. Bundan nefret ediyordum. Nefret ediyordum ama sadece bir rol oynuyorduk, diye kendime hatırlattım. Bir güvenlik görevlisi onu içeri aldı ve ben de takip etmeye devam ettim. İçerideki giriş, Vail ile paylaştığım yatak odası büyüklüğündeydi. Duvarlar, süpürgelikler boyunca ve tavana birleştiği üst kısım boyunca karmaşık oymalar bulunan koyu renkli ahşap yapılmıştı. Pelüş, kırmızı minderli bir kanepa, siyah mermer vazolarda süslü eğrelti otları vardı ve koyu renkli ahşap döşeme tahtaları parlaktı, içeri girdiğimizde topuklarım onlara çarpıyordu. Etrafta daha fazla güvenlik vardı ve sadece Lee'nin kimliğine baktıktan sonra bizi içeri aldılar. Benimkini, adımı ya da herhangi bir şeyi sorma bile girmediler. Elimin arkasına çizilmiş yıldıza bakıp gözlerini kaçırdılar ve Lee'ye bahşiş olarak yüz dolarlık banknotlar uzatırken saygıyla başlarını salladılar.

"Bienvenu dans La Maison Rouge," dedi Biri, malikâneye açılan çift kapıya doğru başını sallayarak. Arkalarında müziğin bas duyuyordum ve Meredith bana mekânın düzeni hakkında bilgi vermiş olsa da oraya geri döndüğümde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Çift kapı açıldığında, açıklamaların beni içine girdiğimiz şeye asla hazırlayamayacağını gerçekten anladım.

Oda iki basamakla aşağıya iniyor, ön taraftaki gibi zengin, pelüş kırmızı döşemeli kanepa ve sandalyelerin bir oturma alanına açılıyordu. Odanın etrafında kızların baştan çıkarıcı bir şekilde dans ettiği mini sahneler vardı, bazıları direklerle dans ediyor, diğerleri ise onları sadece vücutlarını müzikle yavaşça çalıştırırken kendilerini tutmak için kullanıyorlardı, ya bitkin ya da cehenneme kadar uyuşturulmuş gibi görünüyorlardı.

Tepemde çalan şarkı The Kills'den tanıdığım bir şarkıydı, U.R.A. Fever... ve sahneyle birlikte verdiği his kanımı dondurdu.

Mekânın dört bir yanına dağılmış, çeşitli yaşlarda, toplamda belki on tane takım elbiseli adam vardı. Bazıları kristal bardaklardan içki içerken ya da puro tütürürken üzerlerinde dans eden kızlar vardı. Diğerleri başka erkeklerle konuşuyordu; kristal bir vazo içinde tek bir mum ışığıyla aydınlatılmış bir masanın üzerine eğildiklerinde başları birbirine yakındı. Daha yakından baktığımda masanın altında, ayakları diğer taraftan dışarı çıkmış kızlar gördüm ve anında midem bulandı.

Girişimiz diğerlerinin dikkatini çekti, ancak garsonlar bizi bir masaya yönlendirmek ve Lee'ye bir içki ikram etmek için öne doğru ilerlerken beni dikkatle görmezden geldiler. Lee zengin döşemeli sandalyelerden birine oturmuş, ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamıştı. Şu anda ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum; gri takım elbisesi, odanın kırmızı, mavi, pembe ve mor ışıkları güzel, kusursuz tenine yansıyor, onu aydınlatıyor ve keskin elmacık kemiklerinin altına gölgeler ekliyordu... Çok güzeldi.

Ama parmaklarını bana doğru şıklatıp, yüzü soğuk ve ifadesiz bir şekilde ayaklarının dibindeki zemini işaret ettiğinde bu an saniyeler içinde paramparça oldu.

Bu bir rol. Bu bir rol, diye tekrar tekrar söyledim kendime, onun yanında dizlerimin üzerine çökerken, ellerimi kalçalarımaya dayamış ve başımı eğmiştim. Lee büyük bir elini başımın yanına koydu ve yanağımı kalçasına bastırarak beni içeri yönlendirdi. Bu güç hamlesine rağmen güvende olduğumuza dair bana güvence verdiğini bilerek orada dinlendim.

Dansçıların sesi kesildi ve odanın arkasına yakın siyah bir kapıdan, parmaklıkları bir kafese benzeyen bir setin arkasından zar zor görülebilen beş kız daha çıktı. İçlerinden üçü bir güvenlik görevlisi tarafından destekleniyordu ve sersemlemiş ve şaşkın görünüyorlardı.

dans etmeleri için sahnelerden birine götürölüyorlardı. İşadamlarından bazıları bir ya da ikisini işaret ediyordu ve eğer kızlar akli başında olanlardansa, deri ganimet şortları, sütyen üstleri ve inanılmaz derecede yüksek fahişe topuklu ayakkabılarıyla yanlarına gidip onlar için dans ediyorlardı, bazıları sertleşmiş penislerine sürtünmek için kucaklarına girmişti.

Servis görevlisi Lee'ye geri döndü, içkisini parlak, siyah bir bardak altlığına yerleştirdi ve ona göz kırptı, bu da beni anında kızdırdı.

Geri çekil sürtük, diye düşündüm, şişkin göğüs dekoltesini ona göstermek için gereğinden fazla eğildiğinde. Lee içkiyi aldı ama arkasını döndü, uzak sahnedeki kızlardan birini izliyordu, nerede olduğunu ya da ne yapması gerektiğini bilmeden kaybolmuş gibiydi. Sunucumuz bizi bıraktı ama takım elbiseli adamların masasının önünden geçerken otomatik olarak uzanıp Lee'nin bacağına yapıştım.

"Ne oldu?" diye mırıldandı, kristal bardağındaki kehribar renkli sıvıdan bir yudum alıyormuş gibi yaparak.

"Şu adamlar bizi izliyor... saat on yönündeki masayı." O etrafı kolaçan ederken ben yere baktım, zorlama olmayan, muhteşem bir havası vardı.

"Biri güvenliğı çağırđı ve bize bakıyorlar. Büyük ihtimalle kim olduğumu soruyorlardır. Sakin ol bebeğim. Ben seni tutarım." Daha iyi dansçılardan biriyle ilgileniyormuş gibi yaparak elindeki içkiyi yavaşça döndürdü.

"Meredith'le bunu yaptıklarında Vail'le hiç konuştular mı?" Müzikten beni duyabileceğı kadar yüksek sesle sordum.

"Sadece ilk seferinde, ama sonrasında çoğunlukla onu yalnız bıraktılar. Bazı danslar için para ödüyor, yan odadaki makinelerde biraz kumar oynuyordu. Gözcülük yaptığı gecelerde burada birkaç yüz dolar harcardı. İyi bir müşteriydi."

Vail'in bu kızlardan birinden kucak dansı alması fikri karşısında duyduğum kıskançlığı bastırmaya çalıştım. Kıskanmak için bir nedenim yoktu. Eğer tüm hakkında haklıysak, o zaman bu kızların kendileri de kurbandı.

"Buraya geliyorlar Casey. Başını aşağıda tut, tamam mı?" dedi, parmaklarıyla saçlarımı okşayarak. Dışarıdan bakan biri için köpeğini okşuyormuş gibi görünebilirdi ama Lee'yi tanıyordum ve sadece beni rahatlatmaya çalıştığını anlıyordum. Ama kalbim göğsüme çarpıyordu ve avuçlarım cehennem gibi nemliydi. *Kim bu adamlar?*

"Vail onların kim olduğunu öğrenebildi mi?" Fısıldadım.

"Vail hiç tanışmadı. Kamera görüntülerinden onları tanıyamadım. Diğerleri sadece özel bir gece isteyen zengin iş adamlarıydı." Lee başıma hafifçe vurarak sessiz olmam için beni uyardı ve ben de hemen başımı öne eğdim.

"Sen Nathaniel Chopard'sın," dedi yeni arkadaşımızın yumuşak, hastalıklı ipeksi sesi başımın üstünden, "Babanın Yatırım şirketinin varisi misin?"

Şükürler olsun ki Shaw'ın bilgisayarlarla arası iyiydi. Lee için yarattıkları takma isim onları kandırmış gibi görünüyordu. İçime rahat bir nefes çektim.

"Ben... ve sen?" Lee oturduğu yerden kıpırdamadı, koyu renk gözleri kendisine yaklaşan adamı bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Ben buranın sahibiyim," dedi adam ve kanımın buza dönüştüğünü hissettim. "Elias Cartier." Lee biraz kıpırdandı, sanırım elini sıkmak için, bir yandan da midemin bulanmamasına çalışıyordum. "Size şahsen hoş geldiniz demek ve belki birlikte bir içki içmek isterim?"

Lee'nin bacağının yanağımın altında biraz gerildiğini hissetsem de, reddetmekten daha iyisini biliyordu. "Elbette," dedi ve diğer tarafında, benden en uzaktaki boş koltuğu, bir chesterfield'ı işaret etti. Elias Cartier salonda dolaşırken kirpiklerimin arasından baktım.

masaya oturdu ve Lee'ye bakacak şekilde eğildi ve sonunda Ashland canavarının yüzünü görebildim.

Elias tıknazdı ama muhtemelen 1.80 boylarındaydı. Giydiği takım elbise, ipek kravatı ve cep mendili, güzel dikiş işçiliği ve ona uygun bir çift parlak, siyah ayakkabısıyla paranın çılgınlığını atıyordu. Saçları bal kahverengisiydi, yanları kısa, tepesi uzundu ve yüzünü kapatacak şekilde geriye taranmıştı. Bu ışıktaki *sanırım* gözleri yosun yeşili rengindeydi ama bunu söylemek zordu. Temiz traşlı, zengin giyimli, sıradan bir zengin puşt gibi görünüyordu. Ama onda gitme isteği uyandıran bir şey vardı. Elias'ın gülümsemesi sahteydi. Dudaklarına taştan oyulmuş gibi zorla yerleştirilmişti ve gözlerinin Lee'nin üzerinde gezinmesi, sanki onu karşılamak için burada oturmaktan ziyade onu ölçüp biçiyormuş gibi onunla ilgili her şeyi alması, kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Orada hiç sıcaklık yoktu.

Müzik daha yavaş, cazvari bir havaya büründü ve ne kadar güzel olursa olsun, içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, durumun ciddiyetini daha da arttırıyor gibiydi. Lord Huron'un akıldan çıkmayan sözleriyle söylediği When the Night is Over, keşke buradan başka bir yerde olsaydık dedirtti.

"Kulübümden nasıl haberdar oldunuz?" Elias, bir kız ona vermek üzere elinde içkisiyle aceleyle yanına gelirken sordu. İçkiyi aldı, gözleri Lee'den bir an bile ayrılmadı.

"Babamın arkadaşları aracılığıyla. Sıkıcı bir gündü, onu toplantıdan toplantıya takip ediyordum, her an ölmeye hazır yaşlı adamlarla..." Lee bardağını dudaklarına götürdü, buz küpleri birbirine çarparak ses çıkardı. "Ben daha çok *başka* girişimlerle ilgileniyordum. Neyse ki oğullardan biri buranın müdavimiydi ve bana bundan bahsetti."

"Peki bu kim olabilir?" Elias sordu. Bu sözler ne kadar masum olsa da, ben daha iyi biliyordum. Bizi test ediyordu. Bizi hissediyordu.

"Cash Wittaker," Lee kararlıydı, söylediği hiçbir şeyde tereddüt etmiyordu. Kendini tutabildiği için onu alkışlamak istedim.

"Ah evet, Cash..." Elias biraz kıkırdadı. "Burada sunduklarımız hoşuna gidiyor." Dans eden kızlardan birine, sarhoş görünenlerden birine baktı ve başını sallayarak onu onayladı. Kız sahneden indi ve bir güvenlik görevlisi ona eşlik etti. "Heather Cash'in en sevdiklerinden biridir."

Heather... Heather! Kaybolan kızlardan biriydi.

Ben buraya gelmeden bir hafta önce! Koridorlarda onun adının fısıldandığını duymuştum. İstemsizce başımı kaldırıp zombi gibi yürüyen genç kızı gördüm. Gözleri bu ışıktaki neredeyse ölü gibi görünüyordu, yüzü donuktu ve kat kat makyajla ağırlaştırılmıştı. Pembe ipekten dar bir kıyafet giymeye zorlanmıştı, saçları kıvrılmış ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Gözleri bana kaydı ama sanki kafasının içinde kimse yoktu. O sadece... hareketlerine devam ediyordu.

"Heather, neden Nathaniel'e bir kucak dansı yapmıyorsun?" Elias, Lee'yi işaret ederek söyledi ve ikimiz de gerildik.

Oh kahretsin... oh kahretsin, hayır! Onu tanıyacak mıydı?

"Şimdilik böyle iyiyim," dedi Lee, yüzünü başka yöne çevirerek, ilgisiz görünüyordu ama kendini Heather'dan saklamaya çalıştığını biliyordum. Onu okuldan tanır mı... kimliğimizi açığa çıkarır mıydı?

"Saçmalık. Benim gelmeden önce dansçıydı. Vahşi bir kıvraklığı var, değil mi tatlım? O yüzden lütfen, benden olsun. bak." Elias onun kışına sert bir tokat attı ve dokunuşundan nasıl irkildiğini, geri çekildiğini gördüm.

"Benim kendi kızım var-"

"Bruce," diye tersledi Elias ve hemen ardından bir çift el üst kollarımın altından uzanıp beni ayağa kaldırdı.

"Bir dakika bekle-" Lee ayağa kalkmaya başladı, ancak Heather kucağına zorla indirildi ve burada ona karşı öğütmeye başladı.

"Onun tadını çıkar dedim." Elias'ın sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı ve sözlerinin ardındaki tehdidi duydum. O aptal değildi. Bizi satın almıyordu. *Siktir! Kahretsin, Lee, KIRMIZI kod gönder, 911, bir şey!* Ama ben ondan uzaklaşırken, Heather'ın kalçaları onunkilerin üzerinde kenetlendi ve telefonuna ulaşmasını engelledi.

Sorun değil, kamera onlarda... iğnesinde kamera var! Görecekler.

Lee'yi izlemekle, onu bu durumdan nasıl düşünmekle o kadar meşguldüm ki, kendimi Elias'ın önünde, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi dikilirken bulana kadar beni nereye götürdüklerini fark etmemiştim bile.

"Gel kızım. Efendin yeni bir şeyin tadını çıkarırken sen de otur." Uzandı, kalçalarımı kavradı ve beni içeri çekti, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde kucağına oturmaya zorladı. Kendimi Elias'la, hakkında sayısız korku hikâyesi duyduğum adamla, gerçek hayattaki öcüyle yüz yüze bulduğumda titremekten kendimi alamadım. "Yaprak gibi titriyorsun... sakın ol kızım," dedi çenemi kavramadan önce. "Sadece sana bakmak istiyorum."

Elias'ın soğuk bakışları yüzümde gezinip bir o yana bir bu yana dönerken kıpırdamadan, donmuş bir halde oturdum. Ne dair hiçbir fikrim yoktu ve ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermedi. Sadece baktı, ta ki sonunda beni yüzüstü çevirip bakışlarını benimkilere dikene kadar. Gülümseme belirtisi kayboldu, burun delikleri hafifçe açıldı ve hoşlanmadığı bir şey görmüş gibi gözlerinin kenarları sıkılaştı. Düşmanlık ödümü kopardı, ama geldiği gibi gitti ve içkisinden bir yudum almak için çenemi bıraktığında o sahte sırtış yerine geri döndü, ama gitmeme izin vermedi.

"Adın ne aşkım?" diye sordu rahatça.

"Rita," diye seslendi Lee oturduğu yerden, rastgele bir isim atarak. Heather'ın hala kalçalarını yuvarladığını, aslında ona dokunmadan sevişme eylemini taklit ettiğini görmek için ona baktım. Görebildiğim kadarıyla, neler olup bittiğini gerçekten anlayamayacak kadar uyuşmuştu.

"Rita... ne tesadüf. Keegan?" Elias adamlarından birine seslendi, o da hemen öne çıktı. Etrafıma bakındım ve o zaman fark ettim ki etrafımız onun güvenliği tarafından çevrilmişti, sanki bizi kulüpteki diğer herkesten ayıran bir kas duvarı gibi. Keegan kırılmış sarı saçları, soluk gözleri ve alt dudağının üzerindeki yara iziyle acımasız bir orospu çocuğuna benziyordu. "Senin küçük evcil hayvanının adı da Rita değil mi?"

Keegan denen kişi mide bulandırıcı bir şekilde sırttı ve başını salladı. "Öyle. Eğlenceli küçük bir oyuncak." Sesi derin ve cızırtılıydı ve midemi bulandırdı.

Elias kıkırdadı. "Buralarda pek yaygın bir isim değil, Nathaniel. Bu yüzden bunun kölen için sahte bir isim olduğunu varsayıyorum, hm? Şimdi bana karşı dürüst olup *gerçek* adının ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Öğrenmek için hiç zahmet etmedim," dedi Lee, Heather'ın altında biraz kıpırdandı ve hücrelerine ulaşmaya çalıştığını anladım.

"Tuhaf." Elias içkisini bıraktı ve bir elini belime doğru kaydırarak elbiseyi avuçladı, "oyuncağın hakkında hiçbir şey öğrenmemek... onun geçmişini, geldiğini, ailesinin kim olduğunu bilmek isteyeceğini düşünürdün..." Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve orada kaldı, sanki onu bir şekilde kişisel olarak rahatsız etmişim gibi bana bakıyordu. "Ne de olsa kendini onu arıyor olabilecek kişilerden koruman gerekiyor."

Kırmızı, Lee! Kırmızı! Gözlerimi Elias'tan Lee'ye çevirdim. Heather'ı nazikçe biraz geri iterken cebinde.

"Hayır, hayır, aşkım. *Bana* bak." Elias iki parmağıyla çeneme bastırarak beni kendisine dönmeye zorladı. Öfkeyle bakıyordu ama gözlerinde zaferi gördüm. Dudaklarını kıvıran yavaş gülümseme gerçektir ama nazik değildi. Hastalıklı ve ürkütücüydü, uzun zamandır kokusunu aldığı bir şeyi yakalamış bir kurt gibiydi. "İyi bir kız ol ve bana adını söyle."

"Ashton."

Dilini şaklattı, başını sallarken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Hayır, hayır. Hayır, bana yalan söylüyorsun." Elbisemi kavrayan eli sanki beni tırmalıyormuş gibi acıyla derime saplandı. "Yalan yok. İnsanların bana yalan söylemesinden nefret ediyorum. Bu beni biraz delirtiyor... biraz daha az... *kontrollü* yapıyor. Çıldırıyorum. O kadar öfkeleniyorum ki bazen kendimi kaybettiğimde bu adamlar bile beni durduramıyor..." dedi iri, korkunç muhafızını kastederek. "Öfkelendiğimde bir şeyleri kırmayı severim, *güzel* şeyleri," sözcükleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü ve çenemi tutan eli yanağıma vururken altımda titrediğini hissedebiliyordum.

Lanet olsun, sanırım . O kadar korkmuştum ki ne yapacağımı bilmiyordum. Zihnim bomboştu, yüzüm uyuşmuştu ve tek yapmak istediğim kaçmaktı. Sadece koşmak!

"Senin adın, *Tatlılık*." Sırıttı.

"Casey," diye fısıldadım, başka ne yapacağımı bilemeden.

Başını salladı ama yine de gitmeme izin vermedi. Bunun yerine eli elbisemin arkasından kurtuldu ve vücudumun ön tarafına doğru kayd. Parmaklarını göğsümün kıvrımında gezdirip göğüs dekoltemin çıplak tenini okşadıktan sonra uçlarını kolumdan aşağıya indirdiğinde tüylerim diken diken oldu. Bileğimi o kadar sıkı kavradı ki hafifçe haykırdım. "Soyadın?"

"Bu kadar yeter!" Lee hırladı ve Heather'ın üst kollarını kavradı, sert değil, ama yaptığı şeyi durdurması için yeterli. Bize bakarken gözleri yanıyordu, göğsü hafifçe kabarıyordu.

öfkesine karşı koydu. "O benim ve sana izin vermedim-"

"Senin lanet olası iznine ihtiyacım yok," diye öfkeleni Elias, ona doğru bakma zahmetine bile girmeden. Güvenliği içeri girdi, etrafımızdaki çember öncekinden daha da sıkılaştı. Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışırken paniklemeye başladım ama o bırakmadı. "Gerçekten buraya gizlice girip benimle uğraşabileceğini mi sanıyorsun?" Elias devam etti. "Harley Rats ile diğerleri arasındaki farkı anlayamayacağımı mı?" Beni koklayacakmış gibi eğildi ama tiksintiyle dudağını büktü. "Hepiniz aynısınız. Ama asıl soru şu... Neden buradasınız?"

Sonunda Lee'ye baktı ve yüz ifadesi tiksintiden öfkeye dönüştü. "kurtarabileceğini mi sandın?" Lee'nin kucağındaki zavallı Heather geliyor gibiydi. Titriyordu, biraz ağlıyordu ve şimdi Lee'ye can simidiymiş gibi sarılıyordu. "Kulübüme girip kendinizi Batı Yakası'nın çöplerinden başka bir şeymiş gibi gösterebileceğinizi mi sandınız? İkiniz de leş gibi kokuyorsunuz." Kendimi kurtarmaya çalıştım ama diğer eli havaya kalktı ve saçımı sıkıca kavrayarak adeta hırladı: "İçeri girip ne yapacaksın? Dinliyorum evlat. Ana planın neydi? Senin açını görmeye çalışıyorum. Buraya yalnız mı geliyorsun? Destek yok mu?" dedi ve başını salladı. "Şimdi senden *tek* bir şey istiyorum, sadece tek bir şey..." Bana baktı, alt dudağı öfkesinden hafifçe titriyordu. "Ne. Ne. Senin. Soyadın?"

"C-Cooper... Ben Cooper."

Sanki bana inanmıyormuş gibi gözlerini kıstı. Beni o kadar yakınına çekti ki, burunlarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı, "Ailen kim?" diye mırıldandı.

"Annem yaklaşık bir ay önce öldü. Araba kazasında. Adı Liza'ydı."

"Baban," dedi hızla, annem umurunda bile değildi.

"Keith... Keith Cooper."

Gözleri hafifçe seğıirdi ve gözlerinde yanan bastırılmış öfke kaynamaya devam etti. "Keith Cooper?" Adamlarından birine baktı, o da bir tablet çıkardı ve ekrana öfkeyle dokunmaya başladı. Biz beklerken kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi, ta ki adam kafasını kaldırıp sallayana kadar. Bileğimdeki tutuş gevşedi ve Elias koltuğuna geri oturup güldü. Güldü ve güldü, sesi bana kara tahtaya çakılmış çivi gibi geldi. Sesi delirmiş gibi geliyordu. Sonunda durduğunda, sanki başına inanılmaz bir şey gelmiş gibi neşeli görünüyordu ve Elias mutluysa, geri kalanımız sıçtık demektir.

"Bruce, bunu Heather'la birlikte bodruma götür," dedi ve beni yere iterken sonunda serbest bıraktı. Lee, Heather'ı kenara çekip zarar görmesini engelledikten sonra ayağa kalkarak bağırduğında sırt üstü düştüm.

"Kesin şunu! Durun!" Elias'ın adamları çembere girerken Lee bağırıldı. Yerde yattığım yerden başımı kaldırdığımda, piçin kendisinin uzanmış, içkisini yudumladığını ve gözlerini bir tür ödölmüşüm gibi bana diktiğini gördüm. Bana uzanan adamlara karşı tırnaklarımı kullanarak, tekmeler atarak ve Heather'ın önünde duran Lee'ye doğru geriye doğru kayarak savaştım, yumruklarını kaldırmış, yanına yaklaşmaya cesaret eden herkese meydan okuyordu.

"Bu kadar saçmalık yeter. Ondan kurtulun, kızları aşağı indirin." Elias'ın sesi artık sıkılmış gibiydi.

Adamlarından birinin takım elbisesinin altından bir silah çıkarmasını izledim ve kulübün müziğinden kulaklarımda bir çınlama duydum. Tam kendimi onun üzerine atmak üzereydim ki, fuayeden ani bir gürültü geldi. Çift kapının ardında bağırışlar, çığlıklar ve silah sesleri duyabiliyordum. Kapılar patlayarak açıldığında herkes durup baktı. Hayvan denen canavar elinde silahla odaya giriyordu.

lanet olası bir pompalı tüfek. Tüfeği kaldırdı, elinde tabancayla duran kişiye doğrulttu, el kundağını öne ve arkaya kaydırđı ve tetiği çekti.

Ateş beklediğimden daha gürültülüydü, daha fazla patladı ve Elias'ın adamı yere yığılırken diğerleri patronlarının etrafını sararak onu saldırıdan korudu. Daha fazla silah çekilmişti ama Lee harekete geçti, en yakındaki adama doğru ilerledi, parmaklarına bir dizi muşta geçirdi ve adamın doğrudan boğazına yumruk attı. Adam boğuldu, ağzından tükürük ve kan fışkırırken geriye düştü. Daha fazla adam içeri girdi, Maverick ve Taz'ın aralarında silah çektiklerini gördüm ve sonra hepsi ateş etmeye başladı. Kızların hepsi kendilerini korumak için yere atarken, Heather'a süründüm, ona ulaşmayı ve onu zararın yolundan çıkarmayı umuyordum, bir elin bileğimi tuttuğunu ve beni geri çektiğini hissettim. Yuvarlandım, bana sahip olan kişinin hızlı hareket bileğini bükeceği için tutmayı sürdüremeyeceğini biliyordum. Tüm bu karmaşanın arasında arkamdan bir homurtu duydum ve kim olduğunu görmek için hızla omzumun üzerinden baktım.

Elias kolunu tuttu, devrilmiş bir masanın arkasına saklanarak onu kalkan olarak kullandı. İyi oldu. Bana hançer gibi bakınca onu tersledim ve grubuma doğru koşmaya başladım.

Bugün olmaz, pislik. Etrafımda adamlar düşüyordu. Camlar ve ışıklar tepemde patlıyor, üzerime kırık parçalar ve kıvılcımlar yağıyordu.

"Casey!"

Lee elbisemin arkasından tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Heather'ı diğer kolunun altına aldı ve Elias ile adamları korunmak için geri çekilirken biz de duvar boyunca hızla Black Spades'e doğru ilerledik.

"Hadi, hadi!" Maverick bize bağırdı ve Lee'nin omzunu tutmak için uzandı. Vücudunu bir bariyer gibi kullanarak bizi itti.

Adamları ateş etmeye devam ederken koruma bize kaçma şansı verdi. Fuayede yerde yatan üç ceset vardı, bunlardan biri elimin arkasındaki yıldızı çizen güvenlik görevlisiydi. Ama biz sadece üzerlerinden geçip kapıdan kaçtık.

Bir arabanın korna sesi bizi yaklaşık yirmi metre ötede park etmiş iki cipten haberdar etti. Birinin direksiyonunda Vail'in bizi işaret ettiğini görebiliyordum. Ona doğru koştuk, ayak bileklerim aptal topuklu ayakkabılarım yüzünden biraz burkuldu ve sonunda onları tekmeleyerek çıkardım. Koşarken ayaklarımın altındaki kesikleri görmezden geldim. Arka yolcu kapısı açıldı ve Shaw oradaydı, kolları açık, beni yakalamaya hazırdı. Kendimi ona attım ve beni içeri çekti, hemen ardından Lee, Heather ve Maverick geldi. Kapı çarparak kapandı ve Vail gaza bastı, lastiklerimiz soğuk ve kaygan zeminde bir saniyeliğine sıyrıldı, sonra ileri doğru fırlayıp yola çıktık. İçinde Spades'in geri kalanının bulunduğu ikinci araba da hemen arkamızdan geldi. Shaw'un kucağında oturuyordum, kollarımla boynuna sıkıca sarılmıştım ve aldığım her nefeste soluk soluğa kalıyordum. Titrememi durduramıyordum.

"!" Vail bağırdı ve gaza daha sert bastı. Yoldan aşağı uçtuk ve zincirle çevrili kapıyı kırarak içeri girdik, kapıyı tamamen kırdık ve sokağa uçurduk. Dönerken gözlerimi sımsıkı kapattım, arka yollardan sapmadan önce caddeyi hızla geçtik.

"Herkes iyi mi? Hiçbiriniz yaralanmadınız mı?" Maverick bağırdı, yaralanma olup olmadığını kontrol etmek istercesine bize doğru uzandı.

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olacak," diye nefes nefese kaldı Lee, Heather'ı hâlâ yukarıda tutuyordu.

"Onu ben alırım. İhtiyacı olanı aldığından emin olacağız." Onu dikkatle yanındaki koltuğa oturtan Maverick kollarını kontrol etti, iğne izlerine ve morluklara dikkat etti. Bana doğru baktı. "Peki ya sen tatlım? İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim dişlerim birbirine çarparak. Shaw bana sıkıca sarıldı, eliyle sırtımı ovarak beni sakinleştirmeye çalıştı ama az önce olanlardan dolayı o kadar korkmuş ve şok olmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum. Ben iyi miyim? Heather'a kıyasla, hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ama lanet olsun... Orada ne oldu yle?

Chapter eighteen

Shaw: On Bir Yaşında

"SEN-SEN NESİN?"

"The Hill'e taşınıyoruz," dedi Casey, gözleri kucağında. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabiliyordum ve kendini tekrar etmesine rağmen onu doğru duyduğuma hâlâ inanamıyordum.

"Harley'den ayrılıyorsun," dedi Vail, onu yakından izlerken sesi düzdü. Vail, Lee ve ben arka bahçedeki çimlerin üzerinde oturuyorduk, o karşıımızda otururken yüzümüz ona dönüktü, sanki dünyası sona eriyormuş gibi görünüyordu.

Sanki dünyam sona eriyormuş gibi *hissediyordum*. Buna inanmak istemedim. Bu doğru olamazdı. O tanıdık uyuşuk karıncalanmanın içimden akıp geçtiğini, göğsümden yüzüme doğru yükseldiğini hissedebiliyordum.

parmaklarım. Oturduğum yerde kamburlaşıarak nefesime odaklanmaya çalıştım. Eğer nefes almaya devam edersem, bu hayatta olduğum anlamına geliyordu. Ve eğer , bu onun kazanmadığı anlamına geliyordu. Bana ulaşamadı. Keşke Vail gibi davransaydım ve varken o pisliği öldürseydim.

Vail eve geldiğinde babasını mutfakta annesini oklavayla bulmuştu. Neden bilmiyorum, yaptığı şey buydu. Vail annesinin hamuru düzleştirmek için kullandığı tokmağı kapmış, arkasından yürümüş ve vurmuş. Bana babasının düşmediğini, sadece tökezleyerek annesinden uzaklaştığını, istediği şeyin de bu olduğunu söyledi. Annesi onu yalnız bırakır bırakmaz Vail işe koyulmuş, babasının yüzüne ve kafasına tokmakla tekrar tekrar vurmuş, annesi durması için bağırılmış. Bu olay nefsi müdafaa olarak değerlendirildi ve Vail psikolojik bir değerlendirmeden geçtikten sonra, annesini birlikte kapana kısıldığı tacizci pislikten koruyan kahraman bir çocuk olarak görüldü. Vail'in bunu babasına yapmak için bir süredir fırsat kolladığını bilmiyorlardı.

Sonra ben vardım... küçük korkak... babasının huzurunda titreyen, donmuş bir heykel gibi orada öylece yatan, geceleri kapı açıldığında korkudan ağlamamaya çalışan ve arkamdan tırmandığında yatağın kaydığı kişi. Ben zayıftım. Acınacak haldeydim. Babam yüzünden insanların bana dokunmasına izin veremiyordum. Bu beni hasta ediyordu. Biri tarafından fiziksel olarak dokunulmak gerçekten acı veriyordu ve her kaçıyordum.

Sadece Casey.

Beni korkutmayan tek kişi oydu. Ruhumun her zerresiyle güvendiğim, dokunuşu sıcak ve iyi olan tek kişiydi.

Ve şimdi, bana gideceğini söylüyordu.

"Ne zaman?" Lee sordu, şakacı gülümsemesi tamamen kaybolmuştu. Seslerinden bunu anlayabiliyordum. Onlar da en az benim kadar yıkılmışlardı.

"Önce Kasım," diye mırıldanıyor, ölü otları karıştırırken.

Kalbimin hızla çarpışını kulaklarımda duyabiliyordum ve çığlık atmamaya çalışarak başımı eğdim, saçlarımı tuttum. Birkaç telin kafatasımdan koptuğunu hissedebiliyordum ama umurumda bile değildi. Ondan başka bir şey istemiyordum ve o da gidiyordu.

"İrtibatta kalacağız, değil mi?" fısıldadı ve sesindeki kırılmayı duyabiliyordum. Hayır, Casey hiç ağlamazdı. Eğer , buna dayanamazdım.

"Elbette," dedi Vail, sesi her zamanki gibi güçlü . "Her zaman ararız."

"Peki siz beni yeni evimde ziyaret edecek misiniz?" diye sordu, sesindeki umut belirgindi.

"Bizi ne zaman istersen." Yüzüne yerleştiğinden emin olduğum gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. The Hill mi? Evet, doğru... Ashland'ın zengin züppeleri, uçümüz kendi topluluklarında görünsek kalp krizi geçirirlerdi.

"Ben de ziyarete gelebilirim," dedi, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Cumartesi gecesi yatıya kalmalarımız için."

"Tabii, onları benim evimde ağırlayabiliriz," diye teklif etti Lee, dördümüzü ağırlamaya en son razı olacak kişilerin teyzem, eniştem ve Vail'in annesi olduğunu çok iyi biliyordu. Yengem kumar bağımlısıydı ve her zaman şehrin kuzey ucundaki kumarhanede takılırdı. Bu arada, gerçek kan bağımlı olan amcam ise sert biriydi ve herhangi bir yetiştirme içgüdüsünden yoksundu. Bektan evlerinde kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım. Alışveriş yaptıklarını bildiğim zamanlarda yiyecek arıyor, kilerden bulabildiklerini alıp döşeme tahtalarının altına saklıyor ve ikisinin de alemlere daldığı ya da uzun süre ortadan kaybolduğu zamanlar için saklıyordum. O rezervin bende olduğunu bilmem gerekiyordu. Peki ya Vail'in annesi? O lanet bir hayaletti. O

Onu desteklemek için yaptığı her şey için o bungalovda kendi başına yaşıyor olabilirdi.

"Kulağa harika geliyor," dedi Casey, parmakları annesinin bahçesindeki ölü bir çiçekle, bir karaca çiçeğiyle oynarken. "Evet, her zaman olduğu gibi olacak." Sesindeki sahte iyimserliği duydum, sanki bizi değil de kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Yine konuşacağız ve . Hafta boyunca yeni bir okulda olmak zor olacak ama en azından sizi arayabilir ve ağzını kıracağımız insanlar listemize ekleyebileceğimiz yeni isimler verebilirim." Küçük kahkahası duraksadı ve kırıldı. keskin bir şekilde onunkilere yöneldiğinde, gülümsemesine rağmen kaşlarının nasıl gerildiğini ve gözlerinin akmayan yaşlarla cam gibi olduğunu gördüm. "Ve evet, teneffüslerde siz üçünüz olmadan yalnız olacağım, ama ben sadece... Bilmiyorum... hafta sonları bir araya geldiğimizde oynayabileceğimiz yeni oyunlar uyduracağım, değil mi? Değil mi?" Son kelimedeki sesi çatallaştı ve ben artık dayanamadım.

Düşünmeden tepki verdim, vücudum, babam bana yaşattığı onca cehennem ve acı için nihayet parmaklıklar ardına konulmadan önceki yıllarda olduğu gibi kontrolü ele aldı. Tüm sistemim savaş ya da kaç moduna geçerken, zihnim kontrolden çıktı, yolculuğa devam etti.

Peki ya şimdi? Uçuş modundaydı.

Koştuğumu hatırlamıyordum. Birinin bana seslendiğini duyduğumu ya da gri, ölü ormanda, ayaklarım dökülmüş yapraklar ve dallarla dolu zeminde sert ve ağır bir şekilde koşarken ağaç dallarının yanaklarıma çarpıp derimi kestiğini hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Shaw!"

Başımı salladım, durmadım. Eğer durursam, olanlarla yüzleşmek zorunda kalacaktım... hayatımdaki tek iyi şey, kardeşlerim, Casey, küçük ailemiz... parçalanıyordu. Benim

kalbim . Göğsümde çarptığını hissedebiliyordum ama acıyordu. Her zaman acırdı. Casey'nin yanımda, Vail ve Lee'nin de olduğu geceler hariç. Kendimi güvende ve sevilmiş hissettiğim tek zamanlar onlardı.

Artık değil... bir ses bana fısıldadı.

"Hayır!" Çığlık attım, sesim boğazımda yankılandı. Kollarımdaki bir şey inledi ve odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırdım. Ne zamandan beri bir şey taşıyordum? Aşağı baktığımda Casey'nin önümde ezildiğini gördüm, kollarım onu öyle sıkı sarmıştı ki, neredeyse göğsümde küçük bir top haline gelmişti. "Hayır," diye homurdandım, buruşuk, ölü yapraklardan oluşan halının üzerine yığılmak üzere durdum ve tutuşumu gevşettim. "Hayır, Casey, özür dilerim!" diye . Kollarımda kıpırdandı, güzel, karanlık, doe benzeri gözleriyle bana baktı ve yavaşça soğuk elini yanağıma koydu ve bir damla gözyaşını sildi. Ağladığımı fark etmemiştim.

Ama öyleydin.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyor, içimi parçalayan feryatlar koparıyordum; bu feryatlar, uzun süredir içimde tuttuğum bir barajın yıkılması gibi içimden fışkırıyormuş gibi geliyordu. Bana tecavüz ettiğinde ya da beni dövdüğünde, sırtımda örümcek ağı gibi sayısız yara izi varken, babamın önünde ağlamazdım. Sonunda beni ondan ve acınası annemden aldıklarında da ağlamadım. Ve yeni "evimin" de en az ilki kadar ihmalkâr ve sevgisiz olduğu ortaya çıktığında da ağlamadım. Çünkü *onlar* hep yanımdaydı. Gerçek ailem. Ve parçalanıyordu.

Umutsuzca ona sarıldım, siyah saçlarına hıçkırarak ağladım. "Casey... hayır-oooo..." İnledim, hasta olacakmışım gibi hissediyordum. "Lütfen hayır... Beni burada bırakma. Yapma..."

"Shaw," diye fısıldadı, elleri sırtımı okşamak için yukarı kalktı. Gömleğimin altında hissettiği yara izlerini bana hiç sormadı. O

onlara acıyarak ve öğrenerek bakan diğer insanlar gibi değildi. Diğer çocuklar babamın kemerinin geride bıraktığı, bana yaşattığı acıyı sonsuza dek hatırlatan izlerden öğreniyorlardı. Ama Casey, onlara sevgiyle dokundu, asla geri çekilmedi ve bana asla aşağılık bir şeymişim gibi bakmadı. Onun gözünde ben *değerliydim*. Ve beni terk ediyordu.

"Casey, lütfen..." Vail ve Lee'nin gelişini haber veren ayak sesleri yaprakların ve dalların üzerinde çıtırdarak yaklaşırken hıçkırıklarımın arasında boğuldum.

"Her şey girecek, Shaw. Seni arayacağım, tamam mı? Söz veriyorum," dedi diğer ikisi ormanda yakın bir yere otururken. "Birbirimizi her zaman göreceğiz. Her zaman olduğu gibi olacak."

Ama bu doğru değildi. Nasıl doğru olabilir ki? Şehrin öbür ucunda, Snob-Central'da olacaktı. Ona her gün sahip olacaktı ve oradaki puştların kendilerine verilen bu hediyein kıymetini bilmeyeceklerini biliyordum. Benim gibi, Vail ya da Lee gibi değil.

Vail biraz kıpırdandı ve Casey'nin başının üzerinden gözleriyle buluştuğumda, kendi gözyaşlarını tutarken gözlerinin nasıl parladığını gördüm ama yüzündeki ifadeyi beğenmedim. Çok... kontrollüydü. Ve Lee'nin titreyişinden, başını kucağına eğişinden, bizim yokluğumuzda konuştuklarını anladım. Bundan hoşlanmayacaktım.

"Değil mi çocuklar?" Casey fısıldayarak onları görmek için biraz geri çekildi. Bunu yapar yapmaz ikisi de yüzlerine sahte gülümsemeler yerleştirdi, tam o sırada Liza'nın uzaktan adını seslendiğini ve akşam yemeği için eve dönmesini istediğini duyduk. Liza'yı ve benim için yaptığı her şeyi ne kadar takdir etsem de, şu anda ondan nefret ediyordum.

"Belli ki," diye gözlerini Vail, ukala ve güçlü tavrı geri gelmişti. "Bir malikâneye taşınmana izin verip bizi *çağırmayacağımızı* mı sanıyorsun? O zengin piçlerin canına okuyacağız."

Lee başını salladı ama bence duygularını Vail kadar iyi saklayamıyordu: "Kapınıza geldiğimizi görmeleri için sabırsızlanıyorum. Veletler arasında popüleriteni azaltabilir," diye ekledi, The Hill'de delicesine zengin olanların çocuklarına taktığımız bir kelimeyi kullanarak.

"Casey Suzanne Cooper!" diye bağırdı annesi arazisinin kenarından ormana doğru. "Hepinizin orada oynadığını biliyorum! Hemen akşam yemeği için içeri girin!"

Casey yüzümü ellerinin arasına alarak bana baktı ve başparmaklarıyla birkaç damla gözyaşımı daha sildi. "Gördün mü Shaw? Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Hâlâ birlikte olacağız."

Konuşmak için kendime güvenmiyordum, özellikle de Vail'in beni dikkatle izlediğini fark ettiğimde, sanki onunla kavga etmemem için beni uyarır gibiydi. Bu yüzden sadece başımı salladım, o ayağa kalkarken ruhumun bir parçasının kopup gittiğini hissederek başımı öne eğdim. Parmak uçları elimi bıraktığı son saniyeye kadar elini tuttum ve evine dönerken bize el salladı. "Yarın görüşürüz, tamam mı? Hunter ve serserilerine bir softball maçında meydan okuyabilir ve canlarına okuyabiliriz!" Dönüp önce onlarla son oynadığımız maçı düşünerek sııttı.

"Peki, olay nedir?" Sonunda gözden kaybolduğunda Vail'e bakmadan mırıldandım. Bunu hissedebiliyordum. Sonunda beni çok kızdıracak bir şey söyleyecekti. Bunu söylerken yüzüne baksaydım, burnuna yumruk atmaktan kendimi alamazdım.

"Shaw, Casey'nin daha iyi bir hayata sahip olmak için bir fırsatı var."

"Bunu biliyorum!" Tükürdüm. East End'de yaşayacaktı. Harley'den kurtulacaktı, özgür olacaktı... ve annesinin yeni erkek arkadaşı hakkında duyduklarıma göre, gerçek olamayacak kadar iyi biriydi.

"Bizimle vakit geçirmesi için onu buraya getirmeye devam edersek... sence ne olacak?"

Hayır... bunu gerçekten yapacaktı. Başımı şiddetle salladım, yeri tekrar tekrar tırmaladım, tırnaklarım toprakta oyuklar bıraktı.

"Asla gitmeyecek," dedi Lee, sesi garip bir şekilde düzdü, her zamanki hain tavrından oldukça farklıydı. O da bunu kabul ediyordu.

"Onu seviyorum," diye mırıldandım, ağlamaktan ve çığlık atmaktan boğazım ağrıyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı Vail nazikçe ve elinin ayakkabıma hafifçe dokunduğunu hissettim, sanki sorun olup olmadığını anlamak için beni test ediyordu. Bana dokunmalarını sorun etmiyordum... *bazen*. Sadece onun yaptığı zamanki gibi değildi. Şimdi biraz irkilsem de olduğum yerde kaldım, gözlerim kapalı ve parmaklarım toprağı daha derinden kazıyordu. "Hepimiz onu seviyoruz," dedi usulca.

Bunu biliyordum.

Hepimiz onu seviyorduk. Hepimizin ona kendi yöntemlerimizle ihtiyacı vardı. Ama birbirimize de ihtiyacımız vardı. Bu yüzden bu konuda hiç kavga etmedik. Elbette, birimize özel ilgi gösterdiğinde diğerlerine hava atmayı seviyorduk ama günün sonunda biz bir bütündük. Ve onlar da benim kardeşlerimdi. Sadece iyi çalışırdık ve şimdi, dörtlümüzün en önemli parçası ayrılıyordu ve onlar da bunun olmasına izin veriyorlardı.

"Eğer ararsa, sakın açma," dedi Vail, sesi hafifçe çatlayarak. "Eğer mektup yazarsa, mektubu atın. Eğer ziyaret etmeye çalışırsa, meşgulüz." Çoktan karar verilmiş gibi konuşuyordu.

"Bizi *istiyor*," inledim, göğsümdeki acının dinmesini diliyordum. "Bizimle olmak istiyor, bunu biliyorum. Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü tek bildiği biziz," diyen Vail'in sesi şimdi biraz daha güçlüydü. "Yeni hayatına uyum sağladığında ve ne gibi fırsatlar

Orada sahip olduğu güvenliği daha çok isteyebilir. Biz kimiz ki onu bu bok çukurunda bizimle tutuyoruz? Bu aşk değil."

Evet, evet, bir şeyi seversen bırakırsın lafı. Bu sözden nefret ediyorum. Saçmalık. Eğer bir şeyi seviyorsan, ona tutunmalısın. Bu dünyada çok fazla kötü şey vardı. Bu yüzden iyi bir şey bulunduğunuzda onu yakınınızda tutar, ona değer verir ve sahip olduğunuz her şeyle seversiniz.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı Lee sonunda. Başıımı kaldırdım ve bir umut baloncuğu hissettim. Eğer Lee benim tarafımdaysa, Vail'i devre dışı bırakabilirdik. Hem neden onun dediğini yapmak zorundaydık ki?

"Zor olacak," diye ona katıldı Vail ama başını salladı. "Ama *onun* için en iyisinin ne olduğunu düşün. *Bizim* ne istediğimizi değil."

Siktir et onu... ciddi, siktir et onu. Bundan kadar nefret etsem de, bir daha asla mutlu olamayacakmışım gibi hissettirse de, o haklıydı. Casey için en iyisi *neydi*? Hepimiz Harley'den kaçmaktan bahsetmiştik ama bu hep *birlikte olmuştu*. Ayrı ayrı değil.

"Ya..." Son bir kez gözlerimi sildim ve elimden gelse bir daha asla ağlamayacağıma yemin ettim. Siktir et bu duyguyu. "Ya geri gelirse?"

"Neden Harley'e geri dönsün ki?" Vail alay etti. Yaprakların uzanmış, bir dirseğine dayanmış, bacakları önünde uzanmış, bileklerini aprazlamıştı. Yemin edebilirim, bu piç duygularını kapatma konusunda çok iyiydi. Yine de kendini kaybettiğinde, gördüğüm en korkunç orospu çocuğuydu. Değişir, bir canavara dönüşürdü ama koruyan bir canavara. Elinde bir cinayet olmasına rağmen hiçbirimize zarar vermesinden asla korkmazdım. Hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Lee de Vail'i izlerken, ",," diyerek benimle aynı fikirdeydi. "I Neden yapsın bilmiyorum ama belki annesi ve Matthew

ya da yeni okulu ona zorbalık yaparsa, Liza onun buraya, rahat edeceği yere dönmesine izin verir-"

Vail düşünceli bir tavırla, "Liza bunu yapmaz," dedi. "Zengin çocuklar ona zorluk diye Casey'yi burada okumaya göndermez. Ayrıca, o çok sert biri. Onu yıkamazlar." Casey'den bahsederken sesi gururlu geliyordu ve ben de bunu anlıyordum. Hepimiz onun kendini idare etme şekliyle gurur duyuyorduk. Pisliklere karşı sert, bize karşı tatlı... çoğu zaman.

"Her neyse, nedenini siktir et o zaman," diye devam etti Lee, Vail'e doğru eğilirken ona bakıyordu, sanki ona meydan okuyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ederek izledim. "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum... her ne kadar zor olsa da, seninle aynı fikirdeyim. Bu fırsattan yararlanması gerekiyor. *Ama...*" diye ekledi, bir parmağını kaldırarak, "Harley'e geri dönerse, hayatımıza geri dönerse, biz de ona tutunuruz. Artık onu yok. Ben bunu kaldıramam."

"Ben de," diye ekledim, Vail'i izliyordum, ona karşı çıkma cesareti veriyordum

Biz.

Vail bir dakika sessiz kaldı, ağaçların arasından bakarken düşüncelere dalmış olsa da sonunda başını salladı. "Tamam. Eğer geri gelirse, ama *sadece* gerçek bir nedenden dolayı... şımarıklık anlarından birini yaşadığı ve inatçı olduğu ve onu görmezden geldiğimiz için bize kızdığı için değil..." ağır bir şekilde iç çekti ve tekrar başını salladığında göğsümde bir umut kıvılcımının titreyişini hissettim. "O zaman onu tutabiliriz."

Chapter nineteen

Casey

ARABALARIMIZ AYRILDI, Spades bir yöne giderken, bizimki Ashland şehir merkezine doğru ilerledi ve şehrin kuzey ucunda bir daire çizerek Vail'in bir hurdaliğa çekebileceği bir hurda arabanın yanına geldi. SUV'den indik, Heather ön koltuğa tırmanırken Maverick'in gözetimine bıraktık. Camını indirdi ve Vail'le göz göze geldi. "Dikkatli ol, tamam mı?" "Casey'yle biraz fazla ilgilendi," diye eklemeyen önce gözleri bana kaydı.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve Shaw'ın kollarına daha da büzüldüm. Ellerim hâlâ titriyor, kalbim olanlardan dolayı hızla çarpıyordu. Oradan tek parça halinde çıkabildiğimize inanamıyordum.

"Siz gözünüzü dört açın," diye ekledi Maverick, Lee harap arabanın kapısını açıp koltuğun altından bir anahtar çıkarırken ve arabayı çalıştırıp kaloriferi açarken. "Elias peşinden Çakalları gönderecek." Omzunun üzerinden arkada oturan kıza baktı. "İhtiyacı olan yardımı almasını "

"Teşekkürler, Maverick," diye iç geçirdi Vail, ellerini bronz saçlarında tekrar tekrar gezdirirken sanki çok stresliymiş gibiydi. Onu suçlayamazdım. Bu gece çok yaklaşmıştı.

"Maça'ya ihtiyacınız varsa bana mesaj atın, tamam mı?" Maverick söyledi. "Bu bokla uğraşmanız için sizi yalnız bırakmayacağım çocuklar." Hızlıca gözlerini kaçırmadan önce bana tekrar bakıyor. "İşler biraz daha karmaşık bir hal aldı..." Pencere yukarı kaydı ve Maverick uzaklaşarak hurdalıktan çıkıp güneye doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Birbirimize tek bir kelime bile söylemeden hepimiz külüstür arabaya bindik, Shaw ve ben arkada birbirimize sokulduk ve Lee bizi eve bırakırken Vail yolcu tarafına bindi. Saat geç olmuştu ve siyah gökyüzünden, ağaçları, binaları ve ölü toprağı hafif bir beyaz örtüyle kaplayan ve her şeyi güzelleştiren taneler yağmaya devam ediyordu. Az önce yaşadıklarımızla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Evimizin otoparkına park ettiğimizde kendimi bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum. Başım Shaw'un göğsüne düşmüştü ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Tamamen uykuya dalmamamın tek nedeni arabanın kaloriferinin iyi olmaması ve soğuk havanın tenimi ısırmasıydı. Shaw bir süre önce ceketini çıkardı ve beni elinden geldiğince onunla örtmeye çalıştı, çünkü üzerimde sadece bu dar elbise vardı ve ayakkabım yoktu, ama tek istediğim Vail'in yatağında, etrafımda çocuklarımla kıvrılmaktı.

Haldon'un küçük arabasının yanındaki boş yere park ettik ve Lee beni içeri taşıdı, böylece karla kaplı zemine basmak zorunda kalmadım. Meredith bizi hemen karşıladı, yüzünde panik ifadesi . "Mesajları aldım! Lanet olsun... Hepinizin sağ salim kurtulduğuna inanamıyorum!" Beni yakaladı, Lee'nin kollarından kurtardı ve bana sıkıca sarıldı, tekrar tekrar fısıldadı, "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm! Orada ben olmalıydım."

"Saçmalama," dedim, sesim hafifçe çatlayarak. "Ya sana bir şey olsaydı? Peki ya Amelie?"

Meredith'in beni tutuşu sıkılaştı ve sonunda başını sallayarak gitmeme izin verdi. Haldon merdivenlerin başında belirdiğinde yüzünden akan yaşları sildi, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış ve kollarını şişmiş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Duvara bir delik açma isteğini bastırıyor gibi görünüyordu. Yorgun merdivenleri çıktık ve ana yaşam alanını boş bulduk, televizyon ekranında Mer ve Haldon'un izliyor olması gereken bir film duraklatılmıştı.

"Amerikalılar kısa bir süre önce yattılar," dedi Haldon, "Ve olağandışı bir hareketlilik yok. Üç karakoldan da haber geldi ama Çakallar' ses yok. Bu gece size her ne olduysa, Elias'ın onlarla temasa geçtiğini sanmıyorum... henüz."

Vail başını salladı, hepimizden daha bitkin görünüyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdin. O bizim liderimizdi. Herkesin refahıyla ilgili tüm kararları o vermek zorundaydı. Heather'ı o halde görmenin onu biraz sarstığını da düşündüm. "Siz ikiniz bu gece burada kalmak istemediğinize emin misiniz?" Paltolarını giymeye başlayan çifte sordu. "Çok geç oldu."

Meredith ceketinin fermuarını çekerek, "Teşekkürler ama zavallı Eli'yi rahatlatmamız gerek," dedi. "Ve sabah gözlerimi açtığım anda Amelie ile birlikte olmak istiyorum." Kendini son derece sarsılmış hissediyor gibiydi.

Bu gece olanlardan sonra. O da olabilirdi ama olmadığı için çok mutluydum. Eğer ona bir şey olsaydı, Amelie annesiz kalacak ve Haldon hayatının aşkını kaybedecekti.

"İçeri girdiğinizde ve kapılar kilitlendiğinde bana mesaj atın," dedi Vail onlara, "Takip edildiğinize dair herhangi bir işarete ve herhangi bir Çakal ya da Canavar'a dikkat edin. Dikkat çekmemeliyiz. Elias'ın şimdi ne halt edeceğini bilmiyorum. Güvende kalmalıyız."

Haldon sadece başını salladı ve Meredith'e elini uzatarak onu kolunun altına aldı, Shaw onlara dışarıya kadar eşlik etti ve çıktıklarında mekânı silahlandırdı.

Dördümüz üst kata çıktık ve hepimiz temizlenmek için tuvalete daldık. Lee benimle birlikte duşa girdi, beni dikkatlice sabunladı ve saçımı yıkamama yardım etti. Hâlâ titriyordum.

Allah kahretsin! Kendine gel, Casey! Şu anda daha güçlü olabilmeyi dileyerek kendime çıkıştım. Lee, içinde bulunduğumuz duruma rağmen tamamen sakin ve soğukkanlıydı. Hareketleri metodikti ve tamamen bana yardım etmeye odaklanmıştı. Yüzümdeki makyajı silerken, Shaw ve Vail'in lavabonun yanında ellerini yıkadıklarını, birbirlerine mırıldandıklarını duyabiliyordum, sesleri duştan duyulamayacak kadar kısıktı.

Sonunda Lee suyu kapattı ve birkaç saniyede bir durup omzumu, nemli başımı ya da dudaklarımı öperek beni nazikçe havluyla sildi. "İyisin bebeğim," diye mırıldandı bana, beni dikkatlice havluyla silerken. "Seni tuttum." Perdeyi arkaya kaydırды ama tuvalet boştu. Ancak, diğerlerinden biri bizim için pijamalarımızı almış gibi görünüyordu, çünkü benim pijamalarım tezgahın üzerinde, Lee için bir çift gri eşofmanın yanında duruyordu. Ben uyku pantolonumu ve atletimi giyip, nemli saçlarımı sırtımdan aşağı ördüğümde ve Lee de kurulanıp üstünü değiştirdiğinde, sessizce Vail'in odasına girdik.

Vail yatağını kasadan çıkarmıştı ve görünüşe göre yanına fazladan battaniye ve yorganlardan ikinci bir bölüm daha yapmışlardı, böylece hep birlikte yatabilecektik. Bunun için çok minnettardım çünkü şu anda en çok ihtiyacım olan şey tüm adamlarımın o anda yanımda olduğunu hissetmekti. Bir kurşun, bir yanlış adım ve içimizden birini sonsuza dek kaybedebilirdik. Hep birlikte yatağa girdik ve battanileri üzerimize çekerek birbirimize sokulduk. Bir yanımda Vail, diğer yanımda Lee vardı ve Shaw bacaklarımın arasına kıvrılmıştı, başı karnımı yastık olarak kullanıyordu. Dışarıda rüzgâr esmeye başladı ve kar tanelerinin mini kasırgalar halinde döndüğünü hayal edebiliyordum. Hayatımdaki en önemli üç insanla yatakta sarmaş dolaş, güvende ve sevilirken dışarıda fırtına koptuğunu bilmek beni kendi kendime biraz gülümsetti, gözlerim kapalıydı ve uyku hissi çok uzakta değildi...

"Kahretsin, bu, Kirazlı Turta... Tırnaklarını taşaklarımın altına geçir!"

Bu da ne ?! Yan odadan gelen sesler ince duvarları delip geçerken gözlerimi açtım. İnlemeleri, Lee'nin yatağından gelen küçük bir gıcirtıyı ve yaklaşık yarım dakika sonra Shelby'nin nefes alıp verme ve öğürme sesini duyabiliyordum.

"Beni boğazından aşağıya al bebeğim. Sikimde boğulma sesine ..."

Yanımda Lee küçük, acı dolu bir inilti çıkardı ve ben de iki elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Buraya geldiğinden beri Logan'ın onu yanlış yöne sürüklediğini biliyordum ve bunu yatak odasında duymak tam bir işkence olmalıydı.

Logan ve Shelby birbirlerini becermeye başladıklarında sesler değişti, yatağın gıcirtısı arttı. Adamın derin homurtuları ve kızın tiz çığlıkları görmezden gelinemeyecek kadar yüksek ve iğrençti. Lee, "O *benim* lanet yatağım!" diye yakındığında kendimi kıkırdamaktan alıkoydum. Bütün hayatım boyunca, bu yatakta yatmayı umabilirdim.

ama bunun olduğunu duymak? Hayır, olamaz!" Yastıklardan birini aldı ve sanki boğulmanın tüm sorunlarını çözeceğini umuyormuş gibi yüzünün etrafına sıkıştırdı.

Tam o sırada koridorun sonundan Micha'nın sesini duydum. "Kapa şu lanet çeneni!" En azından Shaw'un yatağı bu gece sikilmekten kurtulmuş görünüyordu. Ama Micha'nın öfkeyle bağırması Logan'ı cesaretlendirmişse benziyordu, çünkü yatağın gıcirtısı, Shaw'ın odasıyla ortak olan duvara çarpan yatak başlığına kadar yükseldi.

"Bıçaklarımı orada bıraksaydım şimdi hepsinin yerde olacağına dair ne kadar bahse girebilirim?" Shaw karnıma doğru mırıldandı ve Lee'nin yatağının başının dolabıyla mükemmel bir şekilde aynı hizada olduğunu fark ederek kahkahalarımı boğuldum.

"Doğru, al beni. Her şeyimi al, benim güzel küçük ," Logan nefes nefese kaldı, hızı . Shelby'nin ciyaklamaları arttı ve Vail ile Logan'ın dayanıklılık konusunda eşleşebileceklerini düşünmeden edemedim. Yanımda kendinden geçmiş gibi duran Vail'e baktım, şu anda olan biten hiçbir şey umurunda değildi. Uyanık olduğuna dair tek işaret, ellerinden birinin başımın üzerinde durması ve parmaklarının hafif nemli saç tellerimi hafifçe okşamasıydı.

Bu arada Lee aklını kaçırmış, içinden küfürler savuruyor, yanımda yuvarlanıyor, yastık ve şilteyi kullanarak duvardan gelen sesi en iyi bastıracak pozisyonu bulmaya çalışıyordu.

O anda içimi bir kötülük dalgasının kapladığını hissetmeden edemedim; Logan'ın yan odada kız arkadaşıyla sikişmesini dinlemek beni tahrik ediyordu. Shaw bacaklarımın arasında hâlâ bana tutunuyordu ama boşta kalan elimle uzanıp tırnaklarımı Lee'nin çıplak karnında hafifçe gezdirdim. Kıpırdamadan durdu ve

Parmak uçlarımı belinden aşağıya doğru gezdirirken, o lezzetli V'yukarı ve aşağı hareket ettirirken, yastık hala yüzünün üzerindeydi.

Elimi eşofmanının üzerinden kaydırıp aletini beni durdurmadı. Yarı sertti ama bunu değiştirebilirdim. Yavaşça çıkıntıya masaj yapmaya başladım, tepkisine, nefes alışına odaklandım. Elbette değişti ve ona daha rahat ulaşabilmem için kalçalarını biraz kaydırıldı. Logan ve Shelby'nin sesleri yan odada bitmeye yakın bile değildi ve homurdanmalarını ve nefes alıp vermelerini dinledim, beni teşvik etmek için kullandım. Lee'nin sikinin sertleşmeye başladığını ve benim dokunuşumla canlandığını hissettim. Odanın loşluğunda ona tekrar baktığımda, yastığı kaldırdığını ve gözlerinin dışarıdaki sokak lambasından gelen alçak, turuncu ışıktaki parlayarak bana baktığını gördüm. Elim e tek ucunun altından kaydırmak için geriye uzandığımda dudaklarımı yaladım, kalın boyuna uzanmadan önce kalçalarının çıplak tenini okşadım. Elim biraz yalamak için hızla çektim, tekrar uzandım ve yavaşça onu pompalamaya başladım.

Bu arada Shaw başını kaldırmış, çenesini karnıma dayamış, Lee ve benim ne yaptığımızı ilgiyle izliyordu. Vail ise hala saçlarımı hafifçe okşuyordu, görünüşe göre ne yaptığının farkında değildi. Bir an için Shaw'ın sadece izleyeceğini düşündüm ama sonra atletimi biraz yukarı itmiş olan dudaklarını çıplak tenimde hissettim. Yumuşak, yastık gibi dudakları kalçalarıma inmeden önce göbek deliğimin etrafında dolaştı ve sonra dilinin aşağıya, merkezime doğru ilerlediğini hissettim ve bu t  y kadar hafif dokunuşla altında biraz titredim.

Parmakları pamuklu pantolonumun bel kısmının altından kıvrıldı ve benim kendimi biraz kaldırmamla daha kolay olacak şekilde pantolonumu indirdi. Pantolonumu tamamen çıkardı ve beni bıraktı.

Lee'yi okşamaya devam ettim, onu sıktım, parmağımı ucunun üzerinde dolaştırdım, orada toplanan nemli prekumu hareket ettirdim.

Shaw aşağı doğru hareket etti, yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden önce ısıltılı koyu mavi gözleri benimkileri tuttu, emmeye başlamadan önce dili klitorisime hafifçe dokundu. İçimi çektim, başımı geriye attım ve Lee'yi biraz daha sert pompalamaya başladım. Vail kıpırdandı ve sonunda neler olduğunu biliyordum. Duvarın diğer tarafında, Logan'ın Shelby'nin yerini değiştirdiği anlaşılıyordu, çünkü yatak başlığının çarpması durmuştu, ama hâlâ seviştikleri belliydi.

"Cidden, kapa çeneni Hudson!" Micha öfkeyle bağırdı. "Sen kapa !

Uyumaya çalışıyorum!" Riley tersledi

Geri. Shaw'un bacaklarımın arasında yarattığı gerginliğe rağmen kıkırdadım. Zavallı Micha Kessler'in sakatlandığından beri büyük sıkıntılar çektiğini tahmin edebiliyordum. Her halükarda durmayacaktım çünkü şu anda hiç alamıyordu.

Arkamdan, Vail'in ellerinden biri atletimin üzerinden kayarak sol göğsümün etrafında kıvrıldı ve üzerime eğilip boğazımı boylu boyunca öptü. Dişleri kulağımın altını ısırduğunda dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı, ardından ağzı ağzımın üzerinde ezildi, dili içeri girmeyi talep etti. Ben de onu öptüm, elleri bacaklarımı daha geniş açıp beni emerken, yalarken ve ısırırken kalçalarım Shaw'a doğru kalktı, tüm bunlar olurken Lee yanımda inliyordu, elim hala onu yavaşça okşuyordu.

"Hayır, hayır, Kirazlı Turta... Dizlerinin üzerine çök..." Logan'ın sesi duvarlardan biraz kısılmıştı ama yine de yeterince netti. Daha sonra duyduğum şey, Logan'ın onu yerde arkadan becermeye başladığında çıkardığı sert şaplak sesiydi.

Vail bir eliyle yüzümü tutuyor, diğer eliyle sağ göğsüme uzanıyor, üstümü aşağı kaydırıp serbest bırakıyor, sonra da göğsümü çimdikliyordu.

meme ucu sertleşti. Beni öpmeye devam ederken ağzının içine doğru nefes aldım ve aşağıda, Shaw içime bir parmak soktu, ani bir enerji dalgasıyla klitorisime saldırırken içeri ve dışarı iterken onu kıvırdı. Lee'nin kalçalarını elime doğru hareket ettirerek işlerin kızışmasını istediğini biliyordum ama Shaw'ın başladığı işi bitirmesine ihtiyacım vardı. Vail'i açlıkla geri öptüm, beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öperken dilinin benimkinin üzerindeki hissine bayıldım.

Bacaklarım titremeye başladı ve dizlerim istemsizce kapanmaya çalıştı, ama Shaw'ın elleri onları bastırdı, neredeyse çılgınca bir tutkuyla beni yemeye geri dönmeden önce onları yatağa düzleştirdi. Her inleyişinde klitorisime titreşimler yayıyor ve bağımlılık yaratan o yükselen nabız hızlandıkça nefesim kesiliyordu. Çok yaklaştım!

"Hayır, hayır, henüz değil." Logan'ın sesi duvarın içinden süzüldü. "Henüz gelemezsin. Ben söyleyene kadar..."

Bu tanıdık cümle beni uçurumun kenarına itti ve orgazmım patlarken haykırdım. Kalçalarımı kaldırmak için savaştım, bacaklarımı birbirine sıkıştırmak, bu hissi içime çekmek için çaresizce çabaladım ama Shaw bırakmadı. Vail boğazımı emerken, meme uçlarımı sıkıp çimdiklerken o devam etti.

"Siktir... Bu kadar yeter..." Lee sonunda homurdandı. Ben orgazmdan titrerken ama kendime gelmem için bana bir an bile fırsat vermedi. Sırtını Vail'in yatağının kutu çerçevesine dayayarak oturdu, beni aletin üzerine kaydırıp, gürültülü bir şaplakla yukarı itti ve Shaw'un az önce bana verdiği orgazmın tekrar nabzını attığı için inledim. Beni üzerinde tutan Lee o kadar hızlı içime girmeye başladı ki gözlerimi sıkarak kapattım, kalçalarının her keskin itişinde leğen kemiği sertçe benimkine çarpıyordu.

"Oh... Tanrım... Tanrım!" O kadar sert ve hızlı hareket ederken haykırdım ki, hiç bitmeyen bir orgazm yaşıyormuşum gibi hissettim. Ona tutundum

başım geriye, tavana doğru düşüyordu. Ama çok geçmeden Vail uzanıp beni kendisine bakacak şekilde çevirdi, böylece kardeşi beni çılgınca sikerken o da beni öpmeye devam edebilecekti. Shaw'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda Lee'nin kalın sikinin içimde hissettiklerinden ve Vail'in dilinin benimkinin üzerinde gezinmesinden başka bir şey düşünemiyordum. Orgazmım hiç tam olarak durmamış gibi hissediyordum, ama Vail klitorisimi öfkeyle okşamak için uzandığında, haykırdım, kendimi tekrar boşalırken hissettiğimde ağzından çekildim.

"Herkesin bu gece sevişmeye ihtiyacı var mı?" Micha bağırdı ama onu duymazdan geldim. Kimse için çenemi kapatmayacaktım.

Lee içimde durgunlaşmadan önce beni birkaç kez daha yere çarptı ve iç duvarlarımı döllerıyla yıkadı. Etrafında kenetlendim, acele eden coşku beni ezerken gözlerimin köşelerinden kopan gözyaşlarını hissettim. "Lee?" Ona fısıldadım.

"Evet, güzelim?" diye soludu ve köprücük kemiğime birkaç öpücük kondurdu.

"Ben de seni seviyorum."

Lee beni ağızla öpmek için uzanmadan önce sadece bir saniyeliğine dondu. Yüzünü tuttum, sarhoş edici öpücüğünde kayboldum, sikinin hala içimde gömülü olduğunu hissettim. Şu anda onunla birlikte olmak o kadar ilkel ve güzel hissettiriyordu ki bitmesini istemiyordum. Sadece...

Şimdi Vail'deydi.

Nefesimi tutmak için öpüşmeyi kestiğimde, Vail beni Lee'nin kucağından kaldırdı ve yanına oturdu, beni uzun, kavisli horozunun üzerine hizaladı, beni yavaşça aşağı kaydırmadan önce, kendini tamamen kılıfladı.

"Vail, yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Şimdi sik beni sevgilim." Belimden tuttu ve beni üzerinde sallamaya başladı, ilk başta yavaşça, ve ben

Klitorisim bu noktada neredeyse zonklarken inledi. "Sikime boşalacaksın," diye nefes aldı, beni kucağında ileri geri hareket ettirerek, "Etrafımda sıkışacaksın. Sıcak, ıslak amın içine boşalmam için yalvarıyor." Dudakları benimkilere değdi. "Bu doğru değil mi? Benim kızım içine boşalmamı istiyor?"

Dudağımı ısırdım, Vail beni onun üzerine taşırken bacaklarımdaki his geri geldi. Kollarımı boynuna doladım, dizlerimi yere dayadım ve hareketi devralmaya başladım. Ela derinliklerine baktım, kalçalarım daha hızlı hareket ediyordu, vücutlarımızın birlikte kayarken çıkardığı ses beni tekrar tahrik ediyordu. Vail ben devraldığımda sırttı, kolları etrafımı sardı, onu becerirken beni yakın tuttu, gözlerimiz gözlerinden ayrılmayı reddetti.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye fısıldadı dudaklarıma, dilini dudaklarımdan en altındakini emmeden önce gezdirdi. "Seni gerçekten her şeyden çok seviyorum. Bunu benim için yapıyorsun..." Beni sertçe öptü ve ayağa kalkıp duvara doğru yürümeden önce ellerini kıkımın altına koyarak beni duvara yapıştırdı. Kalçalarını kalçalarıma bastırıp beni orada tuttu ve o kadar derin hissettirdi ki gözlerimin başımın içine yuvarlandığını hissettim. "Ne olursa olsun, sana yeterince yakın değilim. Yeterince derin değilim. Eğer istediğim gibi yapabilseydim, senin lezzetli amcığını asla terk etmezdim." Beni duvara doğru bastırarak en ufak bir hamle yaptı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. "Bu saçmalık bittiğinde ve bu bok çukurundan birlikte kaçtığımızda, seni günün her saati becereceğim." Dilini boğazımda gezdirdi, dudakları kulağıma değdi. "Bir seks salıncağı alacağım, seni ona bağlayacağım ve günlerce seni becereceğim... ve yine de yetmeyecek."

Beni kıkımdan kolayca tutarak hareket etmeye başladı, her seferinde daha sert ve daha derin itti ve nefesi hızlanmaya başladı.

"Vail..." Onun sözleriyle sarhoş olmuş gibi hissederek fısıldadım.

"Evet, sevgilim?"

"Tutamayacağın sözler verme."

Bunun üzerine kendini kaybetti ve beni duvara yaslanmış bir hayvan gibi sikti. Homurdanıyor ve boynumu, göğüslerimi, hatta dudaklarımı, ulaşabildiği her yerimi emiyordu.

Başladığımızdan beri bir yaş gibi gelen bir sürenin ardından "Boşalacağım," diye nefes nefese kaldı.

Ayak bileklerimi bağlayarak, "Yap ," diye onu kışkırttım.

Sakinleşmeden önce birkaç kez daha içime girdi,

Yüksek sesle inledi ve dölünün sıcaklığının içime olduğunu hissettim. Sarktı ve yavaşça çekilip beni yere indirirken bacaklarımı indirdim. Ama o kadar çok titriyordum ki bacaklarım beni zar zor taşıyabiliyordu. Bizi Lee'nin yayıldığı yatağa geri çevirdi, Vail ve ben olmasaydık tamamen rahatlamış ve uykunun eşiğinde görünüyordu. Yan odadan Logan ve Shelby'nin sesleri geliyordu ama ne zaman durdukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Shaw yatağın ucunda yatıyordu, ayakları Lee'ninkilerle aynı hizadaydı ve Vail'in beni destekleyerek yönlendirmesini izliyordu. Shaw tamamen çıplaktı, kocaman aleti kalkmış ve hazırda ama diğer adamlar kadar vahşi görünmüyordu. Yüz ifadesi yumuşaktı, gülümsemiyordu ama gözlerindeki sıcaklığı görebiliyordum. Kollarını açarak bana uzandı, ben ona uzandım. Vail beni dikkatlice ona uzattı ve ben onun yanındaki yatağa yığılırken, Vail de Lee'nin yanına yattı.

Ama Shaw ve ben orada, yan yana uzanmış, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Kollarından biri bana sarılmıştı, diğeri kalbimin üzerinde duruyordu ve avucunun altında çarptığını hissediyordu.

"Çok yorgunsan ben iyiyim," diye fısıldadı.

Hayır, diye düşündüm ve elim aramıza girdi. Tepkisini izledim, duygularını deşifre etmeye çalışarak bunun

Tamam dedim ve beni rahatlatmak için ne ürkütü ne de çekildi. Parmaklarımı delicesine büyük aletin üzerinde gezdirmeme izin verdi ve ben de sessizce, "Bu gece sana ihtiyacım var. Başardığımızı bilmek için üçünüzü de hissetmem gerekiyor. Birlikteyiz ve benim için önemli olan tek şey bu."

Shaw beni sırtüstü yatırıp bacaklarımın arasına yerleşti. Hareketlerinde dikkatliydi, alnını alnıma bastırdı ve kocaman gövdesini kıvrımlarımın arasından kaydırmaya başladı. Gözleri hep benim üzerimdeydi, yavaşça içeri itti ve ben ne kadar dolu hissettiğimi, bunun baskısını soluk soluğa hissettim. Shaw'ın en son girmesi muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü diğer ikisi daha fırsat bulamadan beni mahvedebilirdi.

Ama diğer ikisinin aksine, o yavaş gitti. Beni sikmiyordu, benimle sevişiyordu. Beni öptüğünde dudakları yumuşaktı ve biraz çekingendi, ama onun önderlik etmesine izin verdim. Shaw'la her zaman onun önderlik etmesine izin vermek zorundaydım. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve bu yüzden ona sarıldım, nazik öpücüklerine karşılık verdim ve kalçalarının her nazik itişinde ve yuvarlanışında iç çektim.

"O pisliğin sana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğim," diye yemin etti bana ve Elias'tan bahsettiğini biliyordum. "Eğer yaparsa, eğer denerse, onun işini *bitiririm*. Cinayetle seve seve hapse girerim. Umurumda bile değil."

"Shaw-"

"Hayır!" Biraz tersledi ve ben de durdum. Kalçalarını öyle bir döndürdü ki, her geçişinde pelvisi klitorisime sürtündü ve ben de onun şefkatli öpücüklerini hevesle kabul ettim. "Öldür... onları... hepsini..." diye homurdandı, biraz kıınıldadı ve bacaklarımdan birini omzunun üzerine getirdi. "Sana dokunan ya da seni almaya çalışan her orospu çocuğunu öldür..." Gözlerini kapadı ve dizlerinin üzerine kalkıp biraz daha hızlı hareket ederken başının geriye düşmesine izin verdi. Bana her vuruşunda göğüslerim titriyordu ve bu manzara karşısında aşağı uzanıp bir eliyle sol mememi sıkarken diğer eliyle de başını çevirerek tembel bir öpücük kondurdu

ayak bileğimi. Bu açıyla, o devasa sikiyle biraz fazla derine giriyordu ve her sallandığında inliyordum. Ama onu durduramazdım. Bu gece üçüyle de yaptığım şey benim için olduğu kadar onlar için de önemliydi. Ve şu anda Shaw'ın buna ihtiyacı vardı.

Birdenbire gözleri açıldı ve yüz ifadesi acıkmış gibi oldu. Bacağımı kaydırđı, kalçasının arkasına doğru kıvırdı ve tekrar üzerime eğildi. İlerleyişı biraz hızlandı, kalçalarının o muhteşem yuvarlanması her seferinde bana tam isabet ediyordu ve ben onun etrafında sıkıldım, bir orgazm daha yaşarsam ölecekmişim gibi hissediyordum ama aynı zamanda buna ihtiyacım vardı.

"İçime gel Shaw," diye yalvardım ona. "Ben de seni orada hissetmek istiyorum." Shaw'a odaklandım, biraz daha hızlı hareket ettiğinde gözlerim yaşlarla doldu, çenesi sıkıca kenetlenmişti, yüz ifadesi acı ve zevkin karışımıydı ve konu sevişmeye geldiğinde muhtemelen onu her zaman rahatsız edeceğini biliyordum. "*Bana* bak Shaw. Benimlesin, tamam mı?" Ona şiddetle söyledim.

Bakışlarımı tuttu, işkence görmüş ifadesi odaklandıkça dağıldı ve bir dakika sonra ikimiz de birlikte geldik, birbirimizin gözlerinde kaybolurken birbirimize sıkıca sarıldık. Eğildi ve alnını benimkinin üzerine koymadan önce beni tekrar öptü. Aletinin içimde seğirdiğini hissettim, ama henüz çekilmeyi reddetti, ben de onu sıkıca kucakladım ve orada tuttum.

Yan odadan Logan'ın bağırdığını duydum, "Lanet olsun, bizi alt mı ettiler? Hadi, Cherry Pie, gösteriliyoruz-"

"Siktir git, yorgunum!" Shelby sızlandı.

Lee'nin yatağın diğer tarafından iğrenç bir homurtu çıkardığını duyabiliyordum, Vail'in yumuşak nefes alış verişı bana onun bayıldığını söylüyordu. Shaw'un altından rahatladım, parmaklarım onun yaralı sırtında gezinerek onu kendime çektim. Bu şekilde kucaklaşarak uykuya daldık.

Birbirlerine hâlâ bağılyken, yan odadan Logan'ın istediğini elde ettiğini gösteren bir yatak gıcirtısı duydum.

"Tanrı aşkına... herkes birbirini becermeyi bırakabilir mi, böylece ben de uyuyabilirim?" Micha koridorun sonundan bağırdı.

"Çeneni kapatmaya ne dersin?" Riley tersledi. "Bazılarımız gayet iyi uyuyordu!"

Gülümsedim, inanılmayacak kadar yorgundum, adamlarımla kıvrılıp küçük dünyamızda güvende olmaya hazırdım. Ve öyle de oldu, Logan ve Shelby'nin kaldığımız yerden devam ederken çıkardıkları inleme sesleriyle kendimi rüyalar aleminde buldum.

Logan sızlanmayı kesmezse, Lee'nin onu yumruklayacağından endişe . Sadece birkaç blok ötedeki güvenli eve vardığımızda, bana bir zamanlar annemle birlikte yaşadığımız eski bodrum katını hatırlattı. Burası küçük bir dubleks daireydi ve üst katı, okulumuzdan korkunç bir ev hayatından kaçan ve bu alanda birlikte yaşayan bir grup öğrenci olan Vendetta üyelerine aitti. Süiti Amerikalı misafirlerimiz için hazırlamışlardı, öyle ki biz geldiğimizde tek yatak odasındaki iki şiltenin üzerinde yeni nevresimler vardı, ısı ve ışıklar yanıyordu.

Yeni kıyafetlerini, yolda aldığımız bazı yiyecekleri (Maverick'in dün gece Lee'ye verdiği artık para sayesinde) kamyonetlerinden indirmelerine yardım ettim ve Logan'ın Micha ve Riley'yi tek parça halinde içeri almasına yardım ederken Shelby'nin eşyaları kaldırmasına yardım ettim. Logan bütün sabah havanın ne kadar soğuk olduğundan, kar yağışı bir an önce durmazsa aletin donup düşeceğinden yakındı. Riley alttan alta ona tehditler savurdu.

Micha'yla birlikte kahvaltıyı bir battaniyenin altında titreyerek geçirmiş olsalar da nefes alıyorlardı. Shelby ise her şeyi kaplayan beyaz örtünün büyüüne kapılmış, mısır gevreğini yemek masasının yanındaki pencerenin önünde yemişti.

Dün geceki seks maceralarına rağmen, bu sabah Logan Vail'i görüp "Hey! Bu matkap!" diyene kadar kimse birbirini duyduğundan bahsetmedi.

Ona aslında sadece Vail ve benim olmadığımı söyleme zahmetine girmedim. Bu bilginin onun kafasını patlatacağını hissettim. Ama Vail, birlikte olduğumuz varsayımından yararlanarak bütün sabah inanılmaz derecede el ele , kahvaltıda Micha ile konuşabilmek için kanepenin yanındaki şezlonga otururken benim de onun dizine oturmam için ısrar etti.

Artık onları güvenli eve almıştık ve Micha seksenli yıllardan kalma olduğu kesin olan eski kahverengi ve turuncu kanepeye yerleşmişti, Vail de yanında durmuş ona talimatlar veriyor ve bölge hakkında bilgi veriyordu. Aynı zamanda Logan, birini gömeceği ve içinde yaşamayacağı türden bir yerde yaşama fikrine karşı çıkarken, Riley buranın büyüdüğü daireden daha iyi olduğunu iddia etmişti.

"Kızlarınızın kendi başlarına dışarı çıkmalarına izin vermeyin-" Vail diyordu ki

Riley'nin dikkatini kanepenin diğer ucundan çekti.

"Neydi o?" diye öfkeyle tersledi. "Siz erkeklerin ve şovenist tavırlarınızın nesi var-"

"Çünkü," dedi Vail gözlerini ona dikerek, "MC'nin kaçırdığı kızlar var. Dün gece onlardan birini insan ticareti yapan bir çetenin elinden kurtardık."

Riley bir anda konuşmayı kesti ve hemen kanepeye geri çöktü.

"Sizi terslediğim için özür dilerim ama bu aylardır çözmeye çalıştığımız bir şeydi ve dün gece nihayet bir tane bulduk." O

Micha'ya döndü. "Eğer bir yere gitmeniz gerekiyorsa, muhtemelen Logan ve Riley ile gitmeniz gerekecek."

"Ne?" Riley kaşlarını çatı. "Bacağımdaki bu şeyle hiçbir yere gidemem!"

"Buradaki insanların arasına daha iyi uyum sağlıyorsun," dedi Lee son eşyalarını getirirken. "Sen küçük bir tükürük ateşisin ve kendi başının çaresine bakabilirsin. Ve o adamın tek başına dışarı çıkmasına izin çünkü muhtemelen kendini bir çöplüğe attıracaktı. Erkek arkadaşın çok hasta. Ve sarışın..." Shelby ve Logan'ın giysileriyle birlikte kaybolduğu koridorda başını salladı. "O göze çarpıyor. Alınma ama sakatlığın yüzünden masaların üzerinde dans edemezsin ya da bir erkeği aptalca becermek için kullanılamazsın, ki aradıkları da bu."

Bunun üzerine Micha, Riley'ye baktı ve başını salladı, kara kaşları sanki Riley'nin buna bir şekilde meydan okuyacağını hissetmiş gibi gözlerinin üzerine indi. Tamamen onun konuşmasını bekliyordum ama bu sefer konuşmadı. Bunun yerine arkasına yaslandı ve kulağa "Logan kesinlikle bir çöplüğe atılacak..." gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

"Hazır buradayken bunları kullanın." Vail, Vendetta üyelerinden birinden bu sabah bizim için almasını istediği iki kullan-at telefonunu çıkardı. "Programlanan numaralar sadece birbirinizinki, yani dışarıdayken arayabilirsiniz, Daniel ve üst katınızda yaşayan diğer Vendetta üyeleri için bir irtibat numarası ve benimki. Dün gece Yüzsüzler'le yaşananlar nedeniyle önümüzdeki kısa bir süre için ortalıkta görünmeyeceğiz."

"Bekle, *ne?*" Logan yeniden içeri girdi, üzerinde üç çift eşofman vardı.

ve iki kapüşonlu, kesinlikle perişan görünüyorlardı. "Yüzsüz de kim lan? Kim bu lanet herif? Şimdi endişelenmemiz gereken

deforme olmuş bir orospu çocuğu mu? Sana adaya gerektiğini söylemiştim!"

Micha onu görmezden gelmeyi tercih etti ve cevap vermek yerine, Logan'ın zahmetsizce yakaladığı telefonlardan birini ona fırlattı.

"Bu lanet olası bir kapaklı telefon! Baksana! Bu şeyin üzerinde gerçek tuşlar var! Lanet bir çağrı cihazı gibi!" Ekranı çevirerek tekrar tekrar kapattı, tamamen büyülenmişti. "Sanki zamanda yolculuk yapmışız gibi hissediyorum."

Shelby belirdi ve etrafından dolanarak telefonu elinden kaptı.

"Hey!"

"Hayır, artık bunu alamazsın. O artık benim telefonum. Bu konuda sızlandığında hakkını kaybettin."

Geri kalanımız üst ve bodrum s  tler arasındaki ortak fuayeye   ıkan merdivenlerin yanında toplanmış, Micha'nın Vail'e uzanıp elini uzatmasını, tokalaşmalarını ve "Her şey için teşekk  r ederim. İşler yoluna girdiğinde, iyiliğinin karşılığın ı verebileceğim zaman, vereceğimi bil."

Chapter twenty

Casey: İki Hafta Sonra

Geçtiğimiz iki hafta çok yoğundu. Saklanıyorduk ve dört Amerikalıyı kontrol etmek için güvenli eve gittiğimiz birkaç sefer dışında eve bağlıydım. Her zaman geceleri, karanlığın örtüsü altında ayrılmama izin verilirdi. Adamlar üzerimi örter, beni (ve Lee'yi) hurda arabanın arkasına saklar, sonra da aceleyle içeri girip bodrumdaki süite inerlerdi. Çocuklardan dolar dükkanından ve goodwill'den benim için almalarını istediğim kartları ve birkaç masa oyununu yanımda getirdim ve zaman geçirmelerine yardımcı olmaları için misafirlerimize verdim.

Logan burada kesinlikle perişan haldeydi ve Florida'ya dönmek için fırsat kolladığını biliyordum. Etrafta dolanıp duruyordu.

Bodrumda, kat kat giysiler içinde. Micha daha iyi görünmeye başlamıştı ama her şeyle en iyi Riley ve Shelby ilgileniyordu. Shelby evi düzenli ve temiz tutuyor, Riley ve Logan ne zaman dışarı çıkmak zorunda kalsalar Micha'ya göz kulak oluyordu.

Ama şimdi geri dönmüş, evi ve eşyalarını yardım ediyorduk. Micha babasıyla temasa geçmiş ve Florida'ya dönmelerine izin verilmişti.

Micha, "Yardıma ihtiyacınız olursa bu numaradan bana ulaşın," dedi ve Vail'in telefonuna bir tane programladı.

"Umarım buna gerek kalmaz." Vail telefonu geri aldı ve Micha'ya Maverick'in La Maison Rouge'a gittiğimiz gece bize verdiği yüz dolarlık banknotlardan ikisini uzattı. "Dönüş yolculuğunuzda benzin ve yiyecek için."

Micha dudaklarını birbirine bastırdı ve iyileşirken son iki haftadır evim dediği eski püskü mekâna göz gezdirdi. Bir şey söyleyecek sandım ama onun yerine başını salladı, bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu.

Riley hâlâ alçıda olduğu için Shelby ve ben merdivenlerden çıkmasına yardım ettik ve onu minibüsün arkasına taşıdık. Bu sırada Logan eşyaları arkaya atıyor, siki donmadan buradan çıkacağı için ne kadar mutlu olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu.

Son vedalarımızı ettik, Lee ve ben kapüşonların ve katmanların altına gizlendik, gizli kalmak için elimizden geleni yaptık ve onlara el salladık. Minibüs uzaklaştı, Ashland'ın kuzeybatısından Ottawa'ya doğru ilerleyerek caddede kayboldu.

Şimdi yine evdeydik ve Vail ile ben birbirimize bağırıp çağırıyorduk.

"O sürtük, Bayan McCuntFace, beni arayıp mesaj bırakıp duruyor. Buraya gelmesini mi istiyorsun?" Peşinden hışımla gittim.

evimizde benden kaçmaya çalışıyordu ve sonunda onu oturma odasındaki şöminenin yanında köşeye sıkıştırdım. "Bir gün daha okula gitmezsem beni lanet Keith'e geri göndereceğini söyleyip duruyor! O zaman ben ne yapacağım?"

"Eğer , gitmesine izin verirsem şanslı sayılır..."

"Yapma!" Ona sinirli bir şekilde çıkıştım. "Olmaya çalıştığın kadar sisteme karşı bağışık değilsin. O kaltak ne kadar yozlaşmış olsa da, yeni bir sosyal hizmet uzmanıyla görüşmem Aralık ayına kadar belli değil. Yani o zamana kadar benim davamdan hâlâ o sorumlu." Telefonumu açtım ve ondan gelen son mesajı kontrol ettim. "İki haftalık devamsızlığımdan haberdar edildi. Sosyal Hizmetler'de bir dosyam olduğu için bu kadar çok devamsızlık yapamam. Onu başımdan savmak için okula dönmem gerekiyor ki Keith'lere geri dönmek zorunda kalmayayım. Oraya gönderilirim, daha fazla maruz kalırım-"

"O zaman evde eğitim yaparız!" diye bağırarak köşesinden çıktı ve yüzüme doğru yaklaştı. Yanakları kızarmış, boynundaki bir damar şişmişti ve onu fazla zorladığımı biliyordum. "O okula geri adım atmayacaksın ve kesinlikle o boktan yere geri dönmeyeceksin! Çakallar nerede yaşadığımızı bilmediği için şanslıyız ama o okulda olmak onlara bir fırsat veriyor. Bu almayacağım! Lanet Elias'la değil-"

"Vendetta bir haftadır Çakalları görmedi bile," diye hatırlattım ona. " kayboldular. Peki yarın Harley Enstitüsü'ne gidersek kimden saklanacağız?" Çakallar gizemli bir şekilde sessiz kalmışlardı ve Maverick'ten duyduğumuza göre Canavarlar ortalıkta görünmüyorlardı. Muhbirleri Yüzsüzler'in onlara herhangi bir talimat ya da emir vermediğini , bu yüzden Ashland'ın dışındaki bir sınır kasabasındaki kulüp evlerinde sessizce saklanıyorlardı. İki doğrudan tehdit de ortalıkta yoktu.

Vail parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirerek saçlarının diken diken olmasını sağladı ve derin bir iç çekti. Lee ve Shaw'un arka planda onu izleyip dinlediklerini ve son sözünü beklediklerini hissedebiliyordum. Acı dolu bir dakikanın ardından nihayet doğruldu ve bana ters ters baktı. "Tamam. Yarın geri dönüyoruz... ama yemin ederim, bizden biri ya da bir Vendetta üyesi sana eşlik etmeden o okulda hiçbir yere gitmeyeceksin." Beni atlatıp üst kata çıktı, telefonunu çıkarıp diğerlerine planlarındaki değişikliği bildirmek için mesaj atmaya başlamıştı bile.

Lee'nin yanındaki kanepeye uzandım ve Shaw oyun sistemini açarken kollarımı beline dolayarak ona sokuldum. Üst katta Vail'in diğerlerine emirlerini bildirirken çıkardığı gürültülü sesi duyabiliyorduk. İnsanların içindeyken birbirimize destek olursak, iyi olurduk. Kaçırılan kızlar sinsice, sessizce ve gözlerden uzakta kaçırılmıştı. Gittiğim her yerde insanlar etrafımı sarıyordu. Geri dönmekle ilgili hiçbir endişem yoktu. Keşke dönmek zorunda ama Harley'den kurtulmak istiyorsak mezun olmak zorundaydık.

"Haldon size İngilizce dersinden Beden Eğitimi dersine kadar eşlik edecek, sonra da Shaw bizimle öğle yemeğine kadar sizinle birlikte yürüyecek. Sonra ben-"

"Biliyorum, Vail, ," diye kestim sözünü, yüzüncü kez tekrar konuşmaya başladığında. Harley Enstitüsü'nün dışında duruyorduk, hantal siyah kışlık montum vücudumu sarmıştı ve kapüşonum yüzümü gizlemek için yukarı çekilmişti. Hatta dün gece onun isteği üzerine, ekstra bir önlem olarak leylak rengi saçlarımı doğal kahverengi tonuna boyamıştım. Mor göze çarpıyordu. Bu şekilde, okula döndüğümde kabul ettiğim bir başka güvenlik önlemiydi. yırtık bir kot pantolon ve sade bir soluk pembe tişört vardı.

Spor ayakkabılar. Buraya ilk geldiğimde giydiklerimle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Güvenlikten sorunsuz bir şekilde geçtik ama havadaki gerilim boğucuydu. Dördümüz birlikte yürürken gözlerimizi Çakallar'ın üyelerine karşı açık tuttuk ama tanıdığım kimse yoktu. Yine de çocuklar hepsini tanıyordu ve zaman geçip de herhangi bir iz görünmedikçe Lee ve Shaw'un biraz rahatladığını hissedebiliyordum. Vail tetikte bekliyor, yolumuza çıkan herkesi izliyor ve yanımızdan geçen gizli Vendetta üyelerine başıyla selam veriyordu.

Üç adamım da beni ikinci kattaki İngilizce bölümüne kadar takip etti ama Hunter gelmedi. Haldon ise içeri girdi ve masamın olduğu yere geçerek yanımdaki koltuğa oturdu. Normalde orada oturan kız içeri girip onu yerinde görünce karşı koymadı bile. Sadece odayı geçti ve onun eski yerine oturdu.

Bay Kennard her zamanki gibi neşeli bir şekilde içeri girdiğinde onlara "Derslerinize gidin, her şey girecek," dedim. Vail, Lee ve Shaw'ı sınıfında görünce biraz şaşırılmış görünüyordu ama saate bakarak gitmeleri gerektiğini işaret etmekten başka bir şey yapmadı.

"İkiniz de iyi misiniz?" Vail sorusunu Haldon'a yönelterek sordu.

"İyi olacağız," diye teyit etti Haldon. "Bir şey izin vermeyeceğim."

Çocukların hepsi eğildi, her biri birbiri ardına bana veda öpücüğünü verdi ve bazı öğrencilerin toplu nefes alışlarını duydum. Grup ilişkimizi elbette duymuşlardı ama bunu açıkça ilan ettiğimizi görmek söylentileri doğruluyordu.

Celeste'in hayranlarından biri olduğunu anladığım kızlardan biri odanın ön tarafından, "Sürtük," diye mırıldandı.

Shaw bir anda öfkeden deliye döndü ve kapüşonunun altına uzanarak odanın önüne doğru koşmaya başladı.

"Shaw, hayır!" Lee peşinden koşarken ben de bağırdım. Shaw bıçağını çekemedi Lee onu yakaladı ve geri çekti. Shaw kurtulmak için çırpınıyor, dokunulduğu için yüzü acıdan iki büklüm oluyordu. Tepede, günün ilk dersini başlatan zil çaldı, bazı kızların çığlıkları boğulurken, diğer öğrencilerin çoğu yoldan çekilmek için çabaladı.

Bay Kennard öne doğru ilerledi, ellerini uzattı ve Shaw'un çalgınca haykırırları arasında sesini yükseltti: "Bay Bishop... Bay !" Ellerini sertçe çırparak Shaw'u trans halinden çıkardı. Bay Kennard ona dokunmadı ama birkaç adım ötede durdu, silahsız olduğunu ve bir tehdit oluşturmadığını göstermek için ellerini uzattı ve ona nazikçe konuştu: "Her şey yolunda. Sorun yok. Lütfen sakinleşin ve arkadaşlarınızın sizi tuvalete götürmesine izin verin. Geri dönemeyeceğin bir hata yapma."

Shaw ona baktı ve adam kendisiyle konuşurken geri çekildi. Shaw hayatında çok az erkekle rahattı, Maverick gördüğüm birkaç erkekten biriydi, ama Bay Kennard'ın yatıştırıcı ses tonuna rağmen, bu adamın ona böyle doğrudan hitap etmesinin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim.

Ayağa fırladım ve öne doğru ilerledim, kendimi onun önünde konumlandırımdım ve yüzünü ellerimle kavradım. "Shaw, Shaw!" Bana bakması için onu zorladım. Bir anda dudaklarının titremesi durdu geçici olarak kapıldığı öfkeli sisi göz kırparak dağıtmaya başladı. "Sorun yok, tamam mı? Her şey yolunda." Lee'nin kollarında biraz sarkmadan önce gözlerini sıkıca kapattı.

"İyi misin dostum?" Lee onu diğer öğrencilerin şaşkın bakışlarından uzaklaştırarak usulca sordu.

"Evet, ben sadece... Ben sadece biraz..."

"Sorun yok. Bize açıklama yapmak zorunda değilsin." Lee, Shaw'a yürümeye başlamadan önce bana son bir kez endişeli bir bakış attı. "Hadi ama,

Kardeşim. Biraz su ya da başka bir şey alalım. Böyle iyiyiz. Tamam mı? Biz iyiyiz." Vail onu takip ederken Shaw son bir kez bana baktı ve Bay Kennard'a başıyla selam vererek dışarı çıktı ve sınıfın kapısını arkasından kapattı.

"Pekâlâ millet... sakın olun lütfen! Sakinleşelim," dedi Bay Kennard, öğrencilerin sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olan sakın ve parlak bir ses tonuyla. "Hafta sonundan ev ödevlerinizi çıkarmanızı istiyorum. Bay Dumas? Lütfen onları benim için toplar mısınız? Teşekkür ederim. Bayan Cooper," diye seslendi bana. Diğer öğrenciler ödevlerini çıkarırken ben de onun masasına doğru ilerledim. "Bayan Cooper, epey ders kaçırdınız," dedi endişeyle.

"Biliyorum, özür dilerim." şey de tam olarak buydu. İki haftalık işimi kaçırmıştım. "*Gerçekten* çok hastaydım..." Bana bile bu bahane sahte ve ezik geldi.

Ama Bay Kennard'ın yemeyelim, beni bu konuda suçlamadı. "Anlıyorum." Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Talihsiz... hastalığından önce çok iyi gidiyordun. Bu dersi geçtiğini görmek istiyorum. Sana ekstra kredi için bazı çalışmalar verebilirim-"

"Evet, lütfen!" Dedim, yanlışlıkla sözünü kestim. "Yani, böldüğüm için özür dilerim ama evet. Fazladan çalışmayı kabul ediyorum. biliyorum." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve başıyla onayladı.

Daniel Dumas onun için topladı. "Sizin de yapabileceğinizi biliyorum. Bu yüzden lütfen okuldan sonra beni gör ve senin için hızlıca bir plan hazırlayalım."

"Evet, efendim. Teşekkür !" Bana verdiği bu şansı kaçırmamam gerektiğini kendime hatırlattım. İsteyeceğim son şey on ikinci yılımı tekrar yaşamaktı. Bahar gelir gelmez çocuklar ve ben mezun olacaktık ve sonra da siktir *olup* .

İngilizce'nin sorun olmayacağını düşünerek rahatlamış bir şekilde masama geri döndüm. Endişelendiğim şey Matematik 30'du, çünkü Bay Fortin, Vail'in beni dışarı çıkardığı o ilk günden beri benden nefret ediyordu ve

O zamandan beri her gün sınıfta elimi kaldırmadığım halde cevap vermem için beni çağırarak büyük bir pislik olmaya devam etti. Yanlış yaptığımda (ki bu çoğu zaman oluyordu), gittiğim havalı özel okulun o kadar paraya değmeyeceği hakkında bir şeyler söylemekten hoşlanıyordu. O adamdan cidden nefret ediyorum.

Sınıf sakinleşti ve Bay Kennard bize İngilizce 30 diploma sınavlarımız hakkında bilgi vermeye başladı. Edebi metinleri nasıl yorumlayacağımızı ve yazarın ne söylediğini belirlemek için cümleleri nasıl parçalayacağımızı gözden geçirdik. Yanımdaki Haldon'un da en az benim kadar ciddiye aldığını, defterini zarif bir el yazısıyla kapladığını ve Bay Kennard'ın tahtaya karaladığı her şeyi kopyaladığını fark ederek itaatkâr bir şekilde notlar aldım.

Bay Kennard'ın masasındaki telefon tiz bir sesle çaldığında dersin yarısı bitmek üzereydi

"Sessizlik lütfen," dedi bize, birkaç kız gevezelik etmeye başlar başlamaz, onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak hızla çalıştılar. Ben de bir an durdum, parmaklarımı esnetiyordum, çok fazla not almaktan ellerime kramp girmişti, o sırada seslendiğini duydum, "Bayan Cooper? Ofisten bekleniyorsunuz."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ofiste mi?"

Bay Kennard telefonu hâlâ kulağına dayamıştı ve karşı dinlerken o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Ders sonrasına kadar bekleyemez mi? Bayan Cooper'ın yokluğunda yetişmesi gereken çok şey var-" Aniden durdu, diğer uçtaki kişi tarafından kesildi, ama memnun görünmüyordu. Ağır ağır iç geçirerek telefonu kapattı ve bana başını salladı. "Özür dilerim Bayan Cooper. Ama Bayan Hoffman bunun son derece önemli olduğu konusunda ısrar ediyor." Gözlerini devirdi ve şimdi neden bu kadar anlıyordum. Her gün o sefil resepsiyonistle konuşmak zorunda kalsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim. "Müdür Weiser sizinle ofisinde buluşacak."

Eşyalarımı topladım, bu "önemli mesele" zaman alacaksa sınıfa geri dönemeyebileceğimi düşündüm.

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Haldon, eşyalarını toplarken.

"Hayır, Haldon, yapma," dedim, suçluluk duygusu artık içimde kaynıyordu
mide. "Kal ve ikimiz için de not al. Bir şeyleri kaçırmayı istemiyorum."

"Daniel notlarını bizimle paylaşacak. Yalnız gitmiyorsunuz," dedi o kesin . İkimiz de odadan çıkarken Bay Kennard onunla tartışmadı bile. Koridordan merdiven boşluğuna doğru yürüdük ama yine de beni ofise götürmek için dersi kaçırmasına neden olduğum için kendimi bok gibi hissediyordum.

"Çok özür dilerim," dedim ona, yanaklarım kızarmıştı. "Bu çok aptalca..."

"Öyle değil." Sesi hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu ama yine de kendimi daha iyi hissetmemi . "Vendetta birbirine bağlı, değil mi? Biz bir aileyiz." Fransızcası bu cümlede inanılmaz derecede telaffuz edilmişti, bu da kulağa daha da güzel geliyordu ve içimi sıcaklıkla doldurdu. O haklıydı. Nereden geldiğiniz önemli değildi. Kendinizi kiminle çevrelemeyi seçtiğiniz, ne olursa olsun arkanızı kollayan insanlar sizin gerçek ailenizdi.

Basamakların tepesine ulaştık, aşağı inmek üzereydik ki, dolambaçlı merdiven boşluğunda yüksek bir ses yankılandı.

"Affedersiniz ama ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Yüksek bir ses, derin erkeksi baritonundan Müdür Weiser'a ait olduğunu anladığım bir ses. Okulda başka kimsenin sesi böyle çıkmıyordu ve ben bunu Vendetta ile Çakalların kafeteryada kavga ettikleri günden hatırlıyordum. Haldon ve ben bir an için durup dinlemeye başladık.

BOOM!

Geriye doğru düştüm, bina sallanıyordu ve sıcak havanın nefesi merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Yemin ederim, kaşlarıım yanmış gibi hissettim. , Haldon yere ama hemen doğrudu, siyah gözleri merdivenlerin tepesine sabitlenmişti.

"Neler oluyor-" Ağladım ama sesim kesildi.

BOOM!

Okulun başka bir bölümünden gelen bir başka patlama sesi binayı sarstı. Tepedeki ışıklar yanıp söndü ve bir anda yangın alarmları çalmaya başladı, ardından da yağmurlama sistemi devreye girdi. Koridorun her tarafında sınıf kapıları açıldı ve panik içinde, dehşete kapılmış, kaçmak için çırpınan öğrenciler dalga dalga koşmaya başladı.

Çocukların izdihamı beni ezmeden önce Haldon'un ellerinin beni ayağa kaldırdığını hissettim. Öğretmenlerin bağırışlarını duyabiliyordum, herkesin sakin olmasını ve çalıştığımız gibi dışarı çıkmasını istiyorlardı, o sırada...

BOOM!

Bu kez yukarıdan gelen üçüncü bir patlama binayı sarstı ve birkaç tavan paneli altlarında koşan öğrencilerin üzerine düştü. Haldon bana sıkıca sarıldı, uzun saçları alınına, yanaklarına ve boynuna yapışmıştı, bir o tarafa bir bu tarafa bakarak en güvenli yolun hangisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Müdür Weiser'ın ilk patlamadan önce söylediklerini duyduktan sonra o merdiven boşluğundan aşağı inmeyecektik. Orada biri vardı. Birisi bekliyordu.

"Viens avec moi. Vite!" diye bağırdı ve beni kalabalığa karşı savaşarak batı koridoruna doğru sürükledi. Elini sıkıca tutarak onu takip ettim, kendimi başka bir patlamaya hazırlıyordum ki koridorlarda farklı bir ses yankılandı... çığlıklar. Çocuklar çığlık atıyordu.

"Merde..." Öğrenciler sağa sola kaçışıırken Haldon küfredip beni kenara çekti. Koridorun aşağısında

Bay Kennard ve diğerk iki öğretmen öğrencileri merdivenlerden uzaklaştırıyor, onları sakinleştirmeye çalışıyorlardı, ben ise yüzlerindeki paniğı görüyordum.

Çığlıklar arttı ve duman koridorlardan ve tavandaki açık boşluklardan aşağıya doğru yükselmeye başladı. Yeni bir öğrenci dalgası üçüncü kattan aşağı inmeye başladı, ancak bu merdiven boşluğunu kapatan alevleri görünce durdular.

"Batı merdivenleri!" Haldon aniden bağırdı. "Batı merdivenlerine koşun!"

Haklıydı. Üç patlama olmuştu; biri okulun ön tarafına yakın bir yerde, biri arka taraftan gelmiş gibi görünüyordu ve sonuncusu da çatıdan gelmişti. Bu da iki olası çıkış olduğu anlamına geliyordu... kafeterya ve arka binalara açılan bir acil çıkışa sahip olan bodrum ve açık basketbol sahasıyla aynı hizada bulunan iki depo

Bay Kennard onu duymuştu ve birkaç saniyede bir durup omzunun üzerinden arkasına bakarak çocuklara batı koridorunun ilerisine gitmeleri talimatını vermeye başladı. Haldon elimi tuttu ve kalabalığa katılırken beni de yanına çekti.

"Geri çekilin, geri çekilin!" İleriden biri çığlık atıyordu. "Bırakın onu! Durun!"

Neler olup bittiğini görmeye çalıştım ama 1.80'lik aptal boyum, parmak uçlarımda yükselmeye çalışsam bile yardımcı olmuyordu.

"Bırak onu şimdi, pislik!"

Döndüğümde, bizimle İngilizce konuşan ve bizim için güvenli evi yöneten Vendetta üyesi Daniel Dumas'ın kalabalığa baktığını gördüm, yüzüne mutlak bir öfke kazanmıştı.

"Hemen şimdi!" Daniel alarmlar ve çığlıklar arasında sesini duyurabilmek için bağırdı.

Bir yanıt duyamadım ama onun sözleri üzerine Haldon beni durdurdu ve bizi döndürdü. Geri çekilip batı ucundan uzaklaştık, tam o sırada Daniel bağırdığı kişiye ulaşmak için çaresizce ilerlemeye başladı.

Okulun ortasından geçen bir koridordan geçtik, karşı taraftaki bir sınıfa ulaşmak zorunda olan çocuklar için kestirme bir yoldu. Duman gittikçe yoğunlaşıyor ve ağırlaşıyordu; ben de kamburlaşarak koşuyor, öksürüyor ve dumanı içime çekmemeye çalışıyordum.

Arkamızdan çığlıklar yükseliyordu ve öğretmenlerin bağırışlarını duyabiliyordum ama sözleri kaos yüzünden kesilmişti. Gürültü sağır ediciydi, kalbim hızla çarpıyordu ve Haldon'a yapıştım, hepimizin bu durumdan canlı çıkması için dua ediyordum.

"Hey sen!" Bay Kennard'ın sesi gürledi. "O kızları hemen serbest bırakın-" Ama daha sözünü bitiremeden yüksek bir patlama sesi duyuldu ve kafamı çevirdiğimde şaşkın ve dehşet içinde koşuşturan öğrenci figürlerinin ötesinde Bay Kennard'ın kanlar içinde yere yığılmış bedenini gördüm.

"Haldon!" Elini çekiştirerek çığlık attım. "Aman Tanrım! Silahları var! Haldon, Haldon, biz-" Ama o beni görmezden , sadece bizi doğu salonuna bağlayan köşede durdu ve köşeden bakarak "Putain de merde!" diye mırıldandı.

Etrafına bakmak için boynumu büktüm ve gördüğüm şey karşısında ağzım açık kaldı.

Doberman görünümlü sivri kulaklı, uzun ve dar burunlu, gür kaşları göz yarıklarının üzerine inmiş siyah maskeli adamlar koridorlarda dolaşıyordu. Bazılarının elinde gerçek tüfekler vardı ve diğerleri kızları tutuyordu. Bunlar da neydi böyle...

Ve beni vurdu.

Kızları mı götürüyorlardı? Bunların hepsi bir oyundu... Çocukları topluyorlardı ve... Bay Kennard ve Daniel'ın bağırdıklarını düşündüm ve ne yaptıklarını anladım. Geri dönüp onları alt etmekten başka bir şey istemiyordum.

Ancak daha da korkutucu olan, aralarında hareket eden figürlerdi; köpek benzeri maskeler takanlara kıyasla cüsselerine bakılırsa daha yaşlı oldukları belli olan daha uzun boylu, daha iri adamlar; ancak yüzlerini gizleyen siyah peçeli maskeler takıyorlardı. *Yüzsüzler...*

Onlar bizi göremeden köşenin arkasına döndük, duvara yaslandık. Bir tarafta duman, silahlı biri, diğer tarafta ise daha fazla duman, maskeli adamlar ve daha fazla silah vardı. Kapana kısılmıştık. Haldon beni yakaladı, arkasına itti, ürkütücü, yüzsüz maske köşeden bakarken vücudunu kalkan olarak kullandı, ardından iki tane daha ve iki tane de köpeğe benzeyen maske geldi. Artık daha yakın olduğum için detaylara daha iyi bakabiliyordum. Kukuletaya benziyorlardı ama yüzlerini tamamen kaplayan siyah örtüler boyunlarının altında bitiyordu ve kenarları yırtılmıştı. Siyah örtünün altından bir yüzün ana hatlarını görebiliyordunuz ama o kadar silikti ki, daha çok size bakan cılız, solgun, görüşsüz bir kafatasına benziyordu.

İki köpek maskeli adam ve iki Yüzsüz daha koridora girip bizi resmen dışarıda bırakırken Haldon diğer tarafa döndü. Beni destekledi, böylece daha ortadaydık ama beni kendisiyle duvar arasında sıkıştırdı.

Kimin daha yakın olduğuna karar vermek için önce bir yöne, sonra diğer yöne bakmaya devam ettim, ama vücutları onları geçme umudunu engellediğinden oldukça eşit tuttular.

"Onu teslim et Cadot," diye bağırdı köpek maskeli adamlardan biri koridorda. Ama lanet olsun... O sesi *tanıyordum*. Ve

Adamın cüssesi... Hunter mı? Lanet olası Hunter mı? Köpek maskeleri Çakallar'ındı!

Buna karşılık Haldon sadece ondan uzağa baktı ve beni diğerlerinden olabildiğince iyi gizlemek için biraz yer değiştirdi.

Siktir, siktir, , siktir.

Diğer taraftan iki Yüzsüz silahlarını kaldırdı; biri Glock, diğeri ise bir çeşit tüfekti. Haldon'un tişörtünün arkasına yapıştım, umutsuzca bundan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışırken gözlerim yaşlarla doldu.

"Gece yarısı!" Hunter bağırdı, sesi öncekinden çok daha yakındı. "Onu bana dedim."

"Dégage!" Haldon karşılık verdi, ona tükürürken dudakları kıvrılmıştı. "Tu es un tas de merde!"

Kollarımı Haldon'un ortasına doladım ve vücudumu onunkine yapıştırdım. Ona zarar vermeye çalışsalar bile, kaçınılmaz olarak bana zarar vermiş olacaktı ve görünüşe göre istedikleri kişi bendim. Hunter'ı görmek için Haldon'ın etrafına baktım, maskenin yarıklarından görünen kehribar rengi gözleri hemen bana kaydı ve sesi hafifçe yumuşadı, "Casey... ondan uzak dur-"

"Onunla konuşma!" Haldon ona hırladı, Fransızcası konuştuğça daha da belirginleşiyordu. "Diğerlerini nereye götürüyorsun?"

"Onun incinmesini mi istiyorsun?" Hunter onu tamamen görmezden gelerek bana sordu. "Çünkü şu anda ondan uzaklaşmazsan olacak olan bu."

Tepemizde alarmların turuncu ışıkları yanıp sönüyor, fısıkiyeler hâlâ çalışıyor ve uzaktan siren sesleri geliyordu. Polis ve itfaiyeciler zamanında buraya ulaşip bizi kurtarabilir miydi?

Ama...

Bu pisliklerin planı olduğundan emindim. Ve eminim ki siren sesleri hiç de yaklaşıyormuş gibi gelmiyordu. Duman hâlâ yükseliyordu ve Haldon bizi biraz aşağı kaydırdı, böylece en kötü dumanın altında ömelmıştik. Bu iş iki şekilde bitecekti.

Bir. Üzerimize ullanıp Haldon'ı itaat etmediği için öldürecekler ve beni alacaklardı. *Ya da* Hunter'ın bana karşı dürüst olduğunu, bir parçasının hâlâ onurlu olduğunu ve onlarla gidersem Haldon'ı bırakacaklarını umabilirdim. Meredith'in onu bulana kadar okulu aradığını hayal edebiliyordum. Ve eğer ölmüş olsaydı, bu onu kesinlikle mahvederdi. Neredeyse kendini onun cansız bedeninin üzerine atarken görebilecektim. Peki ya küçük kızları?

"Haldon..." Fısıldadım.

Başını salladı, sırlıslıkam olmuş siyah saçları hâlâ ensesine yapışmış halde karşımda kaskatı duruyordu. Islak tişörtünü ekiştirdim, kendi sırlıslıkam kıyafetlerimden titriyordum ve beni duyabilmesi için yakınına eğildim.

"Meredith..."

İsmi duyunca titrediğini hissettim, tüm vücudu titremeye başlamıştı. Acı çekiyormuş gibi nefes aldı ama beni görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Amelie." Küçük bir boğulma sesi çıkarırken kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. "Meredith ve Amelie."

Hunter biraz daha yaklaşarak, "Hadi, Geceyarısı," dedi. "Aptal olma. Sadece bunu teslim et, sonra da evine, kızlarının yanına dönebilirsin." Sesi alçaktı, sanki bizi köşeye sıkıştıran diğerlerinin değil de sadece bizim duymamızı istiyordu.

Onun yerine ben karar verdim.

Onu ileri doğru ittim ve yana doğru zıpladım, Hunter beni yakaladı ve ayaklarım havada sallanırken geri çekti. Haldon

Ayağa kalkmak için çabaladılar ve bize doğru hançer gibi bakmaya başladılar. Sözlerine sadık kalıp onu rahat bırakacaklarından emin olana kadar Hunter'a karşı koymadım. Hunter'ın kolu göğsüme sıkıca sarılmıştı ve beni kolayca kendine yakın tutuyordu ama ben şimdiden o herif bizi güvenli bir mesafeye götürdüğünde yapacağım saldırıyı planlıyordum.

"Akıllıca bir hareket," diye mırıldandı Hunter kulağıma, maskenin uzun burnu şakağıma sürtünüyordu. Çakallar ve Yüzsüzlerle birlikte geri çekildi... yani tabanca tutan iri yarı adam hariç.

"Bekle," dedim nefes nefese, silahını Haldon'un sırtına doğrultmasını dehşet içinde izleyerek. "BEKLE!"

Bir el ateş edildi ve ben çığlık atarak Haldon'un öne doğru düşüp yere çarpmasını izledim.

"Ne oluyor lan? Onu bırakacağımızı söyledim!" Hunter adama bağırdı.

"Genç serserilerden emir almam." Maskenin altındaki ses ürkütücü bir şekilde tanıdıktı. Derin, cızırtılı bir ton bir anıyı canlandırmıştı ve birden evcil hayvanı olan adamı hatırladım, Elias'ın adamlarından birini... Keegan'ı. O maskenin altındaki kendini beğenmiş suratını, dudağının üstündeki yarayı ve solgun gözlerini hayal edebiliyordum. Şu anda tek düşünebildiğim Hunter'ın kollarından kurtulup lanet suratına birkaç yara izi daha ekleyebilmektir.

"Seni orospu çocuğu!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki ses tellerimin koptuğunu hissettim. "Seni lanet olası pislik!" Tekmeleyerek ve umutsuzca kendimi Hunter'dan kurtarmaya çalıştım ama piç kurusu dönüp beni sürükleyerek batı koridoruna doğru götürdü. "Haldon! Haldon!" Onu görebilmek, hareket edip anlayabilmek için kıvranarak bağırdım.

Yoğun bir rahatlamayla, onun hareket ettiğini gördüm; Yüzsüzler ve Çakallar tarafından geride bırakılmıştı, kendini dizlerinin üzerine itti, eli

Göğsünün üst kısmında kanlı bir nokta tutuyordu. Beni sürükleyerek götürmelerini izliyordu ama mucizevi bir şekilde hâlâ kendini yerden kaldırmaya çalışıyor ve takip etmeye çalışıyordu.

Yere yığıldığını gördüm, ama hâlâ nefes alıyordu ve sonra köşeden taşınırken onu görüşüm kesildi. "Anlaşma iptal oldu, pislik!"

Bağırdım ve kollarımı havaya kaldırdım, Vücudumun tamamen gevşemesine izin verdim. Umduğum gibi, Hunter tutuşunu kaybetti ve beni bıraktı. Anında kırımın üzerinde döndüm ve yukarı doğru savrulurken onu tam aletinden vurdum. Herif yere yığıldı ve ben de kendimi ayağa kaldırıp batı koridoruna geri koştum, ilk patlamanın olduğu merdiven boşluğuna yöneldim, tam o sırada diğerleri adamlarını görmek için arkalarına baktılar. Bağırışlarını ve peşimden koşarken ağır botlarının çıkardığı sesleri duydum. Bay Kennard'ın cesedini ve Haldon'un hâlâ yattığı kestirme koridoru geçtim ama onları diğer öğrencilerden uzaklaştırarak ilerlemeye devam ettim. Birbirlerine bağırıyorlardı, diğerlerinin geri dönmesini istiyorlardı, ben koşmaya başlamıştım ki sıırıslıkla ıslak zeminde kayarak merdivenlere ulaştım.

Fıskiyelerden şelale gibi su akıyordu. Hâlâ duman vardı ve yanan şeyin ne olduğunu merak ediyordum ama durmadım. Tırabzanın üzerine oturdum ve kaydım, geriye doğru uçup ölmek için dikkatlice tutundum. Sahanlığa ulaştığımda aşağı atladım ve Yüzsüzler ve Çakalların geri kalanı tepeye ulaştığında bir sonraki merdiven setine dönüşü takip ettim. Bu sefer merdivenlerden aşağı koşmaya çalıştım ama yarısına geldiğimde ıslak spor ayakkabılarım suda kaydı ve düştüm. Sırtım basamaklardan birine çarpıp yuvarlanana kadar vücudumun askıya alınmış bir animasyondaymış gibi süzüldüğünü hissettim. Bir şaplakla dibe ulaşana kadar her keskin kenarın ve sert beton karonun vücuduma çarptığını hissettim.

Sersemlemiş bir halde orada yatıyordum, yüzüm yaklaşık bir inç suyun içinde yan yatıyordu. Gözlerimi kırpiştirarak görmeye çalıştım ama tek düşündüğüm geçici olarak görme yetimi kaybetmiş olduğumdu. Tek seçebildiğim havai fişek gibi patlayan ışıklardı. Bir an için gerçekten iyi olduğumu düşündüm ve gözlerimi biraz daha kırpiştirip sırt üstü yuvarlandım. İşte o anda kusma isteği mideme hücum etti, öğürdüm vücudumun her parçası acı içinde çığlık atmaya başladı.

Merdivenlerden diğerlerinin hışımla indiğini duydum ve heyecanlı bağırıışlarından beni buldukları anı anladım. Birinin aşağı uzanıp gömleğimden tuttuğunu ve beni yukarı çektiğini hissettim. Gözlerimi tekrar açtım, biraz daha net görebiliyordum ama o yüz­süz maskeye bakıyordum.

Bir şey söylemek yerine, tek yaptığı parmağını sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi yüzümün önünde yavaşça ileri geri sallamak oldu. O sırada Hunter nihayet yetişti, maskesi başının üstüne kadar çıkmıştı, onu alt etmeyi başardığım için öfkeli görünüyordu ve bana parmağını sallayan sürüngenin elinden beni kaparak hışımla yanıma geldi.

"Hadi, daha önce taşınalım-"

Koridorda boğuk bir çığlık çınladı, hızla yaklaşan ayak sesleri kafamın içinde bir izdiham gibi yankılandı. Hâlâ kafam karışık olsa da, Shaw'un elinde kavisli karambit bıçağıyla kelimenin tam anlamıyla havaya sıçradığını ve maskeli heriflerden birine saldırdığını gördüğümde titreyerek başımı çevirdim. Bıçağı savurdu, yüzünü gizleyen peçeyi kolayca yırttı ve adam çığlık atmaya başladıysa da, boğazının kesmeyi başardığında mide bulandırıcı bir gürültüyle çabucak kesildi.

Arkasından Lee ve Vail belirdi, etrafları Vendetta'nın diğer üyeleriyle çevriliydi ve içeri daldılar. Lee doğruca en büyük maskeli adama yöneldi ve bir çift altın muştanın parıltısını gördüm

yumruk yaptığı ellerinde. Tek bir hamleyle adamı suratının ortasına indirmeyi başardı ve büyük bir gürültüyle dolabın içine doğru uçurdu. Sonra Vail geldi, ela gözleri gölgeli ve karanlıktı ve tüm kontrolünü kaybetmesine saniyeler kaldığını biliyordum. Bir elindeki sopayı sallıyordu, sanki top oynayacakmış gibi sopayı evirip çevirirken sopanın akışı çok güzeldi... ta ki ucuna çaktığı çivileri görene kadar.

Yüzsüzler'den biri olan Keegan adamlarına onları öldürmeleri için bağıyor, az önce uçurduğu adamı yumruklarken arkası dönük olan Lee'yi vurmak için silahını kaldırıyordu. Vail sakince araya girdi, sopayı iki eliyle kaldırdı ve savurarak Keegan'ın bileğine yanlamasına sapladı. Çiviler batarken çığlık attı ve çekilmeye çalıştı. Dizlerinin üzerine düştü, kolu Vail'in kaba silahıyla asılı kalmıştı, o da sopayı rahatça yere indirdi ve Keegan'ın eline basarak tekrar serbest bıraktı.

"Seni lanet olası küçük pislik! Aman Tanrım! Sikeyim! Siktir!" Keegan çığlık attı, eli paramparça olmuş bileğinden sallanıyordu.

Ancak Vail ona hiç tepki vermedi. Bunun yerine sopayı tekrar kaldırdı, vidalardan ve çivilerden sarkan kan ve et parçalarına hayranlıkla baktı, ardından çığlık atan adama sırtıttı ve bir kez daha savurdu. Bu sefer sopayı boynunun yan tarafına sapladı. Keegan çığlık çığlığa bağılıyordu ama adam hâlâ sopayı itmeye çalışıyordu. Vail yardım etti ve adamın göğsüne vurmadan önce sopayı çekip aldı. Shaw ortaya çıktığında Keegan yere düştü, solgun yüzünü kan sıçramaları süslüyordu ve Vail sopayı maskenin üzerine indirip onu yüzsüz siyah kefenin içinde ezerken o çılgınca etrafına bakındı. Lee Çakallardan birini yakaladı, daha iri bir adamdı ve gerçekten de onu kaldırdı, koridorun yarısındaki bir çöp kutusuna lanet olası bir bez bebek gibi fırlatmadan önce havada tuttu. Shaw Yüzsüzler'in bir üyesine döndü, maskesi

ve bıçağını savurarak adamın yüzünün bir tarafını kesmeyi başardı. Bir kan akıntısı Shaw'un yüzüne çarparak dışarı fırladı, ama o hiç etkilenmemişti. Mavi gözleri odaklanmıştı, dengesizdi ve aklından geçen tek şeyin kendini korumak olduğunu biliyordum.

"Vail!" Hunter kalan Çakallarla birlikte beni de peşlerinden sürükleyerek kaçmaya çalışırken çığlık attım. Vail sert ve ağır nefes alarak arkasına döndü ve onu takip etmeye başladı, ancak kalan Yüzsüzlerden biri elinde tüfek, havaya kalkmış ve hazır bir şekilde yolunu kesti. "HAYIR! Vail!" Köşeyi dönüp okulun ana girişini kapatan duman ve alevlerden uzaklaşırken bağırdım. Bodruma inen merdivenlerden indik, Hunter şimdi beni tamamen kendine çekmişti, kollarım onunkiler tarafından iki yanıma sıkıştırılmıştı.

Yukarıdan silahın patladığını duydum ve dehşet içinde çığlık attım.

Kimse bizi takip etmedi.

Çakallar beni karanlık koridordan aşağıya, spor salonunu, ağırlık odalarını, soyunma odalarını geçerek okulun en arka tarafına götürdüler. Düştüğüm için hâlâ kafam karışık, canım acıyordu ve kusacakmış gibi hissediyordum.

"Hunter," diye inledim, "Bunu nasıl ? Nasıl..." Bir başka mide bulantısı dalgası çökerken sesim kesildi.

Nefes nefese koşarken, "Her şey hayatta kalmakla ilgili Casey," diye mırıldandı.

"Bu şekilde değil... Bu şekilde değil..." Gevşemiştim, başım dönüyordu ve savaşıma devam edemeyecek kadar acı çekiyordum. Çok yorulmuştum. Haldon'u, Shaw'un vahşi bir hayvan gibi dövüştüğünü, Lee'yi ve onun çılgın gücünü ve Vail'i düşünüp duruyordum... Vail'i ve onun çılgın tarafını, daha önce hiç görmediğim bir şeyi

Çocukluğumuzdan beri tanık olduğumuz bir şey. Ve Yüzsüz'ün silahı ona doğrultması, ardından silahın patlamasıyla çıkan gürültü.

Çocuklar çift acil çıkış kapısından içeri daldılar ve Hunter beni okulun arka tarafındaki merdivenlerden yukarı taşıdı. İki deponun arasındaydık ve yer, yanan okuldan düşen küllerle kararmış karla kaplıydı. Kenara park etmiş birkaç siyah minibüsün bizi beklediğini gördüm. Uzakta sirenler çalmaya devam ediyordu ama herhangi bir polis arabası ya da itfaiye aracından iz yoktu.

"Abluka işe yaramış gibi görünüyor," dedi içlerinden biri minibüslere doğru ilerlerken. "Onu diğerleriyle birlikte ortadakine bindirin."

"Hayır," dedi Hunter ve bizi sonuncusuna götürdü, kapı aynı pelerinli, yüzsüz peçeyi takmış bir adam tarafından sürgüyle açıldı. Arkada oturma yeri yoktu ama hepsi içeri girdi, Hunter yere uzandı, bacaklarını uzattı ve ben de onların arasına oturdum, başım göğsüne yaslanacak şekilde beni tuttu. Nefes kalmıştım, sanki yıkılmak üzereymişim gibi hissediyordum. Kapı kapanıp bizi yarı karanlığa gömerken kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum ve maskeyi yere fırlattı. Motor kükreyerek çalıştı ve ben daha fazla dayanamadım. Gözlerimi kapattım ve karanlığa gömüldüm.

Chapter twenty-one

Casey

Yavaşça kendime geldim, başım ağrıyordu, vücudum titriyordu ve gözlerimi açtığımda loş ışıktaki etrafımı zar zor seçebiliyordum. Etrafımda inilti, birinin öksürdüğünü ve sessiz fısıltılar duyabiliyordum. Yalnız değildim. Gözlerimi ovuşturup kendime gelmeye çalışırken anılarım parça parça aklıma geldi.

Sabah sınıfta, Haldon ile ayrılırken, patlamalar bir ardına... panik, koşuşturan ve ağlayan öğrenciler, sakın kalmaya ve herkesi dışarı çıkarmaya çalışan öğretmenler... Bay Kennard, Hunter, Yüzsüz, Haldon, Shaw, Lee ve Vail...

O kadar hızlı doğrudum ki yakınımdaki biri şaşkınlıkla bağırdı.

Hapishane çok benzeyen bir hücredeydim. Duvarlar ve zemin betonu, ancak bir duvar parmaklıklıydı, başka bir hücre ve onun yanındaki başka bir hücre tarafından paylaşılyordu. Diğer parmaklıklı duvar bir kanepenin, yuvarlak ahşap bir masanın ve sandalyelerin bulunduğu açık bir alana bakıyordu. Tek aydınlatma, zengin kahverengi deri koltukların iki ucundaki yan sehpalara yerleştirilmiş endüstriyel görünümlü lambalardan geliyordu. Hücrelerde hiç ışık yoktu.

Benimkini dört kızla paylaşıyordum, diğer ikisinde ise toplamda yaklaşık on kız daha vardı. Muhtemelen merdivenlerden düşmemden kaynaklanan keskin bir baş ağrısı beni vurduğunda inledim. Sanki kafatasıma bir çivi çakılıyormuş gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve başımı bacaklarımin arasına bırakarak içinde bulunduğum durumu anlamaya çalıştım. Bu kötüydü, gerçekten çok kötüydü. Nerede olduğumuz ve bizi burada kimin tuttuğu konusunda oldukça ikna olmuşum ama bu durumdan nasıl kurtulabileceğim ve on dört kızı daha nasıl kurtarabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Diğerlerine bakarken, Harley Enstitüsü'nden birkaçını tanıdığımı düşündüm, büyük olasılıkla bugün yangın sırasında çekilmişlerdi. Ancak diğerleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Acaba ben gelmeden önce çocukların bahsettiği kayıp kızlardan biri miydi? Rachelle? Monica? Kayıp olduğunu düşündüğümden çok daha fazlası vardı.

"Casey?"

Döndüğümde hücremde arka köşede toplanmış küçük bir figür gördüm. Bir çift koyu renk tayt, hardal sarısı hoş bir bluz ve altın küpeler takmıştı. Loş ışıkta bile esmer yanağındaki kül lekelerini seçebiliyordum ve saç örgüleri başının tepesine yakın bir yerde düzgün bir topuz haline getirilmişti. Okuldan tanıdığım kızlardan biriydi ve yüzünü incelediğimde onun Sosyal Komite Başkanı ve sınıfımızın birincisi Rebecca Thompson olduğunu anladım. Genelde oldukça sessizdi ama

Okuldaki herkes onun kim olduğunu biliyordu, çünkü her yerde posterleri vardı ve öğrencilerden okulumuza yardım etmek için fikirlerini desteklemelerini istiyordu.

"Rebecca?" Sürünerek yanına gittim ve bana doğru atılarak kollarını boynuma doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Arka köşede yanına oturdum, omzumda ağlarken ona sarıldım. Korkmuş ve paniklemiş insanların yanında olmak bana her zaman bir sakinlik ve kontrol hissi verirdi. Nylah ne zaman yapması gereken ödevler yüzünden sinir krizi geçirse (çünkü yemin ederim en zor AP derslerine kaydolmuştu) ya da yaklaşan bir maç için endişelense bana gelirdi ve ben de onu her zaman sakinleştirdim. Bu şekilde onun yanında olabiliyordum ve şimdi de bu kızların yanında olacağım.

Rebecca'yla hiç konuşmamıştım ama şu anda birbirimizi rahatlatmak için sarıldığımızda bunun bir önemi yoktu.

"Bize ne yapacaklarını sanıyorsun?" diye kekeledi sessiz hıçkırıkları arasında.

Dürüstçe mi? Bize ne yapacaklarını çok iyi biliyordum ama onun bu gerçeği kaldırabileceğini sanmıyordum. O yüzden omuz silktim ve mırıldandım: "Bilmiyorum ama hepimiz elimizden geldiğince birbirimize destek olmaya çalışmalıyız-"

Yüksek sesli, bir çınlama, açık alandan çıkan siyah koridorda yankılandı. Bir anda diğer hücrelerdeki kızlar arka köşelere büzüştüler, birbirlerine sokuldular, bazıları her zamankinden daha çok ağlıyordu. Yanımdaki kızlar merak ve şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktılar, ancak diğerlerinin tepkilerine bakılırsa, koridorda yürüyen kişinin bizi kurtarmaya gelmediğini hissediyordum.

Bu hapishaneyi Rebecca ve benimle paylaşan diğer üç kişi, birden fazla ayak sesi yaklaştıkça köşemize sıkışarak kaçıştılar ve sonunda birkaç figür ortaya çıktı

karanlıktan çıkıp özgür alana girdiler. Ve onlara liderlik eden orospu çocuğu Elias Cartier'di. Koyu gri bir takım elbise giymişti, kravatı lacivert ve krem rengi ipekten, ayakkabıları ise parlak ve siyahtı. Bal kahverengisi saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmıştı ve çenesini saat beş yönünde bir gölge kaplıyordu. Yosun yeşili gözleri her bir hücredeki kızları taradı, diğer dördüyle birlikte sinmiş olduğumuz hücrenin sonuna doğru bir şekilde yürürken ifadesinde hiçbir ilgi yoktu.

Bizi ondan ayıran parmaklıkların önünde durdu ve hayatımda kafese kapatıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yüzümü Rebecca'nın boynuna gömdüm, beni aramıyor olması için Tanrı'ya dua ettim ve artık kahverengi olan saçlarımın beni daha da gizlemek için bir örtü gibi düşmesine izin verdim.

"Hangisi o?" diye tersledi. Parmaklıklara yaklaşan bir başka ayak sesini dinledim.

"Şu arkadaki koyu kahverengi saçlı olan." Hunter'ın sesi.
Yüzünü pençeleyebilmeyi dileyerek sessizce sızlanıyorum!

"Neden diğerlerinin yanında? Onları ayırın!"

Anahtarların metalik sesini, kilidin ağır tıkırtısını ve kapının gıcırtilı sallanışını duyabiliyordum. Etrafımdaki kızların hepsi hıçkırmaya başladı ve sanki bu her şeyi durduracakmış gibi birbirimize sarıldık. Elias'ın maskesiz birkaç adamı diğer kızları benden uzaklaştırdı. İkisi çığlık attı, Rebecca ise onları dışarı sürükleyip bir sonraki hücreye attıklarında daha da sert hıçkırmaya başladı. Köşemde olduğum yerde kaldım ve kapının beni tekrar içeri kilitlemesini izledim. Elias telefonuna bakıyordu, sanki kızlar hareket ettikçe daha da tedirgin oluyor ve işlemlerden sıkılıyordu. Gerçekten de hiçbiri umurunda değildi.

"Burada mı?" diye sordu güvenlik görevlilerinden birine, telefonundan başını kaldırıp bakarak.

"Şu anda aşağıya kadar eşlik ediliyor."

"Güzel." Elias'ın dudakları şeytanı bile titretecek bir gülümsemeye dönüştü. Yüzündeki hastalıklı memnuniyeti görmek neredeyse kahvaltımı kaldırmama neden oluyordu. "Ben onunla işimi bitirene kadar diğerlerini uzak tutun. Bunun için yıllardır bekliyordum..."

Orada oturdum, koridorda daha fazla ayak sesi yankılanırken başımı soğuk beton duvara yasladım.

"Git," diye mırıldandı Elias, kafesimin önünde durmak için hareket ederek.

"Ama... dedin ki-" Hunter bana baktı, ifadesi düştü ve kafası karışmış görünüyordu.

"Kekeledim mi lan ben?" Elias başını kaldırdı ve Hunter geri adım attı.

"Hayır, özür dilerim. Sadece düşündüm de... sen dedin ki..." Mırıldanmadan önce tekrar bana baktı, "Eğer istersem onu tutabileceğimi söylemiştin-"

"Planlar değişti." Elias telefonunu pahalı takım elbise ceketinin cep astarının içine kaydırды. "Hayal kırıklığına alış, evlat. Şimdi defol git. Diğer kukuları daha sonra yiyebilirsin."

Görünüşe göre bu büyük bir darbeydi. Hunter'ın yumrukları ve öfkeden kudurduğu belliydi ama buna karşı bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Dürüstçe mi? Onu suçlayamazdım. Elias'ın dört adamıyla çevrili tek bir kişiydi ve kılık değiştirmiş bir iblisin aldatıcı yakışıklı yüzüne bakıyordu. Zifiri karanlık salona girmeden önce bana son bir umutsuz, özlem dolu bakış fırlatmadan önce başını sallamaktan başka çaresi yoktu. Diğerleri de yaklaştı ve çok geçmeden odaya başka adamlar da girdi ama ben başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim. Ne anlamı vardı ki? Hepsi de bu bencil pisliğin ihtiyaçlarını karşılayan daha fazla adamıydı. Bakışlarımı yere indirdim, alnımı duvara yasladım, saçlarım arkasına saklanmak için omzuma düştü.

"Ah, Sheik." Elias'ın sesi derece neşeliydi ve kolumdaki tüm tüyleri diken diken ediyordu. "Sen ve çocuklarının

."

"Ne istiyorsun?" Yeni gelenin sesi bir motorun gürültüsü gibi derindi ve Elias'a karşı küstahtı, sanki ona ne söylemek istediği gerçekten umurunda değilmiş gibiydi. *Tuhaf... Bu bir ilk.* Buradaki herkesin ya ona saygı duyduğunu ya da en azından gücünden korktuğunu ve bu yüzden büyük bir yalakalık yapıldığını düşünmüştüm ama bu yeniydi.

Saçlarımın arasından baktım ve onun bir motorcu olduğunu fark ettim. Siyah bir kesim giyiyordu, omuz yamasında diğer yamaların yanı sıra mavi bir ejderha vardı. Sol göğüs cebinin üzerinde "Pres" yaması vardı ama bu adam konumundan zevk alan birine değil, daha çok tamamen ve tamamen yenilmiş birine benziyordu.

Orada öylece duruyordu, bitkin görünüyordu, omuzları çökmüştü ve dağınık siyah saçlarının arasında tonlarca gri vardı. Çenesindeki bıyık bile neredeyse tamamen griydi. Ama yüzü, koyu renk gözlerinin köşelerinde derinleşen kaz ayaklarına rağmen yakışıklıydı.

Neden bu kadar tanıdık geliyor?

"Kendine dikkat et!" Elias onu tersledi. Motorcu, Sheik ya da adı her neyse, yüzünü buruşturdu ve başını hafifçe eğerek başını salladı.

"Sizden bir telefon beklemiyorduk, hepsi bu." Dişlerinin arasından tükürmeyi başardı ve bu adamla herhangi bir nezaketle konuşmanın aslında onun için fiziksel bir meydan okuma olduğu izlenimine kapıldım. Yumrukları büküldü, gevşedi ve tekrar büküldü. Bu adamın üzerindeki stres ve nefreti neredeyse hissedebiliyordum. Lanet olsun... Elias beni bu çılgın orospu çocuğuna mı satacaktı?

"Bu daha kişisel. Gel." Sheik'e odaya yaklaşmasını işaret etti. İsteksizce de olsa hareket ederken kızlardan herhangi birine bakmaktan kaçındığını fark ettim. "Birkaç hafta önce oldukça... ilgi çekici bir şeyle karşılaştım..." Elias'ın sesi

Aşırı abartılı bir sevinçle damlıyordu. Sanki zihninde tekrar tekrar prova ettiği bir sahnenin bir bölümünü oynuyormuş gibiydi. "Sen ve Canavarlar son birkaç yıldır kesinlikle sadıktınız. Ancak bunun bir bedeli var, değil mi?"

Şeyh hücremde duruyordu ama bana bakma zahmetine bile girmedii. Yere bakıyordu, varlığından yayılan isteksiz bir itaat duygusu vardı. Ama Elias onun cevap vermesini bekliyordu. Takım elbiseli şeytan ona baktı, motorcunun önünde dururken yüzüne en küçük, en acımasız gülümseme kazınmıştı, sanki bu adamın duygularıyla mücadele etmesinden zevk alıyormuş gibi onu izliyordu. Elias bu adamın kendisinden hoşlanmadığının, hatta muhtemelen nefret ettiğinin tamamen farkındaydı. Ama bu adamın onun altında çalışmak zorunda kalması hoşuna gidiyordu.

"Evet, ," dedi Şeyh sonunda, sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Çok şey kaybettin, değil mi?"

"Evet" diye homurdanmadan önce yine yüzünü buruşturdu.

"Başkanınız maalesef görevden alındığından beri liderliği devralma konusunda çok iyi iş çıkardınız. İtiraf etmeliyim ki hayal kırıklığı yarattı. Başta Bull'u sevmiştim ama o bir korkaktı... bir Fils de pute." Aslında motorcunun ayaklarının dibindeki yere tükürdü.

Kötü aydınlatılmış olmasına rağmen, 'ın önceki başkanına yapılan hakaret karşısında yanaklarının nasıl kızardığını görebiliyordum. Elias'ın onu neden kovduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun gerçek kulübün desteklediği bir şey olmadığını tahmin edebiliyordum.

"Ancak, bağlılığınıza rağmen, bir şey seziyorum..." Derin bir nefes aldı ve düşüncelerinde kaybolmuş gibi sert bir iç çekti. "Sizden ve adamlarınızdan yükselen düşmanlık mı?"

"Bizden istediğin her şeyi yaptık-"

"İsteksizce."

"Hiçbir görevde başarısız olmadık-"

"Henüz."

"Gelecekteki olası hatalar için şimdi sorumlu tutulmayacağım!" Şeyh başını kaldırdı ve Elias'ın kendini beğenmiş yüzüne baktı; ifadesinde saf bir nefret vardı.

"Görüyorsun ya Şeyh, beni endişelendiren de bu. *Gelecekteki hatalar*. Bu benim için çalışanlardan kabul ettiğim bir şey değil. *Hatalar* bir seçenek değildir ve yaptığım her şeyi açıkça onaylamamanız beni endişelendiriyor."

Sheik buna hiçbir şey söylemedi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Beş dakika boyunca burada konuştuklarını duyduktan sonra bunu hissedebildiysem, Elias'ın da bir süredir fark ettiğinden emindim.

"Bu yüzden sana uğraştığını hatırlatmam gerekiyor!" Elias'ın gülümsemesi kayboldu, gözleri alçak ışıktaki yanıyordu ve eli dışarı fırladı, motorcunun başının arkasındaki saçlarından bir tutam kavradı ve yüzünü hapishanemin parmaklıkları arasına sıkıştırmak için onu döndürdü. Adam homurdanırken ve tutuşa karşı mücadele ederken haykırdım, yanakları kızarmış ve geri itmeye çalışırken gözleri parlıyordu.

"Kıza bak, Sheik," diye homurdandı Elias arkasında, sesi karanlık bir beklentiyle doluydu. "Ona bak. *Şimdi!*"

Kıpırdamadan oturdum ve motorcuya bakarken o da yavaşça karanlık gözlerini bana dikti. Yüzü parmaklıkların arasına sıkışmış olsa da bu adamın yüz hatlarını seçebiliyordum ve ne kadar tanıdık geldiğini düşünmeden edemedim.

Öfkesinin, yüzündeki acının ve tutuşuna karşı verdiği mücadelenin, sanki aniden olduğu yerde donup kalmış gibi duraklamasını izledim. Sonra eriyip gitti, gözleri kısılmıştı ve şimdi şok içinde açılmış, ağzı açık kalmıştı. Elias başının arkasındaki tutuşunu gevşetmiş olmalıydı, çünkü motorcu birazcık geri çekilebildi, böylece

metal parmaklıklar. Elleri yukarı kalktı ve bizi ayıran soğuk, metal silindirleri kavradı.

"Görüyorsun demek?" Elias onayladı.

Ama Sheik hiçbir şey söylemedi, sadece baktı ve baktı ve ben garip bir şekilde tekrar geri çekildim, neler olduğuna dair tamamen kafam karışmıştı.

"Nasıl?" diye gürlledi, derin sesi kelimenin üzerinde hafifçe çatlıyordu.

"Liza adında bir kadınla tek gecelik bir ilişkinin yan ürünü mü?" Elias, yüzü motorcunun omzunun etrafında belirirken alay etti.

Bekle... Az önce ne o?

"Liza..." Şeyh mırıldandı, yüzü hâlâ inançsızdı.

"Nasıl eski vardır Sen, Bayan Cooper?" Elias sordu
Ben, ve Gözleri bana kayınca istemsizce irkildim. "On yedi mi?"

"Ayın yirmi dördünde," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

Elias gülümsedi, sadist gülümsemesi beni yanıltmadı. Böyle gülümseyen bir adamdan iyi bir şey çıkmazdı. "Biri benden kaçtı James..." diye mırıldandı, sesi alçak bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ne yaptığını öğrendiğimde ne kadar hoşnutsuz olduğumu biliyorsun. Oyun oynamayı severim ve Shay beni bundan mahrum etti." Sheik, James, adı her neyse, parmaklıkları sıkıca kavradı, eklemleri beyazlaştı ve nefes alışının ne kadar hızlı olduğunu duyabiliyordum. Gözleri daha da parlıyordu ve gözyaşlarını tutmakta zorlandığını biliyordum. Elias eğildi, ağzını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Görünüşe göre sonunda ben de oynayacağım."

"Lütfen," diye inledi Şeyh acı çekiyormuş gibi. "Lütfen, yapma..."

"Yalvarmak mı? Seni hiç böyle bir şey yaparken hayal etmemiştim." Elias onu bırakıp uzaklaşmadan önce son bir kez başını öne doğru itti, ama motorcu parmaklıklarda kaldı ve kalbi paramparça olmuş gibi beni izledi.

Ona baktım, her şey yerli yerine otururken benim gözyaşlarım da yüzümden aşağı süzülüyordu. Dudaklarım titredi ve babama, *gerçek* babama bakarken nefesim küçük küçük kesildi.

"Ben her zaman istediğimi alırım," dedi Elias rahat bir tavırla, cebinden ipek bir mendil çıkarıp az önce yakaladığı adamın izlerini silmek istercesine ellerini sildi. "Her şeyin bir bedeli vardır. salak Bull ya da Shawn ya da adı her neyse, bana gelip zavallı MC'nizi desteklemem için yardımımı istediğinde bunu biliyordunuz. Ben de kendi payıma düşeni yaptım. Bu yüzden onun yaptığı anlaşmayı onurlandırmaya devam etmelisin."

"Ama... o... lütfen." Sheik hâlâ yalvarıyordu, sanki dizlerinin üzerine düşmesini engelleyen tek şey onlarmış gibi parmaklıklara tutunmaya devam ederken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Lütfen onu bırak-"

"Fedakârlık yapmak gerekiyor, değil mi?" Elias mendilini sanki artık mahvolmuş gibi bir kenara fırlattı. "Oğlun bunu biliyordu. Şimdi sen de bununla yüzleşmek zorundasın." Omzunun üzerinden motorcuya baktı, tüm eğlencesi gitmiş, can sıkıntısı hâkim olmuştu. İş bitmişti. "Bu gece kızları göndereceğim. Ve şu da," bana başıyla işaret etti, "oğlunun 'fedakârlığının' bedelini ödeyecek." Adamlarına döndü, "Canavarların geri kalanını buraya gönderin. Onlara bir saniye bile güvenmiyorum."

Ve karanlık koridora doğru yöneldi, adamları da onu takip etti, beni, kızları ve babamı yalnız bıraktı.

"Adın ne?" diye sordu, bana Elias'la konuştuğundan çok daha nazik bir tonda hitap ederek.

"Casey," diye fısıldadım. "Casey Cooper."

Hatırlamakta zorlanıyormuş gibi bir an gözlerini kapadı ve sonunda "Keith?" diye mırıldandı.

"Evet."

Başını salladı, sanki gerçek babam olduğuna inanarak büyüdüğüm adam hakkında bir şey söylemekten kaçınıyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ama James'e bakıp yüzünü incelediğimde, Keith Cooper'a hiç benzemediğim için anneme ait olduğunu sandığım özellikleri seçebiliyordum. James'in koyu renk gözleriyle benimkilerin aynı olduğunu, annemin gözlerinin ise daha açık kahverengi olduğunu fark ettim. Saçlarının henüz griye dönmemiş koyu kısımları benim doğal rengimle aynı tondaydı. Anneminki daha sıcak tonlara sahipken, bizimki soğuktu. Ama dahası da vardı.

Evet, kesinlikle annemin burnuna ve çenesine sahiptim, James'in dudakları ve benimkiler aynı belirgin aşk tanrısı yayına sahipti, ancak anneminki daha yuvarlaktı ve aynı yüksek elmacık kemikleri vardı.

"Liza nerede? Onlar nasıl... Sen nasılsın..." Cümleleri kekeleyip duruyordu ve nedenini anlayabiliyordum. O kadar yer varken buraya nasıl geldiğimi, diğer kızlarla nasıl kafese tıkıldığımı öğrenmek istiyordu.

"Anne," diye fısıldadım, kelimeyi söylerken bir an boğuldum, "O-o bir ay önce öldü. Sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü..."

James gözlerini sımsıkı kapadı ve bu bilgiyi alırken alnının parmaklıklara doğru düşmesine izin verdi.

"İkiniz nasıl... Yani, ne zaman..." Sanırım kekemeliğim tutmuştu, çünkü şimdi kelimeleri çıkaramıyordum. "Keith'le ne zaman kavga etseler kulübüme gelirdi. Keith kadar birkaç gün benimle kalmasına izin verirdim." Başını koyduğu yerden kıpırdamadı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ama sonra gelmeyi bıraktı. Araştırdım ama adamla evlenmişti. Ben de yoluma devam ettim, başka bir kadınla tanıştım ve onunla evlendim." Derin bir iç çekti ve başını hafifçe iki salladı. "Liza'yı çok sevmiştim. Ama bir yedekten başka bir şey olmadığını biliyordum. Evlendiğini duyunca . Onun olduğunu hiç bilmiyordum-"
Durdu.

ve bana baktı, çenesini sıktı, parmaklıklardaki elleri tekrar tekrar esnedi. "Senin... senin iyi bir hayatın oldu mu? Mutlu musun?" diye sordu.

Bunu düşündüm. Mutlu muydum? Kendimi, yaşam tercihleri ve geçmişteki hataları konusunda hiçbir endişesi olmayan şanslı insanlardan biri olarak mı görüyordum? Harley'de büyüdüğümde annemle bir bodrum katında yaşıyor olmamızın hiçbir önemi yoktu. Keith'ten ayrıldığımız andan itibaren mutsuz olduğumu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Annem ve arkadaşlarım vardı ve bu yeterliydi. The Hill'e gittiğimizde Nylah, annem ve Matthew vardı. Her şeye sahip olma şansım vardı. O hayat elimden alınmış olsa da oğullarım geri gelmişti, Vail, Lee ve Shaw. Onlarla birlikte olduğum her an, Lee beni kucağına alıp oyuncak bir bebekmişim gibi oradan savurduğunda, beni yere mıhladığında, bana aptal olmanın ve hayatı her zaman bu kadar ciddiye almamanın normal olduğunu hatırlattı. Shaw bana sokulduğunda, ruhunun her parçasıyla bana güvendiğinde, bu özel bir şeydi. Birinin emin olduğu tek şey olmak. Vail ne zaman bana baksa, ister mutlu, ister kızgın, ister ciddi olsun, ister o ifadesiz maskesini takmış olsun, benim için nasıl yanıp tutuştuğunu her zaman hissedebiliyordum. Ben onun tüm dünyasıydım. Peki ya benim? Onları seviyordum. Üçünü de tüm kalbimle seviyordum. Bana kendimi bu kadar sevilmiş, değer verilmiş ve tamamlanmış hissettiren tek kişiler onlardı.

"Evet," dedim ona, söylediğim her kelimenin ardındaki gerçeği hissederek. "Ben çok mutluyum."

Nedense bu, dizlerinin bükülmesine neden oldu ve yavaşça parmaklıklardan aşağı kaydı, sessiz hıçkırıklara boğulurken ciddi ifadesi buruştu. Yüzünü elleriyle kapattı, nefes nefese kaldı ve titreyerek mırıldandı: "Şükürler olsun... şükürler olsun Tanrım. Teşekkür ederim..." Bir dakika sonra başını kaldırdı ve bir eliyle parmaklıkların arasından uzandı, gözleri yaştan kızarmış, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı,

ve beni yanına çağırđı. Sadece bir saniye tereddüt ettim ama nedense bu adam bir yabancı ve bir Canavar olmasına rağmen ona doğru sürünerek yaklaştım. Kolu arkamdan dolandı ve beni kendine çekti, aramızdaki engel nedeniyle bana garip bir şekilde sarıldı ama arkasındaki duygunun her zerresini yetecek kadar. Ceketinin yumuşak derisini hissederek uzandım ve elimden geldiğince sarılmaya karşılık verdim ve ona yaslandım, bir miktar tütün ve deri kokusu aldım, bu karışım gerçekten rahatlatıcıydı. Başımı parmaklıkların arasındaki boşluğa yasladım ve James de aynısını yaptı, alınlarımız birbirine zar zor değiyordu.

Bir kapının çarpıldığını duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve sert zemindeki sayısız bot koridorda yankılandı. Elias ve adamlarının tekrar geldiğini düşünerek korkuyla geri çekilmeye çalıştım, ama James yılmadı, omzunun üzerinden bakarken beni yerinde tuttu, konumu kimin geldiğini daha iyi görmesini sağlıyordu.

"Fırtına," diye gürledi.

Yeni gelenler olduğunda, kesiklerinden dolayı sadece Kelt Canavarları'nın üyeleri olan daha fazla motorcu vardı. Önden giden kişi korkunç görünüyordu. Saçları siyahtı, mohawk şeklinde şekillendirilmişti, kulaklarını ve dudaklarını kaplayan çok sayıda piercing vardı. Gözleri Haldon'unki kadar karaydı ve gömleğinin yakasının altından boynuna ve ellerinin arkasına doğru kıvrılan dövmeleri görebiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, kızlar ondan ya da içeri giren diğerlerinden korkup kaçmadılar. Hatta bazıları paltolarının içinden su şişeleri çıkarıp hücrelerden kızlara uzattı, onlar da hevesle aldılar.

"Elias ne dedi?" James hâlâ bana sarılırken sordu.

"Burada beklememizle ilgili bir şey mi?" Storm diye hitap ettiğİ kişi, karanlık gözlerini kızların üzerinde gezdirerek şöyle dedi

ayrılmadan önce benimle aynı hücreyi paylaşmıştı. "Jeremy'den bahsetti. Onu özel bir projede kendisine yardım etmesi için çağırıyordu. O çılgın orospu çocuğuna ne için ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok..." Deri kanepeye doğru yürüdü ve arkasından gri bir örtü ve acı bir şekilde parmaklıkların arasından yanımdaki kızlara doğru itti, onlar da örtünün altında toplandılar.

"Jeremy..." Bu ismi duyunca sesinde bir korku titremesi oldu ve Maverick'i hatırladım, Bryce Fraser'ı parçalara ayıran, kiralık çalışan çılgın yalnız motorcu hakkında söylediklerini.

Buraya mı geliyordu? Tanrım, hayır.

"Kızlar hakkında bir şey söyledi mi?" James sordu.

"Bu gece gönderiliyorlar." Storm, Elias'ın planından bahsederken sesi giderek daha da iğrençleşiyordu. James'in arkasından yaklaştı ve bana kısa bir bakış attıktan sonra iki kere daha baktı, yüzü zaten bembeyaz olmasına rağmen bir şekilde solgunlaşmayı başarmıştı.

"Kim..."

"Gavin, Casey Cooper'la tanış. Casey, bu Gavin, benim ikincim. Ya da ona yol ismiyle hitap edebilirsin, Storm." James yere bakıyordu, kaşları derin düşüncelere dalmış gibi çatıktı.

"Casey Cooper?" Nedense Storm'un, daha doğrusu Gavin'in ifadesi şaşkınlıktan merak ve aşinalığa dönüştü. Bana yakından baktı ve James'in arkasından bir kelime mırıldandı... *Ven-de-tta?*

Ne? Vendetta'yı tanıyor muydu? James'in Vendetta'yı tanımasına sevindim.

ikimize de bakmıyordu.

Siyah. Maça. Ağzından kaçırıldı.

Başımı hafifçe salladım, o da doğruldu, arkasını döndü ve kendi aralarında hafifçe konuşan diğer motorcuların yanına gitti. *Ne haltlar burada?*

"Birkaç saat içinde kızlar ortadan kaybolacak... ve yıllar önce yaptığım hatanın bedelini ödeyeceksin..." James kendi kendine mırıldandı. Benimle değil, daha çok kendisiyle konuşuyordu. Ne demek istediğini merak ederek ona baktım. Birkaç kez oğlu Shay'den bahsettiklerini duydum. Bu da şu anlama geliyordu.

"Shay," diye fısıldadım.

James'in bakışları benimkilere kaydı ve bu isimden duyduğu incinme ve acıyı gördüm.

"Ne-ne yaptı?" Soruyu sormaya neredeyse korkarak sordum.

James burnundan derin bir nefes çekti ve sanki kendini hazırlıyormuş gibi tuttu ve sonunda, "O benim oğlumdu. Ve Eliasa kocaman bir '*Siktir git*' diyen ilk kişiydi."

Shay'in oğlu *olduğunu* söylediğini fark ettim. Bu, Elias'ın onu James'in yüzüne nasıl fırlattığını ve bunun onda yarattığı duygusal tepkiyi çok iyi açıklıyordu. Bu aynı zamanda bir zamanlar asla tanıma fırsatı bulamayacağım bir ağabeyim olduğu anlamına da geliyordu.

"Yapabilseydim ben de yapardım," dedim.

James bunun üzerine irkildi ve beni tekrar kendine çekmek için uzandı. "Hayır. Bunu yapmana gerek yok. Bu sefer sıra *bende*." Diğer Canavarların bizi yakından izlediği yere baktı ve çoğunun beni de yakından incelediğini fark ettim, çoğunun yüzünde benzer şok ifadeleri vardı. Shay ve benim birbirimize oldukça benzediğimizi tahmin . Keith'in yüzüne bakıp orada kendimden hiçbir parça göremedikten sonra James'in yüzüne bakıp kendimden parçalar görmek, hiç tanımadığım bir kardeş hakkında bir şeyler duymak ve onunla bu kadar çok şey paylaştığımı düşünmek içimi ısıttı.

"Storm?" James ona seslendi.

"Evet, Sheik?" Gavin bir adım öne çıktı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu kızları buradan çıkaracağız. *Siktir et* bu saçmalığı! Yıllardır beni hasta ediyor ve artık buna katlanamıyorum."

Kıvrık kahverengi saçlı ve kahverengimsi gri gözlü bir motorcu şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Sol kaşının yanağının bir kısmına kadar uzanan bir yara izi vardı ama eski yarasına rağmen gülümsemeyi başarıyordu. "Öyle mi? Sonunda Elias'a büyük bir *"siktir git"* mi diyeceğiz?"

"Bu doğru." James'in ağzının bir köşesi en ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gergin, yenilmiş atmosferin bir umuda dönüştüğünü hissettim. Kızlar bile pür dikkat dinliyorlardı. "Bu kızları buradan nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerekiyor." Bana baktı ve elini uzatıp sert, nasırlı parmaklarıyla yanaklarıma hafifçe dokundu. ". "

Gavin aslında sırttı, bu görüntü onu eskisinden daha tehditkâr gösteriyordu ama neredeyse rahatlayarak gülecekti. "Teşekkür ederim, Tanrım! Ben de bunu bekliyordum."

"Öyle mi evlat?" James gönülsüzce kıkırdadı. "Taşaklarımı bulmamı , ha?"

Omuz silkti, "Eninde sonunda yapacağını biliyordum." "Aklında ne var o zaman?"

Gavin sırtarak elini cebine attı ve tıpkı Vail'in Micha'ya verdiği gibi bir cep telefonu çıkarıp çevirerek açtı. "Bir şeyler ayarlayabilecek bir arkadaşım var. Aklınızda bulunsun, o ve ekibi buraya geldiğinde, eğer herhangi birimiz bu işten canlı çıkabileceksek, hepiniz saçmalıklarınızı bir kenara bırakıp erkek gibi davranmalısınız, tamam mı?"

Hiçbiri tereddüt etmedi. Canavarların hepsi aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ve Gavin arama yapmak için telefonun bir düğmesine bastı.

"Yemin ederim, eğer Jeremy onları burada yenerse..."

"Gelmeyecek. Rıhtımın bu bölgesini iyi biliyorlar ve onlara bölgede ne tür bir güvenlik kurulduğunu bildirdim," diye yüzüncü kez James'i rahatlatmış Gavin. Onlar volta atıp didişirken, kızları dışarı çıkarmak için hücrelere giren yaralı yüzlü adama Silver ya da Aron diye hitap ettiklerini duydum. İlkinin çoktan açmıştı ve ben parmaklıkların arkasından izlerken ikincisi üzerinde çalışıyordu. James arada bir yanıma geliyor ve açıklıklardan uzanarak beni kucaklamak istercesine kendine çekiyordu.

"Tamamdır!" Aron geri adım atarak kapıyı açtı ve kızların hepsi birbirlerine sarılmış ve titreyerek dışarı fırladılar. Diğer Canavarlar onlara dikkatle yaklaştı, plan hakkında talimat verirken onlarla usulca konuştular. Gavin telefonda "arkadaşıyla" oyun planı hakkında ileri geri konuşuyordu.

"Görünüşe göre, adamlarından birinin bir teknesi var. Geçmişte, onlar temizlenmeden önce St. Lawrence'dan Amerika'ya gizlice geçmek için kullanmış. Yüzsüzlerin icabına bakılana kadar kızları oraya götüreceğiz ve Elias'ın kellesi nehre atılınca onları geri getireceğiz." İyimserliği hoşuma gitmişti ama çok kolay görünüyordu ve sinirlerim neredeyse kızarmıştı.

Aron eğilip hücredeki kilidi açmaya çalışırken, koridorda çınlayan büyük bir gürültü oldu. Bağırان adamların sesleri boşlukta yankılanırken odadaki herkes dondu kaldı, botların gürültüsü o kadar yüksekti ki her biri içimi ürpertti

vücut. Diğer kızlar çığlık atıp kaçıştılar, sandalyenin arkasına saklandılar, belli ki suçüstü yakalanacağımız için gergindiler.

Ancak karanlıktan tanıdık bir yüzün çıktığını gördüğümde rahat bir nefes aldım ve neredeyse aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladım.

Maverick içeri girdi, sırtında ve omuzlarında siyah yanan kürek bulunan gri kesimi Canavarların üzerindeki mavi ejderhalar kadar netti. O ve James göz göze geldiler ve kısa bir an için, birbirlerine yüzlerini buruşturduklarında hepimizin hissettiği umut geçici olarak azaldı.

"Bu senin arkadaşın mı?" James huysuzca sordu. "Bir Spade mi?"

"Mina'yı getirmemi istediğin adamdan hiçbir farkı yok..." Gavin onu tersledi.

Bunun üzerine James hemen çenesini kapadı ve ses tonunu değiştirdi, ancak sarışın motorcuya başıyla selam verirken biraz sert kaldı. "Mathers."

"O'Hare." Adamları içeri girmiş olan gruba bakmadan önce başıyla selam verdi. Taz ve Hayvan'ı belirgin yara izlerinden ve iriliklerinden hemen tanıdım. Ama üç güzel yüz onları takip edince haykırdım ve bariyere doğru hamle yapıp onlara uzandım.

Vail, Lee ve Shaw teker teker koşarak yanıma geldiler ve bölmeden bana doğru uzandılar. Histerik bir şekilde ağlıyordum, okulda duyduğum silah sesinin onlardan birine zarar verebileceği düşüncesini aklıma getirdiğimi şimdi fark ediyordum. Ama onlar iyiydi! Buradaydılar ve yaralı da görünmüyorlardı. O kadar minnettardım ki, hepsi aynı anda bana sorular yöneltince tamamen yıkıldım. Sesleri kulaklarımda sadece gürültü olarak birbirine karıştı ve ben tek bir lanet şey bile duymadım.

"Bekle, bekle!" Kendimi toparladıktan sonra söyledim. "Siz iyi misiniz? Hiçbiriniz yaralanmadınız mı? Peki ya diğerleri? Haldon nasıl? Meredith ne durumda? Başka yaralanan var mı?"

Lee elini uzatıp gömleğimden bir tutam aldı ve beni kendine çekti. Sıcak gülümsemesi tam da şu anda görmeye ihtiyacım olan şeydi. "Haldon iyi olacak. Yine de seksi bir yara izi olacak." Nefes nefese güldüm - daha da rahatlardım. Bu yüzden başım dönmeye başladı. "Meredith iyi. Şu anda hastanede onunla birlikte. Onu götürmeye çalıştılar ama lanet olsun, bu bir hataydı. Sanırım sağ elinin dört parmağını koparmış."

"Üç," diye onayladı Shaw, mavi gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Muhtemelen parmaklıklara en çok o bastırıyordu, bana ulaşmak için çaresizce çırpınıyordu ve ben de aynı ihtiyaçla yanıp tutuşuyordum. Bizi engelleyen hiçbir şey olmadan tüm kollarını etrafımda hissetmek istiyordum. Kesinlikle paniklemiş görünüyordu, yüzü sanki son birkaç saattir cehennemdeymiş gibi sıkışık ve solgun. Ben de ona uzandım, başını arasına yaslamışken parmaklarımı başının arkasındaki saçlarında gezdirdim.

"Üç," diye sırtı Lee. Bu adamı hiçbir şeyin yemin edebilirdim. Logan hariç tabii. "Sonra Çakalların kızları yakalamasına yardım eden Celeste ile kafa kafaya geldi. Rebecca onun yüzünden kaçırıldı," diye ekledi karanlık bir şekilde, gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboldu.

Kahrolası Celeste! Tanrım, keşke bir şansım olsaydı.
ona.

"Meredith bir kalemle gözlerinden birini oymuş. Sonra botunu çıkardı ve topuğunu onu kesmek için kullandı."

"O... Celeste...?"

"Hayır, ölmedi. Ama bu olay yüzünden yüzünde bir sürü yara izi taşıyacak." Lee'nin sesi hiç de sempatik gelmiyordu.

Aynı şekilde. Celeste pek çok kötü seçim yapmış ve bunların sonuçlarından hiçbir ders çıkarmamıştı. Okulun en iyisi, Hunter'ın yanında duran kraliçe olma arzusu yüzünden diğer kızların hayatını seve seve tehlikeye atıyordu. Lafı açılmışken...

"Siz buraya nasıl girdiniz? Çakallar etrafta ve Elias'ın güvenliği varmış gibi görünüyor-"

"Eski yoldan gizlice girdik," diye konuştu Vail sonunda ve ben kollarımı boynuna dolayıp ona öyle bir sarılmayı dileyerek ona baktım ki kimse bizi ayıramasın. Vail beni bariyere doğru çekti, burunlarımız birbirine sürtünüyordu. "Maçalar arkadaşlarının teknesine binmişler. Biz hazır olur olmaz rıhtıma yanaşacak."

Hâlâ şüphelerim vardı ama hepsi o kadar sakın ve bu plandan emin görünüyorlardı ki sorgulamadım.

"Burada olduğunuza inanamıyorum..." Onlara fısıldadım.

"Sanki senin için gelmeyecektik," dedi Vail yumuşak bir sesle, parmakları kotumun kemer halkalarına kayıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak akan yaşları uzaklaştırdım, şimdi ağlamak istemiyordum, özellikle de hâlâ tehlikedeyken. Yine de burada oldukları için, benim için geldikleri için o kadar minnettardım ki, birkaç damla gözyaşı gözlerimin kenarlarından kendini kurtarmayı başardı.

Tam o sırada hücrenin kapısı tıkladı ve Aron kapıyı açtı. Ben bir santim bile kıpırdayamadan Lee içeri girdi ve beni yerden ezici bir şekilde kucakladı.

"Onunla yatma!" Shaw hırlayarak gömleğimi çekti.

"Bana bir dakika ver," diye iç geçirdi Lee ve ben de dev oyuncak ayımın gömüldüm.

Odanın öbür ucunda James ve Maverick'in birbirleriyle usulca konuştuklarını duyabiliyordum ve Lee'ye sarıldığım için konuşmalarının sadece bir kısmını yakalayabildim.

"Onlardan haber aldın mı?... Ne zaman? Nerede olduğunu söyleyemeyeceğini biliyorum, ama... o ne? Bir oğlan mı? Gerçekten mi? Ve kesin onun mu? Hay sikeyim..." James'in sesi biraz kısılmıştı ve Lee'nin omzunun üzerinden ona baktığımda ellerini saçlarında gezdirdiğini, yüzünde geniş bir gülümseme belirttiğini ve gözlerinden birkaç damla yaş aktığını gördüm. Maverick ona her ne söylediyse, hayatında duyduğu en iyi habermiş gibi görünüyordu. James Maverick'i kendine çekti, ona sıkıca sarıldı ve tekrar tekrar mırıldandı, "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim..."

"Çocuklar, *hemen* gitmeliyiz!" Animal, telefonunu kulağına. "Üst tarafta bir şeyler oluyor. Mathers, tekneyi çağır."

Maverick ve James ayrıldılar ve Beasts ve Spades kızları bir araya getirdiler, bir ya da bazı durumlarda Animal'da olduğu gibi iki kişi görevlendirdiler. Gruba doğru ilerlerken benim üç oğlum yanımdan ayrılmadı ve bana yakın durdular.

"Unutmayın, hızlı hareket edin ve sessiz olun. Eğer birini görürsek, bırakın *biz* halledelim. Bağışlamak yok. Anladınız mı? *Ses çıkarmak yok!*" Taz Rebecca'yı yanından ayırmadan konuştu. "Rıhtıma vardığımızda ve seni arkadaşımızın teknesine bindirdiğimizde, hemen aşağıya in. Ortağını dinle. Sana yere yatmanı söylersek, lanet olası yere yatacaksın. Eğer suya atlamayı söylersek, eğer yüzme bilmiyorsan, bilen birine tutun. Tamam mı?"

Kızların hepsi başını salladı, bazıları sessiz kalmak için yumruklarını ısıırıyordu ama hepimiz durumun ciddiyetini anlamıştık. Bu bizim tek şansımızdı.

Taz koridorda ilerledi, bizim grup da onun peşinden gitti, Maverick ve James de Gavin'le birlikte arkadan geldiler. Sonunda, yukarı çıkan metal ızgaralı bir merdiven seti olduğunu görünce şaşırdım. Toprağın altında kapana kısılmış olma düşüncesi, çığlık atıp bağırısam bile kimsenin beni duyamayacağı düşüncesi

Endişe yüzeye çıkıyordu ama Vail'in kolunu tuttum ve onun yerine odaklanmak için onu kullandım. Dörtlümüzü, tek bir metal kapıda toplanan ve Taz'ın küçük, sisli kare cam pencereden yüzüne baktığı diğerlerinin ardından yukarı çıkardı. Ötede, zifiri karanlıktan gece olduğunu anlayabiliyordum, bu da kaçışımıza yardımcı olacaktı. Neyi bekledik, bekledik, emin değildim ama sadece arkadaşlarının bizi taşıyacağını tahmin edebiliyordum. Yüzsüzler fark etmeden rıhtıma ulaşmak için sinsi olması gerekiyordu.

Arkamızda, James'in telefonu cebinde vızıldıyordu ve hepimiz yüksek sesle nefes almaktan bile korktuğumuz için, ses öfkeyle devam ederken net bir şekilde duyuluyordu.

İçinden küfrederek telefonu çıkardı ve ekranı yukarı kaldırdı; ekrandan gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu. Arayanı görür görmez yüzü soldu ve fısıldadı: "Elias..."

Maverick ona, "Cevap vermek zorundasın," dedi.

James dişlerini sıktı ve konuşmak isteyeceği son kişinin o pislik olduğunu biliyordum ama o pisiğın neden görmezden geldiğini öğrenmek için oraya birini göndermesine izin veremezdik. Telefonu açtı ve duyabilmemiz için hoparlöre bastı. "Evet?" diye homurdandı.

"O'Hare." Elias'ın diğer uçtaki sesi beni ürpertti, içgüdüsel olarak Vail'e yaklaştım, o da beni kendine çekmek için kollarını bana doladı.

"Şimdi ne olacak?" James hayal kırıklığına uğramış bir halde sordu. Kendini zorlukla bir arada tutuyordu.

"Ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Ne yaptığımı sanıyorsun sen?" diye öfkeyle çıkıştı. "Burada sahip olduğumu hiç bilmediğim bir çocukla oturuyorum-" Çocukların hepsi şaşkınlıkla bana bakıyordu. "-sadece oğlum için planladığın şeyi ona da uygulayacağını öğrenmek için. Hepsi beni kırabilesin diye.

Çünkü o seni alt etti ve gururun bunu kaldıramıyor. Tebrikler, başardın!"

Yumuşak, ipeksi kıkırdama boşluğu doldurduğunda, sanki burada bizimle birlikteymiş gibi hissettirdi ve bu hoşuma gitmedi. Dışarı çıkmak istedim. Buradan gitmem gerekiyordu!

Kahkahalar aniden kesildi, ardından diğer uçta ölümcül bir sessizlik oldu ve Elias'ın sesi birkaç oktav alçalarak, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Maverick başını kaldırıp bize baktı ve korkmuş görünüyordu. Daha da fazlası. Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. Etrafımdaki kızlar durdukları yerde kaymaya başladılar, bazıları korku ya da şaşkınlıkla birbirlerine fısıldıyorlardı.

"Şeyh," diye tekrar seslendi Elias. "Tekrar soruyorum. Ne yapıyorsun
ne yapıyorsun?"

"O biliyor." Maverick mırıldandı ve Taz'a kapıyı tekrar kontrol etmesini işaret etti. *Buradan siktir olup gitmeliyiz!* Kalbim küt küt atıyordu ve o kadar korkmuştum ki kaçmaya çalışırken bayılacağımdan endişe ediyordum.

"Ah, evet, teşekkür ederim..." Elias'ın sesi James'le son bir kez konuşmadan önce diğer uçtaki başka birine hitap ediyordu. "Özel biri geldi ve yakında onu serbest bırakacağım. Koş, koşabildiğin kadar hızlı koş, küçük canavar. Sen ve tüm arkadaşların için hüküm sürme zamanınız sona erdi." Hat kesildi.

James diğerlerine baktı ve "Kaçın!" diye bağırdı.

Taz kapıda vücudunu kapıya doğru savurarak kapının açılmasını sağladı, Rebecca'nın elini tuttu ve gecenin içine doğru koşmaya başladı. Herkes onu takip etti ve hepimizin ne kadar korktuğunu rağmen kızlardan hiçbiri çığlık atmadı. Vail'in peşinden koştum, ahşap rıhtım boyunca uzanan geniş beton iskelenin ortasında serbest kalmadan önce sadece bir kez basamaklarda kaydım.

Etrafıma bakındım, nehre doğru sıralanmış depoları ve tepelerinde dikenli teller olan zincir bağlantı çitleriyle çevrili alanı fark ettim. Rıhtımlar nehir kıyısı boyunca uzanıyordu ve St Lawrence'da çok sayıda küçük nakliye gemisi sıralanmıştı, nakliye tekneleri erzak için yanaşmıştı.

Vail elimi çekiştirerek Taz ve diğerlerinin peşinden sağa doğru gitti, ben de peşinden gittim, Lee ve Shaw da hemen arkamızdaydı. Arkama baktığımda Maverick'in hemen peşimizde olduğunu, James ve Gavin'in de onu takip ettiğini gördüm.

BOOM!

Yer o kadar şiddetli sallandı ki su dalgalandı ve şıpırdadı, etrafımızdaki hava alev almış gibi yandı, titreşim dizlerimin bükülmesine neden oldu ve hepimiz düştük. Sırtımı yakan sıcak havanın etkisiyle kaldırıma çarptım ve içgüdüsel olarak kollarımla başımı kapattım. Birkaç kız çığlık attı ve ben kendimi toparlayamadan bir patlama daha oldu.

BOOM!

Bu seferki daha sıcaktı, üzerimize akan ısı dalgası daha güçlüydü ve her yere enkaz düşüyordu... tahta parçaları, metal ve toprak havaya sıçradı ve önümde birinin çığlık attığını duydum. Kafamı kaldırdım ve Rebecca'nın yerde kıvrılmış olduğunu gördüm, karnının yan tarafından sivri bir metal parçası çıkmıştı.

Lanet olsun!

"Kalkın çocuklar! Ayağa kalkın!" Maverick önce kendine gelerek bağırdı. Bize doğru yuvarlandı, Shaw ve Lee'yi gömleklerinin arkasından yakaladı ve James, Vail ve bana yardım etmek için hareket ederken onları yerden kaldırdı.

"Nereye kaçıyoruz?" Umutsuzca diğerlerini ararken ağladım. Kızlardan bazıları ayağa kalktı, ancak diğerleri yattıkları yerde kaldı. En uzak hücrede tutulan bir kız

Başının arkasına büyükçe bir beton parçası saplanmıştı ve hareketsizdi. Diğer ikisinin sırtından toprağa saplanan daha büyük boru parçaları vardı ve bir diğeri de göğsüne saplanan bir sac parçasıyla tamamen ikiye bölünmüştü. Ben sertçe öğürürken, bir kız gerçekten de yere yığıldı. Maçalardan biri de gitmişti... ahşap bir kirişe benzeyen yanan bir parça onu tamamen ezmişti.

"Çit hattı! Nehrin yanında kalın ama çit hattına gidin!" Maverick bağırarak çocukları ileri doğru itti. James, Vail'i hafifçe itti ama beni tam önünde tutarak ilerlemeye devam etmemizi istedi. "Oradan geçip Scotty ile buluşacağız. Taz nerede?"

Taz, Rebecca'ya yardım etmeye çalışıyor, bir yandan bağırırken bir yandan da ellerini havada tutarak rahatsız edici izi çıkarmasını engelliyordu, "Kan kaybından öleceksin kızım! Tekneye binene kadar bekleyin, ben de daha iyi bakabileyim! Nehri geçtikten sonra tıbbi yardım alacağız, o yüzden-"

Bir el silah sesi duyuldu ve motorcular bir anda kızları aşağı ittiler.

James vücudunu kalkan olarak kullanarak beni de kendisiyle birlikte yere çekti. "Siktiğimin Jeremy'si!" Maverick olduğu yerden tısladı. Shaw ve Lee'yi korumak için en iyisi. "Patlayan sümüklü böcekler..." Yan tarafa, dördüncü depoya doğru kaymaya başladı ve hepimizi takip etmeye çağırdı. Bunu yaparken arkama döndüm ve bizden en uzaktaki iki deponun tamamen alevler içinde kaldığını ve yavaşça bize ilerlediğini gördüm. Yüzsüzlerin siyah siluetlerini gördüm. , hem Animal hem de Lee'ye rakip olabilecek, tam bir canavar olan bir adam, sanki bizi bir bariyerin arkasında saklanırken bulmayı umuyormuş gibi, karşısına çıkan her bariyere 12ga av tüfeğiyle ateş ediyordu. Parlak alevler yüzünden yüzünün ayrıntılarını seçemiyordum.

arkasında yanıyordu ama herkesin bahsettiği motorcunun bu olduğunu biliyordum.

"Onları yavaşlatmalıyız ki kızlar dışarı çıkabilsin," diye nefes nefese bağırdı Maverick, oluklu metal duvara yaslanarak. Hayatta kalanlar birkaç varilin arkasında toplanmıştı ve ölüm yavaşça bize doğru ilerlerken onun planını dinledik. Vail'e baktı, "Eğer Taz'a bir şey olursa, sen ve adamların set boyunca güneye gitmelisiniz. Beyaz ve mavi Viking '68 üstü açık yatı arayın." Bunun üzerine Shaw telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Scotty'yi sor. Ona Vendetta olduğunu ve seni Maverick'in gönderdiğini söyle. Hepimizin nerede olduğunu sorarsa..." Bunun üzerine James'e baktı, o da ona başını sallayarak karşılık verdi, sanki ikisi de hepimizin kaçırdığı bir şeyi anlamışlardı. "Ona destede bir Joker olduğunu söyle."

Kaşlarımı kaldırdım, kafam karışmıştı. *Bu da ne demek oluyor?*

Tam soracaktım ki, uzaktan tüfekten bir patlama sesi daha geldi ve ardından kıyı şeridinde ve rıhtımda çınlayan, tüyler ürpertici, çığgın bir kahkaha yükseldi. St. Lawrence'dan Amerika'ya kadar duyulursa hiç şaşırmazdım. Arkama baktığımda Shaw herkese aradığımız teknenin fotoğrafını gösteriyordu ama ben motorcuları izliyordum. ifadeden hoşlanmamıştım... her birinde bir tür acımasız, gergin ama kararlı bir ifade vardı.

"James?" Ona doğru uzanarak sordum.

Bana doğru baktı, yüzümü avuçlarının arasında tutmak için uzandı ve yüzüme baktı. Ürkütücü derecede sakindi ve elli kadar silahlı adamın ve psikopat bir katilin yaklaşık yüz adım öteden yaklaştığı düşünülürken bu durum son derece tedirgin ediciydi. James beni kucaklamak için kendine çekti ve mırıldandı, "olamadığım için üzgünüm, bebeğim." Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

ona sarıldım. Sarıldığımda başımın tepesine bir öpücük kondurduğunu hissettim ve "Mutlu olmaya devam et, tamam mı?" dedi.

Biri gömleğimin arkasını çekiştirdi. "Gitmemiz gerek." *Lee*.

James beni serbest bırakarak adamlarına doğru itti ve adamlarına dönerek deri ceketinin içine uzanıp iki şık siyah tabanca çıkardı. Etrafımızdaki Spades ve diğer Canavarlar silahlarını çıkarıyorlardı.

"Hayır, Taz. Sen kızları dışarı çıkarmalarına yardım et," dedi Maverick, Taz Rebecca'yı birine teslim etmeye başladığında.

"Sizi geride bırakmayacağım çocuklar!" Taz buna çok sinirlenmiş görünüyordu, ağır yaralı ağzı acı dolu bir ifadeyle çarpılmıştı.

"Scotty gelmezse diye onlarla gidecek bir Spade'e ihtiyacım var. Onları uzaklaştıracak birine ihtiyaçları var. Bunu yapmanı istiyorum, tamam mı?" Jeremy bir el daha ateş edince Maverick durakladı ve hepimiz bir şeyin parçalandığını duyduk. En kötüsü de ne kadar yakın . Çok yakındı. *Hemen gitmeliyiz!* "Kızlar emin ellere geçtikten sonra Casey ve Vendetta'yı Florida'ya götür..."

"Florida mı?"

"Chase'i ara." "Chase M-

"

"Evet, o. Şimdi siktir git. Onları uzak tutacağız!"

Hepimiz duvardan aşağıya doğru yürüdük ama motorcuların davulların arkasında toplandığı yerden uzaklaştıkça kendimizi daha fazla maruz kalmaya açtık. Alevler daha da parlaklaştı, bulutlardan ve aşağıdaki sudan yansıyan alevler gökyüzünü neredeyse daha koyu, yanık bir turuncuya çevirdi.

Saklanabileceğimizi umduğumuz binanın köşesine çok yaklaştığımızı. Adamlar yaklaşıyordu ve tam biri uzaktan görünüp bizi gizleyen bakış açısını kırdığında, Kelt Canavarları ve Kara Maçalar kendilerini arkalarından fırlattı.

saklandılar ve hep birlikte ateş etmeye başladılar. Yüzsüzler inşaat ekipmanlarının, istiflenmiş paletlerin, küçük vinçlerin ya da kuru havuzlu teknelerin arkasına saklanarak dağıldılar. Dağıldıklarında Taz, Rebecca'yı kollarında taşıyarak çitlere doğru kaçmaya başladı. Ben de kızlarla birlikte koştum; Vail, Lee ve Shaw da arkadan geliyordu. Arkama döndüğümde birkaç motorcunun çoktan düştüğünü gördüm, ama çite ulaştığımızda Taz çekiştirmeye başladı, zincir halkasının dibini koparıp çekiştirdi, tam o sırada Yüzsüzlerden birinin birkaç el ateş edip Maverick'i yere serdiğini görünce arkama baktım.

Vail de gördü ve dudaklarından boğulurcasına bir inilti çıktığını duydum. Oraya doğru koşacakmış gibi bir adım geri çekildi ama bir şekilde bizimle kalmayı başardı. Yüzündeki acı ve mücadeleyi görebiliyordum, Maverick'in bir hurda yığınının arkasına doğru sürünmesini ve onu siper olarak kullanmasını izlerken elleri titriyordu. Uzanıp Vail'in titreyen ellerinden birini tuttum ve izlemekten başka bir şey yapamadığımız için tamamen çaresiz hissederek izledik.

James koşarak yanına gitti ve ona zarar görmeden ulaşmayı başardı. Başını onun üzerine eğip yumuşak bir sesle konuşmadan önce Maça'nın yaralarını gözden geçirirken bizim izlerken hissettiğimiz kadar çaresiz görünüyordu. Maverick'in dudakları sadece birkaç saniye kıpırdadı, vücudu seğirdi, elleri , sonra küçük bir sarsıntı geçirdi ve hareketsiz kaldı... kayboldu.

Yüzümden yaşlar dökülüyordu ve Vail gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Hayatımda hiç bu kadar hızlı intikam almak istememiştim. , kızlar teker teker kabloların ve toprağın altındaki küçük boşluğun altından sürünmeye çalışıyordu. Artık on bir kişi kalmıştık ve Rebecca ciddi şekilde yaralanmıştı. Taz onu yarı sürükleyerek aşağı indirirken, başka bir kız da bacaklarını hareket ettirmesine yardım etti.

"Acele edin! Acele edin!" Shaw tıslayarak çatışmaya baktı. Tek duyabildiğim art arda ateşlenen silah sesleriydi. "Tamam,

Casey, sıra sende." Beni dizlerimin üzerine itti ve ben de elimden geldiğince hızlı sürünmeye çalıştım. Zemin soğuktu, altından kayarken metal sırtımı kesiyordu. Diğer tarafta zemin çimen ve toprakla kaplıydı, alanı çevreleyen geniş bir ağaçlık vardı.

"Orada bir tekne var!" Kızlardan biri suyu işaret ederek seslendi. Shaw'u çekmeye yardım etmek için aşağıya uzandım ama hemen bir göz attım ve kıyı boyunca yavaşça ilerleyen bir motorlu yatın yaklaştığını gördüm.

"Scotty!" Taz kollarını ona doğru salladı. "Buradayım, dostum! Buraya!" Rebecca'yı kaldırdı ve aceleyle kıyıya indi, diğer kızlar da onu takip etti, ama Lee artık sığmaya çalışırken ben çocuklarımı bekledim. Shaw ve Vail Lee'nin geçmesine yardım ederken ben de zincirlere tutundum ve gelişen sahneyi dehşet içinde izledim.

Yangın yayıldı, üçüncü depoyu da yaktı ve artık Maça ve Canavarların her bir üyesi diğerinden ayırt edilemez hale geldi. Alevlerin arasında sadece gölgeli, karanlık hatlar halindeydiler ve teker teker yere düştüler, yerde sadece karanlık, buruşuk şekiller vardı. Birbiri ardına, birbiri ardına. James'in nerede olduğunu, nereye kaçtığını bilmiyordum. Birinin Hayvan mı, Gavin mi, yoksa Aron mu olduğunu anlayamadım. Onlar sadece Yüzsüzlerin silahlarından çıkan parlak patlamadan düşen hareketli gölgelerdi.

Taz kızların tekneye ulaşmak için neredeyse göğüs hizasında suya girmelerine yardım ederken, kaptan da tırmanmaları için kıştan gümüş bir merdiveni suya indirdi. Tekrar katliama baktım ve en az iki gölgenin rıhtımdaki paletlerin arkasına gizlendiğini fark ettim ama Yüzsüzler, Jeremy olduğunu bildiğim devasa bir figürün önderliğinde ilerliyorlardı.

"Hadi, gitmeliyiz!" Vail elimi tuttu ve setten aşağı suya doğru koşarken beni de arkasından çekti.

"Peki ya şu ikisi?" Sonuncusunu kurtarmak için umutsuzca omzumun üzerinden geriye doğru işaret ettim.

Lee baktı ama başını salladı. "Artık çok geç. Jeremy onlara doğru geliyor."

"Ama-"

"Casey!" Vail tersledi. "Geri dönmek bizim için intihar olur! Geri dönemeyiz! Şimdi koşun lan!" Beni de peşinden sürükledi ve hep birlikte dondurucu soğuk suya atladık. Bir kısmı ağzıma kaçtığı için öksürdüm ve tükürdüm, yine de elimden geldiğince tekmeliyordum, yüzüyordum ve için kararlıyđım. Vail merdivene ulaştığında Taz yukarı tırmandı ama elime uzanarak önce benim çıkmam için beni merdivene çekti. İtiraz etmedim ve tırmandım, öksürüyordum, nefes nefese kalmıştım ve Shaw'a yardım etmek için aşağı uzandım. Tir tir titriyordu, ıslak sarı saçları başında bir paspas gibi duruyordu. Vail daha sonra Lee'yi bindirdi ve Taz'ın Scotty'yle konuştuğunu duydum, iki adam da fark edilir derecede sarsılmıştı.

"Bu kadar mı yani?" Scotty şoka girmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"O değil. Hâlâ yapmamız gereken bir iş var." Taz başıyla güvertenin altına inen basamakları işaret etti; orada kızların ağladığını ve kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordum.

"Doğru. Doğru! Lanet olası doğru. Hadi gidelim. Herkes bindi mi?" Vail merdiveni çekerek yukarı tırmanırken bize dönüp baktı ve başını salladı.

"Başka kimse yok," diye onayladı, saçlarını gözlerinden silkeleyerek.

Scotty teknenin dümen ya da kumanda merkezi olduğunu tahmin ettiğim yere tırmandı ve motor gürleyerek canlandı. "Sıkı tutunun!" diye seslendi ve dördümüz de rahat koltuklara çöktük, soğuk gece havasında titrerken birbirimize yapıştık. Tekne ileri doğru savrularak suyun üzerinde süzölmeye başladı ve ben son bir kez daha arkama bakmaktan kendimi alamadım.

Dördüncü depo da alev almıştı ve dördü de yandıkça korlar ve küller havaya yükseliyordu. Cehennem gibi görünüyordu ve silah sesleri kesilmişti. Şeytan kazanmıştı ama bir şekilde birlikte kurtulmayı başarmıştık. Bizi kurtarmak için yapılan fedakârlıkları düşünmemeye çalışarak çocuklarıma sokuldum. James ve Maverick'i düşündükçe kalbim parçalanıyordu. Özveriyle geride kalan diğerlerini. Hepimiz nefese kalmıştık, hepimiz birbirimize tutunmuştuk ve ben sersemlemiştim... Bu kadar çok kişi ölmüşken nasıl oldu da biz birlikte hayatta kalmayı başardık?

"Şükürler olsun, numarayı ezberlemiştim." Vail tepeden tırnağa titreyerek ayağa kalktı ve Taz'a doğru ilerledi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ama beni duymazdan geldi. Bir an için güvertenin altında kaybolan ve elinde bir cep telefonu ile geri gelen Taz'la usulca konuştu. Vail bize döndü, beni kucağına çekti ve çenesini başıma dayadı. "Ne?" Bir numara tuşlarken tekrar sordum.

"Birinden bir iyiliğe karşılık vermesini isteyeceğim."

Chapter twenty-two

Casey

"Taz ne zaman burada olacaklarını söylemişti?" Lee sabırsızlıkla kulübenin ön pencerelerinden birine bakarak sordu. Son yarım saattir orada oturmuş bekliyordu.

"Her gelebilir," diye cevap verdi Vail. Küçük mutfaktaki bir sandalyeye uzanmıştı ve sonra telefonuna bakıp saati iki kez kontrol etti. Arka planda Shaw bir ileri bir geri volta atıyordu, belli ki 'bizimle konuşmak' için gelen bu iki yabancından dolayı gergindi. Taz öyle dedi. bir şey olmadığı, Riley'nin amcasının iyi bir adam olduğu ve arkadaşının güvenilir olduğu söylendi. Taz'a güvendiğim için onu sorgulamadım.

Aralık ayının ortasıydı ve hava hâlâ cehennem gibi sıcaktı. Florida'da kış mevsiminde sıcaklık 27 santigrat derece gibi boğucu bir seviyede seyrediyordu. Birkaç vantilatör çalıştırmıştım ve evin içinde koşturup yastıkları, battaniyeleri düzeltiyor, bulaşıkları kaldırıyordum. Son iki haftadır burada, Logan'ın ailesinin kulübesinde kalıyorduk. Micha, Ashen Springs'in saklanabileceğimiz en güvenli yer olduğunu söylemişti ve Logan da kayalıklardaki bu küçük avcı kulübesini kullanmamız için özverili bir şekilde gönüllü olmuştu.

İkisi de üniversitede olduğu için bizi kontrol etmeye gelenler Riley ve Shelby'ydi, ancak Shelby gerekenden çok daha fazla geldi. Çok tatlıydı, bize yiyecek getiriyor ve kısa ziyaretler için uğruyordu.

Ancak buraya son geldiklerinde Riley'nin arkadaşına, "Tanrım, onları biraz rahat bırakmalısın!" diye mırıldandığını çok net duydum. Shelby hâlâ gelmeye devam ediyordu. Bu konuda hiçbir endişem yoktu. Üç oğlanla birlikte yaşamak, onları ne kadar de Nylah'yı özliyordum ve Shelby onun solgun, sarışın bir versiyonu gibiydi.

Arkadaşıma mesaj göndermeme izin verilmemesi işkenceydi, ancak olası bir iz bizi buraya bağlasın istemiyorduk. Panikleyeceğini biliyordum ama güvenli olana kadar beklemek zorundaydım. Ayrıca onun için çok endişeleniyordum. En son konuştuğumuzda hastaydı ve takip edildiğini küçümsediğine dair şüphelerim hâlâ devam ediyordu. Her seferinde aynı adamsa, yalnızsa, ya Jeremy ise? Jeremy'nin arkadaşımı takip ettiği düşüncesi beni geriyordu ama Elias orada işleri yürütürken Vail'in Ashland'a dönmeye hiç niyeti yoktu. Ona meydan okuyacak Canavarlar ya da Maçalar olmadan, burası hızla bir cehennem çukuruna dönüşüyordu. Elias'ın, kardeşimin onu alt etmek için yaptığı her şey yüzünden bana zarar vermek gibi hastalıklı bir fantezisi olduğunu bilmek beni

Bu plan. Elimden gelse o adamın yanına bile yaklaşmazdım.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca çocuklarla birlikte yaşamak, taşınmamıza ve eski hayatımızdan izole olmamıza rağmen bir rüyaydı. Taşındık ve Logan bize kullanmamız için siyah bir kart verdi. Riley'ye iyi bir ikinci el mağazasının nerede olduğunu sordum ve o da beni hevesle eski uğrak yerlerinden birine götürdü, böylece her şeyi geride bıraktığımız için hepimiz için bir şeyler alabildim. Bunun dışında, Logan'ın ona yüklü bir fatura gönderme endişemize gülmesine rağmen kartı sadece yemek için kullandık. Ashen Springs'de alışveriş yapmak ya da gezmek için özgürce dolaşabiliyorduk, hatta okyanusu bile ziyaret edebiliyorduk ki ben buna bayılıyordum. Micha, Kuzgunlar ve Kurtlar Tarikatı'nın korumasına sahip *olduğumuzu* söyledi (*bu her ne haltsa*), bu yüzden şehir içinde kaldığımız sürece hiçbir şeyden korkmamıza gerek yoktu. Yaptığımız aktiviteler temelde yağmurlu ve rüzgarlı olmayan günlerde sahil boyunca yürümek ya da sadece şehirde dolaşmak, keşfetmekti.

Ancak beş gün önce, Vail beni bir masrafla şaşırttı, eve geldiğimde bahsettiği seks salıncağını sipariş ettiğini ve üç gün içinde aptalca becerildiğimi gördüm.

Logan'ın karttaki satın alma geçmişini kontrol ettiğini biliyordum çünkü bir gün sonra Vail, göz kırpan bir emoji ile "Güzel!" yazan bir mesaj aldı.

"İşte oradalar," dedi Lee aniden. Hemen onun yanına koştum ve uçurumun kenarından kıvrılan yoldan bir arabanın çıkıp kulübenin önünde durmasını izledim. Şu anda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, bu yüzden dışarı çıkan figürler biraz bozuluyordu ama ön kapıya doğru koşan iki değil üç kişiyi görebiliyordum.

"Üç," diye seslendi Lee diğerlerine. Vail başını salladı, oturduğu yerde kalmaya devam ederken Shaw arkasına geçip onu destekledi. Burada kapüşonunun altına saklanamayacak kadar sıcaktı ama ben

Kısa ceplerinde delikler olduğunu biliyordu, böylece gerektiğinde elleri uzanabilir ve bıçaklarının bıçaklarını tutabilirdi.

Shaw'un kaygı seviyesinin yükseldiğini hisseden Vail usulca, "Sakin olalım," dedi. "Onları Taz gönderdi. İyi olduklarını biliyoruz."

Lee, üç adam merdivenlerden çıkarken kapıyı açtı ve içeri koştu.

"Lanet olası taşaklar!" Altın sarısı saçları olan biri eğilmiş, sallıyordu. "Yemin ederim buranın havasına asla alışamayacağım. Karı özledim."

"Biraz yağmur yerine kar yağmasını mı tercih edersin?" Üç kişiden en uzun olanı dağınık kahverengi saçlarını silkeledikten sonra tepesine bir bere geçirdi ve bize baktı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında, bir sürü dövmesi ve çenesinde saat beş yönünde bir gölgesi vardı. Belalı bir motorcuya benziyordu.

"Görüyorsunuz ya, buradaki yağmurla ilgili sorun şu," dedi sarışın ve doğruldu. O anda ağızım açık kaldı ve bir hayalete bakıyormuşum gibi hissederek şok içinde bakakaldım. "Evet, Kanada'da biraz kar yağar. Biraz soğuk falan ama burada biraz rüzgâr arabaları falan uçuruyor."

Bu adam Maverick'in tıpatıp aynısıydı ama gözleri buzul mavisinin çılgın bir rengindeydi. Tişörtünün yakasının altında bir örümcek ağı dövmesinin başlangıcını gördüm ve her iki kolu da kaplıydı. Arkadaşımızla arasındaki bariz benzerliklerin yanı sıra, onu daha önce görmüş gibi hissediyordum ama tam olarak nerede gördüğümü çıkaramıyordum. Baktığımı fark etti ve muzip bir gülümsemeyle sol elini kaldırıp parmaklarını oynatarak dördüncü elindeki altın bandı gösterdi.

"Hayır, özür dilerim! Öyle demek istemedim..." Bana yaklaşan Lee'ye baktım ve onun benzerlikleri fark ettiğini görebiliyordum. "Özür dilerim, bir arkadaşımıza benziyorsun..."

"Sanırım Maverick?" Yaşlı adam bize sordu, sesi Shaw'inkine benzer bir törpü taşıyordu, ancak onunki daha derindi.

"Evet... Maverick."

Bunun üzerine sarışının yüzünün düştüğünü, dudaklarını birbirine bastırdığını ve tepkisinden endişelenmiş gibi arkadaşına sertçe baktığını gördüm.

"Evet," diye homurdandı yaşlı adam, "ben de fark ettim." Dördümüze baktı ama kara gözleri mutfak masasındaki yerinden kıpırdamayan Vail'e takıldı. "Sanırım buranın sorumlusu sensin?"

"Öyleyim. Senin hakkında tek bildiğim Riley'nin amcası ve Florida'daki Lost Souls MC'nin başkanı olduğun mu?" Vail sesinin her zamanki gibi yumuşak ve sakin olduğunu söyledi.

"Bu benim. Chase Mathers." Homurdandı ve Vail'in karşısına bir sandalye çekti, kollarını arkaya yaslayarak oturabilmek için sandalyeyi ters çevirdi. Biraz sertçe hareket ettiğini fark ettim ve Riley'nin bize o pislik kardeşiyle olan son kavgası hakkında anlattıklarını hatırladım.

"Mathers?" Lee yaklaştı ve ben de onunla kaldım. Sarışına doğru baktığımda beni biraz daha yakından izlediğini fark ettim. Gözleri sanki beni inceliyormuş gibi kısılmıştı. Bu beni korkuttu çünkü James, Elias, Gavin, Maverick ve diğerlerinin bana baktığı gibi bakıyordu, sanki kayıp kardeşimin gölgesiymişim gibi. Acaba onu da tanıyor muydu?

"Evet. Maverick babamın kardeşiydi."

Bütün bu süre boyunca gizemli bir şekilde sessiz kalan üçüncü kişiye baktım. Kenara çekilmiş, köşede durup duvara yaslanmış, geri kalanımız yakınıımızda toplanırken geride kalmayı tercih etmişti. Muhtemelen Keenan'dan sadece birkaç yaş küçüktü ve kot pantolon gibi gündelik kıyafetlerine rağmen

Spor ceket giyiyordu, onda beni bir şey vardı. Sanki aurasını hissedebiliyordum ve *Tehlike* diye bağıırıyordu. Bir elini nemli sarı saçlarının arasında gezdirdi ve gri gözlerini bana dikti, ben de hemen arkamı döndüm. Sanki Jeremy aniden odada bizimle birlikteydi.

"Ben Keenan Mathers." Dost canlısı sarışın boş sandalyelerden birine uzandı ve bacaklarını önüne atıp kırılınca inlemeye başladı. "Lanet olası dizlerim şimdiden gidiyor... lanet olası garaj..."

"Keenan Mathers?" Vail bastırdı, adamın koltuğunda rahatlamadan önce gerinmesini izledi. O da kuzeni gibi hareket ediyordu, sanki ciddi bir kavgadan çıkmış gibiydi.

"Maverick benim babamdı," dedi, mavi gözlerinin kenarları aniden gerilmişti. Alt dudağının iç köşesini ısırđı ve daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi Chase'e başını salladı.

"Bu yüzden mi buradasın?" Vail, Chase'e dönmeden önce köşedeki figüre bakarak sordu. "Ne olduğunu öğrenmek için mi? Taz'ın sana söylediğini sanıyordum-"

"Anlattı. Olaylar hakkında bize bilgi verdi. Yine de siz çocukların ne gördüğünü merak ediyordum..."

Kelt Canavarları ve Kara Maçaların Ashland'da yok edildiğı bir sır değildi. Orada yaşananlar, rıhtımdaki kavga ve okuldaki saldırı uluslararası haberlere konu oldu. Ama beni asıl kızdıran şey, suçun MC'lerin üzerine atılmasıydı, tabii ki hepsi Elias tarafından ayarlanmıştı. O hıyarın ne kadar kontrolü vardı? Haberlerde Beasts ve Spades'in yıllarca bir insan kaçakçılığı ve uyuşturucu çetesi yürüttüğü, ancak bir tartışmanın ardından ve Harley Enstitüsü'nde olanlarla birlikte ayrıldıkları ve rıhtımda ikisi arasında çıkan bir çatışmada birbirlerini öldürdükleri anlatılıyordu.

Ama gerçeği biliyorduk.

Onların bizi gerçek canavardan kurtarmak için kendilerini feda eden kurtarıcılarımız olduğunu biliyorduk. Kızlar Maverick'in ayarladığı güvenli bir eve yerleştirilir yerleştirilmez, Taz, Scotty, benim oğlanlar ve ben hep birlikte Florida'ya koştuk. Micha sözünde durdu ve Taz ile Scotty Kayıp Ruhlar'a gerçekte neler olduğunu anlatırken ben ve oğullarım onun koruması altındaydık. Zaten bilmedikleri başka ne söyleyebileceğimizden emin değildim.

"Size başka ne söyleyebileceğimizi bilmiyorum," dedi Vail yavaşça. "Sadece Maverick'i öldürenin Yüzsüzlerden biri olduğunu *biliyoruz*. Maçalar ve Canavarlar bizi kurtardı. Eğer onlar olmasaydı buradan çıkmamızın hiçbir yolu yoktu..." Sesi boğazında düğümlenerek kesildi. Tüm bu zaman boyunca kaya gibi durmuştu ve olanlar için bir damla gözyaşı döktüğünü hatırlamıyordum. Ama şimdi yüzüne baktığımda keder ve ıstırabı görebiliyordum. Ayağı hızlı bir şekilde tabanı üzerinde zıplıyordu ve elleri masanın yüzeyinde sıkıca birbirine kenetlenmişti.

Diğerlerinin etrafından dolanarak geçtim ve çenemi omzuna yaslarırken kollarımı göğsüne sımsıkı doladım. Ellerinden biri bileğimi kavramak için yukarı kaydı ve ben onu sabit tutarken beni . Yanımızda Keenan'ın gözlerinin beni delip geçtiğini *hissede biliyordum* ama onu görmezden gelerek sadece Vail'e odaklandım.

Dışarıda rüzgâr küçük kulübemizin etrafında ıslık çalıyor ve yağmur camlara çarparak sessizliği bozuyordu.

"Dinle, Keenan üç yıldan biraz fazla bir süredir Ashland'a geri dönmedi, birkaç ay önce kız arkadaşıyla şehrin eteklerinde yaptığı bir günlük gezi hariç," dedi Chase, konuya girerek. "Taz ve Scotty de Maça oldukları için Ashland'da dolaşamıyorlardı."

Shaw masaya biraz daha yaklaşmış, köşedeki adam kadar sessiz ve hareketsiz kalmıştı. Ancak şimdi, Lee hepimizin arkasına geçerken son boş sandalyeye oturacak kadar rahat hissediyor gibiydi. Birlikte bir bütün olarak durduğumuzda kendimi her zaman daha güvende hissederdim.

"şehir hakkında bilgi istiyoruz. Tüm bölgeleri ve nasıl çalıştıklarını, kimin nerede güç sahibi istiyorum... Yüzsüzler, limanlar ve tüm bunların arkasındaki o pislik hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum."

"Elias Cartier," dedi Vail ve beni kucağına oturmam için çekti. Öyle yaptım, kolları beni belimden sararken onun içinde eridim.

"Dürüst gerekirse, bir şey yok. Maverick geçmişinin bilinmediğini, bir gün aniden ortaya çıkıp işe alındığını söyledi. Kim en yüksek parayı verirse onunla alışıyor. Kimseye bir bağlılığı yok. Her şey kimin cebinin daha dolu olduğuyla ilgili. Ne yazık ki Ashland'da bu Elias'a düşüyor." Vail ne zaman Maverick'ten bahsetse gerildiğini hissederdim. Anlamıştım. O adama büyük saygı duyuyordu. Onunla Vendetta'nın herhangi bir üyesinden daha fazla zaman geçirirdi. Maverick ona faturalarını ödemesi ve yiyecek alması için para vermişti. büyük hediyesi de bizi buradan ıkarmasıydı.

Ama ne zaman 'Elias' dese, odadaki hemen herkes sanki bu ismi duyunca bir şeyleri kırmaktan kaçınıyormuş gibi sinerdi. Shaw ve köşedeki adam dışında herkes... İkiisi de birbirlerini merakla inceliyor gibiydi. Vail bunu fark etmişti çünkü sonunda sürüngene hitap etti. "Bu adamın nesi olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Keenan başını salladı ve Vail'in sorduğu şey ona komik bir iç şakayı hatırlatmış gibi güldü. "Hiçbir şey bilmesen daha iyi."

Ama sürpriz bir şekilde, kot ceket giyen sarışın konuştu, sesi düzdü, "Tek istediğim bana Jeremy dedikleri kişi hakkında bildiğin her şeyi anlatman."

Vail şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve onun da bu adamı ve yalnız motorcuya olan ilgisini en az benim kadar merak ettiğini biliyordum. "Jeremy'yi sadece iki kez iş başında gördüm."

"Bu kadarı benim için yeterli," diye mırıldandı adam.

Vail bir dakika boyunca ona baktı, başını sallamadan önce gözlerindeki ürkütücü boşluğu yakaladı. "Tamam, bunu yapabilirim." Chase' tekrar baktı, endişesi gitmiş ve yerini heyecanlı bir umuda bırakmıştı, "Yani... bu sen ve adamlarının Ashland hakkında bir şeyler yapacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Chase hafifçe öne eğildi, koyu renk gözleri parladı ve gürledi, "Ne düşünüyorsun?"

Casey: Noel Günü

"KAHRETSİN! LANET OLSUN, ÇOK SOĞUK!" Lee sudan çıkarken bağırdı. Vail'den aldığı okyanusa tamamen dalma görevini cesurca yerine getirmesini izlerken kahkahalarla gülüyordum. Çoğu aile bugün içeride Aralık ayının yirmi beşini ailecek kutladığı için sahilde sadece biz vardık. Biz de öyle... sadece kendi yöntemlerimizle. Shaw, Vail, Lee ve ben kahvaltıdan sonra dışarı çıktık ve kulübemizin yakınındaki sahilde تنها bir yer bulduk ve kumun üzerine serdiğim battaniyenin üzerinde birbirimize sokulduk. Floridalılar için hava yirmi beş derece soğuktu ama bizim için bu tişört havasıydı. Yine de suyu daha sıcak yapmıyordu.

Lee battaniyeye doğru koştı, tüyleri diken diken olmuştu. Ayağa kalktım, kurulansın diye ona vermek üzere bir havlu aldım ve tekrar yerimize oturmadan önce teşekkür etmek için bir öpücük aldım. Shaw yanıma sokulmuştu, ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken başı kucağımdaydı. Sıcak sayesinde kapüşonunun altına saklanmamaya yavaş yavaş alışıyordu ama yine de toplum içindeyken doğrudan yanımda olmayı tercih ediyordu. Sokaklarda birlikte yürürken arkasına saklanabileceği bir şey olmamasından ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordum ama memnuniyetle elini tuttum ve Vail ve Lee ile birlikte bu şeytanlarla gün be gün mücadele ettik.

Lee battaniyenin üzerine uzandı ve beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde gömleğini geri çekerek tanrısal mükemmelliğini gizledi. Geniş, hınzır bir sırıtışla karanlık bakışlarını Shaw'a çevirdi. "Sıra sende."

Uzun bir inilti çıkarmadan önce yüzünün buruştuğunu hissedebiliyordum. Lee, Shaw'a en saçma cesaretleri vermeyi severdi, sanki bunun onu kabuğundan çıkaracağını umuyormuş gibi. Hiç belli etmese de bence Shaw, Lee'nin ona yaptırdığı aptalca şeyleri yapmaktan hoşlanıyordu. Aptalca, biraz rahatlık alanının dışında ama güvenli bir şey yaptığı nadirdi.

"Ne oldu?" Shaw başını kucağımdan kaldırmadan tersledi.

Lee ona sırtıttı ve ellerini ovuşturdu, sanki planladığı şey o kadar şeytani bir şeydi ki durakladığında beklemeye değecekti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Shaw, şimdi sesi biraz paniklemiş gibiydi. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Sana meydan okuyorum..." Lee yavaşça bıçağı çevirerek durakladı, bekleme süresi uzadıkça Shaw daha da geriliyordu. Biz beklerken Vail bile meraklı ama sessiz bir şekilde bizi izliyordu. Aslında Vail sabahın büyük bölümünde sessizdi, bu yüzden sık sık yanına gidip güven verici bir şekilde elini sıkıyordum,

onu neyin rahatsız edebileceğini merak ediyordu. "Sana meydan okuyorum... bir sonraki sırana kadar bir tavuk gibi davran."

Bir kahkaha patlattım, ses yerleştiğimiz kayalıklarda yankılandı ve kumsalda çınladı. Shaw bana baktı, dudaklarının kenarları en küçük gülümsemeyle kalktı ve bu bugün gördüğüm en güzel şeydi. Bu ve Lee'nin muhteşem vücudu.

Hepimiz onun dizlerinin üzerinde yavaşça doğruluşunu, Lee'ye ölümcül bir bakış fırlatışını izledik, ama o küçük gülümseme hiç kaybolmadı ve ellerini iki yanına kavuşturup dirseklerini dışarı çıkararak "Gıdak gıdak..." diye mırıldandı.

Lee battaniyenin üzerinde öne doğru düşerek manyak gibi gülerken, Vail ve ben ikimiz de kafalarımızı arkaya atarak kıkırdadık, Shaw kafasını hafifçe öne ve arkaya salladı.

"Aman Tanrım... evet!" Lee zaferle haykırdı, sırt üstü yuvarlanıp gökyüzüne bakarken yumruklarını sıktı. "Evet! Kahretsin, keşke bunu daha önce düşünseydim."

Shaw gözlerini devirdi, Vail'e dönmeden önce hâlâ başını hafifçe sallıyordu. "Hazır mısın? Gıdakla."

Vail'in yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve Shaw'un kendini aptal durumuna düşürdüğünü görmekten zevk aldığını biliyordum. Ama hakkını yemeyelim, ona çıkarmadı ve sadece başını salladı.

"Gıdak. Solundaki kişiye şaplak at... sertçe." Sırtışı daha da genişledi. "Gıdak."

Bunun üzerine Lee anında gülmeyi bırakıp kaşlarını çatarken, Vail de kendini kaybederek başını geriye attı. Lee'nin yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakarak kıkırdadım. "Seni orospu çocuğu..."

"Kıçını kaldır, Knight. Bu acıtacak." Vail iyi bir antrenmana hazırlanmış gibi sağ omzunu yuvarlamaya başladı.

"Bu senin cesaretin için, değil mi?" Lee buna uyarken homurdandı, ön kollarının üzerinde öne doğru uzandı, poposu yukarıda ve başı kuma doğru eğikti, yüzü saçlarının arkasına gizlenmişti.

"Gıdak, gıdak, orospu çocuğu." Shaw sıırttı, dirsekleri kanat çırpır gibi hafifçe ileri geri hareket ediyordu.

Vail gerçekten de ayağa kalktı, birkaç adım geri gitti, kolunu uzattı ve bir yel değirmeni gibi döndürdü. Yumruklarımı ağzıma götürdüm ve zavallı Lee'nin kendini desteklemesini izlerken kıkırdama krizine girmemek için kendimi zor tuttum. Vail elini yaklaştıırarak ama temas etmeden iki bile yaptı.

"Kutsal olan her şey aşkına!" Lee bağırdı, "Bitir şu lanet işi artık!"

Lee sözünü bitiremeden Vail vurdu; Vail elini havaya kaldırdı ve tam hedefe isabet ettirerek büyük bir gürültüyle indirdi. Lee darbenin etkisiyle homurdandı ve sanki gururundan geriye kalanları toparlıyormuş gibi birkaç saniye olduğu yerde kaldıktan sonra kendini beğenmiş bir gülümsemeye onu izleyen Shaw'a baktı.

"O cesaret saçmalıktı." Vail tekrar yerine otururken Lee ayağa kalktı. "Diğer oyuncularını etkileyecek cesaret gösterileri yapmamalıyız."

"Hey, hey," diye güldüm, "sırf... tekmeyi yedin diye suratsızlık etme." Başım Vail'in bacağına çarparak yere yığıldım ve kontrol edemediğim kıkırdamalara boğuldum. Sırt üstü olduğum yerde kalırken diğerlerinin kıkırdadığını duyabiliyordum, üzerimdeki gökyüzü kabarık beyaz bulutlarla beneklenmiş güzel bir maviydi. O zamandan beri hiç bu kadar gülmemiş ve gülümsememiştım... Şey, hatırlayamıyorum. Çocuklarla geçirdiğim son birkaç hafta hiç uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi.

Vail'in yüzü aniden görüşümü engelledi, maskesi yerinde, baş aşağı üzerime eğildi ve hemen .

"Cooper..." dedi yavaşça.

"St. James." Ona kaşlarını kaldırdım ve cesaretimi beklerken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Konuşmak yerine uzandı, parmak uçları yanağımda gezindi ve eğildi, öpücüğü o kadar hafifti ki neredeyse hiç yoktu. "Sana meydan okuyorum..." Dudaklarını çeneme götürdü, oraya küçük bir öpücük kondurduktan sonra burnuma doğru ilerledi ve bir öpücük daha kondurdu: "Benimle evlenmen için."

Altında kaskatı kesildim, gözlerim büyüdü, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yinelendi. "Uh, ne?"

Vail geri çekildi ve diğer ikisi beni izlerken hızla doğrulup yüzümü ona döndüm. Vail'in ela gözlerinin derinliklerine baktım, benimle kafa bulduğuna dair bir işaret arıyordum. Maskesi düştü ve kendini tutuşundaki neredeyse ürkek, alçakgönüllü bakış ve yüzünün her yerinde yazılı olan tüm endişe doğrudan kalbime çarptı. Vail savunmasızdı. Görülmesi çok tuhaf ama bir o kadar da hassas bir şeydi.

Tek dizinin üzerine çöktü ve cebine uzanıp bir yüzük çıkarırken bana . Bir inciye ve yüzük bandını süsleyen küçük çiçek yaprakları vardı... Annemin karaca çiçeği gibi. "Evlen benimle," diye fısıldadı.

"Nesin sen... nasıl... *ha?*" Hayatımı kurtarmak için tutarlı bir cümle kuramadım.

"Piç kurusu!" Lee öyle dedi ama manyak gibi sırıtıyordu. "Yani ilk öpücüğü sen aldın ve evlilik haklarını sen mi istiyorsun?"

"Elbette." Vail'in bir anlık kararsızlığı Lee'ye baktığında bir anlığına kayboldu ve o tanıdık ukala sırıtışı geri geldi. "Ben liderim. Bu benim hakkım."

"Evet, evet, her neyse." Lee gözlerini devirdi ve bana göz kırptı.

"Peki ya biz, seni salak?" Shaw korkak tavrını tamamen bırakmıştı ve Vail'e sesleniyor olsa da sözlerindeki umut duygusunu hissedebiliyordum. "Paylaşmayacak mısın?" başını salladı ama cevabın ne olduğunu zaten biliyormuş gibi gülümsüyordu.

"Biz bir aileyiz, nokta," dedi Vail bana dönerek ve yüzüğü dördüncü parmağıma takmak için sol elime uzandı. "Yani ne olursa olsun, biz . Hepimiz." Bakışlarımla tekrar buluştu ve o kendinden emin hali yerini endişeye bıraktı. Elindeki yüzüğe baktım ve ona dönmeden önce diğerlerine göz gezdirdim. Hepsine. Hepsinin yüzüne. Şu anda hepsine duyduğum sevgi çok büyüktü. Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim. Nedense ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Daha on yedi yaşındayız..." oldu.

"Ve Ocak ayında on sekiz olacağım. Gelecek yıl yirmi dört Kasım'da mahkeme açılır açılmaz evleneceğim. Seni seviyorum, Casey. *Biz* de seni seviyoruz. Ne olursa olsun hep birlikte olacağız, çünkü biz hep birbirimize aittik. Ama ben bunun resmileşmesini istiyorum." Nefesim kesildi ve gözyaşlarımdan yanaklarımdan yavaşça aşağıdaki battaniyeye süzülürken serbest kaldığını hissedebiliyordum. Vail'in ağzının köşesi hafifçe kalktı ve eğilerek alnını benimkine bastırdı. "Ee, sevgilim? Ne diyorsun? Cesareti kabul ediyor musun?"

Kendimi toparlarken zorlukla yutkundum, kendimi onun bakışlarında kaybederken daha fazla gözyaşı , o kadar mutlu hissediyordum ki, anı mahvedebilecek hiçbir şey söylemek istemiyordum. Bu yüzden sadece tek bir kelime fısıldadım, "Evet."

Vail daha önce hiç gülmediği gibi gülümsedi. O kadar ışıltılı, güzel ve inanılmaz derecede mutluydu ki, yüzüğü parmağıma geçirirken ona eşlik etmekten kendimi alamadım. Sözsüz bir şekilde kollarını

Etrafımı sararak beni vücuduna yasladı, ben de yüzümü boynuna gömdüm. Etrafımızda, diğer ikisi sürünerek yanımıza geldi ve kısa süre sonra her ikisinin de kollarının bizi sardığını hissettim.

Gelecek hâlâ belirsizdi. Nerede olacaktık? Elias ve Yüzsüzler'den kurtulabilecek miydik? Ashland'a dönebilecek miydik? Dönmek isteyecek miydik? Okul ne olacaktı? Kariyer? Hepsi kopuk bir ağın parçasıydı ama kesin olan bir şey vardı... Her zaman olması gerektiği gibi birlikte olacaktık.

Son

SON SÖZ

Kanayan Kalpler Serisi'nin üçüncü kitabını okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu benim ilk RH yazışımdı ve gerçekten tecrübesizliğimle ona bir kötülük yapmak istemedim. Umarım RH hayranlarına bu mecaz hakkında sevdikleri şeyleri verebilmişimdir. Bu kitapları yazan RH Kraliçelerine çok saygı duyuyorum. Ayrıca ters harem romanslarını okumaya alışık olmayan okuyuculara da sevecekleri bir şeyler verdiğimi umuyorum. Vail, Lee ve Shaw kalbimin kocaman birer parçası ve dürüst olmak gerekirse... birinden onlar arasında seçim yapmasını istemek acımasızlık olur.

Ayrıca Casey ile bir bağ kurabildiğinizi umuyorum. Hayatı birbiri ardına çalkantılarla dolu ve bence ona soğuk demek haksızlık olur. Kesinlikle hayatta kalma modundaydı, yıllar içinde değişmiş olan eski bir dünyada gezinmeye ve onu anlamaya çalışıyordu. Gerektiğinde sertti, aynı fikirde olmadığında sorguluyordu ve durumun ciddiyetini *tam olarak* anladığında hizaya geliyordu. Onun "meydan okuyan" olarak görülen her davranışı basitçe deneyimsizlik, yaş ve cehaletten kaynaklanmaktadır... zaman zaman hepimizin suçlu olduğunu düşündüğüm bir şey. Hepimiz kusurluyuz ve Casey de bir istisna değil. Ve bu saklamamız değil, kucaklamamız gereken bir şeydir. "Kusur" kelimesinin olumsuz bir çağrışımı var ama

Aslında ben bunu, insanları gerçekten bireyselleştiren ve onları eşsiz kılan küçük özellikler olarak görüyorum. Ve bu çok güzel.

Küller'de eski ve yeni karakterler vardı ve benim en sevdiğim yeni karakter kesinlikle Haldon (a.k.a. Geceyarısı). O ve Meredith'i birlikte yazmak çok eğlenceliydi ve ilişkileri o kadar çekici ve tatlıydı ki, karakterleriyle yaşadığım anlar aslında benim için yazması en kolay olanlardı. İkisini de yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim ama özellikle Haldon benim için en büyük favori.

Bir kitabımı daha alma cesaretini gösterdiğiniz için tekrar çok teşekkür ederim. Kanayan Kalpler Serisi'ni bir sonraki kitap olan dördüncü kitapla tamamlamayı umuyorum.

Tüm okuyucularıma ve destekçilerime teşekkür ederim. Kalbimin en derinlerinden. Verdiğiniz tüm mesajlar, cesaretlendirici sözler, yorumlar ve sevginiz benim için çok şey ifade ediyor. Çalışmalarımı okuyan bu kadar nazik, harika insanlar olduğu için kendimi çok şanslı sayıyorum. Umarım önümüzdeki yıllarda size daha birçok masal sunabilirim.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Alexis ve Veronica'ya çok teşekkür ederiz.

İkiniz de inanılmaz derecede destekleyici oldunuz ve bu dünyaya ve karakterlerine olan sevginiz gerçekten dokunaklı ve alçakgönüllü oldu. İkiniz de o kadar tatlısınız ki dişlerim ağrıyor. Bu hikâyenin bir parçası da ikinize ait. Kanınız, gözyaşınız, teriniz ve adanmışlığınız için teşekkür ederim. İkinize de iyi başka bir şey dilemiyorum.

Ayrıca bazı çok özel hanımlara da teşekkür etmek istiyorum: Tara Hodel, Billie Blue, Brooklyn Cross, Vivian Murdoch, Alyssa Lynn ve Drethi Anis. Siz kızlar benim rock'ımsınız! Böylesine harika, akıllı, komik, güzel ve yaratıcı yeteneklere sahip olduğum ve beni için çok minnettarım. Yemin ederim, sizinle ne zaman konuşsam ağlıyorum, çok gülüyorum. Muhteşem olduğunuz için teşekkür ederim.

Editörüm Angie'ye. Sen gerçekten çok nazik ve yeteneklisin, dostum. Atılım yaptığın için çok mutluyum. Seninle gurur duyuyorum ve tüm "gergin" anlar için özür dilerim ;)

Bu kitabın neden olabileceği her ölüm ve kalp acısı için, Gloria Thomas bana izin verdiği için yaptıklarımın sorumlu tutulmalıdır.

YAZAR HAKKINDA

Tüm eğlenceyi ve yaklaşan sürümleri takip etmek için Dylan Page'i takip edin! Onu takip edin...

Facebook, Bu Kasa - A Dylan Sayfa Okuyucu Grup:

<https://www.facebook.com/groups/693217751309879>

Linktree: <https://linktr.ee/AuthorDylanPage>

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/20841201.Dylan_Page

Amazon: [https://www.amazon.ca/kindle-dbs/entity/author/B08P92QWMC?](https://www.amazon.ca/kindle-dbs/entity/author/B08P92QWMC?ref=dbp_ebk_r00_abau_000000)

[ref =dbp_ebk_r00_abau_000000](https://www.amazon.ca/kindle-dbs/entity/author/B08P92QWMC?ref=dbp_ebk_r00_abau_000000)

Instagram: <https://www.instagram.com/authordylanpage/> TikTok:

<https://www.tiktok.com/@authordylanpage?lang=en>

